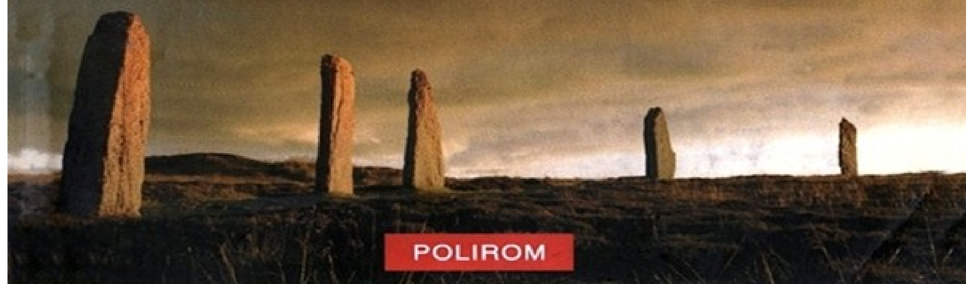
MAURO RACCASI

DRUIDUL

POLIROM

MAURO RACCASI

DRUIDUL

Traducere din limba italiană
de VASILE MITU

Scriitor, jurnalist şi scenarist italian, Mauro Raccasi s-a născut în 1959, la Parma. Şi-a obţinut diploma în Economie la Institutul IFOR de la Universitatea Bocconi din Milano şi a lucrat în domeniul managementului, în afara Italiei. Celebritatea i-a adus-o tetralogia istorică din care fac parte aşa-numitele „romane celtice”: *La Spada del Druido* (2004; *Druidul,* Polirom, 2011), *Il Regno di Conan* (2005; *Domnia lui Conan,* Polirom, 2010), *Il Guerriero di Stonehenge* (2006; *Luptătorul de la Stonehenge,* Polirom, 2010) şi *I Guerrieri dei Fiordi* (2007). Raccasi consideră că marca romanelor sale constă în regula celor trei *a:* acţiune, aventură şi... amor. Şi, într-adevăr, romanele sale se bucură de succes peste tot în lume. *Druidul,* primul volum al istoriei lui Conan Străinul, ne plasează în iarna anului 1600, în insulele britanice. De zile în şir, bate un crivăţ muşcător şi zăpada a transformat lumea într-o pustietate albă. Nici că se puteau mai multe semne de rău augur, chiar în ziua naşterii lui Conan. Şi totuşi, acest copil abia născut şi deja orfan este destinat unor fapte epocale, în fruntea neamului său. Descendent al druizilor, el este omul vestit de profeţii, eroul care trebuie să găsească piatra mitică în care sunt săpate secrete străvechi. Doar că, pentru moment, Conan nu-şi cunoaşte propriul destin, crescând ca fiu adoptiv al lui Erin, soţia alungată a căpeteniei unuia dintre cele mai sângeroase triburi din Irlanda. Originile sale necunoscute îl fac vulnerabil şi expus la tot soiul de umiliri, aducându-i porecla „Străinul”. Însă gloria lui nu va întârzia să apară, iar poporul îi va cunoaşte înţelepciunea şi puterile vestite de legendă.

CUPRINS

Prolog

Insulele britanice, în jurul anului 3000 î.Hr.

Pentru vânător, inima era doar acea parte a animalului pe care o devora, crudă şi caldă, plin de lăcomie, ca să se îmbibe de curajul acestuia. Nu-l încercă nici o remuşcare în timp ce-şi aţintea arma către scroafa sălbatică, ocupată să-şi alăpteze puii.

Trebuia să o lovească în spinare, şi avu noroc; vântul bătea împotrivă. A fost o lovitură iute, care aduse deîndată moartea animalului. Sălbăticiunea stătea întinsă şi nu reuşi să se ridice la timp ca să se apere. Follah putu să înfigă arma adânc, lăsându-se pe animal cu toată greutatea. Îi străpunse astfel greabănul în partea de jos şi ajunse chiar să-i sfărâme cu vârful armei şira spinării, imobilizând-o. Nu luă în seamă sângele ce ţâşnea în toate părţile, năclăindu-i hainele aspre din piele de lup. Ceea ce îl îngrijora era vârful suliţei, încă înfipt în corpul mistreţului. Ţepuşa din lemn se rupsese când i se izbise de coastă, împotmolindu-se în stratul gros de grăsime şi în pielea acoperită de peri aspri. Aceea fusese dintotdeauna suliţa lui cea mai bună, echilibrată, tăioasă; i-ar fi fost imposibil să mai facă una la fel.

Rămase urmărind agonia sălbăticiunii; trecu o jumătate de zi până când animalul cedă, slăbit de cât sânge pierduse, fără să-şi mai poată controla picioarele, care i se înţepeniseră, în vreme ce privirea i se înceţoşa tot mai mult, împăienjenindu-se din cauza durerii, şi făcându-l incapabil să-şi mai ameninţe călăul cu o ultimă lovitură de colţi.

Se lăsa întunericul pe când bărbatul o porni la drum, târând carcasa animalului, după ce o răsturnase pe o sanie improvizată. De la marginea pădurii auzea grohăitul puilor, care îl urmau de la distanţă, sfâşiaţi între groaza pe care le-o stârnea mirosul de om şi ultimele tresăriri ale instinctului

ce îi chema lângă mama lor. Follah vâna, de obicei, împreună cu tovarăşii săi, în grup, ca o haită de lupi. În ziua aceea însă, reuşise ceva de care puţini erau în stare: doborâse de unul singur o pradă atât de mare. Ştia unde să lovească, nu degeaba era cel mai bun vânător din tribul său.

Clipele deveniră minute, şi minutele, ore. Scrută apoi lumina slabă a serii şi zări lucirile îndepărtate ale unor focuri de tabără – câteva colibe risipite, din paie şi pământ. Se întoarse pentru ultima oară spre pădure, dar fără să se oprească. Îl trecură fiorii; o mie de spirite se puteau ascunde prin întunericul străbătut ici şi acolo de câte-o lumină palidă, creaturi ce ieşeau din plante, din apă, din pietre şi îţi luau minţile. Ar fi putut să rătăcească drumul către casă sau să o apuce, fără să-şi dea seama, pe cărarea ce ducea la Al Nouălea Val şi să fugă, să fugă până ar fi făcut spume la gură, cu inima zbătându-i-se în piept, ca o pradă în ghearele prădătorului. Gândul i se duse la trofeu. Avea cu ce să le potolească foamea tinerilor şi bătrânilor, părinţilor şi copiilor, soţiilor şi celor de care era, într-un fel sau altul, legat.

Sosi în sat şi recunoscu, în reflexele sângerii ale limbilor de foc, privirea extaziată a celei mai mici dintre progeniturile sale, care îi alerga în întâmpinare. Ar fi devenit un vânător pe cinste, din moment ce putuse să zărească de la o asemenea distanţă prada capturată.

Scoţând un urlet de bucurie sălbatică, bărbatul desfăcu curelele din piele ce-i strânseseră kilometri întregi umerii puternici, obişnuiţi să care asemenea poveri, şi rostogoli printre scântei şi jerbele de foc prada pe care o târâse pe sania grosolană făcută din crengi. Un războinic mai puţin robust nu ar fi reuşit. Îl ridică din mers pe cel mai mic dintre copii, sub privirea amuzată a mamei. Îi venea uşor să zâmbească în momentul acela, cu atâta belşug de hrană. Şi totuşi, nu avea să treacă mult până să se stingă cu toţii din viaţă.

Călătorise trei milioane de ani. Precum un demon însetat

de prăpăd, era furios şi nerăbdător să se elibereze de aşteptarea aceea milenară. Atingând din zbor, în călătoria sa, capcane de antimaterie şi găuri negre minuscule precum grăunţele de nisip cosmic, zvâcnise indiferent printre minunile galaxiei ce sclipeau în bezna siderală, neatins de exploziile stelare. El însuşi se născuse dintr-un soare muribund şi ştia cum va sfârşi. Avea să se azvârle, cu o precizie diabolică, asupra acelei mici planete de un verde-albăstrui care se apropia, se mărea tot mai mult.

Sfărâmându-se în urma izbiturii, nucleul său pietros şi îngheţat începu să vibreze la impactul frontal cu atmosfera. Frecarea făcu să se încingă până la cinci milioane de grade coaja care îl învelea, în timp ce cădea, cădea vertiginos. Incandescent ca un mic soare bolnav, atinse momentul în care avea să se spulbere, eliberând cea mai sălbatică forţă distructivă ce se poate închipui: *mingea de foc.* La trei kilometri de pământ, explodă. Înspăimântătoarea dezlănţuire de energie produse o căldură atât de intensă, încât masa lui se dezintegră, distrugând pe o rază de sute de kilometri orice formă de viaţă ce mişca pe faţa pământului.

Noaptea de *Beltain* era liniştită ca respiraţia unui copil care doarme. Coapsa de mistreţ fript răspândea o aromă îmbietoare. Părea un dar al *Cazanului Abundenţei,* vasul magic, simbol al fertilităţii, de unde zeul primordial Dagda, Marele Părinte, împărţea după plac hrana şi traiul bun.

Ca întotdeauna, vuietul morţii veni mai târziu; cea dintâi ajunse lumina. Ea ucise. O strălucire cotropitoare, albă, orbitoare. De neîndurat; ba chiar mai teribilă. Porni să secere vieţile tuturor vieţuitoarelor pe care le întâlnea în cale: animale, plante, fiinţe umane, preschimbând totul într-un pustiu pentru sute de ani de atunci înainte.

În timp ce Follah îşi ridică privirea spre cerul nopţii, sfâşiat de lumină, o vâlvătaie uriaşă izbucni de îndată ce obiectul zburător atinse orizontul şi explodă. Curgând parcă dinspre iad, prin cataracte deschise, dogoarea albă învălui

toate lucrurile, orice formă de viaţă, transformându-le acum în praf şi pulbere. Câţiva căzură în genunchi, dar muriră cu toţii încă înainte ca urletele să poată ieşi din gurile lor larg deschise. Nu mai rămase nici urmă din ei. Dezlănţuirea de flăcări din stratosferă produse o explozie imensă, cât treizeci de milioane de tone de explozibil. Acela fu momentul în care pământul începu să tremure, sub izbitura undei de şoc.

Masa de aer deplasată a fost atât de mare, încât înghiţi tot oxigenul. Toată apa din iazuri şi râuri se umflă, purtând cu sine fel şi fel de lucruri şi resturi, pentru a le azvârli la o distanţă de kilometri întregi. Izbitura rafalei de vânt ce se pornise, măturând şi culcând totul în cale, dezrădăcină puţinii mesteceni ce se găseau în zona aceea aspră, şterse în treacăt pădurile ce se întindeau mai la sud şi se stinse apoi, încetul cu încetul, până ce ajunse să nu aibă mai multă putere decât o furtună obişnuită. Suprafaţa pământului porni să se unduiască precum orizontul, în jocul lichid al mirajului căldurii. Se despică în mai multe locuri şi înghiţi tot ce mai rămăsese din sate şi din resturile carbonizate. Pe când cerul începea să reverse o ploaie de materie cosmică sfărâmată, vuietul străbătu aerul în flăcări. Era ceva nemaiîntâlnit, întocmai precum lumina orbitoare a cataclismului cu zguduirile sale, şi fu simţit de toată suflarea vie pe o rază de sute de mile.

Impactul globului de foc produse un şir de „nopţi luminoase” în emisfera nordică. Strălucirea sa, ce întrecea cu mult lumina tremurătoare a aurorelor boreale, spulberă întunericul şi preschimbă nopţile luni în şir. Înainte de a se lăsa din nou pe pământ sau de a fi împrăştiate de curenţii de aer, milioanele de tone de praf, ridicate în atmosferă de forţa izbiturii, rămaseră plutind vreme îndelungată, ca o oglindă a soarelui.

În sufletele oamenilor, fenomenul sădi un fel de groază superstiţioasă. Secole întregi după aceea, locuitorii din triburile şi satele învecinate aveau să cioplească în piatră şi

lemn imagini care aminteau de zeul plin de răutate şi cruzime ce venise din cer. Şi aveau să culeagă pietrele sclipitoare pe care mingea de foc le semănase din belşug în tot locul. Multe, nenumărate, precum scânteile pe care Goibnu, fierarul din neamul zeilor Tuatha De Danaan, le împroşca din barosul de metal al fierăriei sale.

CAPITOLUL 1

Ţinuturile din nordul insulei celtice Inis Fail, 1400 de ani mai târziu

Era a şasea zi cu furtună de zăpadă. Demne Ban, druidul, nu ştia să mai fi fost vreodată o vreme atât de crâncenă, cel puţin nu din câte îşi puteau aminti oamenii. Tatăl său şi tatăl tatălui său practicaseră, la fel ca el, magia, provocând furtuni sau ceaţa *ceo druidechta,* pentru a-şi apăra neamul sau regele. „Trucurile şi iluziile sunt pentru netoţi. Magia e la fel de reală ca şi cel care o provoacă”, erau cuvintele bunicului său. Însă furtuna aceea era întruparea furiei lui Danu, zeiţa-mamă a neamurilor din acele locuri neprimitoare.

Înainta cu greu, afundându-se până la genunchi în universul alb. Jambierele zdrenţuite şi blana de oaie pe care o purta pe sub veşmântul alb de druid nu puteau face mare lucru împotriva asprimii vremii. Ţinând strâns sub braţ legătura de vreascuri pe care o adunase, scrută întinderea albă şi ostilă, apărându-şi ochii cu mâna, dar zăpada îngheţată îl izbea în faţă ca o grindină măruntă.

I se păru că întrezăreşte o licărire în depărtare, dar probabil nu era altceva decât oboseala lui şi focurile rătăcitoare. Zeii îl părăsiseră. Căută să se adune; nu-şi putea îngădui să piardă direcţia şi să rătăcească drumul către grotă, apucând-o de-a lungul şesului îngheţat. Nu ar fi putut supravieţui. Întunericul se lăsa cu repeziciune. Poate vreun animal de pradă, împins de foame, ar fi îndrăznit să-şi părăsească vizuina de îndată ce furtuna înceta, iar el, fără vlagă acum, ar fi fost o pradă uşoară.

Trebuia să meargă mai iute, ca să nu moară îngheţat şi fiindcă de viaţa lui depindeau şi alte vieţi.

Urmară câteva ceasuri de suferinţe de nedescris, dar reuşi să găsească drumul bun. Dădu la o parte pânza aspră din fibre de iarbă-neagră de la intrarea peşterii, care nu

putea să o apere prea mult de furtună, şi înaintă, scuturându-se de zăpadă, către lumina tremurătoare a unui foc aproape stins.

În semiîntuneric, Badb, soţia sa, îşi înălţă cu mare greutate capul din culcuşul rece din iarbă uscată şi blănuri, pe care stătea întinsă. Îl recunoscu cu greu. Încercă să spună ceva, dar din gâtul ars se auzi doar un hârâit, în timp ce capul îi căzu la loc, inert.

— Zăpada asta e trimisă de zeii Tuatha De Danaan. Poate merităm *geasa* asta, pedeapsa asta... începu druidul.

Badb nu a fost în stare să răspundă. Între timp, bărbatul începu să trebăluiască, să înteţească focul. Se apropie de ea şi îi puse o mână pe frunte; ardea de febră. Luă stomacul de miel pe care îl umpluse cu zăpadă, i-l aşeză cu delicateţe pe cap şi îi umezi buzele umflate, lăsând zăpada să i se topească în gură. Vomitase prima dată cu o zi înainte să înceapă furtuna şi, de atunci, nu mai reuşea să ţină nimic în stomac. Îşi pierdea cunoştinţa, apoi îşi revenea, iar acum îşi recunoştea cu greu soţul. Demne Ban o veghea neîncetat de trei zile. Pentru aceasta, pusese la fiert un vas plin de zăpadă şi făcuse una din infuziile de ierburi amestecate, pentru care era faimos – practic, un fel de „băutură a uitării”, pe care orice druid ştia să o prepare şi care îi făcea pe oameni să uite de foame şi de oboseală.

— Nu te da bătută, prinţesa mea. Fă-o pentru mine; fă-o pentru fiul nostru...

Badb se însufleţi, tresărind. Preoteasă druidă, la fel ca Demne Ban, era şi o *banfhlaith,* o clarvăzătoare cu mari puteri, ferecate în spatele unor ochi albaştri precum cerul, umbriţi acum de suferinţă.

— Vântul... Urlă ca în prima zi. Parcă ar vrea să ne îngroape aici înăuntru, reuşi cu mare greutate să articuleze. Eşti furios pe mine?... Eu am insistat să facem pelerinajul.

— Şi eu cred în puterea izvoarelor sacre şi în fertilitatea lor. Hotărârea am luat-o împreună.

— Crezi că rugăciunile noastre vor fi ascultate, acum că

am ajuns până la izvorul lui Kesair?

Demne Ban îşi muşcă buzele şi minţi:

— Credinţa şi iubirea noastră au fost cele care ne-au călăuzit către zeii binevoitori ai acestor ţinuturi; Danu, marea zeiţă-mamă, şi Dagda, zeul cel bun, care poate preschimba furtuna asta într-un soare în miez de noapte, nu ne vor părăsi. Sunt sigur. Harpa lui o să ne facă să râdem şi să cântăm iar şi iar, mereu împreună, prinţesa mea.

Îi apucă mâna rece ca marmura şi încercă să zâmbească.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. *Stela Sacră a lui Danu* e pe-aici, prin preajmă, şi îi apără pe cei care se încred în ea. Oare nu tocmai pentru asta am venit aici? Nu se poate întâmpla...

Urletul femeii îi străpunse inima. Apoi, pântecul se strânse din nou. Copilul, primul lor copil, venea pe lume. Demne Ban era druid, nu moaşă, dar nici nu avea nevoie să fie ca să înţeleagă că, în condiţiile acelea, Badb n-ar fi sfârşit cu bine. Şi poate nici pruncul care venea pe lume.

Ea îl apucă de braţ, adunându-şi puţinele forţe ce îi mai rămăseseră.

— Dacă asta e voia lui Eochaid Ollatar, când întinde spre mine toiagul ce poate lua şi dărui viaţa, atunci lasă-mă să mor!

Ochii îi ardeau de febră. Ştia că avea să leşine din nou.

— Lasă-mă să mor şi salvează-l pe fiul nostru...

— O fi printre noi vreun spirit mititel care se ţine de şotii... încercă el să glumească. Şi te face să vorbeşti ca o servitoare ameţită de hidromel.

— Nu fi neghiob, dragostea mea, îşi încreţi ea buzele crăpate, străbătută din nou de o durere ascuţită. Am avut iarăşi un vis – o întindere imensă de trifoi, eu îl culegeam pe cel mai frumos, iar din rădăcina lui creştea un tânăr care purta pe piele semnul unei frunze de trifoi. Cunoşti bine legenda care spune că e semnul conducătorului care va veni dintr-un ţinut ce nu e al nostru. Pentru asta suntem

aici... spuse privind adânc în ochii soţului ei, violeţi, de un violet ca al apusurilor pe mare. Dar iarba creştea şi se înmulţea, sufocându-l pe fiul nostru, cu rădăcinile ei.

— Femeie, femeie... De ce vorbeşti despre el ca despre fiul nostru?

Nu răspunse. Nici nu era nevoie. Pentru cineva cu puterile ei, visul era cât se poate de limpede. Se repeta de luni întregi şi întotdeauna Badb se trezea urlând, scăldată în sudoare.

Demne Ban se simţea de două ori vinovat. În primul rând, cedase insistenţelor lui Badb şi, în al doilea rând, acceptase călătoria în munţii Wicklow nu numai pentru fiul său, ci şi cu speranţa că va avea, după aceea, timp să ajungă la Mormântul Luminii. Auzise de câţiva ani vorbindu-se despre el şi credea că ar fi putut fi soluţia pentru templul grandios pe care începuse să-l ridice în ţinutul său, Prydain; abia aştepta să-l vadă, să-l cerceteze, să-l înţeleagă. Acolo unde soarele atingea, în cea mai scurtă zi din an, cu o lamă subţire de lumină, dreaptă şi necruţătoare, pântecele misteriosului mormânt al Oamenilor Pietrelor, ajungând până în inima tumulului regal, acolo trebuia să afle magia în stare să-i arate cum trebuia să meargă mai departe în dificila muncă de construire a acelui nemaipomenit *cromlech* – o misiune pe care i-o încredinţaseră zeii.

— Ştii bine că, din cauza febrei, vezi lucruri care nu există, insistă Demne Ban, întorcându-se să înteţească focul. Puse apoi încă puţină zăpadă pe fruntea femeii sale.

Badb însă nu-l mai auzea.

Siguranţa ei neclintită îl speriase. Badb alunecase iarăşi în lumea uitării, abandonată, dezarmată, pe când pântecele umflat se mişca, plin de nelinişte. Acum era din nou în legătură cu spiritele de dincolo de cel de-Al Nouălea Val; atrasă de cântecele lor insidioase, stând în cumpănă, nehotărâtă dacă să accepte chemarea lor sau să reziste, din dragoste pentru Demne Ban. Iar Medb, zeiţa fertilităţii, şi mai ales Dian Cecht, zeul medicinii, căruia îi înălţaseră atâtea rugi de cum puseseră piciorul pe pământul lui Inis

Fail, păreau surzi la orice chemare. Soţia lui era pe moarte.

Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru. Dar timpul era scurt. Dacă nu-l înşelau ochii... însă nu-şi termină gândul. Căută să-şi adune toate puterile pentru a desluşi – deşi era greu de crezut – dacă se mai afla cineva prin apropiere. Gândul că trebuia să se întoarcă afară ar fi înspăimântat până şi un urs, dar prin mintea lui Demne Ban nu trecu nici măcar o umbră de şovăială; se îmbrăcă în grabă şi se aruncă din nou în furtună.

În mai multe rânduri, vântul violent îl trânti la pământ. Strânse din dinţi şi se blestemă pentru că îi făcuse pe plac lui Badb. Insistase să facă acel pelerinaj, în pofida vremii nemiloase. Dacă fiul lor avea să se scalde în apele sacre ale izvoarelor Kesairului, puterile lui s-ar fi întărit, credea Badb. Iar el nu putuse să-i zică nu, astfel că plecaseră, în ciuda vremii urâte. Din dragoste, îşi aminti el, numai din dragoste. Înfruntaseră o călătorie ce dura săptămâni întregi, de dincolo de mare, din ţinutul Prydain, unde lăsaseră neîncheiată misiunea vieţii lor – construirea Cetăţii Sacre, templul dedicat întregului popor celt. Ei doi erau cei aleşi, predestinaţi, aleşi dintre toţi druizii pentru a înălţa, în cinstea zeilor, acest tribut cioplit în piatră.

Şi iată pedeapsa pentru că încetaseră să mai dea monumentului atenţia cuvenită. Ştia acum de ce prevestirile soţiei sale nu erau de bun augur. Iar el, cel mai mare dintre toţi druizii din Inis Prydain, neputincios în faţa bolii lui Badb, tremura gândindu-se la ce le pregătise soarta.

Încercă să alunge gândurile negre şi să străpungă vijelia cu privirea. Se îndreptă către ceea ce îi păru a fi o lucire cât se poate de reală, poate un foc... Nu ştia atunci că se afla pe urmele unui demon.

Cele două vase din bronz cu tăciuni, aşezate de o parte şi de alta a intrării, răspândeau o lumină caldă, catifelată şi primitoare, cu totul deosebită faţă de gerul de afară, care strângea lumea într-o menghină albă. Adăpostul era

înjghebat în pripă, dar se vedea că grota adâncă era un refugiu pe care ocupanţii săi îl cunoşteau bine. Nu lipsea nimic din cele ce fac viaţa plăcută. Sclavi peste tot, gărzi alese, o mulţime de însemne pe coifuri şi scuturi, un miros nou, ce venea de la carnea friptă a unui animal necunoscut, şi culcuşuri comode, alcătuite din pături din lână de berbec şi piei de cerb; nici urmă de murdăria pe care o lăsau, de regulă, animalele ce locuiau prin peşteri sau în sălaşele oamenilor liberi. Torţele îmbibate de seu luminau vasele cizelate cu fineţe, pline de fructe uscate.

Printre fumurile exotice, în mijlocul grotei principale, se înălţa ceva asemănător cu un baldachin de campanie, sub care, întinsă molatic pe mai multe straturi de blănuri, stătea o splendidă femeie. În jur, servitori de tot felul şi rafinate servitoare, pe jumătate goi, stăteau gata să satisfacă orice dorinţă a stăpânei. Ea trona în centrul peisajului de trupuri, destinsă, o sălbăticiune încolăcită pe o creangă.

— Cethren! strigă.

Un servitor cu o înfăţişare desăvârşită se apropie gâfâind. Prin ochii femeii trecu o licărire şi atât; fără să aştepte vreun cuvânt, băiatul se repezi spre ieşirea din labirintul de grote, pentru a se ivi iarăşi, la scurtă vreme.

— E mai bine? întrebă ea nerăbdătoare.

El clătină din cap, aşteptând cu teamă reacţia ei de nemulţumire.

— Nu, stăpână. Furtuna nu se domoleşte.

— Blestem! Blestem!

Azvârli cât colo, furioasă, o cupă preţioasă de metal.

— Eu ţin în cetatea mea *fathi,* oracole şi clarvăzători, şi nici unul dintre fiii ăia de scroafă nu mi-a prevestit un asemenea viitor; suntem blocaţi în gaura asta de zile întregi!

Privirea îi alunecă de la un perete la altul al grotei ticsite de lume.

— Chicol...! Chicol Grinchenchos, şchiopul!

Se auzi un tropăit greoi. Împleticindu-se după ce

alergase cât de repede îi îngăduia infirmitatea, bărbatul veni în faţa stăpânei sale. Ca orice campion, Chicol, fiul lui Goli, nepotul lui Garbh, era cel mai bun războinic al căpeteniei sale şi adesea se lupta în locul lui, punând capăt înfruntărilor dintre armate printr-o singură dispută între doi luptători aleşi. Rămas şchiop de piciorul stâng, în urma unui duel, bărbatul uriaş şi diform, cu trăsături pline de cruzime şi cu o căutătură sfidătoare, era deprins cu sângele şi cu mirosul de moarte. Un demon venit din mările nordului, întruparea desăvârşită a puterii răului.

— Vânat, Chicol... Adu-mi carne proaspătă. Mi s-a aplecat de la licorile astea afrodiziace pe care mi le pregăteşte druidul meu.

Vânătorul fu gata să răspundă, dar se abţinu. Inutil să aducă vorba despre prăpădul ce continua dezlănţuit afară, unde până şi sălbăticiunile se întorseseră în viziunile lor. Îngenunche cu greu pe piciorul sănătos. Spuse doar:

— Cum doreşti, doamna mea.

Furia femeii se domoli la fel de iute precum izbucnise.

— Vino, Cethren, vino aici, lângă mine. Numai tu poţi să-mi aduci liniştea.

Servitorul se apropie temător şi se ghemui lângă ea. Femeia îşi dezveli sânii plini, desăvârşiţi. Porunci apoi din ochi unei servitoare, care se apropie ţinând în braţe un pachet ciudat. Când îl dezveli, ieşiră la iveală ochii jucăuşi şi întunecaţi ai unui nou-născut. Ea şi-l lipi la un sân şi micuţul începu să sugă. Apoi, femeia se întoarse către Cethren şi, fixându-l cu o privire lascivă, îşi strânse cealaltă mamelă şi-l stropi cu lapte. Tânărul nu putu să se opună, iar femeia continuă; închise ochii de plăcere şi-l obligă să-şi lipească buzele de celălalt sân.

Demne Ban mergea din inerţie, purtat înainte doar de puterea voinţei, mânat de gândul la Badb, care zăcea, trăindu-şi ultimele clipe. Continua să meargă, disperat pentru că nu ajungea să găsească, în sfârşit, ceea ce i se păruse că vede.

Apoi, dintr-odată, ţipă. Nu de frică, ci de surpriza acelei întâlniri. Pe jumătate îngheţat, după ce rămăsese fără hrană de câteva zile, cu mintea sfârşită şi cu ochii istoviţi, descoperi în penumbră o fiinţă imensă, cu două coarne, stând drept şi privindu-l fix. Uitând de furia naturii, încercă să se apere, dar căzu în zăpadă, iar creatura aceea se apropie şi se aplecă asupra lui.

— Mesagerul lui Manannan, bâigui druidul.

O viziune a suveranului neamului Sidhe, ce venise la el de pe Tărâmul de Dincolo.

— E mesagerul lui Manannan, care cere sufletul şi trupul.

Şopti aceste cuvinte cu amărăciune, dar nu cu teamă; nu se temea, doar că ajunsese prea devreme, acum, când el încă trebuia să o ajute pe Badb. Urmă o lovitură în cap şi singurul lucru pe care îl mai simţi a fost un lichid cald care, înţelese el în ultima clipă, era propriul său sânge. Apoi, îşi pierdu cunoştinţa.

Fără vreun efort vizibil, Chicol Grinchenchos îl luă pe druid pe umeri, atent să nu-l împungă cu coarnele de bronz ale coifului său. Făcu apoi cale-ntoarsă. Dacă lui Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, nu-i plăcea vânatul pe care i-l aducea, cu atât mai rău pentru ea.

Când Demne Ban îşi reveni, înţelese că supliciul abia începuse. Reacţia la căldura focului şi senzaţiile din trupul care începuse să se dezgheţe îi contractară stomacul gol şi îl făcură să vomite apă şi fiere. Pe când se afla înconjurat de gheaţă, nu simţise durerea provocată de sângele ce începea să se îngroaşe, ci doar vagi semne ale moleşelii înşelătoare şi aducătoare de moarte. Acum însă, sângele începuse din nou să circule. Şi, odată cu el, valurile de durere tăioase şi violente. Junghiurile atroce au fost cele care îl făcură să-şi vină în simţiri, în timp ce zăcea ghemuit pe pământul îngheţat al grotei, în faţa lui Erin cea Frumoasă. Nu sesiză de la bun început formele ei graţioase şi nici atmosfera lascivă. Sunetele, mirosurile, luminile erau

deformate şi dilatate. Avea ochii încă umflaţi şi nu văzu nimic din toate acestea. Gândurile i se întoarseră de îndată la Badb şi la copil şi ceru, horcăind răguşit, ajutor. Era druid şi cunoştea multe limbi, printre care şi dialectele din landele acelea muntoase.

Erin cea Frumoasă îl cântări din priviri pe Demne Ban. Era înalt, mult mai înalt decât soţul ei, Elatha, cu palmele mari şi cu privirea pătrunzătoare şi fermă precum apa unui lac în amurg. Apoi, dintre toate cuvintele lui, înţelese unul singur: „Fiu”.

Şi declară – surprinzându-i pe cei de faţă, care erau obişnuiţi cu uscăciunea sufletului ei – că vrea să-l ajute. De fapt, nu făcea decât să câştige timp. Voia să înţeleagă limpede în ce fel situaţia aceea i-ar fi putut fi de folos. Nu se gândise nici măcar o clipă la haina de druid, care, pentru ea, nu însemna absolut nimic.

— Sunt străin de locurile astea, mărturisi bărbatul, încercând să se ridice. Nu vă cunosc, dar pun, în semn de recunoştinţă, puterea mea în mâinile voastre, acum şi pentru totdeauna.

Nu izbuti să se ţină pe picioare şi căzu în genunchi.

Nimeni nu făcu gestul să-l ajute. Îl urmăreau toţi din priviri. O singură persoană lua hotărârile.

În clipa aceea, măcinat de spasme şi dureri, Demne Ban înţelese – în gesturile şi gândurile oamenilor acelora nu exista pic de respect pentru rangul său de druid. În ce lume blestemată nimerise? Druizii, care erau sfetnicii înţelepţi ai suveranilor şi ai nobililor, glasurile religiei, păstrători ai cunoaşterii şi şamani puternici, aveau uneori o mai mare putere decât însuşi regele. Dar nu şi pentru femeia aceea, atât de frumoasă şi de primejdioasă. Forţa ei negativă, lascivitatea şi viciul ce i se citeau în suflet nu lăsau mari speranţe. Dar nu era altă cale. Şi chiar asta părea să fie voinţa divină a lui Danu şi Dagda.

Apoi, Erin cea Frumoasă hotărî. Chemă moaşa sa personală, o femeie lipsită de orice urmă de ruşine, dar eficientă şi plină de energie, îi încredinţă două servitoare şi

o escortă de soldaţi şi le ordonă să se ducă la grota lui Badb.

— Mergeţi toţi cu druidul! le spuse pe un ton tăios, şi să nu vă întoarceţi decât după ce aţi împlinit ce v-am poruncit.

Ca să iasă din nou în furtună, pe Demne Ban trebuiră să-l sprijine două gărzi. Urmele îi erau deja acoperite de zăpada proaspătă, şi numai el ştia să le arate calea.

Pe când ceilalţi o porneau la drum, Erin profită de moment şi-l chemă la ea pe Chicol.

— Să fie vorba despre copilul cu ochi violeţi, cel din viziunile lui *fathi?* spuse, întorcându-se spre coşul unde dormea Morc, nou-născutul ei, cu totul diferit de cel din profeţie.

Făcuse şi ea pelerinajul la izvoarele Kesairului, dar pusese în mişcare pentru asta o întreagă caravană.

— Dacă e aşa, stăpâna mea, aş şti ce am de făcut, au fost vorbele uriaşului servitor.

Chicol ridică ochii şi privirea lui o întâlni pe aceea a femeii. Şi, ca întotdeauna, i se făcu frică.

Mii de gânduri se învârtejeau, cu iuţeala fulgerului, îndărătul ochilor lui Erin.

— Du-te, credinciosul meu Chicol. Tu ştii ce vreau. Dacă e să fie aşa, trebuie să fii şi tu acolo.

Servitorul cel strâmb ajunse din urmă ceata de nebuni risipiţi prin viscol şi îl luă în spate, pentru a doua oară, pe druid. Urmând indicaţiile lui, porni, călcând cu hotărâre în fruntea micului pâlc, care cu greu reuşi să ţină pasul. Acum, altele erau mai întâi de făcut, şi încă repede.

Moaşa stătea de câteva clipe alături de Badb, servitoarele se învârteau în jurul ei cu toate cele de trebuinţă. Chicol îl pusese pe Demne Ban să şadă cu spatele rezemat de peretele grotei; scuturat de frisoane cum era, pradă febrei, nu mai reuşea să se mişte. Focul pe care îl aţâţa Chicol era stins demult, şi înăuntru domnea un frig îngheţat.

Moaşa îl privi pe bărbat câteva clipe lungi, fără să spună

o vorbă. Se întoarse apoi către două servitoare şi le porunci ceva. Nu mai auzea aproape deloc inima lui Badb, iar mişcările fătului erau tot mai slabe.

— O să scape? o întrebă druidul.

— N-aş şti să spun, minţi ea.

Pe când noaptea se sfârşea, vijelia atinse culmea. Vântul părea că voia să sfâşie acoperitoarea de la intrarea grotei, şi din vâltoarea de zăpadă răsunau urlete ca de lupi. Servitoarele sprijiniră capul femeii ce stătea să nască şi începură să-i umezească buzele arse de febră. Din ceaţa densă şi cleioasă a inconştienţei, Badb gemu de durere; începuse *oimelg,* travaliul naşterii.

Moaşa a fost cea dintâi care rămase uimită de vigoarea acelei femei; rezistenţa lui Badb întrecea toate aşteptările ei. În ciuda frigului necruţător, transpira în timp ce o îngrijea, din cauza încordării. Durerile erau din ce în ce mai năprasnice, iar dilatarea încă nu era suficientă. Pipăi şi se convinse că nu se rupsese apa. Badb gemu şi mai tare acum. Venise momentul adevărului; îi rupse şi placenta, iar lichidul porni să curgă, scăldând pământul. Ştia ce durere provocase, dar era inevitabil. Pipăi din nou cu mâna, printre ţipetele şi suspinele ce o scuturau pe femeie, şi simţi că îi îngheaţă sudoarea – ceea ce întrezărea nu era capul fătului, ci picioarele lui. Apoi, Badb începu să sângereze tot mai abundent.

Lui Demne Ban îi era limpede acum că situaţia era tot mai rea; şi la fel şi celorlalţi.

Badb, cu trupul secătuit, istovită de efort, stoarsă de febră, era cuprinsă de dureri din ce în ce mai mari. Fătul pornise să coboare în poziţie inversă, sfâşiind-o. Sângele ţâşni şi Badb scoase un ultim urlet, poate de frică. Apoi se linişti. Pentru totdeauna.

Moaşa înţelese îndată. Nu mai era vreme. Badb nu mai respira, dar fătul încă se mai zbătea. Mama nu mai era vie, dar el era. Se întoarse spre Chicol.

— Cuţitul tău de vânătoare! Repede! Trece-l prin flacără!

Chicol, uriaşul fără un picior, făcu întocmai. Cu stângăcia bărbatului neputincios în astfel de situaţii, îi dădu moaşei lama incandescentă, întâlnindu-i privirea mută. Nu dură decât o clipă, dar ea reuşi să facă semn cu capul către Demne Ban, care devenise palid precum veşmântul lui.

Femeia îngenunche şi deschise pântecele imediat deasupra pubisului. Făcu o tăietură precisă, şi, imediat, nou-născutul ieşi uşor lumină.

Demne Ban simţi că îşi pierde minţile. Cu un urlet de disperare, încercă să se arunce asupra moaşei ca să o oprească, atunci când înţelese ce voia să facă. Nu reuşi. Chicol fu mai iute şi îl opri.

— Era moartă deja! urlă femeia întorcându-se spre el, cu fiul lui în braţe. Era moartă deja, pricepi?! Nu mai era nimic de făcut, spuse, în timp ce tăia cordonul ombilical şi îl înnoda.

O palmă peste fesele micuţe, şi grota fu străpunsă de scâncetul ascuţit al copilului, care deschise ochii.

— E băiat, murmură tatăl, neputând să-şi ţină lacrimile.

— E băiat, repetă moaşa. Şi are un semn caraghios pe funduleţ.

— Poate că zeiţa-mamă vede mai departe decât mine, spuse druidul. Aşa a fost destinul, să fii aici ca să-mi salvezi fiul.

Dădu să-l ia în braţe, dar întunericul îl învălui.

— Poate, spuse batjocoritor Chicol, ţinând încă în mână cuţitul cu al cărui mâner îl ameţi pentru a doua oară pe druid. Dar nu în felul în care crezi tu.

Moaşa îşi coborî privirea.

— Erin cea Frumoasă o să aibă ce-şi doreşte.

Femeile îl înfăşurară în mai multe pături şi plecară la primele licăriri ale zorilor. În sfârşit, după atâta pustiire, soarele părea să tăgăduiască o vreme mai caldă.

Chicol îi întoarse spatele lui Demne Ban, fără să-l mai bage în seamă, şi-l lăsă acolo aproape mort. Porniră în grup către caravana ce aştepta să se pună în mişcare.

Pruncul i se alătură lui Morc; de-acum, avea să împartă cu el coşul împletit. O părtăşie ce avea să dureze vreme îndelungată, fără să fie niciodată plăcută.

Lui Chicol îi revenea sarcina cea mai grea – aceea de a fi mentorul şi paznicul copilului până la şaptesprezece ani, vârsta majoratului. Până şi un ucigaş ca el se înfiora gândindu-se la destinul ce-l aştepta pe Conan – cum fusese numit nou-născutul –, cu o mamă vitregă precum Erin. Cu mintea lui înceată, uriaşul nu putea decât să se întrebe dacă zeii făcuseră într-adevăr alegerea cea mai bună punând copilul acela în mâinile fomorienilor din insula Toraigh, stirpe violentă, originară din Lochlann, marea cea rece de la miazănoapte de Inis Fail.

Gândurile acelea îi trecură prin minte doar pentru o clipă, atât cât să le înţeleagă, apoi făcură loc iritării ce i-o dădea faptul că trebuia să poarte coşul micuţului atâta vreme, în călătoria înapoi spre casă. Se gândea că avea să se smiorcăie mereu, iar asta îl supăra. Dar nu se întâmplă astfel. Copilul deschidea ochii mari şi îl privea ţintă pe războinic, surâzându-i chiar şi unui monstru precum Chicol. Cu ochii săi violeţi ca cerul întunecat deasupra ţărmurilor stâncoase, părea Find cel Frumos, cum mai era numit zeul Lugh.

CAPITOLUL 2

Golaşă precum un cuib de acvilă pe o stâncă, insula Toraigh se înălţa deasupra oceanului cuprins de furie, care o izbea zi de zi, încercând să-i smulgă măcar o limbă de pământ pietroasă şi să o târască în adâncurile întunecate ale apei. Insula avea o faimă tristă încă de pe vremea neamurilor Primului Popor, care locuise în acele ţinuturi la începuturile lumii; se spunea că era lăcaşul fiinţelor răului, iar fomorienii care o luaseră în stăpânire nu făcuseră, neîndoios, nimic pentru a dezminţi acea credinţă străveche.

Obosit după călătoria lungă până la izvoarele Kesairului şi neliniştit din pricina situaţiei noi în care se găsea, Chicol veni în faţa stăpânului său, *Ri* consort al lui Erin.

— Bastardul ăsta ne mai lipsea, îl întâmpină Ri Elatha, fixându-l pe micuţ cu privirea. Nici măcar Morc nu ştiu dacă e sau nu fiul meu, şi acum femeia asta îmi aduce în casă un vagabond!

Îl trimise de-acolo pe uriaşul cu coif cu coarne, care îl ţinea încă în braţe pe Conan, şi se întoarse spre copila care în momentul acela se bucura de atenţia sa.

Chicol trebuia să găsească pe cineva care să-l scape de sugar. Îl arătase pe micuţ curtezanelor:

— Cine vrea să-l înţarce?

Îl lăsase apoi acolo, printre mărfuri de tot felul şi lemne de foc. Poate că Erin cea Frumoasă se gândise că îi face o favoare, dar pentru el era doar un pachet neînsemnat, incomod, sâcâitor, iar rasa şi originea lui nu-i interesau câtuşi de puţin. După câte ştia, putea să fie fiul unui duşman. Din partea lui, nu avea decât să ajungă sclav sau să-l mănânce câinii.

Deşi odată cu vârsta, Conan căpătase o ţinută nobilă şi mândră, asta nu avea nici o însemnătate, fiindcă fusese crescut pentru a-i ţine companie fiului stăpânilor lui: nu era o persoană, ci un obiect. Şi, fiindcă era un obiect, crescuse în cetate, azvârlit de la o concubină la alta şi neavând nimic

şi pe nimeni în care să se încreadă, decât puterea ochilor săi, surprinzător de violeţi, înaintea cărora se topeau toate.

Privit ca un sclav al familiei care îl adoptase şi ca un privilegiat printre servitori, Conan a fost nevoit să crească în grabă. Şi chiar era un privilegiat, căci avea un acoperiş deasupra capului şi o masă pe zi, pe când copiii servitorilor erau norocoşi dacă supravieţuiau bolilor şi dacă ajungeau să crească până la vârsta la care să se joace ori să lucreze printre gunoaiele şi noroiul cetăţii îngheţate a fomorienilor. Foarte curând însă, acele privilegii nu i-au mai fost de ajuns, după cum nu mai putea să se mulţumească nici cu câte un surâs sau o vorbă blândă, pe care le primea de la femeile de la curte. Începu, încercat de o suferinţă tot mai adâncă, să se întrebe de unde venea; se trezea noaptea căutând în jur o mamă care nu exista decât în visele sale de copil.

Dispreţuitoare, Erin cea Frumoasă îl umilea îndoit, amintindu-i fără încetare originile necunoscute şi poziţia pe care o avea:

— Tu eşti servitorul nostru, Conan. Ce altceva mai vrei? îi repeta mereu, încheindu-şi de fiecare dată fraza cu o poruncă tăioasă, doar aşa, ca să pună paie pe foc.

În impunătorul palat regal, micul Conan găsi în Morc, un copil de vârsta lui, mai degrabă un stăpân decât un prieten sau un frate vitreg. Crescu împreună cu el, învăţă împreună cu el să călărească şi să mânuiască spada, suliţa şi pumnalul, cu acelaşi maestru de arme, Chicol, ologul. Iar în acesta găsi, mai degrabă, un torţionar decât un instructor.

În orice situaţie, Erin încuraja competiţia dintre Conan şi Morc, până într-atât, încât fiul legitim ajunse să fie obsedat de gândul de a-l bate pe fratele cel vitreg.

O astfel de viaţă ajunsese să fie pentru Conan un chin neîntrerupt.

Împreună cu ceilalţi copii, Conan învăţase să înoate în apa rece şi liniştită a unui golf, în scurtele veri din nord. Aceasta rămase una dintre amintirile cele mai frumoase,

cel puţin până în ziua când Chicol hotărî să transforme şi înotul într-o probă de supravieţuire.

Oceanul fierbea, izbindu-se de stâncăria din nordul insulei, precum cazanul zeilor deasupra *Focului Sacru* al lui Bel. Puterea cu care îşi azvârlea talazurile şi vuietul lor, ca nişte hohote puternice, ar fi umplut de groază pe oricine. Conan nu avu răgazul să se lase cuprins de spaimă. Cu un ghiont brutal, Chicol îl azvârli în mare. Ieşi la suprafaţă scuipând apă şi mucus şi, în timp ce încerca să-şi recapete suflul, un alt val îl trase dedesubt.

— Ţi-e frică? Îţi închipui că viaţa unui servitor al nobilului Morc valorează ceva?

Mentorul său izbucni într-un râs aspru, iar trăsăturile sale neregulate se strâmbară şi mai mult.

— Totuşi, ar trebui să ştii ce predică druizii, băiete! Numai sufletul e nemuritor; ei zic că viaţa corpului pământesc nu are nici o valoare. Ne chinuim din răsputeri să o apărăm, să adunăm bogăţii, să ne facem planuri... Ne folosim de ea zi de zi, dar ea ne trădează, se sfârşeşte dintr-odată, fără veste, cu o boală sau o lovitură de secure. E fragilă ca un lucru care se poate rupe dintr-un nimic. Ce faci cu aşa ceva? Nu poţi să te încrezi în ea. Mai bine să o dispreţuieşti – continuă bărbatul, privindu-l de pe stânci, ca să trăieşti pe vecie în Tărâmul de Dincolo, printre meri în floare, festinuri şi focuri veşnice.

Conan gâfâi din nou de câteva ori şi se scufundă, tras de vârtejurile oceanului care încerca să-l sufoce. Chipul plin de cruzime care îl urmărea nu-i dădea nici o speranţă. Gândi că avea să moară dacă Chicol nu-l ajuta. Reuşi să-şi scoată iarăşi capul de sub un val şi văzu nedesluşit, printre lacrimi şi apa sărată, cum uriaşul cu coarne îi întorcea spatele şi pleca.

Încercă să urle, dar gâtul i se umplu de apă. Se forţă să înoate, să se opună frigului şi curentului care-l arunca de colo-colo ca pe o epavă fragilă. Stâncile negre, lucioase şi netede, nu-i ofereau nici un punct de sprijin şi, ori de câte ori încerca să se prindă cu braţele de ele, marea furioasă îl

sorbea în valurile ei.

În clipa aceea, simţi crescând în el lumina unei noi cunoaşteri. Cu o hotărâre pe care nu şi-o ştia, se scufundă, ca şi cum ar fi decis că nu era ziua potrivită ca să moară. Deschise ochii în fierberea spumelor din jurul stâncilor colţuroase, care păreau să vină spre el, unduind sub ape, împinse de violenţa curentului. Bătu de mai multe ori din braţe cu disperare şi se agăţă de o stâncă ce ieşea din apă la intrarea unei grote luminate de oglindirile orbitoare ale soarelui. Simţise că aceea era singura cale de trecere către inima insulei – şi nu se înşelase. Se luptă cu sine ca să înăbuşe instinctul ce-i dicta să iasă la suprafaţă să respire: ar fi pierdut astfel singura clipă prielnică. Lăsă curentul să se prelingă până dincolo de intrarea grotei, opunându-se din toate puterile ca forţa lui să nu-l smulgă de pe pintenul stâncos. Apoi, răsuflarea mării se întoarse către pământ, iar el, cu braţele străbătute de durerea efortului, porni să se zbată, urmând curentul care îl purta spre interiorul căuşului de apă, pe sub bolta de stâncă a insulei. Palid ca un mort, ieşit pe jumătate din apă, se agăţă de o ieşitură stâncoasă şi rămase acolo tremurând de efort şi de frică.

Avea în faţă un grup de stânci lustruite şi cleioase, atât de aproape, şi totuşi de neatins. Dacă s-ar fi căţărat pe ele, ar fi ajuns la uscat, ar fi fost în siguranţă. Încercă iar şi iar, cu unghiile, cu toată forţa disperării, şi reuşi să scurteze distanţa cu câteva palme. Chemă zeii în ajutor şi ajunse aproape de vârf, îngrozit de gândul că era ultima şansă. Călcâiul stâng întâlni o crăpătură în stâncă, şi Conan avu astfel un punct de sprijin în plus, pe care să se împingă. Apoi, mâna dreaptă nu mai reuşi să se ţină, începu să alunece lent, fără speranţă... la fel şi stânga şi, fără veste, se trezi din nou în apă, în timp ce o forţă necunoscută îi prinsese un călcâi şi îl ţinea, provocându-i o durere atroce. Se scufundă, iar piciorul îi rămase deasupra. Plutea pe firul apei, ţinându-şi cu greu capul la suprafaţă, şi înţelese că un picior îi rămăsese prins în deschizătura stâncii.

Acum îi era şi mai greu să nu se înece.

Începu agonia. Călcâiul însângerat i se jupuia tot mai mult, la fiecare încercare de a-l elibera, şi de fiecare dată ajungea cu capul sub apă. Până la urmă, îl părăsiră forţele şi leşină.

Se trezi zguduit de propria tuse. Stătea culcat, asemenea unui ied, pe umerii lui Chicol, zgâlţâit la fiecare pas al acestuia, îndreptându-se către cetate şi spre o saltea uscată.

Avea puţin peste nouă ani când se pierdu pentru prima oară în ochii verzi ai lui Maev, copila cu părul roşu, fiica nelegitimă a unei curtezane. Erin, mama lui vitregă, hotărî ca ea să le fie tovarăşă de joacă, lui şi lui Morc, iar fata ajunse foarte curând să fie obiect de dispută între cei doi fraţi vitregi. Într-o zi, fugăreau alţi copii pe ulicioarele mizere din inima de piatră a fortăreţei Toraigh, pe lângă o râpă întunecată şi urât mirositoare, pe care fomorienii o foloseau ca jgheab natural, unde aruncau gunoaiele, lăsându-le să alunece spre măruntaiele insulei.

— Ştii, Conan, începuse copila, privindu-l ţintă cu ochii ei de smarald, îmi doresc mult să fiu soţia unui cavaler, care să mă ducă departe de aici...

Băiatul o prinse de mână, alergând către locul de întâlnire; lui Morc nu-i plăcea să aştepte.

— Ai zis bine... Un cavaler – se strâmbă băiatul –, nu un servitor ca mine!

Ochii ei se întristară atunci din pricina răspunsului muşcător.

— Nu eşti un servitor, replicase cu hotărâre. Eşti fiul adoptiv al lui *Ri...*

Nu-şi sfârşi vorba; vocea tunătoare a lui Chicol, care venise să-l cheme pe Conan, îi opri din goană.

Maev simţi un freamăt de teamă în mâna pe care o strângea. Toţi copiii erau îngroziţi de uriaşul cu coarne, iar când el chema pe cineva, nu era a bună.

Conan îl privi mai întâi pe bărbat, apoi pe Maev. Încuviinţă din cap.

— Du-te! Prinde-i din urmă pe ceilalţi. Eu o să vin mai târziu.

Palmele lor se atinseră uşor înainte de a se despărţi, iar băiatul alergă spre Chicol fără să se uite înapoi. Ordinul nu se discută.

În timp ce bărbatul îl conducea către magaziile de provizii aflate nu departe de acolo, Conan simţi fierberea ce cuprinsese uliţele. Printre vociferările agitate ale sclavilor, servitorilor şi oamenilor liberi, Chicol vorbi, fără ca măcar să se întoarcă spre copilul care îl urma la distanţă de un pas, în semn de respect.

— Lume nouă la curte; un arhidruid venit în vizită, se spune... mârâi acesta în vreme ce intrau în magazii. Se pare că e vorba despre un vrăjitor atât de crud şi de puternic, încât îi ţine pe copilaşi închişi sub rădăcinile stejarilor. Îi ţine în viaţă acolo, în pământ, şi-i foloseşte ca hrană. Îi mănâncă bucăţică cu bucăţică, chicoti, văzând ochii căscaţi ai lui Conan.

— O să-l ucid ca să-i eliberez, dacă asta vrei!

Bărbatul îşi împinse şi mai mult înainte bărbia, oricum proeminentă, şi ridică o sprânceană, luat prin surprindere de expresia dură şi hotărâtă a micuţului.

— Nu e o idee rea, adăugă, mulţumit în sinea lui de vorbele acelea violente.

Ştia că o bună parte din furia copilului era îndreptată chiar împotriva maestrul său de arme, şi asta îl umplea de mândrie, pentru că însemna că îl atinsese în punctul cel mai sensibil. Rămânea de văzut dacă era vorba de spirit de dreptate sau de un instinct ucigaş.

— O să ai nevoie de un pumnal pentru asta, îl zgândări, prelungind jocul crud, în timp ce copilul încuviinţa mândru din cap. Un pumnal ca ăsta... adăugă, întinzându-i pumnalul său rafinat meşteşugit şi masiv, simbol al forţei, puterii, respectului câştigat cu mâna pe armă, un obiect fascinant pentru ochii unui copil.

Conan îl cântări în mână, mai întâi cu teamă, apoi cu o îndrăzneală tot mai mare.

— E al tău, dacă-l vrei.

Pentru Conan, acesta a fost lucrul cel mai surprinzător pe care-l auzise vreodată de pe buzele teribilului său mentor.

— Spui că eşti însetat de sânge, continuă adultul, cu o voce stăpânită. Începe cu ăla, arătă spre capătul magaziei.

Băiatul se răsuci brusc, ca muşcat de un scorpion. O porni apoi hipnotizat către o ţintă pe care, cuprins fiind de frică, nu izbutea nici măcar să o desluşească. Făcu câţiva paşi şi întrezări doi ochi, mai îngroziţi decât ai săi, care îl fixau în semiîntuneric. Auzi un behăit, apoi încă unul. Se opri dintr-odată.

— Fii atent, nu-l lăsa să fugă!

Mielul nu fugi. Făcu un pas către ucigaşul său şi se lăsă prins cu supunere, resemnat parcă în faţa sorţii hotărâte de voinţa zeilor. Conan îl prinse în braţe şi-i simţi căldura şi tremurul. Îşi ţinea în sus botul umed şi încerca să-l lingă, ca un căţeluş rătăcit, în căutarea mamei de care fusese despărţit.

— Ai chef să-l beleşti de unul singur? veni până la el, ca dintr-o altă lume, ecoul acid al vocii bărbatului.

Conan strânse pumnalul în mână, cum văzuse de mai multe ori că se face. În Toraigh, lucrurile se învăţau din mers, în cea mai mare grabă, aşa era cel mai bine. O lovitură în inimă sau o tăietură hotărâtă la gât, şi cuţitul de vânătoare şi-ar fi schimbat stăpânul.

De afară răsunau ecourile unei mulţimi care saluta sosirea puternicului arhidruid. Conan se gândea ce ar fi putut să dea în schimb, ca să nu se mai găsească în situaţia aceea. Ar fi fost dispus să-l înfrunte pe loc pe chinuitorul de copii. Orice, numai să nu trebuiască să-i ia beregata boţului aceluia tremurând, acoperit cu blană moale.

Chicol îl cerceta atent şi îl văzu că şovăia, şi asta nu era bine. Era înzestrat cu tot ce trebuia, dar n-avea vână. Trebuia înrăit, trebuia înăsprit. Scuipă pe jos.

— Vrei să-l ţin de picioare? îl împunse. Nu uita să mişti

pumnalul înainte şi înapoi, ca să lărgeşti rana.

Băiatul strânse lâna între degete. La urma urmei, nu era decât o oaie. Chiar dacă avea ochi mari şi umezi, care îl implorau s-o lase să trăiască. Cuţitul căzu pe jos, mânat parcă de propria voinţă.

Chicol mârâi un blestem, înaintând un pas. Dar nu avu timp să facă ceva.

— Morc! Morc! Şi Maev! Nobilul Morc e în pericol! Glasurile veneau de-a valma, răsunând între pereţi.

La auzul acelui nume, Chicol se răsuci pe călcâie şi se năpusti afară, sărind şi poticnindu-se din pricina piciorului şchiop.

Conan se dovedi a fi mai rapid. Lăsă mielul, răsuflând uşurat, luă cuţitul şi alergă înaintea maestrului său de arme. Gonea cu inima-n gât, către pâlcul de oameni înghesuiţi unul în altul, făcându-şi loc cu coatele şi înghiontind, printre picioare şi poalele lungi ale veşmintelor, către Maev. Ţâşni din grămadă, ajungând până la buza râpei unde se aruncau gunoaiele. Morc era acolo, smiorcăindu-se.

— Maev... bolborosi, văitându-se. A căzut înăuntru. N-am făcut-o dinadins... se jeluia, ca şi cum şi-ar fi stricat o jucărie bună şi-ar fi rămas acum fără ea.

Conan nu putu niciodată să înţeleagă de ce riscase atât în clipa aceea, când trebui să ia hotărârea. Fusese poate spaima adunată din pricina mielului pe care nu avusese curajul să-l ucidă, sau poate nevoia disperată de a obţine prietenia lui Maev, sau poate voinţa de a-i dovedi lui Chicol că nu era un laş. Se aruncă instinctiv în hău, alunecând pe coasta râpei, în ţipetele ascuţite ale oamenilor.

Uriaşul cu coiful încornorat sosi chiar în clipa aceea, făcându-şi loc cu umerii, la timp pentru a asista la întreaga scenă. La urma urmei, nu avea nevoie să-l vadă pe micuţ hăcuind o oaie proastă, ca se convingă de curajul său.

Gloata adunată acolo împiedică înaintarea micului cortegiu al oaspetelui venit în vizită oficială. Steagul cu stejarul frunzos al şcolii Mur Ollamhan unduia în briza de la

miazănoapte. Puternicul şaman, care mergea la câţiva paşi înaintea lui, se văzu obligat să ordone oprirea între ulicioare. Cathbad, bătrâna şi faimoasa căpetenie a druizilor din întregul Inis Fail, trebui să coboare de pe cal ca să se apropie. Ajunse, printre oamenii ce se dădeau la o parte din faţa lui, în semn de cinstire, la buza râpei şi privi în adânc chiar în clipa când răsună, din măruntaiele insulei, urletul de durere al micului Conan.

Maev cea Roşcată era încă în viaţă. Salvatorul său neaşteptat abia reuşea să o distingă, prăbuşită, în apa canalului natural ce curgea pe sub fortăreaţă. În jurul ei fojgăiau şoareci mari, plini de murdării, adulmecând halca de carne proaspătă picată din senin. Se rostogolise până acolo, iar Conan încerca să o readucă în simţiri, în lumina slabă ce răzbătea din înălţime. Băiatul îşi pipăi coastele; durerea era suportabilă, dar lichidul cald pe care-l simţi nu lăsa nici o îndoială. Se lovise în cădere de o ieşitură din stâncă. Izbitura îi smulsese un strigăt de durere ce răsunase între pereţii peşterii.

Înălţă capul lui Maev, şi fata deschise ochii ce-l fascinau. O luă în braţe, cu toată durerea ascuţită din coaste, şi făcu câţiva paşi pe fundul plin de pietre alunecoase al apei. Maev se întoarse spre el, dar, luaţi prin surprindere de curent, alunecară amândoi, urlând, în şuvoiul de nepătruns al canalului, târâţi spre afund de violenţa apei. Întunericul îi înghiţi, în vreme ce se îndreptau către un vuiet uşor, pe care îl cunoşteau atât de bine. Dar saltul în cascada nu prea înaltă a fost nimic pe lângă spectacolul fosforescent ce li se înfăţişă ochilor câteva clipe mai târziu – ciuperci şi mucegaiuri roşiatice tapetau bolţile şi coloanele unor grote înalte, dându-le o înfăţişare supranaturală.

Conan o ajută pe copilă să iasă pe mal.

— Ar trebui să poarte numele tău, Maev, sugeră el, afişând o îndrăzneală pe care nu o avea. Grotele Roşii! În onoarea părului tău.

Ea se strădui să surâdă, în pofida durerilor ascuţite pe

care le avea în urma prăbuşirii.

— Doar să nu-mi fie mormântul aici, dedesubt...

Înţeleseră curând că se găseau într-o cuşcă; le era imposibil să urce, şi singura cale de ieşire era prin locul în care vuitul apei se făcea şi mai răsunător, aproape de punctul scufundat în întuneric pe unde râul se scurgea din canalul Grotei Roşii. Petrecură ore întregi într-o rătăcire dureroasă, până ce se convinseră că, într-adevăr, singura ieşire era prin locul cel mai periculos. Nimeni nu ar fi coborât vreodată acolo să-i caute, nu s-ar fi deranjat nimeni pentru doi servitori.

Se priviră-n ochi şi, la întrebarea mută a lui Conan, ea răspunse:

— O să mă încred întotdeauna în tine, prinţul meu...

El nu-i spuse că se lupta cu frica de apă pe care i-o producea amintirea probelor lui Chicol. Încercă, în schimb, să o liniştească:

— Ţine-te de mine. Ia-mă de mână şi nu-mi da drumul nici o clipă.

Maev apucă mâna dreaptă a lui Conan şi şi-o puse pe piept. Cu toată frica şi durerea care o cuprinseseră, se strădui să zâmbească.

— N-o să-ţi dau drumul.

Izbiţi şi împinşi de furia apei îngheţate, prinşi în vuietul curentului ce se spărgea în ecouri de pereţii cavernelor întunecate, acoperindu-le strigătele, înfruntară din nou necunoscutul, lăsându-se să alunece în jos.

Conan simţi o lovitură surdă în torace; în timp ce se scufunda, simţi cum violenţa impactului îi eliberase reflexele. Durerea dispăruse, rămăsese ca amorţit şi tot ceea ce simţea era doar o imensă moleşeală. Trupul său, ca un obiect neînsufleţit, sălta încoace şi-ncolo pe sub apă, frământat de miile de morişti ale curentului constrâns să coboare, strecurându-se prin tunelul de piatră. O voce dinăuntru îi şoptea să se lase purtat, să se abandoneze şi să cedeze somnului care îl cuprindea, să adoarmă ca într-un aşternut adevărat, de lână. Însă când o simţi pe Maev

strângându-i mâna până când unghiile i se înfipseră în carne, îşi reveni cu o tresărire. Se gândi la copila care se în credea în el, la privirea ei limpede, şi ceaţa din minte i se risipi. Resimţi atunci arsura cotropitoare din plămâni şi o nesfârşită nevoie să respire. Îl lovi un alt obiect, nevăzut în întuneric, şi el urlă de durere, înghiţind apă, multă apă. Închise ochii, se propti de fundul apei, adunându-şi toate forţele ce-i mai rămăseseră, şi se împinse în sus, trăgând-o după sine pe Maev.

Ieşi la suprafaţă şi respiră de mai multe ori, cu aviditate. Aerul avea un miros rânced, dar în momentul acela îi păru încântător.

Maev ieşi alături de el, gâfâind la fel ca el, plângând şi ţipând, dar încă în viaţă. Tuşind, îi arătă un punct în depărtare, un loc unde întunericul se lumina, la capătul acelei curse sinucigaşe.

Abia avură timp să se răsucească într-acolo, când Conan înţelese cu groază că şuvoiul îi trăgea în direcţie opusă. În timp ce pluteau duşi de flux, în întuneric, nu-şi dăduse seama, dar la primele licăriri de lumină începuse să vadă cum tot felul de puncte fixe, pe care le lua ca repere, treceau pe lângă ei cu o iuţeală impresionantă. Bolovani şi stânci le veneau în întâmpinare, cu o viteză pe care nu reuşeau să o controleze. Conan îşi înghiţi un hohot de plâns disperat. De ce zeii trebuiau să treacă mereu prin foc un copil al nimănui, ca el? Nu avu însă timp să verse lacrimi şi, pe urmă, înţelesese de o vreme că nu prea îi erau de ajutor. Se asigură că Maev îl ţinea în continuare suficient de strâns şi încercă să nu o lase să se înece. Ea ţipă, fără să slăbească strânsoarea. Apoi, veni ceva din întuneric şi îl izbi pe copil în ceafă; în mintea lui se făcu întuneric. Moartea era la un pas, doar să întindă mâna. „De fapt, nici nu e atât de urâtă. Numai să înceteze mai repede chinul ăsta”, îşi spuse în delir.

Îşi imagină că aluneca în uitare, dincolo de cel de Al Nouălea Val. Glasurile care veneau de la mare depărtare erau, cu siguranţă, glasurile morţilor. Dar, printre ele, se

auzea vocea cristalină a lui Maev, care îi părea că şopteşte într-un suspin: „Îmi doresc atât de mult să fiu soţia cavalerului meu cu ochi violeţi”.

Nimeni din Toraigh nu reuşi să înţeleagă cum de ştiuse arhidruidul Cathbad unde să îl caute cu exactitate pe micul Conan. Tuturor însă le rămaseră ca o vie amintire hotărârea sa de a-l căuta cu orice preţ, concentrarea minţii, lumina pe care o primise în acele clipe, siguranţa cu care indicase salvatorilor cărarea spre grota marină în care aveau să-şi facă apariţia cei doi copii. Erau încă în viaţă, anunţase el, ca şi cum ar fi avut puterea să simtă de la distanţă fiecare suflare vie. Nimeni nu îndrăznise să pună la îndoială puterile de medium ale marelui şaman. Înţelepciunea populară cerea prudenţă oricui s-ar fi hazardat în a ridica obiecţii unui asemenea personaj, iar faptele îi dăduseră dreptate lui Cathbad. Cei doi copii erau exact în locul unde bătrânul druid îi condusese pe oamenii din Toraigh.

Druidul era cel mai în măsură să atragă atenţia, chiar şi de la distanţă şi cu ochii închişi, asupra aluatului din care era făcut copilul acela. Energia care ieşea din el şi îl învăluia nu lăsa nici o îndoială. Maestrul avea să-l găzduiască la şcoala din Mur Ollamhan. În sfârşit, găsise elevul pe care plecase să-l caute pe întreaga insulă Inis Fail. Mulţumi în sinea lui zeilor care îi veniseră în ajutor tocmai când era pe cale să-şi piardă orice speranţă.

Cathbad a fost cel care se grăbi să ajungă primul lângă copil.

— N-am mai pomenit niciodată aşa ceva, murmurase Laery, căpetenia Gărzii lui Elatha, sosit şi el alături de arhidruid. Am văzut războinici viteji şi solizi strângând din dinţi în bătălie sau în duel, dar furia băieţaşului ăstuia m-a lăsat fără grai. A salvat-o... a trecut prin toate cascadele de sub insulă fără s-o lase din mână pe Maev. Şi-a rupt unghiile, dar n-a lăsat-o...

Maev stătea alături de micul ei prinţ şi îl mângâia pe

frunte. Conan era doar pe jumătate conştient, dar nu se lăsa, îi strângea mai departe mâna. Erau amândoi întinşi pe o platformă stâncoasă şi nu puteau decât să aştepte, cu speranţa că îi va zări cineva.

Auziră nişte voci, iar băiatul începu să şoptească pierdut:

— Era şi timpul... Vin spiritele să mă însoţească printre merii înfloriţi de pe Tărâmul de Dincolo... Chicol are dreptate, moartea poate să fie frumoasă.

Deschise ochii şi văzu, ca prin ceaţă, chipul unui bătrân necunoscut. O sclipire de alarmă i se aprinse în ochi; trebuia să fie vrăjitorul cel puternic care îi mânca pe copii! Se gândi că putea să-l ucidă, şi ar fi făcut astfel dreptate, chiar dacă acum îi zâmbea. Dar, de fapt, avea o figură caraghioasă, nasul lung şi ascuţit, urechile mari, fluturânde, iar faţa îi exprima bunătate.

Destinul lui Conan se schimbase dintr-odată; devenise un erou, fiindcă trezise interesul unui oaspete important, cum era arhidruidul. Îl făcuse pe Morc să pară un idiot şi dăduse un plus de strălucire familiei care, în prezenţa prestigiosului oaspete, devenise brusc „familia lui” – aceea a lui *Ri* al acelor ţinuturi.

— Dacă ăsta e căminul tău, atunci, într-o zi, o să fii rege.

Elatha şi Erin cea Frumoasă nu reuşiră să-şi ascundă stânjeneala, iar Morc nu putu să nu lase să răzbată invidia, în faţa chicotelilor reţinute ale nobililor.

Privirea fermă şi tăioasă a lui Cathbad alungă însă orice îndoială din inimile celor prezenţi la curte. Druidul cel mai puternic din Inis Fail, omul devenit legendă datorită divinaţiilor sale ce nu dădeau greş, rostise sentinţa. Membrii stirpei regale se albiră la faţă şi avură dintr-odată cu toţii revelaţia că aceea era o profeţie, nu nişte vorbe spuse cu rea intenţie.

Copilul avea să-l însoţească pe prestigiosul oaspete la şcoala Mur Ollamhan pentru o primă iniţiere din partea druidului. Alegerea nu se discuta. Voinţa lui Cathbad avea o

putere mai mare decât aceea a lui *Ard Righ,* Regele Suprem. Chiar dacă la început era vorba de o perioadă scurtă, pentru Conan avea să fie ocazia de a trăi emoţii noi şi de a simţi gustul speranţei. O paranteză care avea să-l schimbe definitiv. Luă hotărârea să îndeplinească în locul acela *fosterage,* ritualul căruia i se supuneau toţi copiii fomorieni, separaţi de familiile lor pentru a-şi desăvârşi educaţia într-un alt cămin, de un rang mai înalt. Dar cu atât mai mult prindea formă în el mirajul de a-şi găsi pe continent ceva care să îl îndrume către trecutul său şi să înceapă de acolo o nouă viaţă, cu un nou viitor, în libertate.

CAPITOLUL 3

„În comparaţie cu omul, chiar şi lupul devine oaie; omul e singurul asasin dintre animale. Nici o fiinţă vie nu-l poate învinge, fiindcă celelalte nu folosesc cruzimea ca formă de distracţie." Învăţăturile pe care Cathbad i le împărtăşise la primul contact cu şcoala Mur Ollamhan ieşiră din nou la lumină în amintirea tânărului Conan. Niciodată ca în ziua aceea nu simţise atâta adevăr în ele. Prima perioadă de studii se încheiase de ceva vreme. Acum, ca adolescent, păstra de atunci doar amintirea ei, întreţinută laolaltă cu hotărârea de a se reîntoarce acolo, de îndată ce ar fi găsit ocazia să fugă din Toraigh.

Era ultima zi a sărbătorilor în cinstea majoratului lui Morc, fiul lui Elatha şi a lui Erin cea Frumoasă, ziua în care sărbătoarea avea să atingă punctul culminant. Ultimul act avea să fie marele banchet în aer liber, însă, până atunci, toată atenţia războinicilor şi a sclavilor, a nobililor şi a servitoarelor se îndrepta spre duelurile rituale şi spre lupte. Nimeni nu căuta mai întâi de toate veselia şi vioiciunea cântecelor şi a dansurilor, acordurile de harpă şi binecuvântările protectoare ale druizilor, cum era obiceiul la alte neamuri celtice. Nu în cetatea fomorienilor. Acolo, orice spectacol avea valoare doar dacă purta pecetea violenţei.

Maev cea Roşcată se aplecă languroasă peste marginea carului slinos, încărcat cu paie. Gestul căutat făcu să i se vadă şi mai bine pieptul bogat.

— Dacă o să câştigi în seara asta, eu o să fiu premiul tău, Conan...

Tânărul râse ca răspuns la bine-cunoscuta ei lipsă de discreţie.

— Pregăteşte culcuşul, Maev. Şi fii atentă: o să se aprindă de pasiune!

Lipsită de pudoare, ca o curtezană, se îndepărtă afişând surâsul unei fiare prădătoare, cu coama roşcată răvăşită de

vânt.

Seara cobora încet, prinsă între pătura de nori plumburii şi marea întunecată. Terenul de luptă fusese amenajat în aer liber. Pentru a apăra torţele de vântul ce şuiera tot anul dinspre stâncărie, arena fusese pregătită într-o adâncitură ca un căuş mare, având în spate un zid construit din pietre suprapuse simplu. Stâlpi groşi şi mărunţi, împodobiţi cu coarne de cerb, căpăţâni mici, uscate. La fel ca în alte sate celtice de pe continent, şi aici, oamenii aveau obiceiul de a se împodobi cu capetele duşmanilor ucişi, pe care le etalau în orice ocazie, agăţându-le până şi la botul cailor.

Iar acum, nu era unul care să nu tragă cu ochiul la groapa cea mare sau care să nu vorbească despre înfruntarea ce avea să înceapă în curând – câinele lui Morc împotriva câinelui lui Conan.

De pe terenul de luptă răsunau din când în când strigăte de durere, dinspre locurile unde începuseră celelalte lupte, mai puţin importante, sau urlete incitate, purtate de capriciile vântului. Conan trebui să treacă pe acolo pentru a ajunge la campionul său. Pentru o clipă, toţi ochii se întoarseră spre el, printre zâmbete sau gesturi de batjocură. Doar pentru o clipă. Apoi, puterea sângelui îşi rosti chemarea şi acoperi totul, iar mulţimea se întoarse, aclamând înfruntarea şi violenţa.

— Termină-l! Termină-l!!! Scoate-i maţele pe gât!

Blesteme, scuipături şi insulte ce nu mai simţeau frigul nordului. Cei doi luptători aveau torsul gol şi părea să nu le pese de sângele şi de fâşiile de piele pe care le lăsaseră printre pietrele cu care fusese pregătit locul. Erau de nerecunoscut sub murdăria care se lipea de grăsimea de bou ce şi-o întinseseră pe trup.

— Scoate-i ochii! Să nu vadă bălegarul din Sidhe, unde o să putrezească pe vecie!

Conan amână până după întrecere încântarea euforică şi exaltarea publicului şi îşi urmă drumul.

Câinele lui Morc îşi auzi şi el stăpânul sosind şi începu să alerge prin cuşca unde era închis, urinând de agitaţie. Lătra

furios, cu disperare, de parcă ar fi turbat. Sălta şi mârâia, fiindcă simţise ce avea să urmeze; era un animal cu multă experienţă. Iar stăpânul său îi lăsase întotdeauna ca hrană fiara pe care o învingea în luptă. Scrâşnindu-şi colţii de metalul gratiilor, îşi arătă caninii ascuţiţi ca nişte lame. Îi fuseseră piliţi şi ascuţiţi la vârf – un mic truc menit a fi folosit pentru adversarii nepricepuţi. Nişte colţi neiertători, care îi dăruiseră lui Morc victoria la fiecare pariu pe care îl pusese.

— Vin, vin acum, bestie mizerabilă, şuieră unul dintre cei doi servitori, străduindu-se cu mare greutate să-i vâre o botniţă făcută din fâşii groase de piele.

Fără o vorbă, tânărul Morc se apropie şi îl pălmui cu violenţă pe servitor pentru că îi insultase campionul.

Avu nevoie de doi servitori robuşti ca să-l conducă pe colos până la groapa cea largă de luptă, fără să fie muşcaţi. Când câinele intră în arenă cu ochii plini de o furie oarbă şi cu spuma acoperindu-i botul, tensiunea crescu dintr-odată şi smulse publicului un vacarm de ţipete.

În timp ce servitorii curăţau terenul îmbibat de sângele omenesc care i-ar fi distras pe câini, un stegar anunţă adunarea, suflând de trei ori în cornul de berbec. Ecoul lui ascuţit ajunse până la porţile cetăţii – inutil, de altfel, fiindcă rămăsese părăsită. Acum, se înghesuiau cu toţii în spaţiul amenajat în afara zidurilor, în jurul micii arene.

— Hai, Morc, cu curaj, arată-ne cum îl lasă Asa fără măruntaie pe câinele fratelui tău!

Se auziră râsete neruşinate.

Dacă Morc îşi sărbătorea majoratul, acelaşi lucru era valabil şi pentru Conan, cel puţin aşa stăteau, oficial, lucrurile.

— Asa al meu n-a pierdut nici măcar o întrecere, Conan, ştii bine. Numele divinităţii lochlann, strămoşul tuturor fomorienilor, pare făcut anume pentru el.

Cu această insultă nerostită, ce amintea de diferenţele dintre el şi fratele său vitreg, Morc anunţă începutul

provocărilor.

— Cum vrei să-i spun să-l hăcuiască, de la coadă spre bot sau invers?

— Nasul o să-i servească să înţeleagă unde îi e fundul, după ce campionul meu o să-şi sfârşească trebuşoara asta.

Mulţimea fremăta, împingându-se înainte ca un singur val, ca o uriaşă moluscă, nevrând să piardă distracţia ce o pricinuiau provocările lor. Făcea parte din ritual.

— Care campion? Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. L-ai găsit sub ţoalele vreunei târfe?

— Ce ai împotriva lor? Pesemne că eşti încă virgin, dacă ţi-e aşa teamă de ele.

Un alt hohot general de râs.

— Nimeni din Toraigh nu m-ar putea întrece în dresarea unui animal de război. Nu există animal mai mare ca al meu. O să mor de plăcere să văd cum te îngroapă în rahat.

— Bine zis... din Toraigh.

Tânărul nobil se făcu palid.

— Cel care intră la ananghie după ce se termină înfruntarea o să fii tu, Morc. Dar, fiindcă tot stărui, am să-ţi propun un târg... Îi spuse prefăcut, apropiindu-se de el cu un fals ton confidenţial. Ştim amândoi ce e azi în joc, continuă Conan, care îl depăşea pe Morc cu mai bine de un cap. Mama ta – când era vorba despre el însuşi şi despre raporturile lor, Conan nu o numea niciodată astfel – a promis că, dacă înving, o să-mi pot alege destinul. Nu-mi vine nici mie să-ţi suflu o victorie. Şi nici să plictisesc toţi oamenii ăştia cumsecade.

Urmă un urlet izolat de aprobare; Conan recunoscu vocea lui Maev.

— De ce nu dublăm miza? Să facem totul şi mai interesant; dacă pierd, nu numai că o să rămân aici toată viaţa, dar o să-ţi şi slujesc ca ultimul dintre scutierii tăi... Dar dacă înving, va trebui să îngenunchezi înaintea mea.

Momentul lung, nesfârşit, care urmă căzu greu ca plumbul. Iar licărirea ucigaşă din ochii celor doi fraţi vitregi alungă orice îndoială. Publicul scoase un muget aprobator.

Cuvintele acelea însemnau lanţuri pe viaţă. Înfruntarea nu avea să mai fie un simplu conflict, ci o luptă disperată.

Ochii lui Morc îi trădară bucuria prematură.

— Asa al meu împotriva bastardului tău, pe viaţă şi pe moarte... Să începem!

Prin mulţime trecu un murmur. Chicol îşi făcea loc cu umerii pentru a-şi asigura un loc de onoare. Nimeni nu îndrăzni să se plângă, însă unii ajunseră în arenă, unde oamenii lui Morc avură ceva de furcă încercând să ţină câinele. Uriaşul olog ajunse la timp pentru a înţelege care era miza şi îl privi pe Conan ca pe unul pe care el însuşi îl botezase.

Tânărul îi susţinu privirea şi îi răspunse cu aceeaşi privire cu care învredniceşti un fecior de târfă, un bastard, scuipând apoi de trei ori pe pământ.

Momentul acela îl bucură pe Chicol şi îl umplu de satisfacţie. Îl incitase mereu, încă de când era mic, iar acum era gata să hăcuiască pe oricine. Războinicul fusese pentru Conan un tutore, tot astfel cum fusese şi Morc pentru Asa.

La un gest al lui Conan, un servitor se apropie, ţinând în braţe un căţel neajutorat.

Mulţimea amuţi. Faţa lui Chicol îşi schimbă de mai multe ori culoarea.

— Iată, prieteni, începu el să cuvânteze în faţa publicului, făcându-l să freamăte. Am aici un dar pentru mama mea, frumoasa Erin. Îi urez să-i poarte tot atât noroc cât mi-a dorit ea mie, atunci când m-a adoptat!

O numise pentru prima dată „mamă”. Îi strigase numele. Mulţimea se ridicase în picioare urlând, în timp ce cornul suna mai departe, triumfător. Conan se apropie de ea şi îi puse în braţe darul, susurându-i:

— Îl cheamă Morc, mamă...

Ea începu să râdă – un râs gros, gutural. Ca întotdeauna când aprecia linguşelile bărbaţilor. Iar Conan avea toate calităţile pentru a deveni un astfel de bărbat. Se distrase, ca de fiecare dată când Conan îl ridiculizase pe Morc,

provocându-l în nenumărate feluri. Îi încurajase mereu să concureze unul împotriva celuilalt, pentru a-i face să devină tot mai desăvârşiţi. Elatha nu se opusese niciodată. Nu trecu decât o clipă. Apoi, îşi reluă aerul distant şi cinic dintotdeauna. Iar acum ea fu cea care şopti:

— Aminteşte-ţi, Conan, astăzi e ziua în care ţi-e dat să hotărăşti... Doar astăzi.

Tânărul se înclină şi ieşi din arenă, înfiorându-se. Ştia că Erin îi făcuse această concesie doar pentru că şansele lui de a învinge erau, practic, inexistente.

Conan îşi aduse el însuşi campionul în arenă.

Iar de această dată, la vederea lui, o bună bucată de timp nimeni dintre cei de faţă nu reuşi să mai spună ceva. Din depărtare răzbătea clocotul talazurilor ce se izbeau de stâncărie, în timp ce foarte aproape, în mijlocul lor,se auzea mârâitul surd şi feroce al celor doi câini de luptă.

Apoi, Conan rupse tăcerea:

— Vă prezint un nou-sosit printre noi. Când muşcă, rămâne cu dinţii încleştaţi şi nu mai lasă prada în veci, până la moarte. Îl cheamă Morrigan!

Simţiră cu toţii cum le îngheaţă inima. Unii scuipară pe jos, ca să alunge deochiul. Era numele zeului războiului.

— Haide, Asa, dă-i bătaie, scoate-i măruntaiele gunoiului ăluia.

Animalul lui Morc era o rasă încrucişată de Alan, folosit la vânătoarea de mistreţi, şi Molos, dresat ca animal de război. Avea o cicatrice mare pe spate, ca amintire, şi greutatea cât a unui bărbat masiv. Încă de mic, fusese de nenumărate ori închis într-un sac mare de pânză şi bătut orbeşte de stăpânul său, pentru a-l înrăi împotriva oricui.

Morc îngenunchease lângă botul câinelui, dar acesta, înnebunit de furie, se răsucise, încercând să-l muşte. Tânărul râse, fericit de felul în care reacţionase; animalul intrase într-un fel de furie paroxistică şi avea o nevoie disperată să găsească o ţintă asupra căreia să şi-o reverse.

Săptămâni întregi îl ţinuse cu o dietă de carne crudă şi sânge. Îl izolase apoi în întuneric, dându-i să bea doar apă sărată, până îl adusese în pragul turbării.

Morrigan părea opusul câinelui lui Morc. Era un metis sălbăticit, prins în munţi şi dresat pentru război la şcoala Mur Ollamhan, pe continent. Arhidruidul Cathbad ţinea la elevul său şi dacă, pentru a-l avea pe Conan, trebuia să sacrifice câinele, ei bine, ar fi făcut-o. Era doar cu puţin mai greu decât Asa şi, cu siguranţă, nu atât de impresionant ca el. Un ochi atent însă i-ar fi văzut limpede trăsăturile de asasin. Capul, lipsit de graţie şi bombat, era atât de mare, încât îşi putea deschide fălcile la fel ca Asa, dar grumazul scurt dădea acelor cleşti o vigoare şi o forţă mult mai mari decât cele ale botului prelung al Alanului. Ochii afundaţi erau greu de atins cu colţii şi ghearele. Corpul butucănos şi scund, cu un torace uriaş în comparaţie cu posteriorul, îl făceau un instrument pregătit în permanenţă să atace, cu un curaj şi o tenacitate considerabile, egalate doar de capacitatea lui de a suporta durerea.

— E tot al tău, Morrigan. Ştii unde să loveşti. Smulge-i inima!

Câinele lui Conan scrâşnea din dinţi, ascuţindu-şi colţii. Fomorienii erau războinici încercaţi şi nu le scăpă răceala pe care o emana animalul dresat să ucidă. Părea să calculeze cum ar putea să profite de impulsul orb şi îngust al celuilalt, care avea să se dezlănţuie într-o direcţie precisă şi previzibilă.

— Înainte! Lăsaţi-i, lăsaţi-i! aclama publicul.

Ochii spectatorilor străluceau însufleţiţi de violenţa ce avea să urmeze, de pariuri şi de hidromelul ce curgea neîncetat de zile întregi. Femeile scoaseră ţipetele lor subţiri şi extaziate, prea stridente acum din cauza plăcerii ce le-o dădea frica. Nici copiii nu stăteau deoparte; odraslele fomorienilor erau deprinse să crească în grabă.

Morc ştia că venise momentul cel mai periculos. Trebuia să-i scoată botniţa, fără să se lase văzut, să-i dea să înghită ceva ce ţinea strâns în palmă. Şi asta fără să fie muşcat.

Transpira, în ciuda frigului, dar reuşi să mânjească limba câinelui cu o substanţă unsuroasă şi respingătoare. Morc ridică brusc braţele spre cer.

— Gata! Sunt pregătit! Ştiţi regula: dacă un câine refuză lupta şi se supune, pierde. Dacă fuge, pierde. Victoria unuia înseamnă moartea celuilalt.

Lăsă din mână funia şi se puse în grabă la adăpost.

Conan susură în urechea animalului cuvintele ritualice pe care le învăţase de la druidul Cathbad şi se retrase în ultima clipă, în timp ce se dezlănţuia primul atac.

Ca nişte frânghii eliberate de tensiune, cei doi adversari se aruncară în lupta cea mai crudă cu putinţă. Asa avea avantajul greutăţii şi al vitezei pe care o putea imprima masei sale formidabile, Morrigan, pe acela al forţei fălcilor şi al rapidităţii cu care îşi mişca grumazul.

Impactul frontal nu avu loc. Nu se auzi crănţănitul sinistru al colţilor şi al toracelor. Substanţa otrăvitoare pe care Morc contase atât se irosi, fiindcă metisul cel scund făcu o eschivă demnă de un duelist experimentat. Pumnalele tăioase ale Alanului loviră pieziş, sfâşiind o ureche a lui Morrigan şi smulgându-i o bucată. Dezechilibrat de avântul pe care şi-l luase, Asa alunecă şi se răsturnă, izbindu-se de zidul din pietre.

Conan intui că se întâmplase ceva neprevăzut, căci îşi văzu câinele scuturând din cap, de parcă ar fi vrut să se limpezească, împroşcând sânge şi puţina otravă pe care Asa reuşise să i-o inoculeze. Rana deschisă era însă prea departe de inimă, iar odată cu picăturile de sânge, substanţa respingătoare se scurgea şi ea în noroi, întărindu-se în pete groase şi clare.

Nervozitatea era din ce în ce mai mare. În timp ce Alanul căuta să se ridice, Morrigan fu mai rapid şi ţâşni, înhăţând una din labele din spate ale Alanului. Caninii îşi începură lucrarea devastatoare asupra tendoanelor şi ligamentelor.

— Lasă-l! Pleacă! Pleacă! strigă Conan.

Ochiul sticlos al lui Morrigan intui pericolul. În poziţia în care se afla, îşi lăsase coasta şi pântecele moale expuse

colţilor celuilalt. Fu obligat să-şi descleşteze fălcile, şi Asa se ridică şchiopătând.

Morc blestemă, strângând din dinţi. Doar pentru o clipă. Apoi fu cuprins de bucurie. Morrigan nu izbutise să-şi schimbe poziţia suficient de repede. Acum, forţa enormă a Alanului îşi făcea din plin simţită prezenţa. Ca un taur dezlănţuit, îşi împingea victima cu botul, ţinând-o lipită de masa de bolovani. Spinarea metisului se prăbuşi peste pietrele tăioase ale zidului. Avântul şi forţa celuilalt îi sfâşiară pielea, descoperind grăsimea grumazului, şi îi răni spinarea, dezvelind în câteva locuri carnea de pe oase. Piatra neagră era împestriţată de sânge şi peri deschişi la culoare. Alanul scutura din cap ca un monstru marin care reuşise să prindă în gheare o parte din trupul victimei. Dar înţelese instinctiv că din poziţia aceea nu ar fi putut să-şi înfigă colţii în adversarul său. Se văzu obligat să-şi retragă grumazul şi să lase prada, pentru a-şi putea deschide cât mai larg botul.

Metisul îl prinse pe picior greşit, mulţumită agilităţii sale. De îndată ce simţi că slăbeşte strânsoarea coastelor, se eliberă sărind, se lăsă cu toată greutatea pe pământ şi îl lovi pe Alan. Dinţii lui Morrigan se înfipseră iarăşi, în acelaşi punct al piciorului rănit al lui Asa.

Alanul schelălăi de durere, dar acea clipă cât cedase în faţa durerii îl făcu să piardă timp preţios, pe când celălalt îşi continua lucrarea devastatoare asupra ţesuturilor rămase pe osul zdrenţuit acum. Cu forţa disperării, mârâi, încercând să muşte botul metisului. Reuşi doar în parte, fiindcă celălalt, scuturându-se din tot corpul, în timp ce zdrobea în continuare, nu era o ţintă uşoară. Reuşi să-i înfigă colţii în carne şi îi smulse o fâşie din nări, până la buza de sus.

Morrigan nici nu suflă, doar îşi schimbă locul muşcăturii şi izbuti să strecoare pe dedesubt botul însângerat şi să muşte din pântecele Alanului.

Schelălăitul răsună până la zidurile cetăţii. Înnebunit de durere, bestia lui Morc reacţionă cu o viteză nebănuită. Îşi

deschise larg fălcile şi, dintr-o singură mişcare, cuprinse într-o muşcătură de uriaş craniul metisului. În ciuda sângelui pierdut, datorită greutăţii sale, încă era de două ori mai puternic decât Morrigan. Începu să strângă.

Câinele lui Conan schelălăi încet sub puterea apăsării. Era pentru prima dată când gemea, ceea ce arăta cât de atroce era durerea pe care o încerca.

Vrând parcă să-l facă fărâme, Alanul începu să dea măsura puterii de pătrundere a caninilor săi ascuţiţi cu pila. Pielea craniului lui Morrigan se sfâşiase, şi mulţimea se înfioră de scrâşnetul dinţilor. Cu toţii se aşteptau să audă sunetul oaselor ce se prefăceau în ţăndări. Ochii lui Morrigan deveniseră două crăpături înguste, de nepătruns.

Supliciul se prelungea. Conan era palid ca un veşmânt de druid. Morc afişa un zâmbet batjocoritor. Dar, deşi făcea ravagii în craniul adversarului, Alanul nu reuşea să-l dea gata. Situaţia rămase indecisă până ce Asa fu obligat să schimbe poziţia muşcăturii. Deschise din nou larg fălcile, ţintind la beregata metisului.

Nu reuşi.

Cu capacitatea de a se reface a luptătorului înnăscut, Morrigan înhăţă în colţi pentru a treia oară piciorul. Şi de astă dată, se rupse, trosnind sec.

Masivul Alan se prăbuşi în noroi.

Morrigan se mută rapid la gât şi muşcă beregata celuilalt.

Asa avu o ultimă tresărire – zvâcnetul morţii – şi sări în picioare, clătinându-se, cu metisul încă atârnat de gât, într-o strânsoare pe care n-ar mai fi slăbit-o niciodată. Reuşi să-l ridice, dezlipindu-l de pământ, apoi se prăbuşi pe jos, cu jugulara sfâşiată.

Tăcerea fu mai impresionantă decât strigătele. După o clipă ce dură o veşnicie, Conan scoase un urlet de biruinţă, cu o voce atât de schimbată de tensiune, încât nici el nu şi-o recunoscu. În acel moment, publicul mugi şi el, eliberat de toată aşteptarea. Ochii învingătorului căutară privirea de nepătruns a lui Erin cea Frumoasă, apoi se opriră asupra

lui Chicol. Uriaşul râdea cu toată faţa lui, diformă şi grotescă, cu mandibula depăşind cu trei degete vârful nasului.

Aşadar, era adevărat. În clipa aceea, cu un amestec de admiraţie şi de ură, văzură cu toţii, mai limpede ca niciodată – Conan era altfel decât cei de-o vârstă cu el. Şi altfel decât ei, fomorienii. Mai înalt, mai inteligent şi, în special, părea să intuiască tot ce era închis în ungherele cele mai ascunse ale gândurilor celorlalţi. Între atâţia blonzi şi roşcaţi, pe el, cu părul negru ca pana corbului şi cu ochi ce deveneau violeţi în momentele de pericol, îl însemnaseră cu o pecete a dispreţului – *Eachtrannach,* Străinul. Îi învinsese şi de această dată.

Conan îl încredinţă pe Morrigan servitorilor săi, pentru îngrijiri. Îl ajutase să-şi câştige libertatea. Căzuse de acord cu Cathbad ca şi animalul să-şi aibă micul lui dar, cuvenit ca recompensă – odată vindecat, să i se redea libertatea. Era deja destul de trist pentru că se folosiseră de el, aducându-l în starea aceea, aşa că nu avea rost să-l sâcâie mai departe, făcându-l să spumege de furie, şi cine ştie când, într-o înfruntare, să nu-şi mai pună pielea în joc doar de dragul oamenilor. Inspiră adânc parfumul fără nici un miros pe care îl avea aerul de om în sfârşit liber. A doua zi avea să facă, pentru ultima oară, drumul către şcoala Mur Ollamhan, către un viitor pe care avea să-l modeleze cu propriile mâni. Dar, înainte, mai avea un lucru de făcut: să-l vadă pe Morc îngenunchind înaintea sa. Auzi un foşnet în spate, se răsuci ca o nevăstuică şi se pierdu în surâsul molatic al lui Maev cea Roşcată. Morc putea să mai aştepte...

CAPITOLUL 4

Din barca ce-l purta către continent, Conan îşi întoarse privirea spre vârfurile ascuţite ale insulei Toraigh. Tronau, învăluite în ceaţă, deasupra unei ape neclintite precum aceea a unui lac, un fenomen rar pentru acel loc bătut de vânturi şi talazuri. Puse întâmplarea pe seama unei magii a lui Cathbad. Bătrânul druid pusese pesemne la lucru vreo vrajă de-a lui şi meşteşugise ceaţa ocrotitoare, *ceo druidechta,* pentru a-l ajuta în traversare.

Când atinse uscatul, nu mai pierdu vremea ca să arunce o ultimă privire către Toraigh, nu merita efortul. Cercetă o clipă din ochi bărcile lungi desprinzându-se de ţărmul continentului, apoi îşi îndreptă gândurile spre ceea ce-l aştepta şi se felicită că învăţăturile de la şcoala Mur Ollamhan nu fuseseră atât de sadice precum cele primite de la Chicol Grinchenchos, uriaşul cu suflet înrăit.

Nu-l întâmpină nimeni la mal, şi nici nu se aşteptase la aşa ceva. Doar un uliu se rotea pe deasupra, strigând ascuţit în răstimpuri. Conan zâmbi – era totuşi cineva care să-l însoţească.

Se strâmbă, privindu-şi cizmele din piele de cerb făcute ferfeniţă şi porni la drum. Avea înainte zile întregi de mers. Ajunse pe culmea primei *bri,* una din înălţimile pe care, de-a lungul timpului, oamenii se obişnuiseră să le numească „munţi”. Privi de acolo în jos; tot ceea vedea în jur îi vorbea, îi spunea că trecuse o graniţă. În puţinii săi ani de viaţă, cunoscuse faţa cea mai întunecată a cetăţii Toraigh, tainele şi violenţa ei, printre vârfurile de piatră neagră, putrezite în apa salmastră. Dar acolo, Toraigh nu existase niciodată.

Sălbatică şi neatinsă, cu căprioare şi cerbi ce păşteau pe întinderi de ferigă şi de păducel înflorit, cu câmpii verzi precum apele unor lacuri, Inis Fail era minunat de frumoasă. Într-o parte şi alta, se deschideau scobituri stâncoase acoperite de muşchi, promontorii alungite şi

golfuri adânci precum brazdele lăsate de plugul zeului Dagda – pe vremuri coaste domoale, bătute de vântul ce unduia iarba, schimbându-i culorile, de la albastru la verde. Mirosul marin avea să lase locul mirosului de turbă, vuietul mării ce nu se oprea niciodată în loc avea să se schimbe în nemişcarea pereţilor de piatră uscată, stâncăria neospitalieră avea să fie înlocuită de flori, păşuni şi turme.

În timp ce cobora de pe *bri,* îşi aminti ce-l învăţase maestrul său, îşi aminti câte putea realiza cu spiritul său. Se strădui să facă din nou aşa cum fusese învăţat; strânse pleoapele... şi simţi cum îşi întoarce ochii minţii către sine, găsindu-şi identitatea, văzându-se o formă clară, precisă, minusculă, cu privirea ageră şi rapace a unui uliu. Totul părea mai limpede, iar imaginile, mai pline de forţă. Cathbad avusese dreptate, nu se înşelase asupra puterii naturii. Erau acolo lacuri şi cascade, râuri şi văi atât de largi, încât puteau birui chiar şi imaginaţia omului. „Pesemne că Tuatha De Danaan îi iubesc pe pescari, altfel n-ar fi creat ţinuturile astea”, glumea Cathbad. „Sunt atât de multe cursuri de apă obligate să adăpostească somonii şi păstrăvii, vietăţi mai puţin viclene decât celelalte care alcătuiesc lumea celor vii.” Clătina capul mare, cu obrazul plin de tulei, şi se îndepărta cu o undiţă amărâtă în mână, pentru a încolţi *păstrăvul alb* fermecat, invizibil şi, totodată, obsedant pentru cine pleca în căutarea lui.

Seara se lăsă purpurie şi roşiatică, precum o poartă larg deschisă dincolo de Al Nouălea Val. În lumina crepusculară, printre focurile de turbă din depărtate şi şuierăturile vidrelor, îi păru că aude harpa lui Dagda cântând pentru el şi încercă, fără teamă de necunoscut, să distingă fluierele spiritelor pădurii care ieşeau să danseze în poienele albite de lumina lunii.

Pe când aprindea focul şi-şi pregătea adăpostul pentru noapte, se gândi la ziua în care se prezentase pentru prima oară la Mur Ollamhan, Cetatea Eruditului – o mare deziluzie. Fusese convins că va găsi o fortăreaţă, dar descoperise că învăţaţii de acolo trăiau fără tovărăşia

armelor, într-o pace artificială, născută din teama pe care o simţeau cu toţii faţă de propriile lor puteri. Nu aveau nevoie de ziduri de apărare pentru a fi la adăpost. Nu era decât un sat modest din colibe cu acoperiş de paie presate, ce foloseau ca dormitor şi ca pretext pentru a se întoarce la un reper fix. În realitate, şcoala era itinerantă, iar locul unde se ţineau lecţiile era sub un *duh* frunzos, un stejar sacru crescut în poiană, întocmai ca un *Crann Bethadh,* copacul vieţii, ce se ridica simbolic în centrul teritoriului oricărui trib.

Se înveli cu mantaua roşie, în frigul dimineţii, pentru a se apăra de vânt, în timp ce cobora într-o altă vale. Observă doar în ultimul moment uliul care cobora în picaj către el, venind dinspre soare. Se aruncă la pământ din instinct când umbra înaripată a răpitoarei răsări lângă el. Apoi, în zborul ei vertiginos, pasărea coborî înaintea lui în vale, ţintind către un punct precis.

Atunci, îi zări şi el.

Văzu mai întâi caii împiedicaţi, ascunşi în spatele stâncilor, apoi, reflexele strălucitoare ale soarelui în metalul armelor războinicilor. Cu siguranţă, erau din clanul Partholon sau Nemed, aliaţi prin rudenie de sânge şi duşmani dintotdeauna ai fomorienilor. Conan nu era îmbrăcat în hainele fără însemnătate ale sclavilor şi nici în veşmânt alb de druid, care ar fi fost un semn de liberă trecere, ci purta un *torque,* colierul de aur şi o mantie de culoarea sângelui – simbolurile celtice care identificau războinicul. Dacă ar fi mers mai departe, ar fi căzut direct în braţele lor.

Hotărât lucru, cineva era cu el. Spiritul bătrânului mag nu-l părăsise nici o clipă, ajutându-l să nu sfârşească în gura lupului.

Când sosi la Mur Ollamhan, Conan îşi zări maestrul aşezat, în linişte, sub ramurile stejarului secular. Se vede că tocmai asistase la o ceremonie oficială, fiindcă barba deasă şi albită, împletită în şuviţe subţiri, i se odihnea pe mantia

tugen. Era veşmântul sacerdotal cel mai frumos, acoperit de la brâu în jos cu pene de păsări felurit colorate, şi cu gâturi şi moţuri de raţă sălbatică, de la brâu în sus. Ca arhidruid şi poet suprem, purta un *craebh-ciuil,* o rămurică de care atârnau clopoţei minusculi, ce scoteau clinchete la fiecare mişcare. Conan simţi un mic ghimpe de invidie. Ştia deja că în primul an ca elev avea să poarte o rămurică de bronz, care urma să devină mai târziu argintată, cu gradul de *anruth,* şi, în sfârşit, aurită, după ce avea să treacă proba finală, ca *ollamh.*

Când se găsiră faţă în faţă, nu a fost nevoie să povestească nimic. Cathbad avea deja răspunsuri la întrebările lui Conan, semn că nu-l pierduse nici o clipă din ochi. Băiatul era conştient de importanţa şansei ce i se oferea; chiar dacă fusese adoptat de Erin cea Frumoasă, rămânea un bastard renegat, pe când învăţăturile unui druid, dimpotrivă, erau o comoară ce se transmitea din familie în familie. Şi, pe urmă, a petrece perioada de *fosterage* în preajma unui arhidruid era un apanaj doar al vlăstarelor de nobili sau chiar de stirpe regală. Făcu ultimii paşi spre maestru, mulţumindu-i lui Ogma, zeul elocvenţei şi, deci, zeu al tuturor druizilor.

Au fost de ajuns un zâmbet şi o îmbrăţişare plină de o afecţiune, pe care numai distanţa reuşeşte să o înteţească.

Cathbad îl cercetă pe Conan – o frumuseţe mândră şi ochi de animal de pradă avea *Eachtrannach,* Străinul. Cei care urmăreau să-l denigreze spuneau că era născut din încrucişarea unui prinţ al demonilor cu o fecioară, fiu adoptiv, supravieţuitor venit din cine ştie ce regat al morţilor, cu coama neagră ca pana corbului, atât de întunecată, încât avea reflexe albăstrii. „În fond, lumea nu e chiar atât de mare, încât un astfel de om să nu o poată cuceri pe de-a-ntregul”, reflectă druidul pe când scruta viitorul tânărului. Dar nu venise încă vremea să joace rolul de conducător.

— Nu mai eşti băieţandrul pe care l-am văzut ultima oară, Conan, spuse Cathbad, făcând aluzie la purpuriul hainelor sale, simbol al violenţei.

— Am trecut deja de vârsta consimţământului, iniţierea mea... Dacă nu mai sunt un băieţandru, atunci, învățătorule, o să ai ceva de lucru ca să schimbi bărbatul în care m-au transformat fomorienii!

— Numai idioţii ca tine sunt mulţumiţi şi nu înţeleg ce au pierdut acum... pentru totdeauna.

Conan prinse din zbor expresia pe care o sugera sprânceana ridicată a bătrânului înţelept şi îi dădu replica într-o singură frază:

— Mă grăbesc, vreau să învăţ cât mai repede, nu să cresc cât mai repede, învățătorule.

— Ai trecut de la băieţaşul în plină *gillacht* la *hoclachus,* vârsta adultă; şi ai făcut-o repede... ai luptat, ai învins şi ai ales să fii aici ca să-ţi începi pregătirea.

Enigmaticul Cathbad afişă o strâmbătură de dezgust.

— O să avem vreme. Dacă, aşa cum spui, nu te grăbeşti să creşti, să devii bărbat, să părăseşti calea viselor, deja ai apucat-o pe drumul cel drept.

Conan strânse ochii din pricina soarelui.

— În schimb, învățătorule, tu nu ai trecut de la vârsta *sendacht* a maturităţii, la iarna bătrâneţii, *diblidecht...*

Cathbad înălţă ambele sprâncene şi se răsuci pe călcâie, ascunzând plăcerea ce i-o producea aprecierea lui Conan.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva, băiete. Nici să nu-ţi treacă prin minte...

CAPITOLUL 5

Mur Ollamhan părea suspendată undeva în timp. Părea un colţişor privilegiat al acelei împărăţii a bucuriei de dincolo de cel de Al Nouălea Val, de Tărâmul de Dincolo, despre care se vorbeau vrute şi nevrute. Dar Conan îşi scutură fiorii ce îi urcau pe şira spinării; era uşor să-ţi imaginezi o adevărată armată adunată în scobitura aceea, printre pârloage şi dealuri de iarbă-neagră, fără posibilităţi naturale de apărare, înconjurat de duşmanul răspândit pe înălţimi – l-ar fi aşteptat un masacru sigur. Blânzii druizi, însă, păreau să nu se teamă de nimic; trăiau acolo apăraţi de voinţa lor de a menţine pacea, de aura de putere şi de mister ce înconjura arta magiei lor. Nu luau parte la războaie şi nu plăteau tribut unuia sau altuia, nu slujeau sub arme şi se bucurau de imunitate faţă de orice obligaţie.

Privi spre faimoasa Cetate a Eruditului, ce cuprindea o mână de căscioare din piatră goală, risipite în valea cu vegetaţie luxuriantă. Îi ajunse la nări mirosul focului de lemne şi al supei de cereale şi urzici ce fierbea, auzi sunetul dulce şi liniştit al unei lire cu cinci corzi. Cât de îndepărtate păreau de acum amintirea tobelor de război şi a cornilor de luptă ce răsunau în Toraigh! Îşi dădu seama că nu mai nutrea nici o îndoială în inimă şi că aceea fusese alegerea potrivită. Oricând şi orice ar fi fost, se merita să poţi savura pacea. Mângâie, înfiorându-se uşor, bronzul rece al spadei ascuţite, apoi îl scoase din teacă. Era conştient că acela avea să fie momentul cel mai greu de trecut – momentul în care avea să depună spada pe fundul unei grote adânci, în trunchiul pregătit anume, gol pe dinăuntru, aşezat într-un cerc ritualic şi având tot atâtea noduri câţi elevi număra şcoala. Asta era voia lui Cathbad: fără arme în sat.

Abia terminaseră cina; pe când ieşeau din sală, de la marginea luminişului ajunseră până la ei, printre umbrele mestecenilor şi ale nucilor, ecourile pădurii şi foşnetul

torentului. Reîncepu atunci, pentru Cathbad, chinul ispititor şi vânătorile infructuoase, de zeci de ani, în căutarea *păstrăvului alb,* cel cu neputinţă de prins, care părea să se ivească săltând din apă pe undeva, în vreun ungher al naturii. Gâlgâitul apei printre pietre şi şuieratul vidrei în apus puneau, încetul cu încetul, stăpânire pe toate şi aduceau cu o chemare care te făcea să accepţi provocarea şi înfruntarea dintre om şi peşte. Arhidruidul o pornea de unul singur, cu undiţa şi momeala pe umăr, într-un ritual ce se repeta după fiecare apus de soare, pe nisipurile albite de lumina lunii.

În dimineaţa următoare, expresia aspră de pe chipul învăţătorului anunţă fără echivoc rezultatul infructuos. După ce ritul a fost prezentat celorlalţi învăţăcei, Conan avu parte de prima lecţie, care relua începuturile timide pe care le făcuse împreună cu acelaşi Cathbad pe Toraigh, cu ani în urmă.

Ucenicia ţinea minimum şapte ani, însă *gradele de înţelepciune* erau şapte, iar Cathbad îi pretinse lui Conan să facă totul. Pe lângă anii de învăţătură din copilărie, avea nevoie de încă doisprezece, pentru a ajunge la cel mai înalt grad de cunoaştere. Nici un favoritism; trebui să lucreze din greu pentru a-şi câştiga dreptul la belşugul de învăţături tainice ce urma să-i îmbogăţească mintea. Întrucât Mur Ollamhan era o şcoală itinerantă, ajunse să-i cunoască pe toţi druizii din zonă – pe cei care aveau o cămăruţă în care locuiau, dar şi pe cei fără o locuinţă stabilă. Un bagaj preţios de cunoştinţe. Şi, de fiecare dată, Conan îi uimi cu capacităţile sale.

Elevii din Mur Ollamhan studiau materii alambicate, ascunse, precum cosmologia, astrologia, filosofia, teologia şi multe altele, pe care trebuia să le stăpânească, precum geomanţia şi geobiologia. Fiindcă, „deşi *Ri* este recunoscut drept căpetenie a poporului, în realitate, cel care conduce este druidul, căci cuvintele sale sunt lege”, declama învăţătorul. Dar ceea ce îl fascina pe Conan, din pricini şi lui necunoscute, erau materiile pe care însuşi Cathbad le

preda cu cea mai mare pasiune: cunoştinţele astronomice şi ceea ce arhidruidul numea, în glumă, „deprinderea gramaticii”, adică artele magice.

Toţi anii aceia au fost susţinuţi de pasiunea pentru cunoaştere. Facultăţile mentale ale lui Conan îi slujiră ca fundament de neclintit pe drumul lung al uceniciei mnemonice. Druizii nu scriau nimic, toată ştiinţa trebuia transmisă pe cale orală, învăţată din memorie de la cercul restrâns de iniţiaţi. Iar asta fiindcă religia interzicea orice alt mod de transmitere; pe de o parte, scrierile ar fi putut ajunge în mâinile cui nu trebuia, iar pe de altă parte, era un exerciţiu bun pentru formarea minţii. În realitate, nimeni nu scria, iar civilizaţia aceea era una analfabetă.

Un lucru era sigur: foarte puţini erau cei care aveau să reziste până la sfârşit, decimaţi de dificultatea memorării sau de lipsa de voinţă, tipică celor care, de generaţii întregi, delegau sclavilor şi servitorilor sarcina muncilor celor mai ingrate şi mai obositoare. Oamenii liberi îşi trimiteau fiii la protectorii lor să-şi împlinească perioada de *fosterage,* nobilii îi trimiteau la familiile de *Ri* locali, iar aceştia din urmă, în sfârşit, în sălaşele suveranilor care se bucurau de putere mai mare; numai în împrejurări rare, cu totul alese, erau primiţi în şcoli druidice.

Lui Conan însă, aceste sacrificii îi păreau o distracţie. Insula Toraigh era şcoala cea mai dură ce se putea ridica din apele ce scăldau Inis Fail. Până în momentul acela, îşi petrecuse fiecare an din viaţă pentru un scop anume: să-şi câştige un drept printre nedreptăţile săvârşite de Erin cea Frumoasă, să se apere de aroganţa fratelui său vitreg, Morc, însă fără a putea să se răzvrătească, sau, mai simplu, să-şi salveze pielea în încercările de forţă şi cursele crudului Chicol. O viaţă de câine înrăit, trăită în privaţiuni şi dueluri, comploturi şi perfidie.

La sfârşitul primei luni, când începură studiul divinaţiei şi al profeţiilor, se confruntă cu o procedură tradiţională pentru Mur Ollamhan. Practicanţii trebuiau să se supună unui ritual ce presupunea să doarmă pe crengile unui

scoruş sălbatic două nopţi la rând, ca să ajungă să aibă viziuni profetice. Chiar şi atunci când mai era câte unul care riposta, smiorcăindu-se, faţă de ordinele lui Cathbad, Conan zâmbea în inima lui; în Toraigh petrecuse multe luni sub cerul liber, pe orice vreme.

Învăţătorul lor se îngrijea de şcoală cu severitatea unui condotier. Cathbad era un arhidruid, un *ollamh* sau profesor, cum s-ar zice, un „savant” şi un înţelept de rangul cel mai înalt pe scara celor şapte grade. Putea chiar să se ridice până la nivelul de *breitheamh,* de judecător, în neînţelegerile dintre feluritele triburi, şi era sfetnicul acelor *Ri* provinciali, fiind bine primit la orice curte.

Conan îşi petrecu vremea absorbit de lecţiile lui Cathbad aşa cum apa este absorbită de nisip. Deşi era „alesul” arhidruidului, nu era singurul învăţăcel, iar bătrânul savant nu era singurul învăţător la Mur Ollamhan. Elevii formau un mic grup de circa treizeci de tineri nobili, băieţi sau fete. Printre ei, erau unii care străbătuseră drumul cunoaşterii pentru a deveni *cainte,* autor de satire, sau *corrguinech,* magi; *drui* sau *bandrui,* druid sau druidă; *faith,* clarvăzător sau profet; *filin,* poet sau cântăreţ de curte, cel care ţinea în mână legile poporului. Cathbad reunea toate aceste atribuţii speciale într-o singură persoană: a lui. Dorinţa sa, nu foarte ascunsă, de altfel, era să le pună, într-o zi, în mâinile lui Conan. Îşi puse la încercare elevul, până când fu sigur de înzestrările lui, şi atunci începu să-i pretindă mai mult decât celorlalţi.

— Să nu laşi niciodată să ruginească un gând, repeta, apoi se lăsa furat de gânduri şi rămânea cu privirea fixă, aţintită în gol. Un secret e o armă şi un prieten. Omul e secretul zeilor, puterea e secretul omului, sexul e secretul femeii.

Originalitatea sa, împletită cu inventivitatea, îl făceau să fie, mai înainte de toate, un artist, şi abia după aceea un înţelept. Şi, înainte de toate, un prieten, iar abia după aceea un învăţător. Cathbad, cel căsătorit cu patru surori, fiindcă aşa – zicea el –, „ai o singură soacră”.

CAPITOLUL 6

Conan intrase în al doilea an de studiu, cu gradul de *fochluc,* adică „tânăr arbust”, când Cathbad hotărî să-l ia într-o călătorie-surpriză.

— Arta ta, la fel ca tinereţea ta, e încă plăpândă precum o rămurică de *fochlacan.* Mai pe scurt, eşti doar oleacă mai sus decât un prostănac mai şmecher. O să-ţi arăt pe cineva care ştie mai multe decât tine şi, ce e mai important, o să te facă să-ţi schimbi părerea despre femei...

— Voia femeii e voia zeilor... sunt cuvintele tale, Învăţătorule, îl provocă elevul cu şiretenie.

— Încetează, altfel te prefac într-o capră, se sumeţi celălalt. Nu vreau să spun că, după asta, or să-ţi fie mai puţin dragi, doar că o să le îndrăgeşti în alt fel... Şi încă cum! zâmbi ca o vulpe către iepure.

Mur Ollamhan era o şcoală peripatetică, îşi muta în masă elevii şi elevele, fără să-şi facă prea multe griji didactice. Lui Conan nu-i scăpă faptul că arhidruidul avu grijă să nu-şi ia cu sine soţiile şi soacra. Se scuză, spunând că avea să fie o călătorie prea scurtă, încât să justifice o asemenea deplasare. Dacă însă artele magiei aveau darul de a lăsa cu gura căscată chiar şi pe unul precum Conan, nu la fel stăteau lucrurile cu subterfugiile amoroase; nu luă de bun nici unul din acele pretexte.

Cathbad spuse că aveau nevoie de trei zile de mers pe jos. De fapt, întrucât toţi druizii ţineau socoteala timpului după schimbarea lunii, o zi de mers sub lumina soarelui, noaptea de odihnă şi ziua următoare de mers erau pentru el o singură zi, dacă luna nu avea să răsară înainte de a încheia călătoria. Şi tot după lună calculau şi lunile, anii şi secolele, de treizeci de ani încoace. Pentru plăcerea lui, călătoria o făcu călare, în timp ce băieţii şi fetele mergeau pe jos. Ca mulţi alţi druizi, se mândrea că avea drept companie un mistreţ, animal sacru pentru casta sacerdotală. Cum de reuşise Cathbad să domesticească o

asemenea sălbăticiune şi să o transforme într-un animal de curte rămase multă vreme un miracol misterios. Faţă de arhidruid era supus ca un purceluş; faţă de ceilalţi era hotărât, nu se dădea în lături să atace, iar colţii ascuţiţi îl făceau primejdios ca un zeu al războiului. Pentru scurtă vreme, animalul grosolan urmă trupa, la distanţa cuvenită. Dar, curând, obosi şi făcu cale întoarsă.

Erau pe drum deja de mai multe ore şi nu se opriseră deloc, nici măcar când luară o masă frugală, compusă din carne de viţel sărată şi uscată. Lui Conan îi plăcea gustul ei şi nu simţea prea tare oboseala mersului. Pentru el, toate acestea erau apanajul unui om de la curte, în comparaţie cu stilul de viaţă din Toraigh. Nu acelaşi lucru se putea spune despre tovarăşii săi de călătorie – trei elevi, un băieţandru înalt şi deşirat, cu părul roşu şi aspru, care se dădea drept ajutorul lui Cathbad, şi o fată blondă. Aceasta din urmă, deprinsă să trăiască în cu totul alte condiţii, mai nobile, imploră o scurtă oprire. Se ghemui într-un culcuş încropit din blănuri, la adăpostul unei stânci, şi adormi dusă, ca amorţită de o lovitură în cap. Conan adulmecă aerul, scrută orizontul precum un lup şi ceea ce simţi nu-i plăcu deloc. Cathbad hotărî să o pornească din nou la drum. Era limpede că bătrânul druid simţise şi el acelaşi lucru şi voia să înainteze cât mai mult cu putinţă. Doar băiatul cel roşcat, Anninn, din neamul nemezilor, cânta şi părea nu părea să-i pese prea tare. Oficial, avea funcţia unui *cainte,* compozitor de satire şi cântece; nasul roşu precum părul îi trăda însă caracterul dedat mai degrabă la hidromel decât la versuri, rime şi strofe. Cathbad o trezi pe fată, care începu să se plângă ca şi cum n-ar fi închis o clipă ochii. Nu dură mult şi ajunseră la bariera de stânci, când un zgomot de tunet ce venea din dreapta lor îi făcu să se aplece în afară. O cascadă impresionată, lungă de cel puţin o sută de paşi, se prăvălea în mare, în hăul ce se căsca dedesubtul lor – şuvoiul spumegând al unui râu. La orizont, nu departe, fulgerele se aprindeau deasupra mării care se făcuse neagră; un uragan se îndrepta chiar spre ei,

întunecând oceanul, ieşit parcă din sânul celor mai teribile furtuni din Toraigh.

— Trebuie să trecem pe sub cascadă înainte să se dezlănţuie furia lui Lir, stăpânul mării. Şi asta chiar înainte de căderea întunericului, altfel o să ne trezim cu pantalonii cocoţaţi pe stâncăria asta măturată de furtună şi fără adăpost pentru noapte, spuse bătrânul, nevoit să ridice glasul ca să acopere vântul ce sufla din ce în ce mai puternic. Credeţi-mă, n-o să fie distractiv! încheie, dând pinteni calului spre vale, pe o potecă de capre de munte ce şerpuia pe coasta stâncăriei.

— Învăţătorule, îndrăzni Anninn, înghiţind în sec zgomotos, chiar nu e altă cale?

Cathbad nu pierdu vremea să se întoarcă, şi cu atât mai puţin să se oprească.

— Tu crezi că, la vârsta mea, o mai caut cu lumânarea doar aşa, ca să mă distrez? mârâi, pe când calul se poticnea la fiecare pas, tot mai iritat. Anninn, eşti prea încet la judecată ca să-mi supravieţuieşti. Dacă te forţezi, poate ai să înţelegi că năvala aceea de apă nu e decât un râu care vine de pe înălţimi şi că nu l-am putea răzbi decât după un ocoliş de multe ore. Asta e singura scurtătură pe care o cunosc, iar noi, acum – zeii Túatha Dé Danaan o ştiu –, avem nevoie neîntârziat de un adăpost. Aşadar... o să trecem pe dedesubt! Dacă ai o cale mai bună, ia-o pe acolo fiindcă, nu uita, greul abia începe!

Conan o ajută pe fata cea blondă să nu alunece şi îşi muşcă limba să nu râdă, văzând figura lui Anninn; până şi nasul stacojiu părea că i se făcuse palid.

Trecură câteva minute şi Cathbad ridică mâna, făcându-le semn să se oprească. Coborî de pe calul îngrozit de înălţime şi de greutatea drumului. Violenţa vântului făcea fulgerele şi mai înspăimântătoare, iar tunetele se apropiau din ce în ce mai tare, descărcându-şi furia asupra mării. Cathbad cotrobăi într-o traistă, de unde scoase o legătură cu care acoperi ochii calului. Apoi, apucă hăţurile şi şopti

ceva la urechea animalului, care îl urmă supus pe drumul acela ce părea să se cufunde în tărâmul morţilor.

Cizmele aspre din piele de cerb nu-l ajutau prea mult să-şi găsească sprijin cu piciorul, dar oricum, Conan nu izbuti să găsească altceva ce le-ar fi dat mai multă siguranţă să calce pe cărarea aceea. Un singur lucru ar mai fi fost de făcut: să se lege cu o frânghie. Era împletită din tendoane de animale şi suficient de lungă ca să-i lege laolaltă pe rătăcitori. Nu făcu greşeala să se lege de cal; dacă ar fi alunecat, acesta i-ar fi tras după el în hău pe toţi. Cărarea cobora mai departe. Ajunseseră de acum aproape de jumătatea coastei fiordului, când zgomotul cascadei începu să le acopere glasurile. Dintr-odată, se porni ploaia, cu atâta violenţă, încât reuşeau doar cu mare greutate să-şi ţină ochii deschişi. Rafalele de vânt desăvârşeau lucrarea, scoţând şi ultima urmă de căldură din trupurile greu încercate de călătorie şi ude până în măduva oaselor.

— Curaj, copii! urlă arhidruidul. Aşa cum stăteau, cu ochii strânşi, nu reuşiră să-i înţeleagă vorbele, prinzând mai degrabă înţelesul lor. Am câştigat o jumătate de zi de mers! Rămâne să vedem dacă dincolo de apa asta lucrurile sunt aşa cum îmi amintesc eu...

Conan era tot mai neliniştit; tinerii erau la capătul puterilor, iar fata nu ar fi reuşit să urce din nou fără câteva ore de odihnă. Foarte curând avea să se lase întunericul, înteţit de negura furtunii. Aşa cum se găseau acum, blocaţi pe buza prăpastiei şi fără un loc unde să poată întoarce calul, le era cu neputinţă să continue, să mai meargă înainte sau înapoi.

Muraţi până la piele, împleticindu-se prin rafale şi întuneric, aproape că nici nu băgară de seamă când trecură prin vălul de apă ce se prăvălea de pe marginea cascadei. Duşul acela neaşteptat le păru tuturor un hotar semnalat de o ploaie de cristale. Cathbad îşi ţinu respiraţia... apoi răsuflă uşurat. Se găseau în scobitura din spatele cascadei, umedă la margine, dar uscată înăuntru.

Bătrânul împiedică animalul şi se aşeză, alungând un stol imens de lilieci, tulburaţi de venirea intruşilor.

— Să-i mulţumim lui Danu că nu sunt râuri subterane. Fiecare colţişor e aşa cum mi-l aminteam. Aici, dedesubt, pretutindeni sunt firicele de apă ascunse, lacuri şi grote... Nu e nevoie de mare lucru pentru ca unul din ele să-şi croiască un drum nou, să fărâmiţeze stânca şi să facă de nefolosit acest... dormitor demn de regele din Temair Luachra! reluă după o clipă.

După ce încheie, desfăşură câteva piei, se cuibări în capătul grotei şi adormi, fără să ţină seamă că nu mâncase toată ziua şi nepăsător la duhoarea acidă ce venea de la excrementele liliecilor.

Conan trase cu ochiul la ceilalţi şi îi văzu tremurând de frig. Când începu să se dezbrace, toţi făcură la fel. Nici nu putea fi vorba să aprindă vreun foc. În crăpătura aceea din munte nu se găsea nici un lemn şi nu aveau acolo nimic uscat care să ardă. Pe jumătate goi, având pe ei doar hainele care nu erau cu totul înmuiate de apă, se strânseră unul într-altul, în tovărăşia aceea ciudată, încălzindu-şi trupurile reciproc. Nu era nimic necuviincios, doar instinctul de supravieţuire, însoţit de un zgomot suspect: clănţănitul dinţilor fetei. Cei trei tineri se ghemuiră laolaltă. Ea se întinse lângă Conan, dar numai după câteva clipe, cu delicateţea unui urs balerin, iar Anninn, care nu avusese curajul să se culce lângă fată, se apropie şi se lipi de Conan, în spatele lui. Acesta îl fulgeră cu privirea, iar Anninn se ridică stânjenit, îşi adună ultimele rămăşiţe de demnitate şi se întinse lângă trupul moale şi umed al fetei, îmbrăţişând-o, aşa cum părea să o ceară situaţia disperată. Toţi au fost învinşi de somn, mai puţin deşiratul Anninn, zâmbitor şi fericit fiindcă ţinea în braţe ceea ce îl interesa cel mai mult în călătoria aceea.

Zorii ce se înfiripau păreau să anunţe o cu totul altfel de zi.

Luară, mâncând cu poftă, un mic dejun bogat, la care îşi puseră la bătaie din belşug proviziile. Apoi îşi înfăşurară hainele, ca să le apere atunci când aveau să înfrunte goi duşul matinal obligatoriu. Urmau să treacă din nou prin pânza de apă, de cealaltă parte a cascadei. Afară îi întâmpină un soare cald, cum Conan nu-şi amintea să mai fi văzut. Mii de păsări de mare străbăteau cerul limpezit, într-o explozie de culori, tăind curcubeul ce se ivise după ploaie. Tot acel spectacol se reflectă în ochii violeţi ai tânărului ce se afla la capătul acelei punţi a zeilor? Cathbad vorbea despre cetatea sacră Sidhe, iar imaginaţia lui Conan scornea comori şi bogăţii imense.

Căldura binefăcătoare îi pătrunse până în măduva oaselor pe toţi, în timp ce reîncepeau urcuşul. Se căţărau pe celălalt versant al unei căldări sălbatice, închis între spinări abrupte de stâncă, unde ecoul se izbea dintr-o parte în alta. Dintr-odată, peisajul se lărgi înaintea lor de după un pinten de granit, iar privirea putu să alerge liberă, cuprinzând cer, ocean, insule, promontorii.

Lui Cathbad nu-i scăpă privirea extaziată a lui Conan.

— Parcă ar fi lumea în ziua Creaţiei, nu crezi? Bile şi Danu, cei care au procreat zeii, ştiau ce fac. Dar ce au căutat să ne spună, atunci când au creat lumea asta? adăugă fără să se întoarcă, făcând un semn cu capul şi urmărindu-l pe tânăr cu coada ochiului. Ceea ce vezi e micul ţinut al marelui zâmbet, Conan. Şi, într-o bună zi, o să aibă nevoie de un rege care să-l iubească şi să fie în stare să-i aducă tot binele.

Spre sfârşitul zilei zăriră în depărtare un sat sărăcăcios de pescari. Pentru început, locuitorii săi îşi trimiseră de acolo femeile şi îşi scoaseră armele, pregătindu-se de înfruntare. Pe Conan îl străbătu un fior, dar nu de frig. Teama nu rămăsese închisă între hotarele ţinutului Toraigh, unde locuitorii tremurau înaintea detestaţilor călăreţi ai lui Erin cea Frumoasă, atunci când aceştia mergeau să-şi ridice tributurile, fără să accepte justificări. Teama exista şi în ţinutul Inis Fail. Şi înţelese atunci că cea dintâi misiune a

unui rege bun ar fi fost aceea de a alunga teroarea din inimile propriului popor.

Marinarii îl recunoscură pe Cathbad. Rangul său şi cuvintele de pace au fost de ajuns pentru a procura micului grup de călători mâncare şi adăpost pentru noaptea ce avea să vină. Un arhidruid era mai bun decât un gest de liberă trecere din partea Regelui Suprem.

Pe când mestecau o hrană frugală, dar gustoasă, constând în peşte fript pe jar, putură în sfârşit să se bucure de căldura unui cămin. Conan cercetă chipurile pescarilor, însemnate de apa sărată şi de privaţiuni. Văzu un popor puternic şi simplu, obişnuit să lupte cu marea, deprins să smulgă recolta din pământul pietros, un popor mândru şi ingenios, cu spiritul şi trupul încercate de trudă, dar orgolios când era vorba de tradiţiile şi originile sale.

La lumina flăcărilor, tânărul îl desluşi pe Anninn, în extaz, căzut într-o adoraţie mută în faţa frumoasei eleve blonde. Îl lăsă acolo, sigur că tânărul *cainte* nu avea să reuşească vreodată să-şi croiască drum până la inima acelei fete nobile, şi ieşi împreună cu Cathbad. Întunericul încă nu câştigase lupta cu lumina din ce în ce mai stinsă a soarelui. Întovărăşiţi de strigătele ascuţite ale pescăruşilor şi de mirosul sărat al mării, cei doi se lăsară biruiţi de încântare, în faţa ritualului cuceritor şi etern al apusului. În fiord, un cârd de foci se bălăcea în mijlocul unui banc bogat de peşti, pe când, la orizont, cerul violet se topea în trâmbe de abur, precum metalul incandescent modelat în apă de fierar. Arhidruidul se izolă de tot ce-l înconjura; cu ochii strânşi părea să se roage, murmurând domol o litanie necunoscută. Elevul său făcu cale întoarsă. Viaţa lui Cathbad cuprindea atâtea taine, încât nimeni n-ar fi izbutit să le facă faţă, nici măcar cineva precum Conan. Cântecul îngânat se înălţă ca o plângere plină de nostalgie, iar tânărul nu putu face altceva decât să se întoarcă din nou către ocean, unde o lumină păru să albească stâncile ca un fulger. Dar nu dură decât o clipă. Totul reveni la normal, iar Conan hotărî să-şi urmeze drumul spre sat, străbătut de un

fior. Era pentru a nu ştiu câta oară când avea dovada „gramaticii” lui Cathbad.

Se întoarse în coliba de piatră tocmai la timp ca să asiste la o ciorovăială între Anninn, care se apucase să critice calitatea şi forţa femeilor, şi fata cea blondă, care le apăra.

— Bărbatul e făcut să lupte; femeia, să alăpteze.

Jignită, fata se ridicase hotărâtă în picioare şi se îndrepta spre culcuşul pregătit pentru noapte, nu fără a aplica o ultimă lovitură cu coada:

— Din gura unuia mai slab ca un ţâr, cuvintele astea nu sună prea grozav. Cât despre lapte şi sânul meu, se pare că te interesează foarte tare, după cum îl priveşti şi cum îţi vâri mâna pe sub tunică să cauţi mângâiere!

În zori, fata fu prima care se trezi; când ceilalţi ieşiră, ea era deja acolo, pe picior de plecare. Îl fulgeră cu o privire ironică pe Anninn, care se trezise ultimul şi venise cel mai târziu, apoi tot ea fu cea care merse în fruntea grupului, până la popasul de prânz. Foarte curând, părăsiră peisajul cu iarbă marină şi plajele lungi, cu nisipul lor alb, mai fin decât făina de secară. Trecură dincolo de coline şi porniră să înfrunte coastele unui munte înalt, presărat cu platouri. Zăriră turme de cerbi roşii, veniţi acolo la păscut, ochiuri de apă neclintite, ca nişte oglinzi, străpunse când şi când de zvâcnirea câte unui peşte. Cathbad dădu semnalul de oprire la marginea pădurii, se apropie de apa unui torent, se lăsă pe vine, în poziţia tipică a druizilor, apoi îşi cufundă o mână în apă şi o însufleţi, parcă printr-o vibraţie. Somonul cel mai mare şi cel mai prost din lume încercă să sară, împotriva curentului, peste o treaptă de piatră şi făcu un salt afară din apă. „Gramatica” lui Cathbad slujea şi pentru a-şi procura prânzul pe care aveau să-l frigă la focul de tabără.

Pe Conan îl umflă râsul. Nu aprinzi niciodată focul pe un teritoriu necunoscut; a-ţi dezvălui prezenţa pe rariştea

aceea ar fi putut fi foarte riscant, ca şi cum s-ar fi aruncat în gol.

Întâmplarea îi surprinse tocmai când se pregăteau să-şi reia drumul.

Vuietul era din ce în ce mai apropiat; copite în galop, venind din direcţia pădurii. Pământul tremura şi tresărea de parcă ar fi prins viaţă. Conan aprecie distanţa de trei sute de paşi ce-i despărţea de lizieră, prea mică pentru ca să aibă timp să se adăpostească. Atunci când primul patruped ţâşni din desiş în galop, înţeleseră totul: o turmă imensă de cerbi roşii, mai mult de o mie, săreau şi alergau în zigzag, precum o mare în furtună. Fugeau stăpâniţi de o groază contagioasă, mânaţi pesemne de vreun animal de pradă.

Urlând către însoţitorii săi să-l urmeze, Conan se aruncă iute către o pereche de stejari seculari, aflaţi nu departe. Acei doi stejari puteau să le hotărască soarta: viaţa sau moartea. Începu să se caţere, cu mâna întinsă către ceilalţi, ca să-i ajute să urce. Cu o iuţeală neaşteptată, Cathbad despiedică armăsarul şi îl lovi peste crupă până îl goni spre un adăpost. Încercă apoi să se caţere şi el, ajutat de Anninn, care, presat de timp, se străduia să îl împingă deasupra sa pe bătrânul învăţător, sprijinindu-l cu mâinile într-un loc destul de necuviincios. Ajunseră la o creangă mai înaltă, în timp ce Cathbad, vânăt la faţă, îl fixa pe Anninn cu sprâncenele ridicate, iar acesta se apăra în spatele unui zâmbet de circumstanţă.

Câteva exemplare din primul rând ţâşniră într-o parte, însă turma era enormă şi prea compactă ca să-şi devieze direcţia. Plantele fură strivite violent sub izbiturile animalelor, în ropotul tunător al copitelor şi al coarnelor ce răsuna foarte aproape, mult prea aproape. Turma ridică de jur-împrejur un nor de praf, de care călătorilor le fu cu neputinţă să scape. Se scurse o vreme, nesfârşită, până când sălbăticiunile trecură toate, până la ultima, pe dedesubtul lor şi, în tot acest timp, nu reuşiră să se vadă între ei şi nici să se audă.

Coborâră din copac într-o stare de nerecunoscut, acoperiţi de un strat de pulbere de culoare cenuşie.

— Arăţi ca un fruct copt învelit în cenuşa căminului... comentă Anninn către fata cea blondă.

Ea îl fulgeră cu privirea, strănutând din pricina prafului.

— Bănuiesc că nimeni n-o să se plângă dacă facem o baie în râu, îi provocă Cathbad printre accese de tuse.

Se auzi un murmur general de nemulţumire la gândul că se vor înmuia din nou până la piele – lucru neprevăzut în programul călătoriei.

Fata pufni şi o luă din loc, legănându-şi alene şoldurile. Începură cu toţii să se lamenteze, mai puţin rumenul *cainte.* El o porni cuminte după fata cea blondă; o urmă îndeaproape, lingându-şi buzele crăpate şi savurând dinainte spectacolul.

În ultima zi de călătorie, încă din zori, Conan zări, de-a lungul drumului pe care-l străbăteau, ceva ce-i stârni nedumerirea. Frunze care se mişcau, păsări ce se înălţau brusc în zbor. Gândul i se îndreptă, în chip firesc, către goana ciudată a turmei din ziua precedentă. Nu spuse nimic, dar ar fi dat un an de studiu ca să aibă cu el spada sau măcar un cuţit. După prima jumătate de oră, se relaxă; se aflau în câmp deschis şi dacă nu fuseseră încă atacaţi, probabil nici nu aveau să mai fie. Destinaţia călătoriei lor începea să se desluşească la orizont.

Îl văzuse din spate pe Cathbad, care conducea grupul mereu din şaua calului. După ce trecuse turma, scosese un şuierat foarte înalt, iar animalul se întorsese la stăpân ca un copoi. Arhidruidul se răsuci mulţumit.

— Aţi mai admirat vreodată aşa ceva? arătă el spre orizontul dinaintea lor.

Unul dintre cele mai frumoase lacuri pe care le văzuseră vreodată li se deschidea în faţa ochilor, cu apele sale verzi precum ochii unor fete de la miazăzi. De la marginea sa îndepărtată pornea o limbă îngustă de pământ, ce se întindea către ocean, încă neacoperită de maree la ora

aceea. Conan înţelese că acel cordon ombilical nisipos slujea drept punte, câtă vreme mareea înaltă nu putea să îl acopere. Ce apărare naturală mai bună s-ar fi găsit? Pe insulă se ridica un soi de *dun,* un deal fortificat, înconjurat de ziduri groase din pietre suprapuse. După regulile pe care le învăţase în Toraigh, ceea ce avea sub ochi Conan nu putea fi un loc prea liniştit.

— Haide, mişcaţi-vă fundurile înainte să crească mareea, îi îndemnă Cathbad, împungând calul. Suntem aşteptaţi.

Anninn îl zgândări cu întrebarea sa plină de curiozitate:

— Învăţătorule, *cine* ne aşteaptă?

— *... Bendruad, benfhlaith* şi *benfilid,* femei druide. Oricum, femei. Ar trebui să te intereseze, Anninn...

Pupilele lui *cainte* se dilatară mult, mult, şi acesta mări pasul.

Dincolo de ziduri, părerea lui Conan nu se schimbă. Ba dimpotrivă. Traversară un loc unde femeile schimbau grâne pe miere, vase de argilă nearsă pe animale de curte, miere de albine sălbatice pe fâşii de piele, în miros de mâncăruri şi în strigătele specifice unei pieţe, strigăte care se stingeau la trecerea delegaţiei din Mur Ollamhan. O fată robustă ducea de căpăstru patru cai de tracţiune, în timp ce alta căra pe umăr un burduf greu, plin cu *meddu,* hidromel. Anninn, care se oferise să o ajute, după o ocheadă scurtă, fu alungat ca o muscă mare. Satul acela fortificat avea ceva nefiresc. Erau cercetaţi din priviri ca nişte animale rare. Cathbad avea o expresie ciudată, iar Conan devenise extrem de nervos, simţind toţi acei ochi aţintiţi asupra sa, chiar şi din spatele ferestrelor; în mai multe rânduri, mâna îi alergase din instinct către centură, spre locul unde altădată ţinea spada.

Apoi înţelese; în cetatea aceea erau numai femei.

Tocmai atunci, Cathbad încheie călătoria, oprindu-se în faţa a ceea ce părea a fi construcţia cea mai importantă. Micul grup se opri şi el în tăcere, iar norişorul de praf ce-l însoţea trecu înainte, împins de briză. Druidul nu se clinti.

Faptul că stătea acolo pe calul său, drept şi mândru ca un suveran, îi oferea un avantaj categoric.

Poarta grea din două canaturi se deschise scârţâind greu din balamale şi eliberă un nor gros de aburi, care cotropi locul; erau aburii folosiţi în *Tigh'n alluis,* casele pentru transpirat ale neamului Lochlann. Contururile lucrurilor se şterseră, iar vizitatorii observară prea târziu plutonul de războinici masivi, nicidecum prietenoşi, care veniră cu mişcări iuţi, ca nişte animale bine antrenate, şi îi înconjurară, fără nici un efort, pe oaspeţi.

Conan încercă instinctiv să dea înapoi, însă ceilalţi ajunseseră şi în spatele lor.

— Învăţătorule, nu era vorba că o să fie o călătorie instructivă? şopti cu ochii strânşi, în timp ce pupilele sale urmăreau fiecare mişcare a duşmanului.

Cathbad nu răspunse.

O rază de soare ca o suliţă ajunse la ei printre aburii care se răreau. O femeie impunătoare se apropie de ei, corpolentă precum o plasă de pescuit ce se întoarce plină-ochi de la pescuit de cod. Pesemne că fusese încă de copilă hrănită cu laptele magic al vacilor din Tărâmul de Dincolo, gândi Conan.

Armele stăteau în continuare îndreptate spre ei.

Femeia era învăluită într-o mantie multicoloră, prinsă cu broşe de aur. Îmbrăcase pe dedesubt o tunică roşie, cu glugă şi din stofă fin brodată. În picioare purta sandale cu catarame aurite, iar buzele şi le vopsise cu suc de roibă, care le făcea de un roşu viu ca sângele. Părul bogat era împărţit în trei cozi lungi: două erau adunate în două cocuri de-o parte şi de alta a capului, cea de-a treia cobora până la călcâie, având adăugată ca podoabă o coadă de cal împletită. În mână ţinea o baghetă de druid.

— Ce ritual enervant, şi să-l tot repet ori de câte ori e o vizită oficială! Mă gândesc să nu mai primesc pe nimeni în umila mea fortăreaţă.

Vocea răsuna ca din adâncul unei fântâni, venind odată cu tresărirea pieptului ei imens.

— Şi balamalele... guiţă ca nişte purcei la tăiere! Şi unse cu grăsime de focă tot îţi găuresc urechile! Uneori mă gândesc că a fi preoteasă nu e decât o treabă nespus de sâcâitoare, ca oricare alta... Tot teatrul ăsta ca să primesc un ţap bătrân care duhneşte, îmbrăcat în piele de taur!

Cathbad îşi trădă orgoliul rănit de acele critici. Descălecă şi trase cu ochiul la propria ţinută. Mantaua din piele îi cobora până sub genunchi, iar vălul de pe cap era împodobit cu un al treilea corn, în onoarea taurului sacru al poporului din Inis Fail. Se cercetă cu un aer care parcă spunea: „De ce, ce nu e în regulă cu hainele mele?”.

Suspinele care se auziră păreau că vin de undeva de sub pământ; apoi râsul lui *bandrui* explodă în piaţă ca o oală pe foc, de pe care zboară capacul:

— Ar trebui să vezi ce faţă ai! exclamă amuzată.

Veni în întâmpinarea druidului ofensat şi, îmbrăţişându-l, îi îngropă obrazul în revărsările pieptului său imens. Anninn înghiţi în sec, extaziat.

Doar o prietenie de lungă durată putea îngădui atâta intimitate.

Cathbad se întoarse cu greu către mica sa suită, desfăcându-se din încolăcirile moi în care era prins.

— Oameni buni, aceasta e Bodmall, căpetenia vechii şi fascinantei comunităţi de druizi femei Geal Chossach, adică „picioarele albe”. Ele sunt capabile să stârnească furtuni, să aducă boli asupra duşmanilor şi îi pot ucide prin blesteme supranaturale!... Şi încă ceva, nu un lucru de dispreţuit: Bodmall e şi druida cea mai fascinantă din Inis Fail, o linguşi cu intenţii vădite. Părea să fie o replică dintr-un rol bine-cunoscut şi lui şi ei.

Fata blondă fu atrasă de Bodmall, se vedea limpede, sorbindu-i fascinaţia magnetică ce izvorăşte din apanajul puterii. În inima sa alesese deja locul acela ca sălaş pentru când avea să fie druidă.

Matroana îşi plimbă de jur-împrejur privirea şi se opri să scormonească în irişii violeţi ai Străinului. Dar nu dură decât o clipă.

— Nu v-am pierdut o clipă din ochi în ultima voastră zi de călătorie. Exploratoarele vă descoperiseră mai devreme şi v-au urmărit.

Pentru Conan, fu confirmarea propriilor suspiciuni.

— Suntem nişte copile fără apărare, continuă, iar vocea i se schimbă, devenind stridentă; cu oamenii plini de intenţii rele care bântuie prin preajmă, nu aveam de unde să ştim dacă eraţi chiar voi.

Îşi scutură coama, precum o divinitate, iar energumenii lăsară în jos suliţele.

În acea clipă, Conan înţelese. Erau femei! Până şi Garda Aleasă era formată din femei-soldat, cu statură impunătoare, musculoase şi periculoase.

Urmă o zi de studiu intens şi solicitant, aproape un duel al abilităţii între cei doi druizi. Se confruntară în diferite discipline, de la astronomie până la clarviziune.

Seara o petrecură într-un mod plăcut. Bodmall era o gazdă originală, dar simpatică în spontaneitatea ei. Pentru a le aduce lui Cathbad şi suitei sale onorurile cuvenite, sala cea mare fusese pregătită ca la cele mai deosebite ocazii, pentru o cină într-o ambianţă nobilă, tipic sacerdotală, cunoscută pentru felul în care putea să rivalizeze cu ambianţa de la curtea unui *Ri* al provinciei şi cu cea de la curtea suveranului suprem, *Ard Righ* din Temair Luachra. Focurile ce ardeau în vasele pentru jar agăţate în încăpere transmiteau o căldură plăcută care, după o masă alcătuită din carne de porc preparată în diferite feluri, fructe sălbatice, peşte şi bineînţeles hidromel fermentat, îndemna la confidenţe. Conan rămase uimit la vederea căminului imens din mijlocul încăperii: era atât de încăpător, încât se putea frige acolo un viţel întreg. Dar rămase încă şi mai uimit de piscina naturală mult mai adâncă decât înălţimea unui om, largă de douăzeci de paşi şi alimentată de un pârâu subteran – practic, un bazin mare de apă, căptuşit în întregime cu piatră de ardezie, în jurul căruia fusese ridicată o aripă a construcţiei. Câteva slujitoare se îngrijeau

de curăţenia acelei vane enorme şi de cele trebuincioase pentru baia druidei Bodmall, pregătită cu parfumuri şi ierburi aromatice.

Lui Bodmall nu-i scăpă privirea lui Conan.

— Apa aceea e magică, *Eachtrannach*... păstrează tânăr pe oricine se îmbăiază în ea.

Conan tresări. De multă vreme nu-i mai spusese nimeni aşa. Se pregăti să întrebe cum de-i cunoştea Bodmall porecla, apoi îşi muşcă limba. Ştiinţa înseamnă putere, iar druida mânuia magia cum mânuieşte o servitoare oalele pe foc.

Tinerei eleve blonde îi străluciră ochii de admiraţie pentru Bodmall. În clipa aceea, îi ceru lui Cathbad să-i dea ocazia să se elibereze de la Mur Ollamhan şi să-şi urmeze studiile pentru gradul de *mac fuirmid* în şcoala de druide Geal Chossach.

Arhidruidul mai că nu se înecă, tuşi şi scuipă îmbucătura, dar se văzu nevoit să-i satisfacă cererea, căci, folosindu-se de şiretenia întru totul feminină, i-o adresase în public. Nu putea să se arate lipsit de respect faţă de puternica gazdă, chiar dacă trebui să-şi calce astfel zdravăn peste propriul orgoliu.

Oricât ar fi părut de greu de crezut, imposibil chiar, Bodmall se întrecu pe sine, umflându-şi şi mai mult pieptul de satisfacţie:

— Desigur, draga mea, nu suntem femei-spiriduşi. Avem totdeauna nevoie de profetese, de druide şi chiar de femei care să compună satire... În fiecare an, sute de pelerini trec pragul acestui sat. Vin să venereze zeii şi trec pe la noi pentru o întâlnire, o previziune, o părere despre legile noastre. Veneraţia lor este întemeiată pe sentimente şi pe credinţa în puterile noastre magice, şi nu pe adulaţia servilă pe care oamenii o arată în faţa divinităţilor umane.

Fata ridică bărbia cu o superioritate feminină plină de satisfacţie şi îl desfiinţă din priviri pe Anninn.

Acesta, absorbit cu totul de o luptă încrâncenată cu o pulpă friptă de pui, nu luase parte la conversaţie, astfel că avu o ieşire pe care o regretă imediat:

— ...Mmm. Pe Goibnu, fierarul! Cel mai bun lucru pe care îl pot face femeile sunt copiii! Hm, să vedem… Nu, poate că e al doilea... Conan, prietene, mai dă-mi o bucată de pui; am început o bătălie grea cu friptura asta şi nu vreau să mă las! Treburi bărbăteşti, bătăliile astea...

Bodmall îl imită teribil de fidel pe Cathbad. Ridică din sprânceană, îl fixă pe Anninn, care se pregătea să mănânce în continuare şi pocni din degete. Lui *cainte* îi rămase pe dată îmbucătura în gât. Conan îl bătu pe spate, ajutându-l să înghită, în timp ce victima ce începuse să se sufoce căpătase o culoare încă şi mai stacojie.

Imediat ce fu în stare să-şi mişte limba, înrăutăţi lucrurile, deplângând soarta comunităţii femeilor, care, în caz de război – spunea el –, stăteau foarte prost în comparaţie cu adevăraţii războinici, şi pe care, odată cucerită fortăreaţa, duşmanii le-ar fi putut răpi şi viola.

În momentul acela, Bodmall înălţă şi cealaltă sprânceană şi chicoti, savurând dinainte spectacolul ce avea să urmeze:

— Ai dreptate, *cainte.* Şi tocmai pentru că suntem slabe şi inofensive, expuse la violenţele bărbaţilor, suntem apărate de războinici înarmaţi. Acum, continuă întorcându-se către una din numeroasele femei care slujeau la banchet şi care de îndată alergă afară –, Aoife o să-ţi arate din ce aluat sunt făcute femeile. N-o să te sperii de o femeie... încheie, ridicându-se în picioare şi aruncându-i tânărului, cu o iuţeală şi o forţă neaşteptate, o spadă scurtă de duel.

Anninn nu reuşi să-şi revină decât foarte târziu din spaimă. Aoife era deja în faţa sa şi tot ce mai reuşi să scoată pe gură pe când se făcea palid la faţă a fost un râgâit plin de convingere. Hipnotizat de statura femeii pe care o avea înainte, nici măcar nu-şi dădu seama că două slujitoare îl dezbrăcau în clipa aceea, lăsându-l, în final,

doar cu o pereche ridicolă de pantaloni scurţi. Îi puseră în mână un scut uşor din lemn de stejar şi plecară.

În spatele lui, Cathbad şi Bodmall comentau şoptindu-şi la ureche.

Văzând că Anninn nu se mişca, Aoife îl trase în mijlocul sălii mari, într-un spaţiu lăsat liber pentru ei. Se auzi sunetul pătrunzător al unui corn de berbec. Ochiul lucid al lui Conan recunoscu atleta bine instruită, deprinsă cu uzul armelor. Spada sa scurtă de duel era desăvârşită şi, din felul în care o mişca, se vedea că trebuie să aibă un bun echilibru între lamă şi mâner. Femeia aceea era de două ori cât slăbănogul Anninn. Chipul ei cu trăsături foarte plăcute era însă întins pe pomeţi şi cu obrajii supţi de antrenamentul greu căruia îşi supusese trupul. Un car de luptă, asta îi sugera – puternică, iute şi aducătoare de moarte. Muşchii striaţi săltau pe sub pielea mătăsoasă şi bronzată a picioarelor, braţelor şi abdomenului; nu era nici urmă de grăsime în trupul ei. Nu îmbrăcase platoşă, ci doar o vestă scurtă din piele de cerb, cizme, apărători din piele groasă la genunchi şi antebraţe. Nimic altceva. Lupta cu pieptul gol.

Nu băgă în seamă protestele lui Anninn, care susţinea că un *cainte* nu era născut să se lupte; fură toate călcate în picioare, la fel ca demnitatea sa.

— E spre binele tău, izbucni Bodmall. Vrem doar să-ţi demonstrăm că nu trebuie să te temi pentru noi, femeile!

Dezbrăcat, Anninn părea încă şi mai deşirat decât de obicei, cu pielea de un alb lăptos şi netedă. Hipnotizat de legănarea sânului care îi dansa pe dinainte, căzu în cursă. Aoife făcu o fentă cu spada, el muşcă momeala, ferindu-se în direcţia opusă, cu graţia unui urs balerin, iar acolo îl întâmpină o lovitură în ceafă cu creasta scutului lui Aoife, vestind un cucui uriaş şi o durere de cap ce avea să-l ţină o săptămână. Se prăbuşi pe jos. Ea îi înălţă capul apucându-l de păr, dar îi dădu imediat drumul când văzu cum cade la loc cu faţa în ţărână. Sfârşitul luptei. În realitate, se sfârşise

încă înainte de a începe. Aoife nu vărsase nici măcar o picătură de sudoare.

Eleva cea blondă sărise brusc în picioare, triumfătoare, şi se aruncase, cuprinsă de elan, să-şi îmbrăţişeze noua maestră.

Cathbad, palid la faţă, avea o figură crispată.

Bodmall se ridică netezindu-şi veşmintele bogate şi rafinate, vrând parcă să pecetluiască sfârşitul spectacolului, când o voce îi răsună în urechi.

— Fiindcă e vorba doar de o demonstraţie, n-o să vă displacă, nădăjduiesc, dacă încerc şi eu să învăţ câte ceva...

Conan apucase spada lui Anninn şi, biciuind aerul pentru a-i încerca echilibrul, se postase în faţa lui Aoife, cu un zâmbet sarcastic, dezinvolt. Părea să nu pună mare preţ pe nimic, nici pe energumenul pe care-l avea înainte – femeia înaltă cât el şi cu ochi ce sclipeau precum ai unei vulpi în faţa iepurelui. Conştient de fascinaţia pe care o stârnise, recunoştea privirea aceea plină de lăcomie şi de dorinţe sexuale, dar ştia, în acelaşi timp, că ar fi fost suficient să întindă puţin mai mult coarda în luptă pentru ca privirea femeii să se preschimbe într-una dătătoare de moarte. Se puse în gardă şi îi zâmbi lui Aoife ca unei canalii simpatice. În fond, nu era totuşi decât o femeie.

Nerăbdătoare să-şi demonstreze calităţile, femeia-campion nu pierdu vremea. Voia să arate în faţa căpeteniei comunităţii sale că victoria se obţine cu sudoare. Concurentele ei erau nemiloase – duzini întregi de femei-soldat, dispuse să facă orice pentru a-i lua locul. Fentă cu o mişcare a bustului, sugerând un atac din dreapta, dar începu cu o lovitură de picior dinspre stânga.

În timp ce făcea o eschivă, lui Conan îi scăpă un fluierat de admiraţie. Nu avu timp să reacţioneze.

Încă nu-şi regăsise echilibrul când femeia slobozi asupra lui spada, iar aceasta îi rupse în două scutul uşor de lemn, întocmai ca o secure ce se abate asupra unui lemn putred.

Era un simplu obiect de decor, fără întărituri de bronz, cum sunt cele de la scuturile de luptă.

Violenţa loviturii îl azvârli pe Conan în genunchi. Făcu ochii mari în timp ce para o altă lovitură directă. Nici vorbă să fie o demonstraţie! Femeia aceea nu glumea. Iar braţele ei îi spuneau că ceea ce se întâmplase cu scutul era doar un avertisment pentru ce i-ar fi putut face Aoife. I se părea că revenise în Toraigh! Luptă şi sânge – gustul violenţei, pe care îl simţea chiar pe limbă şi de care îşi aducea bine aminte. Se rostogoli într-o parte, ajunse dintr-o săritură până lângă gleznele lui Aoife şi o seceră.

Ea se prăvăli la pământ, pierdu scutul, dar în ruptul capului n-ar fi lăsat spada din mână. Se trezi împinsă până la marginea bazinului cu apă adâncă şi se depărtă de ea printr-o zvâcnire nefirească.

Micul răgaz de care avu nevoie nu-i scăpă lui Conan, care profită şi, ridicându-se din nou dintr-un salt, năvăli asupra ei şi-i puse piciorul pe mâna ce ţinea arma, fixând-o de sol.

Aoife reflectă nu mai mult de o clipă şi îl seceră, la rândul ei.

Tânărul căzu, dar picioarele lor rămaseră împletite strâns, ţintuindu-i pe amândoi la pământ.

Zvâcnind din abdomen, femeia îşi proiectă trupul înainte, lovind în acelaşi timp cu dreapta, o lovitură largă, aplicată cu pumnul în care strângea spada.

Era exact ce aşteptase Conan. Primi lovitura, parând cu spada, iar degetele încleştate ale lui Aoife cedară sub apăsarea metalului, obligând-o să slăbească strânsoarea. Dacă însă Conan se aşteptase la o clipă de şovăială din partea ei, înţelese curând că se înşela.

Fără să-i pese de durere, ea se aruncase deja ţâşnind asupra lui, iar acum stătea deasupra lui Conan, surprinzându-l prin forţă şi masivitate. Începu să-i răsucească încheietura până îl forţă să lase din mână spada de duel.

Tânărul făcu din nou ochii mari; femeiuşca aceea avea în ea forţa zeilor Morrigan, zeii războiului. Greşeala lui fu aceea că încercă să-i reziste, deşi ştia că nu avea ce să spere.

Ea profită de avantajul poziţiei şi se lăsă cu toată greutatea asupra lui, fixându-l de pământ. Încet-încet, sânii femeii ajunseră să atingă obrazul adversarului, care îşi plimba ochii de la un sfârc la altul; se mişcau în sus şi în jos, trădând răsuflarea anevoioasă. Femeia râse – un sunet răguşit, din fundul gâtului –, zvârlindu-şi pe spate pletele lungi şi blonde.

— Te arzi dacă te joci cu focul, Conan...

Înţeleseră imediat că situaţia rămăsese incertă. Dar Aoife nu ezită. Îşi încordă grumazul ca un taur gata de atac şi îi aplică lui Conan o lovitură direct în frunte. Sigură de lovitura aceea, care până atunci lăsase fără simţire pe oricine o primise, nu-şi mai făcu griji pentru rezultatul înfruntării şi se răsuci să apuce cu ambele mâini scutul care zăcea pe pământ în spatele ei.

Conan intuise intenţiile ei atunci când văzuse cum îşi încorda grumazul, dar el se afla cu ceafa lipită de sol şi nu putea să dea înapoi. Singurul lucru pe care putuse să-l facă fusese să urmeze mişcarea femeii, ridicându-şi mai întâi capul pentru a-i face loc să se retragă sub lovitură. Fu doar o clipă de intuiţie fugară, dar care îi îngădui să nu-şi piardă cunoştinţa. „Tu ai căutat-o”, reuşi să gândească în întunericul dureros în care se cufundase. „Ai fi putut să-i muşti sânii când i-ai avut înainte. Altfel ar fi stat lucrurile... Dar n-ai avut curajul să faci o asemenea nebunie”, îşi reproşă el. „Altă dată ai grijă să-ţi aminteşti... Dacă o să mai fie altă dată...” Cum nu-şi pierduse cunoştinţa, atunci când Aoife se întoarse spre el, răsucindu-şi bustul, Conan se pusese deja în poziţie de apărare. Dacă nu ar fi fost atât de robust, ar fi plătit scump încercarea.

Aoife rămase uimită să aibă în faţă un adversar ce rămăsese treaz şi ager în mod inexplicabil. Nu-şi dădea încă seama că, în sufletul ei, creştea respectul faţă de

tânăr. Nu se putea gândi decât la luptă. Începu să apese scutul pe grumazul lui, strângându-l ca sub o presă.

Conan presimţise momentul. Doar gândind fulgerător, de la un moment la altul, se putea rezista în faţa unei asemenea persoane! Foarte lent, cu mult efort şi ajutat de experienţă, reuşi să alunece puţin pe sub trupul femeii, doar atât cât să-şi poată mişca mai liber picioarele.

Aoife câştigase. Continua să preseze grumazul adversarului. Era un gest mecanic, îl făcuse de sute de ori. Tehnică pură. Mintea i se liniştise acum şi se simţea atrasă irezistibil de irişii violeţi pe care îi avea acolo, în faţă, aproape de tot.

„Idiot şi nenorocit ce eşti! Iarăşi... Ai fi putut să-i dai un genunchi între picioare nebunei ăsteia, dar n-ai făcut nimic! Nu-ţi vine să loveşti o femeie! Te strânge de gât, imbecilule!” Conan nu-şi duse gândul până la capăt; simţi în clipa aceea cum reuşeşte să alunece încă puţin... Încă puţin... Apoi, dintr-odată, izbitura de baros – ca o catapultă, izbuti să se sprijine de corpul femeii şi să o facă să zboare înainte, pe deasupra sa, până la oglinda bazinului.

Aoife scoase un urlet şi se scufundă în apă.

Conan apucă acelaşi scut care, cu puţin timp înainte, aproape că îl sugrumase. Se apleca peste marginea piscinei şi continuă lupta împingându-şi adversara sub apă ori de câte ori voia să respire şi zădărnicindu-i orice încercare de a ieşi.

Reuşi să o facă de trei ori la rând, apoi femeia izbuti să-l apuce şi să-l tragă după ea în adânc, cu un plescăit deloc elegant.

Tânărul se trezi sub apă şi îşi dădu iute seama că ceea ce avea în faţă era o furie dezlănţuită. De nestăvilit. Îi demonstrase deja că era mai puternică decât el. Dar, dacă nu se înşela cumva, înţelesese şi care îi era latura slabă. În câteva clipe, bănuielile aveau să i se confirme. O împinsese dinadins în apă, fiindcă văzuse că se temea de ea. Aoife nu ştia să înoate! Niciodată până atunci nu fusese atât de recunoscător pentru pregătirea dură, de războinic, la care îl

supusese crudul Chicol. Mulţumi, strângând din dinţi, campionului şchiop al fomorienilor, scoase capul din apă şi se scufundă la loc: Aoife se sufoca. O apucă şi, adunându-şi toate forţele, ajutat de slujitoare şi de Cathbad, o împinse pe formidabila luptătoare pe marginea bazinului.

Arhidruidul o ajută să se întindă şi începu să o sărute, spre marea mirare şi derută a lui Conan, apoi tânărul reflectă o clipă la puterile magice ale bătrânului învăţător şi înţelese ce prostie îi trecuse, de fapt, prin minte. Cathbad aplecă femeia în faţă, ajutând-o să dea apa afară din plămâni. O întinse apoi la loc şi îşi lipi din nou buzele de ale ei. Continuă astfel o vreme, ca şi cum i-ar fi insuflat viaţă în trup.

— O să-şi revină, Cathbad? întrebă Bodmall, iar îngrijorarea din glasul ei trăda afecţiunea pe care i-o purta luptătoarei. O să reuşeşti cu magia ta?

— ... Dacă mai îndrăzneşti să mă săruţi o dată, moşule, îţi tai limba cu asta! spuse dintr-odată Aoife, scuipând şi tuşind, în timp ce apuca spada, chiar înainte de a-şi fi revenit cu totul.

— Da, cred că o să fie bine... gâfâi arhidruidul, ridicându-se cu o strâmbătură.

Conan refuză stânjenit felicitările celorlalţi elevi. Le considera prea afectate şi îi lăsau doar un gust amar. Pe el îl interesa doar ce era important: competiţia şi înfruntarea, lupta şi victoria. Îşi privi hainele de pe care picura apa.

— Cu baia pe care am făcut-o în apa asta magică, cine ştie câtă vreme o să rămân tânăr! spuse cu o ironie nemascată.

Se întoarse apoi să plece, dar expresia de fanfaron viclean îi dispăru într-o clipă atunci când îşi atinse fruntea dureroasă, care începuse să se umfle acolo unde îl lovise Aoife.

Privirea luptătoarei se încrucişă cu a sa. Îi zâmbi când ajunse la uşă; nu era nici o urmă de răutate în ochii aceia limpezi.

Conan ştia ce însemna să apere onoarea rangului de campion, căci o apărase zi de zi chiar de ostilitatea din sânul propriului clan. Făcu o plecăciune ca la teatru către ea, în faţa tuturor, aşa cum i se cuvenea unei învingătoare, iar surâsul nu se şterse de pe faţa lui Aoife nici după ce el ieşi din bastionul fortificat al lui Bodmall.

Cathbad se îndepărta împreună cu stăpâna casei, care afişa acum o expresie de mare uşurare. Dar deodată druidul păru să se răzgândească, se scuză şi făcu cale-ntoarsă până la Conan.

— Îţi datorez o favoare, tinere prieten, murmură cu un aer complice. Dacă n-ai fi fost tu, adio pariu! Iar noaptea asta ar fi trebuit să-i satisfac eu toate dorinţele...

Se lăsase de o vreme întunericul, când Conan ajunse la locul ce-i fusese pregătit. Spaţiul era îngust, cu o deschizătură de unde se auzea zbuciumul valurilor şi trosnetul focurilor sacre ce ardeau veşnic în vasele votive pentru jar. Camerele mici erau un lucru obişnuit era de neconceput să se ridice ziduri din pietre suprapuse, groase de trei ori cât înălţimea unui bărbat doar pentru a construi spaţii inutile. Conan simţi cum îi vine tot mai greu să respire. Ar fi preferat să doarmă şi în noaptea aceea sub cerul liber, împreună cu Cathbad, învăţătorul său, care îi dezvăluia misterele astronomiei şi îi înşira numele constelaţiilor. Se apropie de deschizătura din zid şi privi afară în întuneric, încercând să distingă ceva în noaptea aceea luminată de o *re* plină şi strălucitoare. Dar la nările sale ajunse doar mirosul sărat al mării...

„Greşesc!” gândi dintr-odată, azvârlindu-şi sacii de călătorie sub pieile ce acopereau culcuşul din lână de oaie. „Locul acesta are un miros de mare cu totul aparte...”

Uşa rudimentară făcută din trunchiuri de scoruş sălbatic nu scârţâi. Ascuns după uscior, Conan se pregăti să-l lovească pe intrus. Dar mirosul fin de balsam feminin îl anunţă că era o vizită de curtoazie, chiar dacă, în mod evident, clandestină.

Vizitatoarea se ghemui lângă culcuş, lângă silueta pe care cu greu o distingea sub pături, în întuneric. Nu-şi dădu seama imediat că ceea ce mângâia nu era nicidecum trupul unui bărbat. Tocmai începuse să se mire de somnul adânc al oaspetelui, când Conan, venind din spatele ei, îi puse o mână pe gură, ca să nu ţipe.

El îi mângâie creştetul, ca să o liniştească. Părul era moale şi curat. Iar când Aoife se întoarse, Conan nu văzu nimic războinic în ea.

— Am furat puţin parfum de la Bodmall. Are atât de multe! Aş putea să mă simt prost pentru asta, dar am făcut-o pentru tine. Aşa, măcar în întuneric, m-ai vedea în mintea ta frumoasă, aşa cum ţi-ai dori, şi feminină, exact cum nu sunt.

Aoife se apropie şi mai mult, în lumina lunii care se iţea prin deschizătura din zid.

— E Esca, zeitatea lunii, care ne apără cu ale sale *rehollys,* degetele subţiri ale razelor, şopti, trăgându-l spre ea.

— N-aş putea să mă răzvrătesc nici dacă aş vrea.

Ea se depărtă brusc, şovăitoare acum ca o fetişcană.

— Dar ai face-o?

— Nu, o linişti el, clătinând din cap. Nici nu-mi trece prin minte. Şi, pe urmă, eşti prea puternică…

— Baliverne. M-ai învins ca un maestru, ticăloşiile…

Evident, era limbajul din şcoala năvalnicei Bodmall, gândi Conan.

— Nu credeam că o să reuşesc… Dar să-mi ceri să o fac din nou, spuse el, văzând-o nesigură şi vulnerabilă.

Bronzul lui Aoife se distingea chiar şi în lumina aceea diafană, iar pielea ei avea o ţesătură cât se poate de fină, pentru care atâtea femei, mult mai feminine decât ea, i-ar fi fost recunoscătoare lui Danu.

Ea nu îndrăzni să se mişte, iar Conan alese trucul cel mai vechi pe care-l cunoştea.

— Dacă tot eşti aici, cunoşti cumva un remediu pentru durere de cap?

— Ce? strânse ea ochii, surprinsă.

— Vreau să zic, pentru lovitura pe care mi-ai tras-o cu capul.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Aoife zâmbi. Dantura sa albă şi perfectă străluci chiar şi în penumbra încăperii.

— Sigur că ştiu. Trebuie doar să-mi spui *unde* te doare...

Conan o privi în timp ce se apropia de el. Fata aceea avea un zâmbet care vorbea inimii, irezistibil la fel ca forţa ei.

— ... Mă doare aici, îşi arătă el fruntea, iar fata sărută locul în care îl lovise. Pe urmă aici... îşi duse arătătorul la bărbie, iar ea repetă gestul. Şi... aici, îşi puse arătătorul pe buze.

Se vedea bine cât de tare îl dorea, iar ea îşi lăsă mâna să alunece şi îi apucă mădularul, cu un geamăt şoptit:

— Războinicul cel pleşuv cu nasul roşu!

Acum, se rostogoleau încleştaţi în culcuşul îngust. Conan trăi senzaţia cea mai ciudată pe care o cunoscuse vreodată. Toată musculatura aceea şi sânii moi şi plini, o forţă infinită şi o dorinţă arzătoare, amestecate cu un parfum atât de feminin. Şi acea senzaţie deveni atât de puternică, încât alungă orice amintire a vreunei alte femei pe care o iubise vreodată.

Conan simţi dorinţa nestăvilită şi o pătrunse într-un avânt plin de pasiune, condus de respectul adânc pe care fiecare din ei îl încerca faţă de celălalt. Plăcerea creştea, fără ca vreunul dintre ei să o poată domoli, se făcea tot mai intensă, ca şi cum pentru amândoi ar fi fost prima dată – un joc în care se descopereau unul pe celălalt mereu şi mereu, cu vioiciune şi cu frenezie.

În liniştea ce urmă, ea vorbi cea dintâi, respirând precipitat, dar fericită. După voce, se simţea că surâde.

— Îţi mulţumesc, *Eachtrannach...* nu doar pentru plecăciune.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre asta, spuse ea, împingând spre el pieptul moale. Doar mai târziu am înţeles ce greşeală am făcut. Şi

crede-mă, m-au cam trecut fiorii; când luptam cu tine, te-am provocat ca o fetişcană proastă şi tu nu m-ai făcut să plătesc pentru asta... adăugă, recunoscătoare până în adâncul inimii pentru lealitatea pe care Conan o dovedise în luptă.

Pentru cineva ca ea, care lupta aşa cum respira, un asemenea adversar putea să însemne verdictul – viaţa sau moartea.

— Însă acum, sânul meu e aici, din nou lângă gura ta, şi aş vrea ca tu să-i dai mai multă atenţie.

— O merită. E un triumf al divinităţii. Celebrează arta creatoare a lui Danu, mama noastră, a tuturor. Îi mulţumesc pentru că a închipuit o formă pentru ceva atât de frumos.

— Eşti curtenitor, Conan. Bodmall a vorbit cu învăţătorul tău. Spune că, într-o zi, o să fii rege.

— Bârfe de druizi, ripostă Conan, ca de obicei când se simţea linguşit.

Aoife zâmbi din nou. Nu se încredea în cuvintele după care se ascundea tânărul. Era suficient de experimentată, încât să recunoască un învingător. Iar el o dovedise. Şi o dovedea din nou acum, chiar dacă într-un alt fel.

— Aminteşte-ţi de mine când o să fii rege, Conan. Aminteşte-ţi dacă o să vrei să ai lângă tine, printre gărzile tale de corp, o femeie-campion credincioasă.

Îşi apropie faţa de a lui să-l sărute, iar el observă cât de interesant şi deosebit era acel chip. Atât de mulţi făceau greşeala să-i desconsidere feminitatea şi s-o privească doar ca pe o luptătoare folositoare pentru a învinge duşmanii. Îi apucă bărbia şi o înălţă ca să o poată admira din nou.

Ea îl lăsă, în vreme ce degetele ei străbăteau fiecare părticică a trupului bărbatului.

Dorinţa se înteţi iarăşi, devenind nespus de reală, aproape dureroasă. Se îmbrăţişară din nou, încleştaţi la fel ca prima oară, dar mai liniştiţi acum, aproape cu blândeţe, bucurându-se de luxul unui sentiment care, lui Aoife, îi părea că nu şi l-ar fi permis niciodată. Ea atinse pe

neaşteptate orgasmul şi se simţi purtată undeva departe, dincolo de tot ce înseamnă doar sexualitate.

— Vezi, şopti răguşit. Aş muri pentru tine.

Pasiunea lui Aoife părea că nu se va mai stinge vreodată, precum focurile votive ce trebuiau să ardă veşnic deasupra cetăţii. Femeile celte erau renumite pentru înzestrarea lor sexuală şi pentru felul în care ştiau să o pună în practică fără inhibiţii. Veni rândul unui nou asalt, şi de data aceasta adevărata Aoife ieşi la iveală; femeia veni deasupra.

Conan încercă să reacţioneze, dar apoi zâmbi şi o lăsă. De altfel, ar fi fost cu neputinţă să o oprească. Până la urmă, pentru prima dată în viaţă fu recunoscător că se încrezuse în simţurile unei femei şi că îi lăsase iniţiativa.

Ea se frământă deasupra lui, căutându-i instinctiv sexul, cu dorinţa de a-l domina şi de a-l face al ei şi numai al ei. Tot timpul ce mai rămăsese până la ivirea zorilor, ea rămase deasupra, imprimând ritmul acelui dans frenetic şi folosindu-se de muşchii pântecelui pentru a gusta plăcerea prin trupul bărbatului.

Se făcuse deja ziuă când ea se ridică să iasă din cameră.

În lumina soarelui, Conan se înălţă într-un cot în culcuşul său. Cercetă mai cu atenţie trupul acela neted, în care erau închise atâtea contradicţii, dar şi tot atâta nestăvilită dorinţă de dragoste. Şi nici măcar o clipă, în momentele delicate ce vin întotdeauna după ce valul pasiunii a trecut, nu găsi în ea ceva care să nu-i placă.

— Dimineaţa, eşti încă şi mai frumoasă. A fost o noapte splendidă, Aoife. E meritul tău, nu al clarului de lună.

O cercetă cu ochii sclipind de satisfacţie, în timp ce se îmbrăca.

Vorbi fără să arate vreo urmă de regret, cum ar fi făcut, de fapt, oricare altă femeie celtă.

— Druide, da, dar nu nişte fecioare sacre, caste, încuiate! Nu e posibil ca un bărbat să-i procure atâta satisfacţie unei femei. Ar fi cu neputinţă să nu strălucesc pentru tine, stăpânul meu.

— Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumească...

Ea păru surprinsă.

— Un *Ri* nu trebuie să spună astfel de lucruri unei femei simple.

— Nu sunt un *Ri.* Eram un războinic, dar acum nu mai sunt. Încă nu sunt nici măcar un druid, şi nici nu ştiu dacă o să ajung să fiu... Nu sunt nimic.

Ea se apropie şi se apleacă să-l sărute.

— Prostii, stăpâne. *Eu* sunt o femeie-campion, dar sunt şi o druidă. Bodmall m-a învăţat arta prezicerii şi a divinaţiei, m-a pus să studiez legile şi drepturile Regelui Suprem din Temair Luachra şi ale tuturor *Ri* inferiori şi pe ale tuturor clanurilor şi triburilor, aşa cum o să le studiezi şi tu. Cunosc satira, poezia, muzica, şi chiar şi un pic de medicină. De ce crezi că te ţine Cathbad atât de aproape? *Tu* o să fii rege. Niciodată, până în noaptea asta, n-am mai ţinut în braţe un bărbat cu o asemenea energie. Şi, crede-mă, nu aveam nevoie de lumină ca să citesc în sufletul tău, stăpâne.

— De un lucru m-ai convins în noaptea asta, spuse el. Cunoşti bine şi magia.

Aoife îi zâmbi măgulită şi-l sărută. În clipa când se pregătea să iasă se întoarse cu un zâmbet ironic pe buze.

— Prietenul vostru... acel *cainte,* Anninn... a stat ore întregi cu bandaje ude pe frunte şi se tot plângea de cucuiul pe care i l-am făcut. Se văicărea atât de tare, că Bodmall a trimis nişte slujnice să vadă dacă nu era în pericol de moarte. Imediat ce au intrat la el, s-a oprit dintr-odată din văicăreli. Se pare că începuse deja să se simtă mai bine, chiar înainte ca ele să-i dea îngrijiri.

Porniră din nou la drum, iar fata cea blondă, acum fostă elevă a şcolii Mur Ollamhan, îi saluta de pe trepte, spre marele necaz al infatuatului Anninn.

În timpul călătoriei, Conan simţi în inima sa o bucurie adâncă. Da, Cathbad avusese din nou dreptate: nu mai iubise niciodată o femeie în felul acela.

Bătrânul arhidruid păru să citească gândurile elevului său preferat.

— Trebuie să fie semnul unor vremuri în schimbare; fetele de azi nu mai sunt ca altădată.

— Nici n-au cum, învăţătorule, fetele tale de altădată au acum vârsta ta şi, cu tot respectul, nu prea mai au nimic din ce e al unei fete, se băgă în vorbă Anninn întocmai precum creanga cea mai înaltă a unui copac, care atrage fulgerele, în vârful unei stânci semeţe.

CAPITOLUL 7

Cerbul ieşi la vedere, hipnotizat de lumina torţei. Fata ţipă îngrozită, şi glasul ei răsună sub bolţile labirintului de peşteri.

— Cethren! chemă ea. Cethren, unde eşti?

— Aici sunt... Ţine-ţi gura! şuieră printre dinţi. Sunt aici! Termină cu ţipetele. Vrei să te audă...

Nu-şi încheie fraza; tânărul zărise şi el animalul.

Nu dură decât o clipă. Apoi, dintr-un salt, patrupedul ţâşni şi se pierdu în întuneric. Cethren privi chipul lui Maev, şi zări aceeaşi teamă, o teamă nebună. Aveau şi de ce. În schimb, spuse:

— Linişteşte-te acum, n-or să ne găsească aici, înăuntru.

Vorbi încet, pentru ca ecoul să nu se propage.

— Ai văzut cerbul?

— Maev, încă nu mi-au scos ochii...

Regretă apoi acele cuvinte, mai ales că ea încă tremura.

— Avea un singur rând de coarne, Cethren..., şopti cuprinsă de spaimă.

— Ei şi?

— E semn rău, ştii?

— Pentru cine crede în astea, nu pentru mine, încercă el să strecoare în glas o siguranţă pe care nu o avea. Ba dimpotrivă, fugind de-aici, animalul acela o să-i deruteze pe urmăritori; or să dea vina pe el pentru zgomotele suspecte...

Găsiră un petic de pământ adus de-afară în culoarul de stâncă şi înfipseră acolo torţele aprinse. El o strânse în braţe, căutând să-i transmită, împreună cu căldura trupului, şi curajul. Afară, ploaia nu încetase. O înveli în tunica din piele de lup pe care o aranjase din mers; era murdară şi duhnea, dar, fiindcă o apăra de curentul de aer umed, fetei îi părea o ţesătură din lână de aur. Reuşiră să se liniştească, şi în sufletele lor cuprinse de spaimă se aprinse scânteia speranţei.

— Să nu-ţi vină să crezi...

— Ce? întrebă Maev, căscând ochii ei mari şi verzi.

— Până la ora a treia dinainte de miezul nopţii eram amândoi, practic, doi necunoscuţi, oftă tânărul, clătinându-şi capul cârlionţat. Pe urmă, ne-am încrucişat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Eu, chemat de Erin cea Frumoasă ca să mă culc cu ea...

— Chiar aşa... Iar eu, ieşind din camera soţului ei, Elatha, porcul acela bătrân care îşi pusese în gând să petreacă două ore cu mine.

Cethren îşi îngădui să zâmbească.

— Nu-i frumos să-l faci porc pe un *Ri...*

— De fapt, mai rău decât atât n-are cum să fie, spuse ea, făcându-şi puţin curaj. Şi, pe urmă, la ora asta, probabil că zace cu beregata tăiată, ca un porc ce e!

— Aici greşeşti. Garda Aleasă a lui Elatha va trebui să fie îndepărtată, pentru ca ceilalţi să poată acţiona. Numai o singură persoană are puterea asta... Şi tu, şi eu am recunoscut vocea aceea care complota împreună cu cealaltă, în camera de lângă dormitoare... Dar spuneau că războinicii lui Elatha ar putea fi trimişi în altă parte doar o singură zi, adică mâine, şi, oricum, nu înainte de ivirea zorilor.

— Nu reuşesc să înţeleg cum de ne-au văzut...

— Acum nu mai contează. Acum suntem carne pentru câini. Vor căuta să ne facă de petrecanie până mâine în zori, înainte să apucăm să-l prevenim pe Elatha.

— Am fi putut să-i jurăm credinţă noului *Ri* înainte ca totul să se termine! făcu Maev ochii mari, atinsă de nou de spaimă.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva... Uiţi despre cine vorbim? Mai întâi îţi ia beregata şi abia pe urmă pune întrebări.

— Oare numai noi ştim?

— N-am nici o idee, dar, oricum, or să-i masacreze pe toţi cei devotaţi lui Elatha şi Erin. Iar tu şi cu mine suntem pe liste.

— Dar dacă apucăm ziua de mâine, jocurile lor de putere or să fie deja făcute şi-or să ne lase în pace...

„Sărmană naivă ce eşti, Maev. Crezi că promisiunea noastră o să fie o garanţie mai bună decât tăişul sabiei?” reflectă el.

— Se poate, Maev, spuse, în schimb. Se poate.

Nu mai ştiau de câtă vreme aţipiseră. Îşi închipuiră că somnul nu durase decât câteva clipe. Apoi, un lătrat îi readuse la realitate.

— Câinii! blestemă Cethren. Folosesc câini de luptă ca să ne scoată din ascunzătoare... Cum de nu m-am gândit mai devreme?

Blestemă din nou, ridicându-se cu un salt, şi o înghionti pe Maev.

— S-ar fi schimbat ceva? spuse, resemnată în faţa inevitabilului.

— Sigur că da. Aş fi căutat ierburi aromate, ca să nu ne poată adulmeca. Ar fi început să strănute şi nasul nu le-ar mai fi servit la nimic... În schimb, aici, înăuntru, nu e decât rahat de lilieci! Trebuie să ne gândim încotro să fugim...

— Nu mai avem timp să ne gândim.

Primul animal sosi gâfâind. Avea greabănul înalt de cinci palme şi părul lung şi aspru, încrucişare între un câine lochlann şi un lup. Alerga strâmb, moştenire a unor muşcături sau răni primite în vreo bătălie. Nu era adaptat pentru vânătoarea aceea, dar să scoată din ascunziş o pradă atât de înceată nu era un lucru greu. El era „solistul”, trebuia să-i mâne afară pe cei doi până acolo unde stăpânul său şi ceilalţi câini aşteptau, fremătând de nerăbdare.

Maev şi Cethren o luară la fugă. El se eliberă de pielea de lup, aruncând-o într-un cotlon ce se deschidea în lateral, în speranţa că mirosul avea să-i distragă câinelui atenţia şi să le îngăduie să câştige timp.

Fu doar un expedient firav. Bestia înhăţă cu furie oarbă blana şi o făcu fâşii. Apoi, metodic şi neînduplecat, regăsi

mirosul urmelor. Memoria îi spunea că a-şi nemulţumi stăpânul însemna biciuire.

Abia răsuflând, cei doi tineri intrară într-o galerie de care Cethren nu-şi amintea. Mârâitul câinilor răsună tare, izbindu-se de pereţi şi urmărindu-i din fiecare ungher; părea să izvorască chiar din stâncă. Cethren se refugiase în grotele acelea, fiindcă le ştia bine. Se jucase acolo adesea pe când era copil, nu chiar cu mulţi ani în urmă.

Dintr-odată se treziră afară, izbiţi în plin de rafalele de vânt şi ploaie. Torţele reuşeau cu greu să-şi păstreze flacăra aprinsă; din cauza întunericului şi a vuietului puternic, nu-şi dădură seama decât târziu unde ajunseseră – în gâtlejul demonilor, promontoriul Tor Mor. Iarba de un verde adânc creştea până la buza stâncăriei, doar la câţiva paşi de ei. Dincolo de margine, o mică treaptă de piatră, întunecată la culoare, arbuşti tăioşi, apoi un salt în abisul fără fund, către stâncile şi oceanul invizibile în întuneric. Se întoarseră brusc, simţind cum îi părăseşte orice urmă de curaj. Rămaseră aşa, cu braţele atârnând. În faţă, aveau ieşirea din peşteră, de unde urma să iasă din clipă în clipă animalul de luptă, iar într-o parte şi alta, alţi câini, ţinuţi cu mare greutate în lesă de gonaci. Zgomotul asurzitor al forţelor naturii acoperea mârâitul bestiilor şi al oamenilor. Maev şi Cethren putură să distingă doar dinţii ascuţiţi ca nişte lame şi balele ce le curgeau din gură, torţele şi vânătorii înveliţi în blană de lup şi de urs brun. În lumina flăcărilor, nu era nici o deosebire între zâmbetele lor pline de cruzime şi mandibulele câinilor; nici unul dintre ele nu le dădea mari speranţe.

Unul dintre gonaci părea a fi superiorul celorlalţi; era călare şi purta un coif cu un craniu de bursuc fixat pe el. Îşi împodobise calul cu două capete ale unor duşmani proaspăt ucişi, atârnate de zăbală; recunoscură cu greu unul din ele – avea trăsăturile lui *Ri.* Era începutul măcelurilor la curtea lui Elatha. Avea sânge închegat pe blană, iar duhoarea pe care o răspândea se simţea lesne, chiar şi prin vântoasă. Mârâi ceva ce fugarii nu putură să

audă, deşi expresia de animal de pradă satisfăcut nu lăsa dubii asupra înţelesului cuvintelor. Îşi mână calul înainte şi scoase o armă cu lama scurtă, de felul celor folosite în sat la înjunghierea porcilor.

Ochii lui Maev se căscară larg şi fata făcu un pas înapoi, ţinându-l de mână pe Cethren.

Omul cu cap de lup se răsuci şi azvârli cuţitul, dar cu o mişcare uşoară, astfel încât să poată fi prins din zbor.

Cel care îl apucă părea să fi făcut asta şi numai asta în toată viaţa sa. Înaintă încet către mica patrulă de gonaci. Îi împinse la o parte ca pe nişte crengi ce stăteau în drumul său către victime. Era înalt şi diform, masiv şi împodobit cu coarne precum un călău venit din împărăţia morţilor. Şi şchiopăta...

Cethren îşi încleştă instinctiv mâna de cea a fetei. Ştiau amândoi ce însemna asta – durerea pe care mâinile lui Chicol, ologul, reuşea să o provoace unui trup uman sub tortură deveniseră legendare. Artă, distracţie, pură pasiune... spunea el, batjocoritor, când povestea în amănunt ce făcea; dacă voia, putea să ţină în viaţă un prizonier săptămâni întregi ca să-l audă implorând să fie ucis, numai să se termine odată totul.

Şi, deodată, cei doi tineri nu mai ţinură seama de ploaie şi de vânt, de teama de moarte şi de viitor. Cethren îi trimise lui Maev un mesaj mut. Ea încuviinţă din cap, înţelegând ce voia să spună – nu era ceva neobişnuit în neamul lor.

Părul roşu în lumina torţelor se făcu ca focul, precum scânteia de ură din ochii fetei, în clipa când azvârli torţa cu puterea disperării. Chicol fu lovit în plină figură, dar fata plăti scump acest gest. Cethren nu reuşi să o tragă la timp, când unul din câinii scunzi din primul rând ţâşni ca o coardă întinsă, văzând gestul tinerei. Torţa de-abia făcuse jumătate din drum în clipa când câinele sfâşia dintr-o muşcătură mâna lui Maev.

Îi desprinse fulgerător articulaţia, cu o furie animalică dusă la paroxism, stimulat de gustul sângelui.

Alţi câini o porniseră deja către victimele lipsite de apărare sau poate către halca sângerândă, încercând să i-o smulgă celui dintâi.

Maev nu simţea durere, doar un mare gol în ochi şi în minte. Strânse din nou mâna lui Cethren şi se întoarseră amândoi, aruncându-se în gol, într-un ultim zbor, din vârful stâncii Tor Mor.

Urletul de dezamăgire al călăreţului cu cap de lup acoperi o clipă furtuna. Apoi, acesta îşi apropie calul de buza prăpastiei, se sprijini relaxat de coama animalului şi privi în jos, amuzat. În spatele său, se pornise ospăţul câinilor.

— Ce oroare! E atât de înalt, că şi calului meu îi vine să vomite, spuse râzând.

Dimineaţa, ploaia continua să cadă. Pătura plumburie de nori era atât de groasă, încât cu greu se putea întrezări, palidă, cea dintâi licărire a zorilor. O mare parte din teribila armată de tăietori de gâturi din Toraigh se pregătise de plecare; se dăduse o alarmă falsă despre temutele *corăbii lungi* ale neamului Lochlann, în partea de miazănoapte a insulei. Unii se întrebară cu îngrijorare dacă nu ieşise în galop chiar şi garda de corp a lui Elatha, călare pe armăsarii masivi ai regelui, să întâmpine primejdia atât de temută, dar iluzorie. Această autoritate o aveau numai câteva persoane. Iar organizatorul acelor mişcări de trupe se asigură că măcar două contingente de călăreţi credincioşi lui aveau să se întoarcă în cercul de ziduri al fortificatei *dun* din Toraigh, înainte de ora a şasea după miezul nopţii.

Ecoul copitelor abia trecuse dincolo de şanţul de împrejmuire, când un tânăr cu haine elegante şi curate, vopsite cu roibă, pigmentul cel scump, sângeriu, folosit de nobili şi de războinici, trecu pragul dormitorului lui Elatha. Era greu să recunoşti în el bruta ucigaşă cu coiful cu craniu de bursuc, de pe stâncă, aţâţată de sânge şi de violenţă. Se închină în faţa lui Erin cea Frumoasă.

— Pari o floare din Prydain încă de la primii zori, *Banri...*

Femeia îi veni în întâmpinare, subţiratică şi proaspătă, în pofida vârstei pe care o avea.

— Iar tu eşti ciudat de elegant...

Apoi, se îndreptă unduind spre ieşire, pentru a-şi satisface nevoile corporale şi a reflecta cine avea să intre în aşternutul ei în ziua aceea. Cethren, ce se întâmplase cu Cethren al ei? Părea să fi dispărut călare pe valurile lui Tethra, zeul fomorian al mărilor. Nu mai avu timp să se gândească şi la altceva, căci, de după colţul coridorului, o labă de urs i se puse pe gură, împiedicând-o să strige, iar cealaltă o imobiliză. Văzu proiectată pe pământ umbra uriaşului războinic din spatele ei. Purta un coif cu două coarne. Se răzvrăteau împotriva soţiei lui *Ri.* Înţelese, dintr-odată, cine se afla îndărătul acelui gest nemaiauzit, de o gravitate incalculabilă – singurul capabil să-l întoarcă pe campion împotriva lui *Banri* însăşi –, şi o cuprinse frica, o groază lucidă care, împreună cu nevoile fizice, o făcură să-şi golească măruntaiele chiar în poziţia aceea stânjenitoare.

Tânărul cel elegant se îndreptă spre bătrânul *Ri.* Îşi ascunse nervozitatea jucându-se cu masivul *torque* de aur pe care-l purta la gât, ca orice războinic.

— Mmm... Ce vânt te aduce aici... la ora asta? Vreuna din târfele tale a avut curajul să te dea afară din patul ei, de imbecil ce eşti?

Elatha se ridică din patul mare cu greu. Blestemă pe Danu, Bile şi toate progeniturile lor pentru durerile ce le simţea în oase. Nu era bătrân, dar arăta cu douăzeci de ani mai în vârstă. Avea pântecul flasc şi pielea gălbuie, însemnată de bolile venerice şi de patima pentru hidromel.

„Un câine vagabond pe moarte ar merita mai multă compasiune”, gândi tânărul măsurându-l din priviri. Spuse, în schimb:

— Ura faţă de duşmanii noştri e cea care te susţine, sire.

Era murdar şi aşa, îmbrăcat în cămaşa de noapte pătată cu galben, şi cu salivă uscată în barba lungă şi cenuşie. Se

aşeză cu greutate pe marginea patului, cu gleznele goale umflate şi vineţii şi cu venele îngroşate, ieşite pe sub piele.

Tânărul cel elegant puse un genunchi pe podea înaintea regelui.

Bătrânul tresări. Fiul lui nu-l mai onorase niciodată cu un astfel de gest, nu-i stătea în fire. Nu lui Morc.

— Iartă-mă, sire... începu acesta într-o şoaptă.

Elatha încercă să ţâşnească spre ieşire, cu o iuţeală de necrezut. Scoase un strigăt de ajutor, storcând din trupul său o ultimă zvâcnire de viaţă. Era tot ce-i mai rămăsese. Ştia să recunoască moartea, chiar şi sub înfăţişarea fiului său. Fusese războinic şi regatul Toraigh şi-l cucerise printr-un măcel, preschimbându-l într-o baltă de sânge; el însuşi tăiase la gâturi de duşmani până când nu mai avusese putere să ridice sabia.

Dar Morc se aştepta la o asemenea reacţie din partea tatălui său. Violenţa ce se trezea în el din nou îl făcu să-şi recapete controlul de sine, rece, lucid. Îl lovi pe bătrân la rădăcina nasului, fracturându-i-l cu mânerul pumnalului. Îl înhăţă apoi de braţ pe Elatha, care se prăbuşise pe pat, şi îl ridică în capul oaselor. Pe când tatăl său gemea încet, pătând cu roşu hainele şi patul, Morc îi spuse tăios:

— Victoria dă viaţă, stăpâne. Ce zi glorioasă a început! În seara asta, războinicii mei or să danseze în jurul focului. Garda mea de corp... şi a ta, care te-a renegat! Şi ce crezi, doar pentru câţiva saci de grâne şi câteva burdufuri de *meddu,* dulcele nostru hidromel... energia, stăpâne. Ea, care mişcă dorinţa de cucerire. Energia pe care tu nu o mai ai, pentru a subjuga alte ţinuturi de dincolo de bucata asta putredă de stâncă, bătută de furtuni. Inis Fail, cea atât de verde cum tu nici măcar nu-ţi mai aminteşti, mângâiată de vântul blând din apus şi de degetele lungi ale lui Lugh Lamhfadha. Eu o să fiu vântul cel proaspăt! încheie, iar vorbele îi erau îmbibate de ranchiună şi nebunie pură. Scoteai din gură vorbe goale ca băşina calului. Cailbh a prevestit deja victoria mea – a sacrificat doi tauri pe altarul lui Cromm Cruach, le-a risipit măruntaiele şi mi-a citit în

sângele lor viitorul. Doar să mai am răbdare! spuse, strângând în mână pumnalul, o sabie scurtă, cu lama încovoiată. Să înceapă acum ceremonia de succesiune! urlă, în timp ce îi înfigea lama în gât.

Trase pumnalul de la o ureche până la cealaltă, deschizând bărbia dublă a bătrânului şi făcând să-i cadă capul în spate. Se auzi un gâlgâit uşor, al aerului ce ieşea din plămâni, un suspin, apoi nimic, ca şi cum totul ar fi intrat în normal.

— Trăiască *Ri!* gâfâi Morc, stând triumfător deasupra cadavrului. O să-ţi mănânc curajul, bătrâne. Sunt deja pe tron şi am jumătate din anii tăi. Chiar astăzi – continuă, ştergând pumnalul de haina cadavrului, înainte de a-l pune la loc în teacă – un vestitor o s-o pornească în galop spre miazăzi, la Temair Luachra şi în toate regatele prin care o să treacă, ca să dea de veste că pe tronul din Toraigh stă un nou *Ri.*

Chicol o împinse în încăpere pe Erin cea Frumoasă.

— Mamă...

Femeia aruncă o privire impasibilă către cadavru, iar buzele i se încreţiră într-o grimasă.

— E rândul meu acum, Morc?

— Depinde de tine.

— N-o să pretinzi să vărs lacrimi pentru porcul acela fleşcăit...

— Da, femeie. O să te închizi aici înăuntru, ca orice femeie din Toraigh, ca să te rogi la Dorm, să jeleşti şi să veghezi. Şi o să-ţi porţi doliul şapte zile şi şapte nopţi, cum se cuvine unui *Ri* sau unui mare războinic. Fără să atingi nici o fiinţă omenească...

Se strâmbă, gândindu-se la ceea ce ar fi însemnat pentru ea cel mai mare sacrificiu – o săptămână întreagă fără companie masculină.

— O să fii lângă mine la ceremonia funerară şi...

— ... ştiu deja ce vrei, i-o luă înainte mama sa. Trăiască *Ri!* adăugă. Pentru un nou regat al puterii, al dezmăţului şi

al cuceririlor! Deşi nu va fi uşor să-ţi întreci tatăl în asta, sunt sigură că o să reuşeşti.

Se răsuci pe călcâie şi se retrase, intangibilă şi detaşată, semeaţă chiar şi în faţa morţii.

Tânărul îi vorbi lui Chicol, continuând să fixeze cu privirea cadavrul:

— Banchetul o să fie în seara asta. Fă cum ştii. O să avem o mulţime de invitaţi şi vreau să-i privesc drept în ochi şi să-i sfidez. De-ar fi chiar Tethra însuşi...

Chicol, devenit din clipa aceea noua căpetenie a gărzilor de corp ale lui *Ri,* făcu o uşoară plecăciune, apoi, în tăcere, ridică fără prea mult efort cadavrul corpolent al lui Elatha şi dispăru din încăpere.

Atunci când un servitor cu buză de iepure se prezentă în faţa noului *Ri* şi îi şopti câteva cuvinte, Morc zâmbi pentru prima oară în ziua aceea lungă. Nu închisese ochii de treizeci şi şase de ore, dar părea dotat cu o energie inepuizabilă în mijlocul acelui vârtej de evenimente pe care le provocase şi pe care le domina acum. Ajuns în salonul cel mare de sărbătoare, întrerupse sporovăiala celor veniţi la întâlnirea la care îi convocase pe nobilii din Toraigh, noii săi aliaţi, impunând tăcerea doar printr-un gest al mânii:

— Domnii mei, tocmai vorbeam cu marele Cailbh despre divinaţiile de expiere...

Druidul fomorienilor se apără zâmbind şi coborând ochii cu o falsă modestie.

— Am mai primit o veste bună. Zeii sunt cu noi. Garda de corp a lui Elatha s-a întors. La momentul potrivit ca să fie prinsă în cursă între zidurile noastre. Nici unul nu a opus rezistenţă, ba dimpotrivă, şi-au schimbat steagul, jurând credinţă noii căpetenii de clan din Toraigh...

Un murmur general sublinie noua întorsătură a lucrurilor.

— ... Toţi, în afara lui Laery, căpitanul lor.

Cineva râse scurt, dar cei mai mulţi nu erau încă destul de ameţiţi şi bolborosiră câte ceva mai potrivit momentului; cunoşteau vitejia în luptă a lui Laery.

— Idealist idiot! După cum îl ştiu, m-ar fi dezamăgit dacă s-ar fi purtat altfel. Să mergem jos, domnilor. Suntem închişi între aceste ziduri de azi-dimineaţă. E momentul să vedem cum arată în realitate noul meu regat, şi o să vă arăt că şi un idiot poate să se facă folositor!

Noul regat, aşa cum îl definise Morc, îi primi, arătându-le că, în realitate, nimic nu se schimbase. Noul *Ri* coborî scările întortocheate, urmat de suita de nobili legănându-se, înveşmântaţi în stofe scumpe, podoabe de aur şi platoşe de bronz, lustruite cu ceară.

Masacrul se încheiase. În imensa curte interioară a citadelei îi întâmpinară zarvă şi strigăte. Erau cântecele funebre ale femeilor înlăcrimate şi ale tovarăşilor de arme care psalmodiau, însoţind sufletele defuncţilor spre Tărâmul de Dincolo, erau trosnetele focurilor înalte, în jurul cărora războinicii victorioşi dansau în cerc, cu capetele retezate ale duşmanilor ucişi. Acoliţii lui Morc şi ai şlehtei lui de nobili se ridicaseră împotriva tuturor supuşilor credincioşi lui Elatha, care nu abjuraseră, şi acum se îndopau cu alcool şi *meddu.* A doua zi, aveau să înţeleagă ce masacru făcuseră, acum însă erau doar beţi şi gălăgioşi, încinşi de sărutul victoriei.

În ziua aceea, în care părea că soarele nu se mai ridicase pe cer, întunericul serii înveşmântă din nou lucrurile.

Kymon, mâna dreaptă a lui Chicol Grinchenchos, împinse în faţă ultimul prizonier. Acesta căzu la pământ, în mocirlă. Nu avea platoşă sau coif, era practic gol, şi îl susţineau doar orgoliul şi curajul. Un câine muribund ar fi avut mai multe speranţe.

— Laery! îi spuse pe nume, cu prefăcută jovialitate, noul *Ri.*

Războinicul se ridică în picioare, scrâşnind din dinţi de durere. Era aproape de nerecunoscut din cauza tăieturilor

şi a loviturilor şi avea figura umflată şi deformată. Dar cu toate că nimeni nu mai dădea doi bani pe viaţa sa, nu se închină în faţa noului rege. Îl privi fix pe Morc şi scuipă pe jos de trei ori. Era prea departe ca să-şi descarce furia pe tânărul *Ri*.

— Văd că gestul meu blând de aducere-aminte încă-ţi înfrumuseţează trăsăturile... îl luă Morc în râs, pe când vechea cicatrice ce desfigura faţa lui Laery se înroşea de furie. Ce duel, Laery! Îţi aminteşti?

Războinicul izbucni într-un râs isteric, azvârlindu-şi pe spate coama lungă îmbibată de sânge şi murdărie.

— Poate maică-ta să mai creadă că a fost un duel! Blestemată să fie de mii de ori pentru ziua în care s-a împreunat cu un demon şi te-a născut! M-ai străpuns mişeleşte, Morc, şi la fel o să se întâmple cu fiecare cuţit pe care o să-l înfigi în coastele nobililor ăstora nesătui, care se învârt ca nişte împiedicaţi în jurul tău! strigă cu o voce care nu tremura câtuşi de puţin.

— Vezi, Laery, le-am promis noilor mei prieteni că o să le arăt cum un nemernic ca tine poate să se facă folositor cauzei noastre...

Din depărtare se auzeau gemetele răniţilor şi lătratul câinilor ce-şi disputau rămăşiţele sau se ospătau cu cadavre ori cu cei muribunzi.

— Mâine încep lucrările de construcţie la un nou turn de piatră; el va fi locuinţa *mea.* Numai *a mea.* În aripa veche a fortăreţei pute prea tare a putreziciune... sau poate că nu pute destul! râse el vulgar.

Ici şi acolo, câte un hohot veni ca un ecou.

— Cailbh a prezis că, potrivit tradiţiei, un sacrificiu uman la temeliile lui ar fi de bun augur pentru lucrări... Mă urmăreşti, Laery?

Dacă Morc credea că va desluşi spaimă în ochii bărbatului, înţelese curând că se înşela. Laery era înainte de toate un celt, unul din casta războinicilor, care fusese pregătit încă din adolescenţă pentru o plecare violentă în călătoria spre Tărâmul de Dincolo. Era conştient că nu avea

să moară pentru veşnicie, ştia că avea să se reîncarneze, ca orice luptător viteaz. Nu avea nici un motiv să se teamă de moarte. Mai degrabă şi-ar fi luat singur viaţa decât să se dea în mâinile duşmanului; acum, însă, nu avusese timpul s-o facă, fiindcă fusese lovit mişeleşte.

— O s-o sfârşeşti în cea mai înaltă cinste – cu tâmplele străpunse.

Cailbh făcu un pas înainte şi îi chemă pe *fathi,* şamanii însărcinaţi cu sacrificiile rituale; un druid nu-şi spurca mâinile cu astfel de practici, misiunea lui era să supravegheze şi să binecuvânteze ceremonia.

În vreme ce Kymon şi câteva gărzi aduceau prizonierul în locul luminat de torţe, un şaman cu părul îmbibat de bălegar de cal sărea în jurul lui, blestemându-l şi scuipându-l. Cum se întâmpla întotdeauna, mulţi profitară de victima sacrificiului, aruncând asupra ei blesteme pentru propriile lor necazuri sau, pur şi simplu, pentru privaţiunile pe care le îndurau, în speranţa că victima le va duce cu ea în Sidhe.

Ajunseră la următoarea centură de ziduri, unde Laery fu imobilizat. În aer plutea mirosul respingător al sângelui închegat, şi atmosfera părea invadată de fantome. Câţiva războinici beţi criţă sărbătoreau victoria noii orânduiri, violând prizonierele. Fiind vorba de o duşmănie în sânul unui mare trib, se răzbunau acum pentru vechi ranchiune şi frustrări, ce nu se stinseseră niciodată. Strigătele lor tulburau ceremonia, dar nimeni nu părea să se simtă deranjat în mod deosebit.

Un al doilea şaman, acoperit cu o glugă din blană de vulpe roşie şi cu o tunică ciudată din piei de pui, cusute la un loc cu tendoane de cal, începu să aşeze primele pietre împrejurul victimei. Laery avea să fie îngropat de viu. De jur-împrejur, alte persoane începură construcţia, aşezând pietre unele peste altele. Îl legară, imobilizându-l ghemuit, într-un fel de nişă care avea să devină un altar în onoarea puterii înnoite a lui Morc. Sub bărbie, îi puseră un trunchi de frasin, şi la fel şi pe ceafă, şi le înţepeniră apoi cu

bolovani şi cu pietre. În timp ce Laery era redus astfel la neputinţă, Morc îşi îngădui să-i vorbească pentru ultima oară, pecetluind astfel totul:

— Ar trebui să-mi mulţumeşti, Laery. Ţi-am oferit o onoare care nu s-ar fi cuvenit unui gunoi uman ca tine – din broască râioasă să ajungi erou sacrificat în cinstea zeilor!

Războinicul îl scuipă pe Morc, blestemându-l din toate puterile pe care le mai avea:

— ... Ştiu de ce ţi-e frică, Morc! Mai e cineva care n-o să te pupe niciodată-n fund, rahat ce eşti! spuse el, izbucnind pentru ultima oară în râs. Ca pe un porc, o să te jupoaie, Morc, o ştii bine! Jupuit de viu de fratele lui vitreg!

— Închideţi-i gura blestematului! Înţepeniţi-i ticălosului capul! ţipă ascuţit *Ri* din Toraigh, palid deodată, pe când trunchiurile de lemn erau fixate, înţepenind încetul cu încetul craniul. Cuvintele victimei deveniră mai întâi un bolborosit, apoi doar un mârâit, când nu mai putu deschide gura.

— Să înceapă!

Morc îi întoarse spatele lui Laery şi destinului său, iar cel dintâi şaman dădu semnalul de început al sacrificiului, suflând în cornul lung al unei sinistre trâmbiţe de război, pe care fusese prins botul rânjit al unui pui de mistreţ. Cel de-al doilea *fathi* scoase nişte cuie lungi şi, conform ritualului, înfipse două în tâmplele victimei, câte unul de fiecare parte, străpungându-i craniul.

Ri îşi recăpătă zâmbetul şi se duse, împreună cu alaiul său, în afara zidurilor, urmăriţi de gemetele de agonie ale condamnatului, ce răsunau în întreaga fortăreaţă.

Trecuse o săptămână şi Morc încă simţea tulburarea la vederea gropii pregătite de servitori pentru tatăl său. Tremura de nerăbdare, căci ar fi trebuit să aştepte încă douăsprezece ore înainte de a-şi satisface ultimul capriciu, ultima revanşă pe care voia să şi-o ia de la Elatha. Cu faţa biciuită de o ploaie subţire şi de vântul de miazănoapte ce bătea fără încetare, ţinu un mic discurs, înconjurat doar de

câteva persoane. Tatăl său nu fusese niciodată un bun conducător, iar acum că murise, îl interesa cu atât mai puţin.

— Noi, fomorienii, suntem mândri de originile noastre. Numele nostru înseamnă cei care locuiesc sub mări. Râse în sinea lui de această ultimă batjocură faţă de părintele său pe care-l urâse atât. În loc să-l înmormânteze în valuri, cum era obiceiul la neamul Lochlann, îl îngropa în pământ.

— Mormântul său e mare şi adânc; este orientat către izvoarele sacre pentru noi toţi, către izvoarele lui Donn, către viaţă. Tatăl meu se duce acum să întâlnească aceste origini, navigând către insula unde-şi are sălaşul zeul morţilor...

Cailbh luă în mână un *fe,* un baston din lemn de plop tremurător, cu incrustaţii. Toţi cei de-acolo se retraseră precum coarnele unui melc, copleşiţi de teamă şi de respect faţă de acel simbol al morţii. Unii puseră mâna pe metalul sabiei, scuipară ca să alunge deochiul, în timp ce Cailbh începu să manevreze sacrul *fe,* măsurând mormântul, înainte de a-şi da încuviinţarea.

Groapa fusese săpată într-un val de pământ, la fel ca alte lăcaşuri funerare. Defuncţii erau îngropaţi, de obicei, stând în picioare în spaţiul acela consacrat de druizi şi devenit de-a lungul anilor un soi de spaţiu de cult rudimentar. În groapa largă, câteva zeci de servitori coborâseră carul preferat al lui Elatha, împreună cu diferite ofrande şi cu toate cele ce i-ar fi fost de folos pe Tărâmul de Dincolo: scutul, sabia, suliţa. Rangul pe care-l avusese pe pământ trebuia să fie recunoscut la sosirea în lumea de dincolo, drept care Elatha fu îmbrăcat cu accesoriile cele mai frumoase ale armurii solemne. Calul său preferat fusese ucis şi urma să-l însoţească; aruncaseră în mormânt şi o parte din bogăţiile sale – obiecte din aramă, bronz şi aur.

Morc se abţinea cu greu să izbucnească. *Fled co-lige,* procedura de înhumare a unui *Ri,* era complicată şi laborioasă. Îl consola faptul că, la sfârşit, aveau să urmeze

zile de sărbătoare şi *cluiche caintech,* jocurile funebre care celebrau renaşterea mortului pe Tărâmul de Dincolo. Chicoti. Pe oriunde fusese, niciodată nu auzise de la nimeni de vreo regulă care să limiteze jocurile şi să spună *care* anume ar fi fost cele mai distractive.

În sfârşit, trupul regelui ajunse acolo, purtat pe umeri şi înfăşurat într-un giulgiu *racholl.* Mulţi îşi duseră mâna la gură, deoarece după o săptămână, cadavrul începuse să se descompună. Umflat de gazul de putrefacţie, emana o duhoare de moarte care îţi întorcea stomacul pe dos. Câţiva servitori distrugeau catafalcul pe care fusese depus Elatha; ardeau acel *fuat,* pentru a nu fi folosit de spiritele malefice. Un grup de femei, în fruntea căruia se afla Erin, cânta un *ecnaire,* un recviem ritual însoţit de *lamhcomairt,* bătăile din palme ritmate ale bărbaţilor, care se pierdeau în vânt. Cailbh cântă un cântec ritual şi rosti un scurt *nuall-guba,* în timp ce corpul era eliberat de *stro-phais,* ramurile verzi de mesteacăn, pentru a-l lăsa apoi să alunece într-o groapă strâmtă, în poziţie verticală.

Morc se îndepărtă, dezgustat de duhoare, atât cât era nevoie ca să nu fie auzit de alţii. Îl chemă cu un gest pe Chicol, care alergă slugarnic.

— Ştii ce vreau, credinciosul meu Chicol. Şi trebuie s-o faci în noaptea asta. Nu vreau să mai aştept.

Uriaşul campion se făcu livid. Spectrele nu trebuie sfidate. Iar meseria lui nu era să profaneze mormintele proaspete, ca să decapiteze morţii.

Şovăiala sa nu-i scăpă lui Morc.

— Vrei să-mi caut o altă căpetenie pentru gărzile de corp? Unul care să nu se smiorcăie ca o servitoare care vede peste tot fantome? Vrei să le laşi altora privilegiile tale, mâncarea, hidromelul şi femeile?

Războinicul diform clătină din cap şi se pregăti, călcându-şi pe inimă, să aştepte lăsarea întunericului.

La rândul său, Morc bătu din palme, atrăgând atenţia că ceremonia funerară luase sfârşit. Îi invită pe nobili şi pe

războinici să-l urmeze înăuntru. Putea începe ceremonia de primire.

În jurul mesei joase şi întinse a banchetului regal erau mult mai multe feţe decât se văzuseră vreodată la curte. Beţia abia începuse şi avea să ţină încă multă vreme, iar bucatele păreau o insultă adusă mizeriei ce domnea în afara fortăreţei. Nobilii adunaţi acolo se foloseau chiar şi de tacâmuri mai rudimentare şi de alte accesorii, iar dacă vreunul dintre ei nu ştia să le folosească, căuta să nu lase să se vadă. Se serveau stufat de berbec, căprioare şi mistreţi la proţap, cu azimă de grâu şi orz, iar un *cainte* declama poezii, acompaniat de un *filin* care mângâia corzile unei lire. Peşte sărat şi somon, vânat cu pene şi fără ajunseră în miezul unui concurs de cântece, muzică şi dans. Brânzeturile şi fructele au fost anunţate de sunetul trâmbiţelor din bronz şi de duruitul tobelor din lemn şi piele de vacă. Când acestea încetară, locul lor fu luat de un harpist. Era acolo chiar şi carne de câine – pentru cine era obişnuit cu gustul greu.

— Şi Dagda avea un harpist, rosti Cailbh, care, la banchetele oficiale, avea întâietate faţă de *Ri,* putând să ia cuvântul înaintea acestuia. Muzica lui putea să provoace râsul, plânsul sau un somn liniştit.

— Să sperăm că aici o să fie vorba de primul, îl apostrofă un nobil.

— Buna voastră dispoziţie e o bucurie pentru mine, interveni Morc cu mâna ridicată, făcând semn unui servitor să se apropie cu încă un fel de mâncare. Îl iubiţi pe noul vostru *Ri?* întrebă tunător.

Glasurile ce încuviinţară în cor îl aţâţară.

— Credeţi în curaj?

Alte urlete de încuviinţare.

— Dacă se va întâmpla vreodată să-mi lipsească, ucideţi-mă ca pe o mârţoagă şchioapă!… Dar nu cred că o s-o faceţi după seara asta! Am atâta curaj în mine, încât dă pe afară şi vă provoc să mă urmaţi! De azi înainte, voi

purta în mine şi curajul ce sălăşluia în nobila inimă a lui Elatha!

Descoperi farfuria de lângă el, luă de acolo inima de om friptă, o cântări o clipă în palmă, apoi rupse cu dinţii o bucată.

Se auzi un murmur înăbuşit. Apoi, cel mai în vârstă dintre nobili luă cuvântul:

— Nu e pentru prima dată când ne hrănim cu carne de om. Neamurile Străvechi au făcut-o înaintea noastră, şi obiceiul de a mânca inima duşmanului în bătălie e o tradiţie nepreţuită. Ridic această cupă şi o închin în cinstea ta, Morc. Fie ca sângele lui Elatha să-ţi umple măruntaiele de forţă şi să alunge orice şovăială din inima ta!

Morc începu să devoreze inima tatălui său cu o frenezie extatică. Se ghiftui chiar, pândind privirile celor prezenţi, căutând în zadar în ochii lor un semn de refuz şi scoţând grohăituri de mulţumire.

Noile încăperi din piatră de culoare mierii erau terminate. Aşezat pe un jilţ, Morc îşi cerceta cu privirea pământurile, de la fereastra îngustă a turnului înalt. Ţinea în mână o cupă mare de *meddu* distilat, din mei şi miere pură de mesteacăn, fermentată. Ridică ţeasta lui Elatha, montată în aur şi pietre preţioase, pe care o folosea în loc de cupă, şi închină de unul singur. Cu o licărire bolnavă în ochi, privi apoi către miazăzi, spre ţinuturile din Inis Fail.

CAPITOLUL 8

Vestea ajunse, pe căi nevăzute, şi la Mur Ollamhan, la urechile lui Conan.

— Cineva zicea că valoarea unei persoane se vede după suferinţa pe care a adus-o altora. Şi, judecând după asta, Elatha a fost un rege cât se poate de jalnic, comentă Străinul. Dar mă tem că nu se va putea pune în cuvinte ce se va întâmpla cu regatul lui Morc.

Cathbad scuipă în semn de dezaprobare, îşi netezi fulgii negri înnodaţi în barbă şi spuse, râzând tare:

— Dacă îţi storci mintea, poţi găsi o mulţime de cuvinte pentru feciorul ăla de târfă...

Mesagerul cu însemnele din Toraigh fu oprit înaintea fortăreţei clanului Geal Chossach. Nu era un oaspete dorit. Trimisul repetă pentru a mia oară vestea încoronării lui Morc, urlând de sub zidurile întărite.

În timp ce se îndepărta pe cal, într-un galop sălbatic, Bodmall o privi în ochi pe Aoife, dar ea nu o mai asculta. Fixa un punct la orizont, spre ocean, unde se afla sălaşul lui Donn, zeul morţilor, dincolo de Al Nouălea Val.

Mâinile aspre strângeau obsesiv lemnul. Auzul, gustul, mirosul erau în clipa aceea anulate, deturnate, lăsând loc unei stări de mare încordare şi concentrare. Fluturii ce dansau în lumina lunii, orăcăitul broaştelor, umezeala nopţii şi a nisipului lipicios pe care se aşezase – nimic din toate acestea nu exista pentru Conan. Undiţa stătea întinsă, nu se vedea mai nimic în jur, iar stufărişul mâlos crescut din apă ar fi putut încurca firul.

Firul la capătul căruia, era sigur, se prinsese un uriaş... Un uriaş lunecos, de un alb ca laptele – legendarul *păstrăv alb.*

Strâmbându-se caraghios, bătrânul mormăia chemări fără şir, scrâşnea din puţinii săi dinţi din pricina efortului,

şoptea vorbe neînţelese pentru a împăca spiritele rebele ce sălăşluiau în peştele acela, care-i făcea viaţa amară de ani de zile. Şi care, după ore întregi de luptă, încă nu voia să cedeze.

Un elf. Un elf venit din inima pădurii. El era singurul vinovat, nu-şi putea explica altfel. Gura acelui zeu alb al râului era deja deasupra apei când firul se încurcă! Începu o luptă corp la corp, dar undiţa se încâlcea tot mai mult în jurul picioarelor lui Cathbad, coborât acum până la piept în apa îngheţată.

— Vino aici! ţipă nerăbdător, ori am să te trimit în maţele lui Donn! Vino afară, ori te preschimb într-o broască râioasă!

Strigătele răsunară din ce în ce mai tare; lupta se dădea acum sub apă.

În colibele din Mur Ollamhan, oamenii începuseră să se trezească. Conan culese din fugă un obiect tăios şi alergă spre locul de unde veneau urletele solitare ale învăţătorului.

Cathbad nu era dispus să slăbească strânsoarea, dar se prinsese în stufăriş şi îi venea greu să-şi ridice capul ca să respire.

Când Conan ajunse în pas alergător, descoperi că avea alături de el nici mai mult, nici mai puţin decât pe cele patru surori, soţiile arhidruidului. Strânse bine în mână arma improvizată şi întinse în grabă druidului celălalt capăt. Acesta abia mai gâfâia, când o lovitură zdravănă de umăr îl împinse la o parte, trimiţându-l de-a berbeleacul în nisip. Cea mai în vârstă dintre soţii trecu pe lângă el cu graţia unui cal de luptă, îşi ridică fusta şi cu o încruntătură teribilă intră în apă până la brâu, la un pas de soţul ei. Îl lăsă pe Cathbad să se înmoaie bine, să se zbată încă puţin în mlaştină şi să mai înghită nişte apă, apoi se întoarse către cea mai apropiată dintre surori, iar aceasta îi întinse un baston gros. În loc să lovească peştele şi să-l amorţească, îşi luă soţul drept ţintă şi-l pocni repede, de trei ori la rând. Lovea şi urla cu o voce tunătoare:

— Nu mai putem! Nu mai suportă nimeni blestemata asta de vânătoare nocturnă! Tu şi ideea ta fixă! Dacă tot ţii atât la un păstrăv, du-te de te culcă cu el, mai bine decât să neglijezi patru soţii!

Cathbad fu obligat să cedeze, din pricina ciomăgelilor. Se ridică din apă, în lumina lunii, cu capul însângerat. Conan se temu de o reacţie violentă. Învăţătorul, în schimb, se împletici din nou, cu picioarele legate, şi căzu iar în torent.

Peştele şovăi o clipă, conştient parcă de inexplicabilul armistiţiu. Apoi, făcu un salt, se scufundă în apă, risipind oglindirea lunii în stropi cristalini. În siguranţă pentru totdeauna.

A fost rândul lui Conan să-şi elibereze învăţătorul de firul enervant ce i se încurcase şi-i strângea picioarele. Cele patru femei nu se urniră din loc, mulţumindu-se să-i privească lung, ucigător. Întregul sat venise acolo într-un suflet. Cathbad ieşi din torent, cu hainele şiroind de apă, şi înhăţă undiţa rudimentară de trestie; soţiile sale făcură un pas înapoi. Druidul rupse în două lemnul pe genunchi şi îşi fulgeră consoartele din ochi. Apoi, le vorbi elevilor:

— Mâine plecăm! Vom merge la adunarea generală a druizilor... Pe urmă, spre Tărâmul Tinereţii Veşnice, de pe insula zeului Manannan!

Pe chipurile celor patru femei se citi imediat cât erau de scandalizate şi ofensate. Fragmentele de os prinse în barba druidului scoaseră clinchete.

— Insula Morţilor e, în realitate, populată de vii. Şi o să vedeţi cât sunt de vii!

Conan împlinise de-acum în studiu gradele de *fochluc, mac, fuirmid, dos, cana* şi *cli* şi ajunsese în anul al nouălea, cu gradul de *anruth,* adică „fluviul cel nobil”. Purta deja rămurica argintată, simbolul gradului său, iar invitaţiile măgulitoare ale învăţătorului la călătorie cu şcoala itinerantă deveniseră un lucru obişnuit.

De data aceasta, Anninn nu avea să vină cu ei. Graţie inteligenţei şi inventivităţii sale în tot ceea ce însemna

muzică şi poezie, şi memoriei sale vizuale extraordinare, el îşi încheiase studiile. Aceste calităţi fuseseră, în bună parte, irosite din pricina inconstanţei şi lipsei sale de stăruinţă şi a sensibilităţii unui suflet înclinat spre violenţa, lăcomia, invidia sau, mai simplu spus, ipocrizia înrădăcinate în natura umană. Se spunea că şi-ar fi pierdut credinţa în zei şi că, adeseori, îşi căuta refugiul în uitarea pe care o aduce hidromelul; acest *cainte,* se mai spunea, ar fi schimbat rigoarea poetică pentru satira acidă. Abrutizat de alcool şi trăind de pe-o zi pe alta, era acum probabil mai aproape de un *diberg,* un tâlhar, decât de un student cu o memorie prodigioasă. Îşi făcea meseria fără tragere de inimă şi călca uneori şi în teritoriul vrăjitoriei, *druidecht.* Fusese gonit de nenumărate ori de peste tot şi nimeni nu părea să mai dea credit poetului şi, cu atât mai puţin, prodigioaselor mesaje despre care susţinea că le poartă în el.

Plecară pe când era încă întuneric: Cathbad, Conan şi un mănunchi de mai tineri studenţi şi studente. O ceaţă deasă şi neliniştitoare înăbuşea până şi luminile focurilor înalte de pe câmpia Mur Ollamhan, iar melodiile triste ale bocetelor femeilor care rămâneau acasă făceau ca plecarea să arate, mai degrabă, ca o adunare de fantome îngânându-şi cântecele pe Insula Morţilor.

Ca întotdeauna, Cathbad mergea călare; toţi ceilalţi, pe jos. Conan observă că bătrânul druid avea un alt cal, mai focos. Tânărul ştia foarte bine să recunoască animalul splendid, cu greabănul înalt şi cu muşchii tresărind sub pielea lucioasă. Şi pur şi simplu nu înţelegea de ce Cathbad preferase un mijloc de transport atât de puţin docil.

Pe drum, arhidruidul fu mai tăcut şi mai morocănos decât de obicei. Cerceta mereu zborul păsărilor de deasupra lor. Era o străveche metodă de divinaţie, dar, judecând după starea sa de spirit, profeţiile pe care le citea nu prevesteau nimic bun.

Călătoria durǎ multe zile şi fu în repetate rânduri pusă la încercare de capriciile anotimpului mohorât. Ploaia se revărsa noaptea cu scrâşnete violente, tulburându-le

somnul ori de câte ori erau obligaţi să instaleze o tabără improvizată sub cerul liber. Nu era uşor să înjghebezi un adăpost între munţii golaşi, stânci şi întinderile de iarbă-neagră clătinate de vânt. Traversară ţinuturi nelocuite, în care Conan nu se mai aventurase niciodată, zile întregi trecură fără să întâlnească pe nimeni, zile întregi în care traversară, mai mult târându-se, cursuri de apă ce spumegau ca o băutură fermentată, urcând spre vârfuri acoperite de muşchi roşu şi dormind la adăpostul puţinilor copaci strâmbaţi şi îndoiţi, după bunul plac al vânturilor ce suflau neîncetat. Descoperiră un lac format, probabil, printr-o prăbuşire a solului. Fundul lacului era mâlos, şi din apele verzi răsăreau sute de copaci morţi. Păreau pietrificaţi, iar crengile îndreptate spre cer le dădea un aspect înspăimântător. Din acel punct, vegetaţia se schimba.

La capătul oglinzii lacului, torentul emisar dispărea, intrând într-un munte, fără să reapară. Înaintea lor, o întindere imensă de roci calcaroase cenuşii îi întâmpină cu o îmbrăţişare aridă şi neprietenoasă. Toată apa ţinutului Inis Fail părea să se fi evaporat, căci lacurile şi râurile se refugiaseră în adânc, unde apa curgea până în mare, printr-o mulţime de galerii şi grote subterane. Cathbad spunea că zona aceea putea fi recunoscută după smocurile de flori specifice, ce ieşeau din crăpăturile terenului, creând un efect deosebit de lumină atunci când peisajul era luminat de soare.

— Aproape am ajuns, mormăi arhidruidul, descălecând cu greutate şi ţinându-se cu o mână de mijloc. Mâine vom fi la destinaţie, chiar în ajunul zilei de *Beltain,* exact cum am planificat. Unde mai pui că şi vremea e mai bună! ciripi ceva mai vesel. Prieteni... mâine o să pot să repet la nesfârşit cuvintele astea, rosti solemn. Pentru tine, asta e prima dată, elev nerăbdător să creşti. Ştiu că ai cunoştinţă, nu eşti complet bătut în cap... În fiecare an, primăvara, la începutul acestei luni, clanul nemed sărbătoreşte primul foc druidic aprins la Uisneach. Flacăra care arde dintotdeauna,

şi o să ardă pentru veşnicie. Fiecare foc din Inis Fail a fost aprins de la acest foc sacru.

— Ştiu, învăţătorule. M-ai învăţat şi că, pe Insula Morţilor, sunt fecioare care păzesc flacăra…

Precum pânza unei ambarcaţiuni, bătrânul îşi întoarse nasul său lung spre Conan.

— Ai putea să fii întemeietorul unei noi specializări în ştiinţa druizilor: femeile! Nu uiţi niciodată nici cel mai mic amănunt când vine vorba de femei! îi spuse şi înălţă din sprânceană cu o undă de dispreţ. Într-adevăr, continuă zâmbind, nu pot să mă plâng că învăţăturile mele au dat greş…!

— Bodmall e una dintre ele?

— Creatura aceea dulce? veni răspunsul ironic. Uită de ea. Singurul lucru de care se îngrijeşte e să ţină socoteala bărbaţilor care trec prin culcuşul ei. Nu, cele din clanul Geal Chossach sunt druide şi războinice, însă darul fecioriei poate că nu-l aveau nici în ziua în care s-au născut.

— O să aibă loc ceremonia de reînnoire a focului sacru, *Focul Sacru* al lui Bel...

Bătrânul încuviinţă din cap, în timp ce căuta, rigid, să se aşeze cât mai bine în culcuşul de blănuri pe care Conan avea obligaţia să-l pregătească pentru tutorele său.

— Iar cel care va oficia ceremonia o să fii tu, învăţătorule.

— Eu, împreună cu fraţii mei… Exact acolo unde se înalţă *Aill na Mirenn,* piatra despărţirilor, care însemnează locul aflat pe teritoriu neutru unde se întâlnesc cele cinci provincii din Inis Fail. Şi-acum, gata, nu mă mai obosi atât, du-te la culcare sau te transform într-o bufniţă… Am un cal care nu stă locului nici dacă-i tragi pumni în cap şi, din cauză că m-am forţat cât am stat în şa, fundul îmi arde mai tare decât focul lui Bel.

Lângă el, Conan îşi miji ochii, în lumina apusului, pregătindu-şi culcuşul pentru noapte. Ceilalţi studenţi urmau să doarmă la oarecare distanţă, în semn de respect.

Dacă privirea nu-l înşela, în depărtare licăreau ca nişte fulgi focuri de tabără, în cerc, semnalând prezenţa altor persoane pornite în călătorie din toate direcţiile. Era destul pentru ca să-l pună în stare de alarmă. În noaptea aceea, avea să doarmă iepureşte. Cathbad, în schimb, părea înţeleptul cel mai liniştit din lume; netezindu-şi barba unsuroasă, se lăsă pradă somnului. La lumina flăcărilor, Conan fixă cu afecţiune nasul lung, ascuţit, şi urechile mari, tipice bătrânilor. Şi înţelese cât era de legat de chipul brăzdat de riduri dese şi adânci ca nişte urme de care.

Ultima etapă a fost cea mai spectaculoasă. Pe când ieşeau din pătura de aburi aşternută pe pământ de ceaţa dimineţii, căţărându-se pe muntele Uisneach, discul solar răsări, cu căldura lui, din vălul de pâclă. Întâlniră şi alte neamuri în drum, grupuri mici de oameni cu glugă de druid şi veşminte albe, urcând de pretutindeni pe alte şi alte cărări. Ajunseră, în fine, pe un platou cu iarbă-neagră, licheni, ferigi înalte, o mlaştină, copaci pietrificaţi şi aglomerări stâncoase, ca şi cum mâna capricioasă a unei divinităţi s-ar fi distrat împrăştiindu-le ici şi acolo, fără nici o noimă. În centrul acelei întinderi se afla un fumul, pe vârful căruia trona o lespede masivă din piatră ; totul părea să se învârtă în jurul ei: de la preocupările preoţilor până la instalarea micilor tabere. Dacă n-ar fi fost expresia solemnă de pe feţele participanţilor şi rangul lor înalt, întâlnirea ar fi putut trece drept una din obişnuitele „adunări generale” la care veneau oamenii liberi din diferitele triburi, ca să ia hotărâri ce priveau interese comune. Ambianţa era asemănătoare unui târg de ţară, dar la care nu se vindea şi nu se cumpăra nimic; banchet sub cerul liber, rustic, dar oficial.

Conan înţelese în clipa aceea că arhidruidul minimalizase lucrurile. Erau acolo zeci de druizi, bărbaţi şi femei, cu alaiurile lor de studenţi şi studente în vârstă. Se considerau între ei fraţi sau prieteni, şi toţi, invariabil, veneau să-i adreseze un salut respectuos lui Cathbad.

Cel dintâi fu Amairgen, muced şi decrepit, unul dintre druizii cei mai bătrâni, faimos pentru cântecele şi poeziile sale, apoi veni rândul puternicului Mugh Ruith, mândrul şi cinstitul oponent al arhidruidului, lipsit de ochiul drept, şi mare maestru de ceremonii alături de prietenul şi rivalul său, Cathbad. În sfârşit, veni druidul negru, Fir Droirich, temut pentru puterea magiei sale, capabilă să transforme fiinţe umane în animale. Se spunea că ar fi preschimbat-o pe Sibh, viitoarea soţie a lui Fionn Mac Cumhail, în căprioară; când fiul lor se născu, a fost numit chiar Oisin, cerb tânăr.

Şi totuşi, lui Conan nu-i scăpă aerul oarecum absent al învăţătorului său. Nu se concentra la interlocutori, ci la caii lor.

Nu dură decât câteva clipe până când veni momentul cel mult aşteptat de Conan. Bodmall le veni în întâmpinare, iar ochii tânărului căpătară o nuanţă de un violet adânc când începu să scormonească împrejur cu privirea.

Bătrâna preoteasă cuprinse cu afecţiune umerii lui Cathbad, lăsându-l să se bucure de contactul cu imensitatea molatecă a pieptului ei. Apoi, veni rândul lui Conan şi, cu instinctul înnăscut al oricărei femei, îi şopti în ureche, fără să se facă auzită sau văzută de cineva:

— Tânărul meu prieten îndrăgostit, ar trebui să fii ceva mai discret când arunci în jur ocheade focoase. Înţeleg că-ţi pare a fi ocazia cea mai nimerită, dar cum aş fi putut să-mi las micul regat nepăzit? Aoife e cea care trebuie să se îngrijească de apărare şi să menţină ordinea. O ai aici, în schimb, pe prietena ta blondă, fostă studentă şi fosta ta colegă, din ce în ce mai dispusă să parvină, şi din ce în ce mai lesbiană. Dacă nu sunt atentă, într-o bună zi, o să mă trezesc cu ea în aşternut!

Conan nu avu timp să-şi contemple deziluzia. Recunoscu în mulţime chipul cuiva care venea direct spre ei şi îşi simţi dintr-odată nervii întinşi. Era un chip din Toraigh, cel al lui Cailbh, druidul oficial al fomorienilor. Ajuns în faţa celor din privilegiatul cerc al preoţilor care conversau politicos, făcu

un gest năucitor. Îi salută pe toţi ca pe nişte fraţi, întoarse privirea să-l găsească pe Conan, pe care îl cunoştea bine, îl fixă şi, brusc, făcu o plecăciune respectuoasă, oficial adresată celor de rang mai înalt, care înţeleseră însă că îi era destinată lui Conan. Privirile tuturor se aţintiră asupra tânărului. Cailbh ştia că un astfel de gest nu avea cum să treacă neobservat, căci era rezervat numai unui *Ri.* Sau viitorilor *Ri.*

Stânjeneala lui Conan nu ţinu mult. Druizii din neamul nemezilor şi cei din neamul Partholon, aliaţi prin rudenia de sânge şi duşmani străvechi ai fomorienilor, îl măsurară din ochi cu răutate. Deşi păstrau o poziţie neutră, iar rangul pe care îl aveau le dădea voie să încalce frontierele de clan şi să găsească înţelegere la orice căpetenie de trib, condiţiile specifice propriului trib erau, totuşi, greu de ignorat. Cathbad nu purta un steag al lui, dar Conan era un fost războinic fomorian, ba chiar fratele vitreg al lui Morc.

Tensiunea creştea. Spre uşurarea tuturor însă, un cor de glasuri gălăgioase se apropie, cerându-i lui Cathbad binecuvântarea pentru celebrarea unei căsătorii. Membrii cei plini de voie bună ai tribului de druizi Corco mo-Druad purtau un nume caraghios, care însemna „sămânţa druidului meu”, şi aleseseră acea ocazie pentru a se căsători.

După-amiaza ajunului sărbătorii se consumă în nesfârşite saluturi şi îmbrăţişări, în umbra însemnelor oficiale, a steagurilor şi a stindardelor colorate ale diferitelor triburi. Într-un târziu, Cathbad porni să caute cu disperare un strop de linişte, pentru a se putea odihni înainte de noaptea ce avea să urmeze, când urma să-şi întâlnească prietenii şi fraţii deveniţi, de acum, mai degrabă *nişte fiinţe sâcâitoare.*

În jurul lor, ceea ce ar fi trebuit să fie o adunare serioasă căpăta tot mai mult aerul unui mare chef. Câţiva, aşezaţi la mese de joc cu intarsii fine, erau cu totul absorbiţi de un joc de inteligenţă şi abilitate, jucat cu douăzeci şi patru de

piese din sticlă colorată, ce semănau cu nişte ochi ieşiţi din orbite, cu şase pupile fiecare.

Bodmall observă interesul pe care îl arăta Conan.

— Tinere *Ri*... începu ea.

— Nu sunt un *Ri,* doamna mea... interveni el, cu o grimasă.

— Fie. Atunci, dragul meu condotier, să nu-ţi închipui că e vorba despre o distracţie oarecare... jucătorii îndârjiţi pe care îi vezi dau o valoare simbolică la tot ceea ce fac. Să nu te mărgineşti la aparenţe. Ei leagă de religie şi de regat orice mişcare pe care o fac. Suverani, nobili şi preoţi obişnuiesc să joace aceste jocuri rituale pentru a-şi stabili sau întări rolul pe care îl are fiecare.

Din cele patru colţuri ale spaţiului ce fusese amenajat, răsuna un sunet de lire şi flaute, trâmbiţe şi tobe, iar studentele se luau la întrecere în dans.

— Şi druizii au adus cu ei toate mesele alea de joc?

— Nicidecum. Ce vezi aici sunt nişte adevărate „turniruri”, la care se fac nenumărate pariuri, şi au loc doar o dată în an. Ei, sigur că nu le-au cărat ei; pentru asta există studenţii, îşi îngădui ea un zâmbet şiret. Şi nu e vorba întotdeauna de acelaşi joc. Este *buanbach,* pe care îl juca Buannan cea Nepieritoare, fata lui Danu. Cei de acolo joacă *fidchell...* Hai, să mergem mai aproape.

Făcu câţiva paşi îndesaţi, de femeie-luptător. Alături, mai mulţi studenţi se întreceau improvizând versuri.

— Regele, o piesă cu valoare de *banan,* trebuie să fugă spre una din laturile mesei de joc, iar piesele adversarului trebuie să-l împiedice, urmă Bodmall.

— Ştiu că zei, suverani, eroi s-au înfruntat în acest joc inventat de zeul Lugh, dar nu l-am văzut niciodată în realitate. E fascinant.

— Probabil că la asta s-au gândit zeul Midir cel Mândru şi regele Eochaidh când au jucat-o pe strălucitoarea Etain, într-o partidă fără sfârşit. Bărbaţii au privit întotdeauna femeia ca pe un obiect care trebuie câştigat şi posedat.

Veni rândul tânărului să o corecteze, cu un zâmbet tăios:

— Care trebuie cucerit, doamna mea... Cucerit.

Se întâmplase un lucru pe care Conan nu avea cum să-l prevadă. Gestul teatral al lui Cailbh atrăsese asupra sa atenţia celor prezenţi. În locul în care se aflau erau concentrate, prin cei adunaţi acolo, puterile de medium din întregul Inis Fail, şi energia ce emana din persoana lui trezise interesul multora dintre cei care, prin divinaţiile felurite şi foarte personale pe care le practicau, primiseră până atunci răspunsuri măgulitoare. Se încinseră discuţii aprinse, pe care Cathbad se străduia să le tempereze:

— E doar un elev vioi şi plin de şiretenie... Un idiot atât de dotat în prostia lui, încât pare genial.

Răspunsurile ce veniră în cor arătară fără urmă de îndoială, că druizii gândeau altfel. Din divinaţiile lor, Conan se dovedea a fi un „ales”, chiar dacă nimeni dintre ei nu izbutea să înţeleagă care era motivul. Hotărâră deci să-l ia la întrebări. Îl întrebară pe Cathbad dacă avea ceva împotrivă, iar acesta clătină din cap, zâmbind în sinea lui. Or să-şi dea seama de calităţile lui intelectuale, gândi el, asta e sigur, dar tot vor rămâne departe de a intui adevărul. Şi asta, fiindcă nu văzuseră la lumina zilei un mic semn ascuns, pe care tânărul îl purta pe piele.

După legile nescrise din Inis Fail, un druid trebuia să fie un erudit în privinţa străvechilor uzanţe – magia, genealogia, medicina, divinaţia şi încă multe alte discipline. Interogatoriul a fost un foc susţinut de întrebări puse de Amairgen, Fir Droirich, Mugh Ruith şi mulţi alţii. Elevul preferat al unui arhidruid precum Cathbad avea obligaţia morală să cunoască toate drepturile şi îndatoririle, privilegiile şi restricţiile, tributurile şi taxele – nu numai pe cele ale Regelui Suprem din Temair Luachra, dar şi pe acelea ale celorlalţi *Ri* inferiori şi provinciali. Doar în acest fel, cunoscând prerogativele şi limitările acestor suverani, li s-ar fi îngăduit vizitele oficiale la curtea lor şi ar fi primit

onorurile sacerdotale cuvenite puterilor druidice legale şi supranaturale.

Conan le dădu satisfacţie, uimindu-i peste măsură, când se dovedi capabil să recite în mod desăvârşit, cuvânt cu cuvânt, fragmente alese la întâmplare din cele trei sute cincizeci de povestiri istorice şi fantastice care, aşa cum era prescris, trebuia să le cunoască din memorie.

— Învăţătorule, de ce atâtea întrebări? întrebă elevul, când rămaseră singuri.

— De teamă... Le e teamă de cel care ar putea să fie viitorul *Ri.*

— Dar eu n-o să fiu niciodată. Nu sunt un nobil, nu-mi cunosc familia, şi nici nu am vreuna..., spuse stânjenit, fără să observe umbra de tristeţe ce străbătuse chipul mentorului său. Nu am un regat pe care să-l conduc şi nu am drepturi pe care să le impun.

De această dată, Cathbad zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Şi pe urmă, învăţătorule, înţeleg să mai primesc câte una la fund, dar de ce chiar „un idiot dotat cu prostie" în faţa tuturor?

Bătrânul druid chicoti din nou:

— Tânărul meu prieten, cu cât află mai puţine, cu atât o să fii mai ferit... Invidia e mama tuturor nelegiuirilor omeneşti. Aminteşte-ţi mereu ce ţi-am spus când te-am primit în şcoala mea: nu te grăbi să creşti.

La lăsarea întunericului, adunarea de pe vârful muntelui deveni impresionantă, în lumina clară a lunii. Ceremonia prevedea veşminte oficiale, şi toţi druizii etalau tunici rafinate, cu cusături fine, în felurite culori. Podoabele lor, din aur toate, reflectau lumina caldă a focurilor. Mugh Ruith era îmbrăcat în pielea de taur cenuşie şi purta un fel de glugă în formă de pasăre albă multicoloră, cu aripile întinse – uniforma sa de vrăjitor şi de mag, care îl făcuse faimos, căci se părea că, atunci când era îmbrăcat cu ea, era capabil să plutească prin aer. Cathbad îmbrăcase faimoasa sa mantie *tugen* acoperită cu pene de pasăre. În plus,

pentru a sublinia calitatea sa de poet suprem, purta şi *craebh-ciuil,* nişte clopoţei ce scoteau clinchete la fiecare pas. Trona, cu toată puterea şi autoritatea rangului său, de pe înălţimea *Aill na Miren,* având-l pe Conan în spate.

— Nu-i rău, eh, aşa, la prima vedere? murmură către elevul său preferat.

— Totul datorită harului tău, învăţătorule.

— Hai, n-o mai face pe linguşitorul, şi mută-te în partea mea stângă! În partea dreaptă sunt spiritele vieţii, în cealaltă spiritele rele! E simplu, ca şi cu testiculele: dacă e zămislit din cel stâng, o să fie fată!

Ceremonia continuă câteva ore la rând, cu declamaţii, formule magice, cântece şi dansuri sub lumina lunii. Apoi, Cathbad fornăi tare, zâmbi şi dădu liber la hidromel.

— Druizi, druizi, dar sunt proşti!

Ceea ce-l surprinse cel mai tare pe Conan a fost faptul că sărbătoarea nu se transformă într-o bacanală, nici măcar pentru o clipă. Pe la jumătatea serii erau cu toţii beţi de alcool şi de oboseală, dar atmosfera rămânea senină, blândă şi veselă, în atmosfera de bucurie a revederii, pe care o împărtăşeau. Cu totul altceva decât la festinurile de război sau la cele de la curtea fomorienilor.

Conan se alătură celorlalţi până în puterea nopţii. Îl văzu pe Cathbad absorbit într-o bolboroseală sumbră, rostită cu jumătate de voce. Părea o oală cu fasole pe foc.

— Aiureala asta tâmpită de Troscad! Uneori mă gândesc că ardoarea mea tinerească a făcut mai mult rău decât zeul războiului. Dar închipuie-ţi că eu am fost cel care a inventat ajunatul ritual înainte de ceremonie... Cu mai bine de treizeci de ani în urmă... Iar acum se întoarce împotriva mea. Toţi trebuie să postească în seara asta pentru a avea viziuni profetice, cu mintea liberă şi cu o libertate de spirit pe care o dă un stomac gol. Dar la vârsta mea... urmă, clătinând din capul cu pletele ca lâna. Să ne mişcăm fundurile de aici. După tradiţie, în noaptea asta se doarme în copac. Şi singurele plante pe care le văd acolo sunt cele pietrificate din mlaştină. Ar fi mai bine să ne grăbim,

înainte să ne sufle cineva o creangă destul de groasă ca să-mi odihnesc oasele. Sunt prea bătrân să mai particip la toate ceremonialurile astea...

Ajunseră la cele mai bune crengi. Cathbad reuşi să se caţere, cu ajutorul lui Conan, şi înainte de a aţipi, îl strigă de pe creanga de alături, ca pe un tovarăş de dormitor:

— Nu te lăsa înşelat, fiule, aici nu ţi-e dat să te foieşti în aşternut. Un vis incitant, şi, dacă te agiţi, zbori direct în apă, printre broaşte râioase!

Dar, când Conan închise ochii, pentru prima dată nici un coşmar din Toraigh nu veni să-i tulbure somnul.

Ziua următoare şi-o dedicară alungării teribilei dureri de cap cu care rămăseseră toţi, după noaptea ce tocmai se încheiase. Veniră cu greu să îmbrace veşmintele de ceremonie, să recite legi străvechi şi să le proclame înnoite în întâlniri în plen cu crema lumii druidice din Inis Fail. Se puneau bazele pentru viitorul apropiat, prin declaraţiile solemne şi condiţiile ce aveau să fie dictate nobililor şi căpeteniilor de clan. La sfârşit, aveau loc concursurile de declamaţie, poezie, muzică. După primele ore ale după-amiezii, urma punctul culminant al sărbătorii, evenimentul cel mai aşteptat.

— În seara aceasta vom reînnoi ritualul de aprindere a focurilor sacre, spuse Cathbad şi în glasul lui se citea satisfacţia, dar, ceea ce face să le sticlească ochii tuturor domnilor serioşi pe care îi vezi, chiar şi mie, e ceva mult mai apetisant. E în joc aici onoarea şi reputaţia – în afară, bineînţeles, de o încărcătură bună de *meddu,* aur şi blănuri, adăugă, iar glasul i se preschimbă în şoaptă, ca şi cum cele patru soţii l-ar fi putut auzi. Rămăşagul s-a pus acum doi ani şi e încă valabil, fiindcă anul trecut, din cauză că lucrurile nu s-au jucat cinstit, nu a fost un învingător propriu-zis.

Privirea lui Cathbad se întunecă; scuipă pe jos.

— Numai eu ştiu ce a trebuit să fac să împac inimile acestor druizi paşnici, ajunşi la vârsta senectuţii... Morala:

miza din seara asta va fi îndoită, căci se adaugă şi cea de anul trecut.

Cathbad îşi privi elevul preferat cu coada ochiului, de jos în sus.

— *An fhirinne in aghaidh an tsaoil,* fiul meu, adevărul împotriva lumii. *După,* o să aprindem focurile sacre ale lui Bel... *Înainte* e întrecerea cu cai!

Conan zâmbi, recunoscător învăţătorului său pentru că îl învăţa să desluşească în felul acela ironic adevărul, prin vălurile aparenţei. Cathbad, cu sufletul său de copil, îi arăta că adesea, în spatele unor acţiuni, chiar oficiale, se ascundeau interese personale. Şi că e ceva înscris în natura umană, ceva ce nu se va schimba niciodată, nici măcar după mii de ani. În faţa lor, doi druizi în tunici albe încercau să aşeze două ace rudimentare încrucişate pe vârful unei pietre, pentru a prevedea viitorul după cum se mişcau; iar dacă, până înainte cu câteva clipe, Conan s-ar fi putut gândi că încercarea lor avea un scop mai nobil, acum nu mai avea nici o îndoială. Se străduiau să ghicească rezultatul pariurilor de la cursa de cai.

Conan se gândi la bătrânul care însemna pentru el mai mult decât un tutore. Îşi imagina cum, după moarte, se înălţa în zbor deasupra sa, înveşmântat ca un spiriduş venit dintre spiritele din Sidhe, cu aripioarele bătând frenetic, mereu zâmbind, mereu gata să-i dea o mână de ajutor, să-l ajute să crească şi să-l apere. Nu l-ar fi lăsat niciodată singur.

Calul cel focos al lui Cathbad căpăta acum o semnificaţie nouă.

— Te-ar deranja să-ţi ridici fundul ca să asişti la o altă lecţie practică?

Glasul lui Cathbad avea iarăşi tonul propriu rangului său oficial. Se îndreptă către un grup de bolovani întunecaţi la culoare, aflaţi la o oarecare distanţă, la marginea platoului montan.

— O să-ţi arăt ceva ce ar convinge mai uşor decât un bici, un *eochaidh,* sau pe oricare alt animal, să galopeze cu iuţeala cailor lui Manannan!

În timp ce se îndepărta tot mai mult de mulţimea de la Uisneach, scoase ceva din fundul traistei şi o puse în faţa lui Conan:

— Le-am cules pe când veneam încoace, de prin pădurile din munţi, urmă, arătându-i o iarbă cu frunze late şi flori roşii-brune, aproape violet. Fructul era o bacă întunecată, lucioasă, mare cât ochiul omului. Înăuntru era plină de seminţe mici.

— Cu asta, bătăile inimii lui încetinesc şi poate să-şi dozeze mai bine efortul.

Luă o mână de ciuperci uscate negricioase şi le puse alături de celelalte ierburi. Cathbad îl privi pe furiş pe tânăr şi răspunse dinainte:

— Sunt ciuperci de mucegai care o să-l ajute să nu mai simtă oboseala în muşchi. Să nu fii surprins acum... continuă bătrânul şaman, ridicând din sprânceană.

Scoase un mic sul de papirus plin de umflături.

— E piele uscată de broască râioasă. Nu e un mare secret pentru nimeni că asta va avea asupra calului efectul de *mânie sfântă,* la fel ca băuturile pe care le dau pe gât războinicii înainte de bătălie. Şi ceilalţi o folosesc, continuă pe şoptite. Secretul e să nu greşeşti dozele. Dacă pui prea multă, efectul e invers.

Învăţătorul îşi instruia, cu pasiune, încă o dată elevul.

— Ce crezi că or să facă ceilalţi?

— Acelaşi lucru, învăţătorule?

— Demon prostănac din Toraigh! Dacă ar face la fel, eu n-aş fi druidul care sunt! Or să încerce numai! Şi n-or să reuşească... Uite de ce.

Îi arătă lui Conan un pumn de ierburi doar ceva mai înalte de o palmă, cu multe rămurele verzi, fiecare având în vârf câte un spic de formă ovală.

— Ceilalţi vor da cailor să mănânce bace şi ciuperci ca să provoace fantome în căpăţânile lor tari şi să-i facă să

vadă lucruri ireale. Înspăimântaţi de moarte, or să alerge până îşi dau sufletul. Pe astea, în schimb – arătă către plante –, le-am cules de pe malurile canalului nostru din Mur Ollamhan. Aş putea să-i spun „iarbă-de-cal”. Am descoperit-o de curând. Face minuni demne de zeul Lugh în muşchii unui *eochaidh,* îi dublează forţele.

— Învăţătorule, dar asta nu înseamnă că trişezi?

— Novice prostănac... Asta înseamnă să învingi. Cu orice preţ!

Merseră mai departe, până unde se sfârşea coasta muntelui şi unde arbuştii de păducel şi copacii scheletici aplecaţi de vânt sfidau viscolele din nord. Grimasa de nemulţumire făcu loc celei de satisfacţie.

— Uite-o aici! spuse aplecându-se să culeagă o iarbă dintre pietre. Era o plantă sălbatică de culoare verzuie, cu frunze zimţate şi ascuţite; fructul, mare cât o nucă, avea protuberante ascuţite şi era alcătuit din patru valve ce închideau în ele seminţe mari şi negre.

— Asta căutam, ca să o împerechez cu bacele pe care ţi le-am arătat mai întâi, ca Danu cu Bile. Dacă greşeşti dozele sau nu le amesteci bine, pot să aducă moartea, fiindcă inima cedează. Aici nu se greşeşte. Planta asta creşte numai între anumite pietre. Am aşteptat până acum. Cu speranţa că o s-o găsesc. Şi aşa s-a şi întâmplat. Vreau să spun că zeii sunt cu mine şi deci nu pot da greş.

Prins de entuziasmul regăsirii, Cathbad nu observă grimasa de scepticism a lui Conan.

— Or să-şi facă efectul mâine. Fără ingredientele astea combinate n-aş fi avut nici o speranţă... Ai văzut ce bestii au Amairgen, Mugh Ruith şi Fir Droirich?

Fără să mai aştepte răspunsul, înarmat cu mojar şi pistil, se puse să prepare o poţiune, strivind ingredientele pe care le scotea dintr-o traistă ce părea fără fund. În seara aceea, calul lui Cathbad avea să aibă o porţie de nutreţ special.

După-amiaza zilei următoare veni cu rafale de vânt; atmosfera, în schimb, părea încinsă. Se aliniaseră la linia de

plecare o duzină de mânji, dar cea mai surprinzătoare privelişte o ofereau călăreţii.

Potrivit tradiţiei, cei care intrau în concurs erau studenţi ce aveau să apere culorile diferiţilor participanţi. În mod firesc, Conan ar fi concurat sub culorile învăţătorului său. Dar, întrucât nu exista nici o regulă care să-i împiedice să facă altfel, nemezii, druidul cel negru, Fir Droirich, şi Mugh Ruith, profitaseră de situaţie. În primul caz, avea să concureze chiar druidul nemezilor. Ultimii doi însă, nu numai că aleseseră două animale splendide şi puternice, ci făcuseră în plus şi ceea ce, la jocul de *fidchell,* se numeşte o mişcare învingătoare.

Fir Droirich angajase un bărbat între două vârste, expert în cai, cu barbă blondă şi două cozi murdare împletite, împodobite cu oase de câine. Nu avea nimic de student în el şi putea fi descris cel mai exact ca un tăietor de gâturi. Zâmbetul sfidător, muşchii bine reliefaţi, căutătura de ucigaş îl puneau numaidecât pe lista adversarilor incomozi. Individul acela musculos nu ar fi ezitat să folosească biciuşca din piele ca să-şi facă loc.

Mugh Ruith, în schimb, se bucura de serviciile unui elev îndoielnic, mărunt de statură şi încă şi mai mărunt ca volum. Era agil ca o căprioară şi părea a nu fi făcut altceva în viaţa lui decât să călărească. „Mic şi rău”, gândi Conan. Cel care concura era calul, nu cel care îl călărea, dar într-o întrecere cu cai cam de aceeaşi statură, călăreţul acela agil şi deloc corpolent avea, desigur, să învingă, de asta Conan nu se îndoia câtuşi de puţin.

— Învăţătorule, aici regulile sunt făcute ca să fie nesocotite...

Cathbad mârâi:

— Şi tu, care te plângeai de calul nostru drogat! Ceilalţi ce crezi că au făcut? Ai sub nas un exemplu limpede!

Conan căscă ochii.

— Din fericire, nu cunosc ierburile cum le cunosc eu, chicoti arhidruidul. Şi nu ştiu să le amestece şi să le

macereze cum ştiu eu. Ăsta e secretul meu. Tinere bătut în cap... De ce crezi că m-au ales arhidruid?

— Învăţătorule, ştii deja că o să învingă Mugh Ruith, aşa-i? Nu calul, ci călăreţul o să hotărască rezultatul... Are experienţă, e tânăr şi, mai ales, pe jumătate cât mine! *Eochaidh-ul* nostru n-ar izbuti nici dacă ar vrea...

Bătrânul zâmbi cu şiretenie; ghicise deja viitorul printr-o divinaţie.

— Dar eu am încredere în tine, fiule... Am încredere în tine!

Prima idee care-i veni lui Conan presupunea nenumărate riscuri, dar era atât de bună, încât nu i-o mărturisi nici măcar lui Cathbad. Avea să o pună în practică înainte de plecare, pentru a nu le da răgaz celorlalţi să facă la fel.

Mulţimea începu să mugească, în timp ce, la linia de plecare, instructorii încercau cu greu să potolească animalele, ţinându-le de zăbală.

— Traseul cursei va fi cel din fiecare an! începu să declame Cathbad. Linia exterioară a marelui platou Uisneach, până dincolo de stânci şi prin pâlnie, printre pinteni, de-a curmezişul câmpiei şi prin mijlocul mlaştinii cu copaci împietriţi. Dar va fi un salt peste obstacol chiar înainte de sosire – buşteanul scos din rădăcini din mijlocul pistei... acolo!

Cathbad se întoarse şi arătă spre stejarul gros culcat la pământ. Un murmur de surpriză răsună ca un ecou.

— Juriul va urmări cursa din mijlocul terenului de întrecere, de pe *Aill na Mirenn.* Ca întotdeauna, numărul este cel sacru, sacru pentru noi şi pentru Poporul Străvechi: trei! Se vor face trei ture!!!

Cathbad o porni spre centrul platoului, nu fără a se opri o clipă lângă Conan pentru a-i şopti:

— Aminteşte-ţi ce ţi-am explicat: controlează ritmul şi cruţă forţele până la sfârşitul cursei, îndeamnă-l şi susţine-l din voce, cu biciul doar când e nevoie.

Glasul îi era sugrumat, iar obrazul neaşteptat de palid.

— Şi dă din tine tot ce poţi, altfel suntem în bălegar până la gât!

Se auzi un urlet de durere; unul dintre cai lovise un servitor. Tânărul căzu leşinat şi fu luat de acolo pe braţe. În locul lui veni un altul, în timp ce „juriul” îşi ocupa locul pe marea piatră a dezbinărilor.

Plini de frenezie, caii aşteptau cu pupilele dilatate şi nările fremătând; linia de plecare părea un spaţiu de luptă între călăreţi. Iar dacă până atunci Conan îşi închipuise cumva că, fiind vorba despre druizi paşnici, totul avea să decurgă cinstit, trebui să-şi schimbe părerea când fu nevoit să răspundă la loviturile cu umărul şi la ghionturile pe care le încasa. Îşi dăduse jos pe de el tot ce se putea, dar chiar înainte de plecare, sări de pe cal şi, în murmurul de surpriză al mulţimii, eliberă animalul şi de povara şeii din piele de căprioară. Era conştient de pericol şi ştia foarte bine cât de „alunecos” era să călărească *direct pe spinarea calului.* Reuşi în ultimul moment să sară din nou în spinarea calului; în clipa aceea se dădu startul, într-un vacarm total. Animalele gâfâiau, oamenii mârâiau, se auzeau copitele ce măcinau pământul şi pocnetele biciuştilor.

Gustul prafului ce intra în gură fu primul lucru pe care îl simţi Conan. Murgul său se aruncase înainte cu un nechezat furibund şi, neînşeuat fiind, îl zvârli cât ai clipi din spinare.

Cathbad îşi duse o mână la ochi, ca să nu vadă căzătura.

Conan dovedi o vitalitate de animal prădător. Nu slăbise deloc frâiele. Reveni în spinarea animalului cu un simplu avânt şi ţâşni în urmărire, căutând să recupereze cei treizeci de paşi pe care îi pierduse.

Înţelese foarte curând, printre zgâlţâieli şi salturi, că animalul era excitat peste măsură; ar fi fost mult mai bine să se aplece pe grumazul lui, să-i vorbească şi să-l linişteacă. Altminteri, cu licorile lui Cathbad, nu lipsea mult şi i-ar fi cedat inima.

După primul tur, Conan ajunsese din urmă grupul. Observă în frunte calul nemezilor. Un animal mândru, dar

peste măsură de nervos, aproape de nestăpânit. Ştiind de legăturile strânse pe care le aveau cu clanul Partholon, era de aşteptat să se fi pus deja de acord între ei. Nemedul o pornise imediat năvalnic şi „trăgea” înainte calul celuilalt clan, mult mai mărunt şi mai agil, pe care îl ajuta tăindu-i aerul înainte şi ţinându-l după el, în poziţia a doua. Avea să-i deschidă calea, urmând să se dea la o parte cu jumătate de tur înainte de sosire şi să-l lase să zboare; celălalt putea astfel să-şi păstreze forţele.

Traversarea în viteză a mlaştinii se dovedi periculoasă, dar mult mai primejdios avea să fie saltul final dinainte de sosire. Era suficientă o atingere şi, zdruncinaţi fiind şi fără putinţa de a se apăra, s-ar fi dezechilibrat şi ar fi sfârşit printre crengile marelui stejar dezrădăcinat.

Ajuns pe la jumătatea cursei, Conan înţelese că era ceva în neregulă. Ajunsese cam pe la mijlocul grupului, încercând să-şi drămuiască forţele, când observă la câte lungimi se depărtase fruntaşul nemed. Ritmul lui arăta, aşa i se păru lui Conan, că scăpase de sub control şi că, foarte curând, avea să fie imposibil de ajuns din urmă. Conan îl zări înaintea sa pe călăreţul lui Fir Droirich încercând să-l atingă cu biciuşca pe druidul clanului Partholon; şi tocmai atunci se întâmplă: calul nemezilor se prăvăli pe pământ ca un bolovan, mort pe loc, în plină cursă, cu inima sfârtecată de tot ceea ce îi dăduseră să înghită. I se ceruse prea mult. Între timp, în avântul alergării, doi concurenţi din spatele lui Conan, care greşiseră sincronizarea mişcărilor în timpul saltului se rostogoliră peste trupul neînsufleţit.

Era limpede pentru toţi ce eforturi mari se cereau. Animalele începuseră să spumege şi se aflau de-abia la începutul ultimului tur. Conan înaintă până ajunse al treilea. Înţelese că patrupedul său avea încă rezerve de energie, fiindcă răspunsese prompt la îndemnul de a accelera.

Înaintea sa, tăietorul de gâturi al lui Fir Droirich încerca să-l azvârle din şa pe druidul clanului Partholon, cu lovituri de pumn şi biciuşcă. Profitând de adăpostul stâncilor masive care îi fereau de ochii juriului, îşi mână calul, cu

violenţă, peste calul celuilalt. Înghesuit între stânci, druidul Partholon nu se putu opune. Din cauza reculului, îşi pierdu echilibrul şi începu să alunece chiar în clipa când peisajul se lărgea din nou şi năvăleau cu toţii, în galop, pe platou. Şi ar fi sfârşit-o rău, azvârlit la pământ din goana calului, dacă nu ar fi fost Conan, care reuşi să-l împingă, din partea cealaltă, din nou în şa. Mărise pasul şi se putuse apropia, ajutându-l să rămână în cursă şi să-şi salveze onoarea şi viaţa.

Un lucru absolut neaşteptat fu reacţia celuilalt, descumpănit de ajutorul neaşteptat, primit astfel din partea unui fomorian. Îl privi ţintă câteva clipe lungi, apoi, fără a încetini galopul, începu să-l împingă pe tăietorul de gâturi al lui Fir Droirich către exterior, făcându-l să piardă timp preţios, astfel încât Conan să poată trece în frunte.

Mai rămăsese o jumătate de tur, şi acum urma partea cea mai complicată. Mai avea însă o speranţă – omuleţul lui Mugh Ruith era în spatele lui Conan; avea victoria în buzunar, dar făcuse o greşeală: aşteptase prea mult.

Conan înţelese şi, afişând un zâmbet ironic, începu să-i blocheze drumul pentru a nu-l lăsa să treacă. Şi făcu asta cât de mult îi stătu în putinţă, după care execută o mişcare, inspirată chiar din *fidchell.*

Scăpaseră de ceilalţi; omuleţul lui Mugh Ruith ajunse în sfârşit lângă Conan, cu un zâmbet batjocoritor de buze, iar în clipa aceea, Conan îşi îndemnă calul, într-o ultimă sforţare, fără să-l biciuiască, şoptindu-i doar în ureche frazele rituale pe care i le sugerase Cathbad. Nu-i mai rămăsese de făcut decât un singur lucru – să spere că patrupedul său va reuşi să menţină efortul acela uriaş în galop şi după ce călăreţul său avea să se azvârle în mlaştină, uşurându-l de propria greutate.

Impactul fu brutal, dar, aşa cum prevăzuse Conan, amestecul de apă şi noroi îl atenuă. Se ridică iute, ştergându-şi mâzga de pe ochi, şi reuşi să-şi zărească, într-o fracţiune de secundă, calul galopând prin mlaştină înaintea celuilalt şi sărind apoi peste stejarul pietrificat.

Omuleţul ar fi trebuit să facă acelaşi lucru ca şi Conan, pentru a-i da calului său suficient avânt. Dar ar fi fost sinucidere curată să se arunce acum pe solul plin de pietre. Încercă să-şi grăbească patrupedul, lovindu-l cu biciuşca peste bot, dar animalul lui Conan părea stăpânit de demoni, urmare a licorilor lui Cathbad. Mergea nestăvilit înainte, tot înainte.

Calul lui Conan învinse cu o lungime de gât, câştigată la ultimul salt.

Cathbad îşi aruncase de pe el veşmântul cel lung şi începu să sară încoace şi încolo, un lucru cu totul neaşteptat pentru cineva de vârsta lui. Divinaţiile sale se dovediseră, încă o dată, exacte.

Conan izbucnise într-un râs isteric, eliberat de toată tensiunea, şi se rostogolea prin mlaştina duhnitoare, printre broaşte şi plante de apă. Era o zi de neuitat. Studente şi studenţi mai tineri decât Conan veniră să se bălăcească împreună cu el în băltoacă. Li se alătură, în cele din urmă, şi Cathbad, care rămase pe margine – nici unul dintre studenţi nu avea curajul să-l tragă în apă. Asta doar până ajunseră acolo Mugh Ruith, Fir Droirich, şi chiar şi morocănosul Amairgen, care îl luară şi îl aruncară în baltă.

Îi veni greu să se adune pentru ceremonia focurilor sacre ale lui Bel, impunătoare prin coregrafia de flăcări şi ruguri. Totul trebuia să fie asociat cu focul, iar câţiva dintre druizi făcură dovada puterilor lor supranaturale, mergând pe tăciuni încinşi, mulţumită unui unguent pe care şi-l aplicaseră pe talpa goală a piciorului.

Cathbad demonstră una dintre magiile sale, făcând să apară pe fondul întunecat al nopţii un dans de focuri rătăcitoare. Publicul ajunse în culmea extazului. Conan, în schimb, îşi stăpânea cu greu chicotelile, căci cunoştea trucul acela chiar de la învăţătorul său.

Mugh Ruith îi dăruise în final propria sa piele de taur pentru ceremonii. Tânărul întoarse privirea şi tresări:

printre flăcările focurilor de tabără i se păru că întrevede un chip de femeie. Maev cea Roşcată?

Nu primi nici un răspuns; ecoul unui galop de cal răsună pe întinderea platoului, iar o clipă mai târziu, un trimis regal descăleca şi îngenunchea în faţa arhidruidului, gâfâind de alergătură:

— Regele nostru Suprem de la Temair Luachra acceptă propunerea pe care a făcut-o această curte pentru încoronarea sa. De acum în douăsprezece nopţi.

— S-o luăm atunci din loc, anunţă Cathbad. Nu ne-a rămas mult timp pentru călătorie!

Conan se lăsă să cadă gemând pe pat: toate planurile sale se spulberau. Încercă să-şi învingă nostalgia, dar printre flăcări începuse acum să danseze chipul lui Aoife, care îl fixa din depărtare, stăpânită de aceeaşi nestăvilită dorinţă. Iar aceasta nu era magie.

CAPITOLUL 9

Conan căscă ochii mari de uimire; uitase deja de oboseala lungii călătorii. În faţa lui se înălţau zidurile oraşului Temair Luachra, capitala simbolică a unei ţări împărţite, în realitate, în mii de triburi. Când pătrunse pe poarta principală, inima îi tresări. Tânărul nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare, atât de populat, o asemenea forfotă, atâtea feţe şi atâtea voci laolaltă, într-un vacarm continuu de dialecte diferite.

— Frumoasă privelişte, eh? îl apostrofă Cathbad de sus din şa.

Studentele şi studenţii erau conştienţi că nu vor avea un asemenea noroc în fiecare zi. Astfel de călătorii erau rezervate studenţilor mai în vârstă şi druidului care conducea şcoala. Dar acela era un an deosebit, şi prima parte a drumului până la Uisneach nu putea fi despărţită de această prelungire a călătoriei, către festivitatea de încoronare a lui *Ard Righ,* Regele Suprem. Şi nu era vorba de un spectacol pentru oricine; cei mai mulţi dintre locuitorii din Inis Fail se năşteau şi mureau fără să-şi fi părăsit satul natal în viaţa lor.

Era zi de târg şi au fost obligaţi să străbată drumul principal cu vânzători ambulanţi înşiraţi în stânga şi-n dreapta de-a lungul lui. Conan se opri de mai multe ori, uimit de acele minuni, să mângâie moliciunea stofelor şi să adulmece parfumul focului de lemne şi al azimelor de secară, proaspăt scoase din cuptor, să admire o vânzătoare acoperită de flori în culori de tot felul şi să guste nectarul dulce al unui fruct necunoscut. Arhidruidul dădu semnalul de oprire în mijlocul huruitului pe pietre al roţilor de care şi în vacarmul negustorilor care îşi lăudau marfa, printre intrările întunecoase ale uliţelor şi duhoarea animalelor.

Târgul era în culmea forfotei. Cathbad găsi, fără prea multă bătaie de cap, un adăpost pentru calul său. Un druid era de bun augur şi aducea întotdeauna prosperitate

familiilor pe care le cinstea cu prezenţa sa. Tunica şi tunsoarea i-au fost suficiente pentru ca un cuplu de hangii să se ofere să aibă grijă de animalul său.

El şi cu studenţii săi găsiră un loc la umbră, unde să se aşeze şi să schimbe câteva ustensile pentru ceva de băut. Li se servi în pocale de lemn cu încrustaţii o băutură ciudată, necunoscută lor, de culoare brună, cu o spumă deasă, de fermentaţie, ce lăsa mustăţi albe pe buzele celor mai tineri şi îngălbenea barba lui Cathbad. Porniră să o savureze, trecând de la surpriză la plăcerea noului gust; Cathbad studie zborul agitat al unor musculiţe pe deasupra spumei din pocalul său.

— Ceva o să se întâmple, prevesti, fără să ridice privirea de la băutură.

După câteva clipe se porni dezastrul.

Un vânzător ambulant de peşte îi strica vânzarea unui negustor de peşte din cetate. Acesta din urmă plătise doi băieţandri să lase pe furiş peşte putrezit în coşurile câtorva femei care tocmai cumpăraseră, în târg, de la vânzătorul ambulant. Imediat ce una dintre cliente începuse să se plângă cu voce tare vânzătorului ambulant de duhoarea peştelui, negustorul din capitală începuse să pună paie pe foc. Se alăturaseră corului şi alte femei care găsiseră în coşurile lor peşte putrezit. Începuse încăierarea; şi, ca să-l alunge de tot pe vânzător, cei doi băieţandri înţeleşi cu cel care-i tocmise răsturnaseră peştele ambulantului şi dăduseră drumul câtorva vidre pe care le prinseseră dinadins şi le ţineau într-o ladă de lemn. Animalele adulmecară aerul îmbibat de mirosuri străine, şi mustăţile lor lungi fremătară de spaimă. Erau obişnuite să vâneze noaptea, iar acum păreau dezorientate; se mişcau dezlânat pe pământ, scoase din mediul lor, îngrozite încă şi mai tare de acel du-te-vino neîncetat al picioarelor oamenilor veniţi la târg. Ici şi acolo, printre ţipete şi blesteme, bărbaţi şi femei începuseră să alunece pe peştii împrăştiaţi peste tot. Câte unul cădea, iar femeile ţipau la vederea animalelor libere ce se azvârleau înfometate să devoreze peştele.

— Şi eu, care mă plâng de tevatura pe care o faceţi voi la Mur Ollamhan... spuse Cathbad ridicându-se, fără să bage în seamă haosul din jur. Ne-am odihnit destul, şi zarva servitoarelor îmi dă dureri de cap... Şi, pe urmă, nu mai am chef să văd peşte o vreme, prea multe amintiri urâte.

Luptându-se cu şuvoiul de oameni, micul grup de călători se trezi dintr-odată înconjurat de o cortină de fum de turbă. Era atât de deasă, încât nu înţeleseră decât mai târziu că venea de la incendiul ce izbucnise pe acoperişul de paie al unei case înghesuite între alte câteva case din piatră.

— Dezavantajele traiului în triburile mari.

— Incendiile?

— Nu, faptul că se întâmplă mereu câte ceva.

Împrejurul lor oamenii alergau, disperaţi cu toţii şi încercând, care cum putea, să stingă incendiul.

— În fine, învăţătorule, uite că sunt uniţi între ei... Au venit şi ceilalţi să-i ajute să stingă focul.

— Te înşeli. O fac numai de teamă să nu ajungă la acoperişurile lor...

— Ei, aşa măcar or să-l stingă la timp.

— Iar te înşeli. Stă să înceapă ploaia... Ea o să stingă incendiu.

Se îndreptară spre inima capitalei, străbătând străduţele ce deveneau tot mai strâmte; printre case răsună ecoul primului tunet. În locurile acelea părea să lipsească aerul. Casele erau mărunte şi umede, sub nivelul solului şi aproape fără nici o lumină, cu deschizături în zid în loc de ferestre. Din cauza umidităţii, mirosul respingător al latrinelor deschise, sub cerul liber, era şi mai pătrunzător. Conan înţelese că aceea era zona cea mai rea a centrului locuit, fiindcă uliţele ascundeau o umanitate fără speranţă – oameni fără căpătâi şi disperaţi, schilozi şi şchiopi, diformi din naştere sau din cauza rănilor şi a mădularelor rupte, gunoaie umane care îngroşau rândurile violente ale unei halucinante armate de nebuni. Începu ploaia; totul se

transformă într-o mlaştină duhnitoare, care îi obligă pe cerşetorii zdrenţăroşi şi mizerabili să caute, blestemând şi înjurând, un adăpost.

Studenţii de la Mur Ollamhan aflară, în mijlocul acelei sărăcii înspăimântătoare şi al copiilor care fugeau în toate părţile, alungaţi de ploaie, cum se câştigă pâinea zilnică în miezul cetăţii Temair Luachra.

Ajunşi în faţa încăperilor înconjurate de turnuri ale lui *Ard Righ,* contrastul dintre bogăţia măsurată în podoabe aurite şi mizeria ce te izbea la doar câţiva paşi mai încolo, dintre luxul sclipitor şi lumea înfometată, au fost pentru Conan de ajuns ca să înţeleagă în ce ape se scăldau suveranii care se succedaseră la tronul cetăţii Temair Luachra. Oare cel care avea să urmeze acum era un nou despot?

Cathbad era recunoscut imediat după hainele sale de călătorie, iar prezenţa lui era permisul de liberă trecere dincolo de cortina ce despărţea triburile. Un arhidruid se putea invita singur la orice curte regală, oricând dorea. Ceru să fie însoţit de Conan, şi războinicii corpului de armată al lui *Ri* suprem nu se opuseră; schiţară o plecăciune plină de teamă respectuoasă şi deschiseră larg porţile.

Înăuntrul cetăţii se găseau sculpturi de mare preţ, din bronz, vase pictate, scuturi acoperite cu foaie de bronz şi cu protuberanţa din mijloc turnată în aur şi montată pe structură de lemn. Într-o nişă, văzură o lucrare măiastră a unuia dintre „oamenii de artă” ai vreunui trib de la miazănoapte – un cazan imens, forjat. Era placat cu argint şi înfăţişa scene de sacrificii, iar înăuntru purta, realizat din intarsii, un taur reprezentând Tabhfheis, sărbătoarea taurilor. Lucrarea simboliza *Cazanul Abundenţei,* vasul magic, simbol al fertilităţii în care Dagda, zeul originar, Marele Părinte, pregătea daruri şi hrană. Cathbad îşi scărpină barba, plăcut surprins. Îşi miji ochii ca să limpezească imaginea şi se apropie. Expresia de pe faţa sa se schimbă. Era un instrument al druizilor, dar înăuntru

erau încă urme de la sângele ce nu se curăţase bine. În el fusese, probabil, adunat sângele, după uciderea unei victime a sacrificiului.

Cathbad trecu pragul încăperilor regale cu avântul unui car lansat pe coasta unui deal pentru a sparge rândurile duşmanilor. Dădu la o parte santinelele şi ajunse în faţa regelui Eochy, viitorul *Ard Righ,* Regele Suprem, căpetenia celor cinci *Ri* minori sau provinciali.

Dincolo de poartă, duhoarea era aproape materială. Cu spatele la ei, suveranul era scufundat într-o cadă mare de lemn, plină cu o fiertură aburindă de cal.

— Cine îndrăzneşte...?!? molfăi el cuvintele, înainte de a se întoarce. O să pun să ţi se taie mâinile, lătră, ridicându-se în clipocitul zgomotos al apei, să le dau câinilor mei!

Văzându-l însă pe arhidruid, regele, un zdrahon păros şi roşcat, lăsă la o parte furia pe care i-o stârnea faptul că fusese deranjat astfel. Se făcu palid şi căzu la loc în zeama lui, într-o ploaie de stropi.

— Cathbad?!

— Sire, răspunse celălalt fără să se încline.

Eochy fu cât se poate de grijuliu să nu-l jignească. Nu voia să-şi pună împotrivă puterile unui vrăjitor.

— Voia zeilor Danaan e cea care te aduce la mine... urmă pe un ton curtenitor. Zeii mi-au ascultat invocaţia pe care ţi-a trimis-o druidul meu!

Cathbad înălţă din sprânceană.

— Las-o baltă... L-am întâlnit pe fratele meu druid la Uisenach. Mi-a spus personal de încoronarea ta oficială. Sunt aici ca să mulţumesc zeilor pentru binele tău şi al întregului Inis Fail.

Vorbise cum se cuvenea unei căpetenii religioase, cu o voce adâncă şi un ton sobru, fără să arate vreun respect deosebit faţă de rege.

Acesta înclină capul şi îl privi scrutător pe Conan, rămas în spatele druidului.

— *Eachtrannach,* din neamul fomorienilor, îmi închipui...

Conan luă automat atitudinea lui Cathbad, schiţând însă o uşoară plecăciune, plină de bun-simţ, cum părea să-i dicteze gradul mai jos de învăţătură la care ajunsese.

— Slujitorul tău, sire.

— Se vorbeşte mult despre tine, spuse regele, fixându-l în continuare pe sub sprâncene. Curierul meu mi-a spus ce s-a întâmplat la Uisneach...

Conan înţelese ce voia să spună Eochy şi îşi simţi măruntaiele frământând.

— Se spune că o să fii rege. Ai dovedit că eşti vrednic. N-aş vrea să umbli să-mi tai capul ca să te pui tu aici, în locul meu...

— Să lăsăm fleacurile astea de femeiuşcă, căută Cathbad să liniştească lucrurile. Conan e servitorul meu. Atâta tot. Mai bine spune-mi cum e cu baia ta... continuă el, strângând din buze.

— Ah, e opera druidului meu... Şamanii mei au sacrificat o iapă. Ca suveran ales, trebuie să-i mănânc carnea, să beau o fiertură făcută din carcasa ei şi în fiertura asta să mă şi îmbăiez...

— Chiar aşa. Ăsta e, fără îndoială, un mod de a face incantaţii pentru îmblânzirea zeilor înainte de încoronare.

Cathbad îşi ascunse perfect scepticismul. Nu-i pica bine să se pună împotriva druidului lui Eochy.

— Că veni vorba de măcelărire... Nădăjduiesc că nu vrei să continui tradiţia aceea prostească şi inumană şi să îngropi sub altarul din Inis Fail tot atâtea victime câte încăperi ai pus să se construiască pentru tine...

Cathbad se încruntă şi chipul i se înăspri; imaginea cazanului de sacrificii plin de sânge îi juca încă înaintea ochilor.

— Zeii ţi-ar fi mai recunoscători dacă ai hotărî să foloseşti ca sacrificii umane nişte pierde-vară osândiţi la moarte, în locul copiilor nevinovaţi, cum ai obiceiul...

Eochy se forţă, dar nu reuşi să nu înghită în sec.

— Adu-ţi aminte, ridică tonul arhidruidul. Ştii că divinaţiile mele nu dau greş niciodată. Prezicerile mele sunt

legendare chiar şi printre fraţii mei. Şi, pentru tine, am prezis deja o lungă şi prosperă domnie, minţi cu neruşinare. Dacă vrei pentru încoronarea ta un rit aşa cum se cuvine, care să nu arunce asupra ta o prohibiţie *geis* sau o vrajă *glam dicin,* şi dacă doreşti ca formulele pe care le voi declama împotriva unei morţi violente să fie cele potrivite, va trebui să faci ceea ce o să-ţi cer...

Eochy ieşi grăbit din hârdău. Duhnea încă şi mai tare după baia aceea. Nu era o îmbăiere; pur şi simplu, se cufundase ca să împlinească un ritual, fără să-şi şteargă de pe trup fiertura aceea. Conan se temu de ce avea să urmeze.

— Porunceşte, druidule... se avântă celălalt, gol ca un prunc, cu o convingere născută din superstiţie, şi o să fac întocmai.

— Eşti un conducător înţelept, Eochy, răspunse Cathbad după o clipă, regăsindu-şi zâmbetul. Puterea ta se poate asemui doar cu vigoarea ta, îl tămâie, minţind în continuare. Vreau să dai o mărturie de pace şi să-l ţii la respect, în anii care vor veni, pe fiul acela de scroafă care este Morc, din neamul fomorienilor...

A fost mai mult o presimţire fugară, dar Conan citi în tonul lui Cathbad o îngrijorare mai adâncă decât lăsa să se vadă.

— Atât?

— Doar dacă nu vrei cumva să-l vezi aici, la Temair Luachra, aşezat pe locul cel mai de cinste din sala tronului, cu capul tău drept scăunel, la picioare.

Eochy se făcu palid o clipă.

— Mai e şi altceva ce pot să fac pentru tine?

— Mai e. Îmi trebuie un cocoş. Viu. Pentru ceremonia de azi.

Fără să mai piardă vremea, Cathbad salută înclinând capul, imitat automat de Eochy. Arhidruidul se răsuci pe călcâie şi, făcându-şi loc printre străjeri, părăsi încăperea, urmat de Conan, în timp ce servitorii alergau să-l şteargă pe suveran.

Cu un aer ameninţător, suveranul îi urmă pe cei doi vizitatori câţiva paşi, lungind gâtul suspicios. Se întoarse apoi bolborosind, începu să-i ia în şuturi pe sclavi, refuzându-le ajutorul, şi se îndreptă spre camerele sale, ca să se îmbrace, fără să-i pese de fiertura lipită pe trup.

Tânărul mări pasul şi îl ajunse din urmă pe arhidruid.

— Un cocoş, învăţătorule?

— Preferi să sacrifici un cocoş, sau o duzină de copii?

— Dar era un obicei al Poporului Străvechi…

— Chiar aşa… Numai că imbecilii ca tine nu ştiu că Eochy e un puturos pervers şi plin de superstiţii, că până acum câţiva ani, când încă era un *Ri* al provinciilor de la miazăzi, îl idolatriza pe Cromm Cruach, sângeroasa Lună Nouă, idolul cel mai feroce din toată istoria noastră!

Conan era peste măsură de uimit. Crezuse întotdeauna că un Rege Suprem trebuie să aibă principii sănătoase şi o morală de nezdruncinat. Înţelese însă că, în momentul în care Inis Fail avea să rămână orfană de oameni precum Cathbad, Amairgen, Mugh Ruith, Bodmall, indivizi ca Eochy, Elatha, Morc aveau să-şi exercite puterea, iar peste lumea lor avea să coboare bezna.

Din ceea ce îi spusese Cathbad despre Aoife, despre Bodmall, păru să înţeleagă că, într-un anume fel, el, Conan, avea să joace un rol în acel curs al lucrurilor. Şi, cu siguranţă, nu unul de spectator. Ei bine, dacă aşa voiau zeii, ştia fără greş ce învăţătură avea de urmat.

— Dar, învăţătorule, nu despre Eochy spunea legenda că…

— Să nu crezi în legendă, Conan. E o istorioară pe care a răspândit-o chiar el. Realitatea e alta. Se pare că încornoratul ăsta a luat-o de nevastă cu forţa pe Etain, una dintre cele mai frumoase femei din Inis Fail, şi nu s-a ridicat la înălţimea ei. Femeia s-a consolat mai întâi cu cumnatul, pe urmă a fugit cu un tânăr, pe care regele s-a grăbit să-l descrie în compoziţiile şi cântecele *filin*-ilor lui ca fiind însuşi preafrumosul zeu Midir cel Mândru! Istoria o fac cei

care au puterea; şi să fii înfrânt de o asemenea divinitate e aproape o onoare, încheie Cathbad, iar gândul la Conan îi aduse, fără să vrea, un zâmbet pe buze. Tinere iubăreţ, de data asta tu ai venit prea târziu!

Nobilimea era, după clasa sacerdotală, cea mai curtată. Şi asta, Morc o ştia foarte bine.

Conan şi Cathbad îi prinseră privirea plină de surprindere în momentul când ajunseră la capătul marii scări regale.

Tânărul *Ri* din Toraigh se găsea chiar în mijlocul unui bogat şi elegant grup de căpetenii de trib.

În capul escortei se afla şi Chicol. Îl fixă pe Conan cu orgoliul patern al celui mândru de tânărul pe care îl crescuse frumos. Apoi zâmbi – un zâmbet plin de răutate. Înclină uşor capul şi îi întoarse spatele, mergând în felul său şchiopătat.

Lui Morc nu-i veni să-şi creadă ochilor când îşi zări fratele vitreg pe care îl ura atâta.

— Nobile Conan, îl salută cu un fals respect. Pot acum să numesc astfel o fantomă a trecutului?

Niciunul dintre cei de faţă nu era străin de ostilitatea care îi legase pe cei doi; şi, cu atât mai mult, nu puteau ignora realitatea ei, ce răzbătea din tonul vocii.

— Doar să nu-mi spui frate, prinţe.

Nu l-ar fi onorat niciodată cu titlul de *Ri.*

— Pentru tine, nu sunt.

Morc observă rămurica de *Anruth,* din argint.

— Aşadar, nu eşti o căpetenie de clan, nu eşti un nobil… Şi nu eşti nici măcar un druid! se prefăcu surprins.

— Chiar aşa, dar măcar ştiu să-mi fac datoria. Nu-i iau beregata tatălui meu ca să-i mănânc inima. Să-i iei locul, ca şi cum asta ar face din tine o bună căpetenie… *Oscar cach i gceird amili,* omul potrivit la locul potrivit.

Ura aprinse chipul lui *Ri.* Ura, cel mai prost sfătuitor. Conan nu se clinti, aşteptând atacul fratelui său vitreg. Duelul încordat al privirilor îi făcu pe nobilii din grup să se

tragă înapoi. Cathbad fu singurul care făcu un pas înainte, amintindu-i lui Conan rolul pe care îl avea şi demonstrându-şi încă o dată autoritatea. Nimeni nu ar fi sfidat în public sortilegiile unui arhidruid.

— Ajunge! Nu poţi face nimic pentru omul ăsta şi problemele lui.

Morc nu sesiză jignirea mascată, iar Conan se înclină, apoi trecu pragul, în urma bătrânului druid.

— Cum vrei, învăţătorule.

— Ce enervantă e toată treaba asta, mormăi Cathbad, foindu-se în cortul său, precum un suflet aflat în suferinţă.

Nu reuşise să doarmă, iar acum îşi chinuia învăţăceii.

— Locul ăsta pare un puţ fără fund. Sunt aici căpetenii de clan, *Ri* de rang inferior, muzicanţi, poeţi... Vin din toate colţurile lui Inis Fail şi toţi mă caută ca să legiferez, să pun la locul lor genealogiile clanurilor, să le ascult neînţelegerile, să le aranjez succesiunea...

— Învăţătorule, e un trimis al regelui, interveni o elevă. Întreabă cum trebuie să se comporte pentru Tabhfheis, sărbătoarea de după-amiază a taurilor.

— Ce vă spuneam? Încă unul!

Lui Conan îi păru că-l aude pe Anninn: „O să fie sărbătoarea taurilor?”. Îşi aminti cu nostalgie de expresia sa extatică în timp ce îl lua peste picior pe învăţătorul lor: „Vin de la Toraigh pentru sărbătoarea taurilor!”.

Cathbad îşi luă în schimb o figură sfârşită.

— Sunt obosit de atâta sânge, Conan... lăsă bătrânul să-i scape pe când pleca la întâlnirea cu mesagerul.

Conan nu înţelese; plecă să verifice dacă lucrarea votivă din crengi de scoruş sălbatic se făcuse aşa cum trebuia. Eochy alesese să fie construită pe esplanadă, şi Cathbad nu ridicase obiecţii. Tabhfheis putea să înceapă.

În mulţimea invitaţilor nerăbdători, Conan îi recunoscu pe Morc şi pe Chicol. Ar fi fost imposibil să nu-l zărească pe acesta din urmă; îi depăşea pe toţi ceilalţi cu două capete.

Cathbad îşi făcu intrarea însoţit de două servitoare care erau elevele sale şi, după cum prevedeau regulile, de patru druizi veniţi din tot atâtea provincii, altele decât aceea de unde venea Regele Suprem. Arhidruidul îmbrăcase pielea de taur, obiect de cult, cu trei coarne, cel din mijloc răsucit şi fals.

Un grup masiv de sclavi lupta cu nişte funii, târând în sală mândrul animal. Era un exemplar superb, un animal splendid şi impunător. Avea pupilele dilatate de spaimă, iar din nări îi curgea mucus din pricina loviturilor în bot, partea cea mai sensibilă a corpului său. Crescuse în libertate, printre văi şi păduri, apărându-şi în mai multe rânduri propria viaţă, şi pe aceea a celorlalte animale din turmă, de atacurile lupilor sau ale vreunui urs suficient de înfometat, încât să se apropie de păşuni. Îl prinseseră tocmai pentru că era în floarea puterilor sale. Iar duhoarea aceea sălbatică, amestec de blănuri de fiare prădătoare, hidromel, mâncare şi, mai ales, iz omenesc îi dădeau o spaimă nebună. Cu forţa disperării, reuşi să-şi răsucească grumazul, şi un servitor zbură prin mulţime, victimă a unei lovituri de coarne. Se auziră câteva râsete scurte, extaziate de întâmplarea amuzantă. Cu mare greutate, pas cu pas, fu adus până în faţa altarului de sacrificiu.

Vocea lui Cathbad se înălţă deasupra vuietului mulţimii:

— *An fhirinne in aghaidh an tsaoil!* Adevărul împotriva lumii!

Apoi arhidruidul începu să îngâne o invocaţie, ca şi cum ar fi fost posedat de fantomele de dincolo de Al Nouălea Val. Îşi agită braţele şi, dintr-odată, un porumbel se materializă în mâinile sale şi zbură, aşezându-se chiar pe tronul regal.

Toţi cei de faţă au fost străbătuţi de un fior, iar Conan recunoscu, neputându-se abţine să zâmbească, unul din multele trucuri care îl făcuseră faimos pe învăţătorul său. Recunoştea cu sinceritate că se folosea de ele, chiar dacă avertiza cu un aer serios că magia era cu totul altceva – cât se poate de reală, ca şi cel care o crea.

Cathbad îşi dădu ochii peste cap, arătându-şi albul ochilor injectat de sânge.

Mulţimea mugi şi o puzderie de mâini se întinse să atingă taurul, cu speranţa să se împărtăşească din bunăvoinţa zeilor care cereau jertfa acelui corp. În huruitul obsedant al tobelor, un şaman care părea posedat apucă în mână un cuţit mare. Bovina masivă fusese spălată, parfumată şi împodobită cu coroane din frunze de stejar, atârnate de coarne şi de grumazul imens. Îi dădeau un aer vesel, de sărbătoare, în timp ce ceremonia se îndrepta spre punctul culminant.

Animalul tremurând aluneca pe lespezile de piatră. Îl forţară în mai multe rânduri să se ridice. Era prea greu ca să-l poată împinge cu braţele şi atunci îi împungeau testiculele şi încheietura coapsei cu beţe ascuţite. Bietul animal se frământa împleticindu-se, ca să scape de dureri, gâfâia şi fornăia, zbătându-se printre frânghiile cu care era legat şi mâinile ce se întindeau să-l apuce, până când reuşea cât de cât să se pună pe picioare din nou, sfârşit şi îngrozit.

Când şamanul se apropie de el strângând în mână cuţitul, animalul îşi dilată nările pline de mirosul respingător al oamenilor şi izbucni într-un muget de durere ce se ridică până în tavan, în timp ce cuţitul îi tăia jugulara, sfâşiindu-i beregata şi pătrunzând prin piele şi grăsime până ce-i secţionă gâtul. Mugetul se transformă într-un horcăit răguşit şi, în sfârşit, într-un gâlgâit stins, purtat de aerul ce ieşea din gâtul sfârtecat împreună cu sângele. Un şuvoi stacojiu începu să ţâşnească din când în când, la intervale regulate, ritmat de pompa inimii, stropindu-l abundent pe şaman, care porni să se învârtă cuprins de bucurie, într-un dans isteric şi dezlânat.

Asistenţa mugi; strigătele se ridicară ca un vuiet imens.

Şamanul strânse sângele viu într-un vas, pe când sclavii se chinuiau să răstoarne animalul ce se împleticea, agonizând în culcuşul ceremonial construit din crengi de scoruş sălbatic. Inima animalului încă nu încetase să bată

când, cu o tăietură hotărâtă a cuţitului, şamanul deschise abdomenul taurului, vărsându-i măruntaiele purpurii. Ţopăi din nou de bucurie pe când desprindea o bucată de zdravănă de carne sângerândă, pe care i-o întinse apoi lui Cathbad, împreună cu vasul: executase la perfecţie procedura rituală şi se întoarse ca să primească surâsul aprobator al lui Eochy.

Era rândul lui Cathbad. Bătrânul arhidruid înaintă puţin, parcă împotriva voinţei sale. Sorbi din lichidul cald, mascându-şi dezgustul, apoi muşcă din carnea crudă, încercând să smulgă o bucată, cu mare greutate, din pricina puţinilor dinţi care îi mai rămăseseră.

Lui Conan nu-i scăpară suferinţa şi greaţa bătrânului învăţător, după cum nu-i scăpă nici figura cuprinsă de o bucurie sălbatică a lui Morc şi nici aceea, la fel de satisfăcută, a schilodului Chicol, amândoi excitaţi de spectacol.

Cathbad răsfiră măruntaiele animalului, ridicându-le spre cer, pentru a atrage emanaţiile de energie din care să extragă semnele de aprobare şi prezicerile. Părea că-şi schimbase veşmintele, înlocuind pielea de taur cu o mantie de un roşu întunecat; de fapt, era îmbrăcat la fel ca mai înainte, dar îmbibat cu totul de sânge. În momentul acela, sarcina celorlalţi patru druizi care îl asistaseră încă de la începutul ceremoniei era de a-l însoţi pe Cathbad la culcare. Persoana pe care el avea să o viseze urma să fie cea destinată să devină Regele Suprem. Dacă ar fi minţit cumva, zeii l-ar fi nimicit.

Foşnete nenumărate şi strigăte ascuţite îl însoţiră pe arhidruid în timp ce ieşea din sală precum un campion victorios, care părăseşte terenul înfruntărilor după încheierea luptei.

Dimineaţa următoare îl găsi pe suveran în aşteptare, cu ochii căscaţi, lângă culcuşul unde dormise arhidruidul. Şi cum nu putea fi trezit, Cathbad îşi luă revanşa: întredeschise un ochi şi îi văzu pe cei patru druizi care

aveau sarcina să-l vegheze şi, în spatele lor, pe monarhul care patrula agitat în sus şi-n jos, ca un tată ce aşteaptă veşti de la moaşă. Se făcuse deja ziuă, dar Cathbad se prefăcu că sforăie, se răsuci zgomotos în aşternut şi mai trase un pui de somn.

După-amiază, arhidruidul îi confirmă regelui Eochy mesajul primit în somn, pe care nobilul îl aştepta încă de cu seară, apoi părăsi fortăreaţa, urmat de suita obişnuită de învăţăcei şi de suveran, care ţopăia în jurul lui, fericit şi binevoitor ca un căţel ce-şi primise osul.

Cathbad trebuia să ajungă la tabără pentru a se îmbrăca, după tradiţie, pentru ceremonia de încoronare şi a se împodobi cu splendidele veştminte ale druizilor regali. Temair Luachra era miezul lumii druide şi, cu toată escorta pe care le-o oferise Eochy, de peste tot se iveau fraţi pe care să-i salute şi prieteni care veneau să i se închine, să-i asculte părerile, să ceară preziceri pentru viitorul lor. Nu se întâmpla prea des să aibă prin preajmă un arhidruid.

În timp ce Conan îşi ajuta învăţătorul să îmbrace ornamentele oficiale potrivite ritualului, îl auzi vorbind în amănunt despre Piatra Destinului.

— În orice rit de inaugurare a unui nou regat trebuie să fie înscris semnul zeilor originali Tuatha De Danaan, explică arhidruidul, fornăind, pe când se acoperea cu o mantie albă, închisă cu o cataramă de aur. Ei au venit din patru cetăţi mari ale unei lumi fermecate – Gorias, Finias, Murias şi Falias –, aducând cu ei daruri magice. Din aceasta din urmă a venit *Lia Fail* sau Piatra Destinului. Ajunşi aici, şi-au luat numele de Daoine Sidhe, când şi-au stabilit lăcaşul sub „colinele golaşe”, adică au devenit poporul lui Sidhe, căci fiecare tumul e casa unui zeu, o poartă către Tărâmul de Dincolo... Conan, dacă uimirea nu te opreşte să-ţi mişti mâinile, binevoieşti să-mi dai asta? arătă bătrânul către o splendidă *torque* de aur, măiestrit lucrată de mâinile unui „om al artei”. Se spunea că, deasupra ei, Primul Popor obişnuia să-i încoroneze pe regii supremi din Inis Fail şi că

din această stelă răsunau tunete de bucurie sub picioarele unui suveran legitim.

Cathbad făcu o pauză, cât să-şi încalţe sandalele de ceremonie.

— De ce vorbeşti la trecut, învăţătorule?

— Pentru că vremurile se schimbă, Conan. Pe stânca golaşă a lui *Lia Fail* sunt încrustate în mai multe limbi indicaţii despre comorile care au venit din cer împreună cu Tuatha De Danaan. Iar asta o face să fie o stelă cum nu mai e alta!

— Ştiind firea oamenilor, îmi închipui că e bine păzită...

— Chiar prea bine. Nimeni nu mai ştie cu precizie unde e. E sigur însă că acela care o să reuşească s-o dibuie o să aibă puterea în mâini. Puterea care izvorăşte din comorile ascunse ale Primului Popor... Conan, dă-mi ghirlanda!

Trebui să repete de două ori îndemnul, fiindcă tânărul era deja furat de gândul acelui mister străvechi.

După ritual, Cathbad îşi înconjură capul cu o ghirlandă de stejar ce avea prinsă pe ea o diademă de aur.

— Acum, e folosită simbolic o lespede mare de piatră, iar asta... – chicoti el – ... mă scuteşte de fiecare dată de stânjeneala de a mă chinui să aud un tunet de sub picioarele regelui, un tunet care, oricum, e puţin probabil să vină! Haide, sus, se avântă bătrânul. Suveranul e nărăvaş...

Micul cortegiu străbătu un drum de lespezi, trecând prin mulţimea de oameni cuprinşi de magia momentului, aşezaţi pe două rânduri. Când ajunse pe esplanada stabilită pentru ceremonie, Eochy aştepta deja pe tronul aşezat pe o lespede de ardezie ce înlocuia piatra *Lia Fail.* Era împodobit din cap până în picioare cu aur şi argint şi purta o stofă cum nimeni nu mai văzuse – în felurite culori şi cu pătrate desenate pe ea. Conan admiră ţesătura aceea nouă, preţioasă, cu nesfârşit de multe ape şi schimbări de culoare, care indicau rangul celui ce o îmbrăca.

În Inis Fail convieţuiau, cu multe dificultăţi, cinci sub-regate sau provincii, guvernate de câte un *Ri* – un rege provincial – şi populate de zeci de triburi. Deasupra tuturor stătea Ard Righ, care îşi avea tronul la Temair Luachra, suveran peste un vast teritoriu, cu prea puţine lucruri care să-i dea o unitate. Odată ales, Regele Suprem trebuia să-şi părăsească provincia natală şi să se mute la Temair Luachra, pe teritoriu neutru, în ziua înscăunării sale. Dacă astfel se favoriza imparţialitatea faţă de supuşi, nu privilegia, în schimb, nicidecum siguranţa lui *Ard Righ,* aflat acum departe de adăpostul stindardului provinciei sale. La un rang de egalitate cu *Ri* se găsea casta druidică; sub ea, nobilii, apoi „oamenii de artă" sau Aes Dana, ţinuţi la mare cinste pentru înzestrarea şi îndemânarea lor, şi, în sfârşit, oamenii liberi din popor, care se puteau mândri că stăpânesc doar peste servitori sau sclavi.

Chiar un sclav de la miazăzi a fost cel care aduse acolo cocoşul viu, pentru ceremonialul previziunii din momentul încoronării. Sclavul privi zburătoarea. Aceasta îi luase locul. Tânărul se apropie de faimosul Cathbad, cel mai puternic preot din Inis Fail, cu un deosebit respect şi cu groaza morţii în priviri. Viaţa lui nu valora mai mult decât aceea a cocoşului; recunoşteau asta, cu mare amărăciune, şi preotul, şi sclavul. Fusese deja ales, împreună cu o duzină de tineri în floarea vârstei şi de o deosebită frumuseţe fizică, ca victimă a sacrificiului de înscăunare a lui Eochy, căci obiceiul cerea sacrificarea celor mai frumoase fiinţe. Apoi, druidul cel bătrân impusese un alt mers al lucrurilor, cruţând viaţa sa şi pe a celorlalţi.

Cathbad ştia bine ce comentarii aveau să urmeze acelei alegeri radicale: slăbiciune! Druidul era prea bătrân! Când citi însă umila recunoştinţă din zâmbetul tânărului sclav, se simţi răsplătit. Dar şovăiala sa nu mai lăsa celorlalţi nici o îndoială – începuse să îmbătrânească.

Animalul se zbătea furios, cu picioarele legate, împrăştiind numai pene în jur. În mijlocul pieţei din centrul cetăţii Temair Luachra se adunase o mulţime imensă.

Ardea acolo şi focul cel mare, el însuşi un ritual ce-i aduna pe toţi în jur.

Zburătoarea a fost aruncată în flăcări, arsă de vie în vacarmul cotcodăcelilor ce aveau să folosească pentru divinaţia în privinţa domniei lui Eochy. În momentul acela, Cathbad era investit cu funcţia profetică a unui *faith.* Strigătele disperate ale animalului pe moarte răsplătiră măcar în parte foamea de oroare a spectatorilor care se adunaseră pentru a asista la umilirea sclavilor şi la uciderea lor rituală.

— Acest om, strigă Cathbad, începându-şi discursul în faţa mulţimii, e vrednic să fie rege! Aţi auzit cu toţii spiritul lui Sidhe, ce sufla prin gâtlejul cocoşului!

Mulţimea scoase strigăte de încuviinţare însufleţite.

— Glasul său spunea că Eochy va domni timp de nouăzeci de luni pline, în strălucirea şi măreţia puterii sale! Fiindcă înlăuntrul meu am auzit tunetul sub picioarele regelui Eochy, pe când îşi lua locul pe *Lia Fail!*

Alte aclamaţii. Apoi, Cathbad păru să se închidă în sine, declamând cu glasul scăzut fraze rituale pentru ca acea domnie să fie binecuvântată cu cea mai mare dăruire din partea lui Eochy. Druidul ştia bine că minţise; capacităţile sale reale de clarviziune îi arătaseră demult că omul acela avea să moară de moarte violentă cu mult timp înainte. Dar prea puţin îi păsa bătrânului. Viziunea fusese confuză şi părea că aceeaşi soartă avea să-l aştepte şi pe el. Şi din păcate, cu mult timp înainte de ceea ce avea să i se întâmple lui Eochy sau de a se împlini cele nouăzeci de cicluri lunare.

Ceremonia abia se încheiase, şi Conan îl ajută pe arhidruid să-şi scoată pomposul costum de ceremonie. Ca de obicei, bătrânul pufăia şi bombănea, sătul de veşmintele acelea complicate.

— Ei, ce zici?

— Numai să fie aşa, învăţătorule... Orice suveran care şi-a pus pe cap coroana în faţa poporului a promis că va fi un

rege bun. Dar rezultatele tocmai le-am văzut, şi chiar pe uliţele din Temair Luachra...

— Dar tu cum de ştii ce-au spus ei, dacă e prima dată când iei parte la o încoronare? îl provocă Cathbad.

Conan zâmbi, sigur de răspuns.

— Şi nu-i aşa, învăţătorule?

Cathbad rămase pe gânduri câteva clipe, surprins de întrebarea pusă atât de direct.

— Da, aşa e, tinere Conan, răspunse cu inima grea. Sentimentele tale te onorează. Le cunosc de când erai copil şi citesc în tine ca în apa izvorului. Şi totuşi, e ceva în străfundul tău încă nedesluşit. Vine din scepticismul tău şi caută să pună toate la îndoială sau să le găsească o confirmare. Pentru tine, nimic nu e rânduit dinainte, nimic nu e neschimbător. Neliniştea asta a ta... nu pot s-o prind... va fi cea mai mare necunoscută atunci când îţi voi da binecuvântarea finală, când vremea învăţăturilor mele pentru tine se va sfârşi.

— N-o să se sfârşească niciodată, învăţătorule, spuse Conan, măgulit şi înspăimântat în acelaşi timp. O să ai întotdeauna ceva să mă înveţi şi pentru care să-ţi fiu din nou învăţăcel.

— Numai sufletul trăieşte veşnic, prietene. Şi din păcate, ceea ce ştiu despre tine mă îngrozeşte. Ai fost crescut în violenţă şi durere, printre cele mai cumplite acte de cruzime, fără copilărie şi fără o familie. Ştii să vezi răul din jur, ştii să te aperi de el, şi totuşi, pare că vrei să-l combaţi cu armele păcii, ale dreptăţii, să-i înţelegi pe oameni. Te încrezi în recunoştinţă şi nu înţelegi că atunci când o să fii pe tron o să ai în jur armate de adulatori care or să-ţi jure credinţă veşnică şi pe urmă or să comploteze în spatele tău, prieteni apropiaţi ca fraţii, care te vor înconjura cu văluri de laude, ca să te vorbească de rău ori de câte ori li se iveşte ocazia. Asta dacă nu se vor hotărî să-ţi vâre pumnalul între coaste. Să nu faci bine dacă nu suporţi nerecunoştinţa, guvernează cu vigoarea unui războinic şi ţine poporul în ignoranţă, supune-i pe bogaţi şi pe nobili

prin frica faţă de mânia ta. Numai aşa o să reuşeşti poate să ajungi să ai nepoţi care să te tragă de barba albă...

Cuvintele arhidruidului avuseseră un efect mai adânc decât s-ar fi aşteptat acesta.

— Ăsta nu e învăţătorul pe care-l cunosc eu. Şi astea nu sunt vorbele lui. El ştie că ce vreau e pentru oameni e întocmai cu ce vrea el – să-i respect şi să le dau o viaţă mai bună!

Cathbad ridică sprâncenele şi figura i se lungi. Urechile sale păreau şi mai mari decât erau.

— Dacă nu mi-ai fi răspuns aşa, m-aş fi ruşinat cu tine. Şi fireşte, te-aş fi transformat într-un broscoi bubos şi râios.

Bătrânul făcu un pas către elevul său şi-l îmbrăţişă, luându-l prin surprindere. Era pentru prima oară că se întâmpla aşa ceva, şi nu avea să se mai întâmple niciodată. Timpul, pentru el, se apropia de capăt.

În vreme ce se îndepărtau de centrul locuit spre tabăra din afara zidurilor, Conan reflectă; cu ce rămăsese după ceremonia aceea... speranţe, şi nimic mai mult. Nu-i plăcuse de Eochy şi cu atât mai puţin îi plăcea ce spusese Cathbad despre el, aşadar nu-i mai rămânea decât speranţa. Speranţa că teama superstiţioasă faţă de anatemele lui Cathbad avea să-l ţină pe Eochy pe calea cea dreaptă, o cale a păcii.

Era ca şi cum ar fi lipsit o verigă a lanţului, un crez adânc, intim, care să-i unească pe toţi oamenii săi, altminteri dezbinaţi de ura dintre triburi şi de micile, meschinele rivalităţi teritoriale. Aveau o infinitate de zei pe care îi celebrau în natură şi în persoane, animale, plante şi chiar prieteni. Fiecare divinitate din Inis Fail era specializată, şi credinţa faţă de ea putea fi îndreptată spre rău sau bine, după cum era mai potrivit şi după cum o cerea situaţia. Înţelegea că poporul său ar fi avut nevoie de un zeu unic, superior tuturor celorlalţi, care să lucreze în interesul oamenilor, un zeu blând, care să invoce pacea şi iubirea, ale cărui principii le-ar fi putut îmbrăţişa pentru a guverna cu înţelepciune.

Dar acesta nu exista. Erau doar fanteziile sale, de care trebuia să se căiască imediat, pentru a nu aduce jignire zeilor.

Amurgul aduse însufleţire şi nerăbdare în Temair Luachra; urmau petrecerile. Şi petrecerea însemna pentru fiecare altceva. Cathbad, druizii, nobilii şi căpitanii petreceau la banchetul regelui; hoţii şi cerşetorii, oamenii fără căpătâi şi soldaţii sărbătoreau cu resturile şi cu ce reuşiseră să fure.

Ploaia începuse din nou şi focurile abia reuşeau să aducă puţină lumină pe uliţe. Eochy trimise o escortă să însoţească grupul arhidruidului până la tabăra din afara capitalei. Cathbad îi mulţumise, refuzând politicos invitaţia de a înnopta în încăperile pe care i le oferise *Ard Righ.* Nu-i venea să-şi lase elevii singuri într-o noapte ca aceea.

Esplanada largă şi culoarele întunecate din inima capitalei erau populate de oameni necioplişi, violenţi, pentru care pretextul sărbătorii era adesea o ocazie bună pentru a regla cu tăişul spadei conturi mai vechi sau pentru de a lua lucruri de preţ de la câte unul care se îmbătase. Hidromelul şi băutura fermentată, concentrată şi închisă la culoare, stârneau instinctele cele mai josnice. Nepăsători la ploaie, soldaţii se amestecau cu tâlharii, uniţi de patima pentru alcool, duhnind de vomă şi urină, adormiţi în vreun ungher, dacă erau mai norocoşi, altfel, zăcând cu gâtul tăiat. Murdari de sânge, puţeau precum cadavrele animalelor cu ale căror piei se îmbrăcau.

Spectacolul acela abrutizant îi reînvia lui Conan prea multe imagini dureroase, ce i se înfăţişau în minte cât se poate de limpezi. Cât de îndepărtate păreau jovialitatea de la Uisneach, blândeţea şi căldura unei astfel de sărbători fraterne...

Starea sa de spirit era aşa de evidentă, încât Cathbad mormăi:

— Aici, în locul ăsta, poţi găsi reprezentanţi din întregul Inis Fail, deci şi din Toraigh, de ce să ne mirăm, aşadar,

dacă tradiţiile şi obiceiurile din afara insulei fomorienilor sunt aceleaşi?

Numele Temair Luachra venea de la *Teamhair,* „locul orizontului larg”. Iar colina pe care se înălţa capitala era splendidă în dimineaţa aceea. De sus, puteai contempla întreaga câmpie a lui Breg, unde culorile îşi etalau nesfârşita bogăţie de nuanţe. Scena părea aceeaşi ca în legenda în care Eochy îl întâlnea pe unul din fiii lui Dagda, zeul Midir cel Mândru.

O porniră la drum printre câmpuri înflorite, iar frigul pe care îl strecurase în suflet noaptea ce tocmai se încheiase părea o amintire îndepărtată.

Cathbad conducea grupul, chiar dacă, foarte curând, drumul de întoarcere se dovedi a nu fi cel care ducea spre casă; Conan era sigur de asta, dar cunoştea de-acum bine şi caracterul lui Cathbad, drept care îl asaltă cu întrebarea:

— Învăţătorule, de ce ai făcut atâta scandal cu soţiile tale pentru o insulă de oameni vii, dacă nu mergem într-acolo?

Cathbad strânse din buze.

— V-am promis Insula Morţilor, şi aşa o să fie!

CAPITOLUL 10

În locul acela de cult, tăcut, ascetic, ridicat pe o insulă şi păzit de preotese profete, Cathbad citise pentru prima oară în sine însuşi. I se explicase că avea capacităţi de clarviziune autentice, bazate pe o energie necunoscută, care izvora din mâini şi-i permitea să vindece multe din relele trupului. Bolnavul simţea o căldură ce-l pătrundea, venind dinspre mâinile druidului; după câteva şedinţe începea să se simtă mai bine şi, în multe cazuri, se vindeca total. Cathbad nu ar fi ştiut să spună de unde provenea forţa aceea interioară magică, puterea aceea vrăjită, pe care o folosea pentru a face bine, dar presupunea că se cobora din cer. De acolo de unde veniseră Tuatha De Danaan. Privea fix, îndelung, albastrul infinit al cerului şi, după o vreme nu prea lungă, distingea puncte luminoase dansându-i în faţa ochilor, mai repede sau mai încet, după cum era momentul zilei. Era sigur că acelea erau izvorul de energie al universului, deşi le numea în glumă „licurici de ziuă”.

La fel de intensă era şi puterea de a prezice viitorul, un alt dar misterios pe care nu-l ceruse. Uneori părea că forţa minţii sale era cea care făcea să se mişte o cureluşă de care atârna o piatră a vulturului sau un medalion de aur, alteori încerca să stăpânească o baghetă de rabdomanţie, ce părea vie în mâinile sale, ştia să citească precum un încercat *neladoir* mişcarea norilor, zborul păsărilor, direcţia pe care o arătau acele subţiri puse să plutească pe apa neclintită. Şi mai erau şi intuiţiile sale legate de coincidenţe ciudate pe care doar el le desluşea în curgerea nesfârşită a evenimentelor, de la cele neînsemnate până la cele mai zguduitoare. Lucruri deosebite, fără nici o însemnătate pentru alţii, dar izbitoare pentru el. În mintea sa apăreau străfulgerări ce aruncau lumină asupra anumitor evenimente şi care i se arătau când aţipea, în trecerea de la somn la veghe sau în somnul mai puţin profund; le vedea

ca imagini complete sau fragmentate. Toate aveau în comun două lucruri – vorbeau despre viitor, fără vreo distincţie între momentele sau succesiunea în care aveau să se producă evenimentele, şi se adevereau întotdeauna.

Marele său merit era că reuşise să pună acea energie în slujba scopurilor sale şi că reuşise să înveţe în cele mai mici detalii de la învăţătorul său, un druid itinerant, o infinitate de trucuri de mare fineţe, cu care putea să încânte orice asistenţă. Adevărata sa formulă magică era felul în care ştia să pună laolaltă cele două daruri cu care era înzestrat şi să agite apoi energic amestecul.

Cathbad zări la linia orizontului ţinta spre care se îndreptau, cum nu se putea mai misterioasă.

— Pregătiţi-vă, ne-au văzut deja...

— Ai aflat dintr-o divinaţie, învăţătorule? întrebă o elevă.

— Nu; eu sunt călare, spre deosebire de voi, şi de aici, de sus, văd mai departe!

Cathbad îl cercetă pe Conan, care mergea înaintea sa. Nu avea puteri magice, dar poseda atâta energie cât nu mai găsise la nimeni altul. Iar bătrânul ştia că avea să fie obligat să o folosească până la ultima picătură ca să-şi împlinească destinul. Din toţi învăţăceii pe care-i avusese în lunga sa viaţă, Conan era cel mai bun; petrecuseră multă vreme împreună, şi momentul în care avea să o pornească pe drumul său se apropia cu paşi mari. Şi nu era, cu siguranţă, drumul unui druid. Despărţirea lor era iminentă, Cathbad ştia asta demult. În mintea zeilor Daoine Sidhe totul era stabilit cu precizie şi rânduit dinainte. Bătrânul îi transmisese toată cunoaşterea canonică a unui druid, la care adăugase toate „trucurile” pe care le ştia şi cu care putea să încânte şi să domine asistenţa: tot ceea ce alţii numeau în mod greşit „magie” şi care pentru Cathbad însemna „deprinderea gramaticii”. Era un luptător înnăscut, cu înzestrări fizice superioare, cu o inteligenţă iscoditoare şi vie, dar, din păcate, spre deosebire de Cathbad, elevul său avea limite bine definite de cele cinci simţuri, ca orice fiinţă umană. Şi, cu toată amărăciunea adâncă pe care o simţea

bătrânul, moştenirea aceea era un tărâm unde darurile sale nu aveau cum să ajungă. Încercase în mai multe rânduri să descopere la tânăr vreun semn de „adevărată magie”, dar nu găsise niciodată nimic.

Nu mai aveau mult timp la dispoziţie şi Cathbad îşi îngăduise să mai facă o ultimă încercare pe Insula Morţilor, cu preotesele de-acolo. Spera în ajutorul lor, pentru a alunga şi ultimele îndoieli cu privire la Conan, aşa cum se întâmplase şi cu el însuşi.

Elevul său se întoarse, neştiutor de toate acestea şi-i zâmbi cu afecţiune învăţătorului.

— O să dormim cu un acoperiş deasupra capului, în noaptea asta...

— Nu te baza pe asta, tinere iubăreţ. Ele vor să ne vadă bine! Nu deschid la nimeni seara, la ora asta, spuse descălecând de pe cal. Şi, pe urmă, cum te gândeai să ajungi până în satul lor? E din palafite. Înot? continuă întinzându-se şi arcuindu-se în spate. Ne instalăm aici! Spectacolul apusului merită efortul!

Vuietul talazurilor urca până la ei din adâncul oceanului, peste coastele stâncilor ce se înălţau în dreapta lor.

— Marea e agitată, învăţătorule, observă o elevă. Pare a fi ecoul lui Lir. Oare nu-i face plăcere vizita noastră? Sau o să se calmeze tocmai pentru că venim noi?

— Din câte ştiu eu, la ora asta, zeul Lir trebuie să fie ocupat să joace *fidchell* sau să lase gravidă vreo fetişcană frumoasă... Mai bine, spuneţi-mi ce-o să fie mâine seară. Cine poate să-mi spună? îşi întrebă Cathbad învăţăceii.

— O sărbătoare cu întreceri de muzică şi cântări?

— Altă ceremonie, şi tu o să fii în fruntea ei, învăţătorule?

— Preotese care or să danseze goale în lucirea focurilor?

Cathbad se răsuci dintr-odată; dar nu era vorba despre Anninn.

— Mai întâi, lună plină, şi pe urmă o *eiclips,* spuse Conan, punând capăt şuvoiului de răspunsuri prosteşti.

Soarele o să umbrească luna, şi noi o să rămânem în beznă.

Focurile de pe plajă trosneau pline de voioşie. Cei mai tineri dintre învăţăcei, băieţi şi fete, căzură răpuşi de călătorie. Cathbad şi Conan, în schimb, îşi găseau mereu energia să facă ultimele comentarii.

Arhidruidul arătă în jos, către palafite.

— Trăiesc într-un *crannog,* o insulă artificială, cu colibe construite în mijlocul unei scobituri, apărată împotriva talazurilor de stâncăria din jurul ei.

— Dar stâncile acelea nu sunt de ajutor împotriva piraţilor din Lochlann sau din Toraigh...

— Întocmai. Numai că, ce crezi, ei n-au reuşit nici măcar să se apropie de *crannog.* Iar cei câţiva care au ajuns până acolo cu intenţia să le violeze şi să pună mâna pe bogăţiile din templu nu s-au mai întors.

— S-au dus direct pe Insula Morţilor.

— Aşa cum spui. De altfel, făcuseră deja jumătate de drum! chicoti arhidruidul. Insula aceea e foarte aproape de *crannog,* dincolo de stânci, dar nevăzută pentru cei mai mulţi. Când apare dintre ceţuri, se vede nisipoasă şi joasă la orizont. Câteva valuri mai semeţe sunt de ajuns ca să o facă să dispară.

— Ştiu că acolo îşi are sălaş zeul celor morţi. De fapt, se numeşte Tech Duinn, „casa lui Donn”. El strânge sub acoperişul lui spiritele celor trecuţi de curând dincolo, înainte să înfrunte călătoria cea lungă către locul unde apune Grian, dincolo de Al Nouălea Val. Dar ce e pe insula asta, învăţătorule?

— Nu e mare lucru, dacă lăsăm la o parte viziunile pe care le provoacă fantezia!

— Sugestie sau hidromel?

— Nici una, nici alta, clătină din cap bătrânul.

Urechile sale erau atât de mari, încât lui Conan i se păru că mişcau aerul din loc.

— O băutură purificatoare din care toţi cei care vor să intre trebuie să soarbă.

— Iluzii, aşadar... vreo iarbă de vise.

— Nu tocmai. Eu am încercat asta odată. Îţi descătuşează spiritul. Face să iasă din adâncuri ceea ce nici măcar nu ştiai că-ţi doreşti... sau că ai în tine, continuă Cathbad luându-şi un aer enigmatic.

— Ştii ce zic eu, învăţătorule? Cred că serveşte ca să liniştească sufletele vizitatorilor bărbaţi... Atâtea fecioare tinere şi frumoase sunt ca un câmp de grâne, numai bune de cules pentru...

— Oare s-o găsi vreun leac sucelii tale? nu-l lăsă Cathbad să termine. După mine, ai stat prea mult prin preajma lui Anninn...

După ce rosti numele acela, amuţiră amândoi şi, întorcându-se, o porniră către culcuşurile de pe plajă.

— A meritat să facem excursia asta.

— Am pus eu oare vreodată la îndoială cuvintele tale, învăţătorule? se apără Conan cu ironie.

Cathbad bombăni fiindcă fusese luat astfel peste picior, în timp ce se apropiau, odată cu revărsatul zorilor, către vârful stâncăriei ce se înălţa de pe plajă.

Ajunseră la ruinele unui turn mare, abandonat, pe jumătate prăbuşit, ce se înălţa pe locul cel mai de sus, asemenea unei santinele solitare. Mirosul umed al mării ajungea până la ei, adus de curenţii de aer, iar fierberea verde a mării ce se izbea de stânci năştea o spumă albă, imaculată. Ecoul valurilor înfrânte se lovea de pereţii de piatră laolaltă cu ţipetele ascuţite ale pescăruşilor ce planau rotindu-se curioşi; dedesubtul lor, un cerc stâncos, şi mai încolo, către plajă, *crannog*-ul ce forfotea deja de viaţă. La dreapta, o umbră lungă, învăluită în neguri.

— Tech Duinn?

Cathbad încuviinţă din cap.

— Trebuie să fie vreun loc de trecere prin bariera de stânci, altfel chila bărcii e în pericol să...

— Trebuie... răspunse Cathbad ca un ecou. Dar dacă este, nu-l cunosc. Eu sunt un invitat de onoare prin locurile astea unde nimeni nu-ţi spune pe nume, dar o singură dată am avut ocazia să pun piciorul pe fâşia aceea de nisip. Şi atunci când am făcut-o, nu eram în firea mea.

Ceilalţi învăţăcei trebuiră să aştepte pe plajă. După cum prevăzuse Cathbad, nu le fu îngăduit să intre. O canoe goală, scobită dintr-un trunchi, înaintă către uscat prin apa limpede şi neclintită.

— Magie? strâmbă arhidruidul din buze, sarcastic.

— Curenţi marini, murmură Conan. Sperăm că au fost atât de drăguţe să ne pună şi o pereche de pagaie... spuse, urcând în canoe.

Ajunseră, într-o tăcere ireală, în satul de palafite. Era după-amiază, şi nici un semn al forfotei pe care o văzuseră de sus. Cum nu vedeau nici un loc în care să acosteze, începură să vâslească, încercând să înconjoare locuinţele. Înţeleseră foarte curând că avea să fie o încercare grea; călătoria părea fără sfârşit. Acum, în lumina soarelui, satul acela atârnat între ape şi timp nu numai că părea a fi părăsit, dar, în realitate, era mult mai întins decât şi-ar fi putut imagina, ca şi cum, oglindindu-se în apa neclintită, şi-ar fi dublat dimensiunile. Vâsliră până la latură deschisă spre mare, iar ajunşi acolo, îi întâmpină ecoul unui clocot surd. Dar, contrar aşteptărilor, sunetul mohorât părea să vină din mijlocul grupului de colibe, acolo unde Cathbad povestise că se înălţa o construcţie votivă înaltă, în care nu intrase niciodată. Ajunse atunci până la nările lor un iz de sulf, purtat de vântul care îşi schimbase direcţia şi bătea acum dinspre uscat.

— Băiete, să nu glumeşti niciodată cu ele. Sunt în stare să dezlănţuie furtuni, să provoace boli şi să ucidă duşmanii cu blesteme supranaturale!

Nevăzut la prora pirogii, Conan strâmbă sceptic din buze. Îi veni în minte că, probabil, bătrânul stătuse prea mult în soare.

Pe când îşi încheiau periplul, două prezenţe umane se materializară în faţa lor. Două femei în haine lungi preoţeşti coborâră în apă o scară scurtă de lemn. În spatele lor, stătea un grup de druide înveşmântate în culori mai puternice, care arătau rangul lor social înalt – delegaţia de întâmpinare.

În vreme ce urca scara, Conan observă că hainele preoteselor erau cât se poate de simple. Nu se îngăduise nici o concesie formei, faima şi-o cuceriseră doar prin materialul din care erau ţesute. Îşi amintea acum cu mai mult respect de cuvintele lui Cathbad.

Arhidruidul urcă cel dintâi şi o îmbrăţişă pe preoteasa cea mai în vârstă, subţire ca o ramură de scoruş.

— *Soră...*

— Cathbad, au trecut atâţia ani...

Vorbele ei îi amintiră lui Conan că în locul acela numele nu existau, ca şi cum viaţa fiecăreia dintre ele fusese nimicită pentru a putea sluji rugăciunii.

— Nu putem să vă dăruim prea mult timp. Seara asta şi noaptea.

— *Soră,* zâmbi Cathbad, ştim amândoi că e suficient. Şi luna o să fie exact aşa cum trebuie.

— *Ben-Reine ny hoie.* Da. Regina nopţii e gravidă. Dar acum vino... Veniţi cu noi. O să ai vreme să-mi explici tot ce vrei să afli despre tânărul *Eachtrannach...* încheie, privindu-l pe oaspete pe sub sprâncene.

Conan tresări, ca întotdeauna, auzind acele cuvinte care îl întâmpinaseră, şi într-un loc mai apropiat de Tărâmul de Dincolo decât de Toraigh.

O porniră spre centrul satului şi tânărul observă că nici una dintre cele de faţă nu îndrăznea să ridice privirea spre cei doi oaspeţi, nici măcar când le încuraja cu un surâs blând.

Cathbad şi preoteasa cea bătrână mergeau la câţiva paşi înaintea grupului, discutând în şoaptă. Intrară într-un labirint tăcut de colibe identice – varianta în lemn a uliţelor pietroase din Temair Luachra. Sărătura se aşezase

pretutindeni, iar mirosul apei de mare era amestecat cu parfumuri exotice de flori necunoscute şi ierburi de leac.

Conan înţelese că trebuia să fie o ocazie deosebită. Li se deschiseră înainte porţile pavilionului central, iar ceea ce văzu înăuntru şi grandoarea uriaşei construcţii din lemn îi tăie răsuflarea. Nimic nu se putea asemui cu ceea ce zări tronând chiar în mijloc: podeaua din lemn era deschisă, făcând loc porţii de intrare în regatul demonilor din Sidhe! Conan făcu ochii mari. O îngrămădire imensă, acoperită cu mâl, se înălţa direct din adâncurile mării, vomitând continuu noroi şi aburi de pucioasă. Ieşea din pământul de sub apele oceanului, cu un bolborosit surd, cleios şi respingător. Conan făcu un pas înapoi şi văzu că preoteasa cea bătrână şi Cathbad îl urmăreau amândoi pe furiş, zâmbind.

— Nu te teme, *Eachtrannach.* Demonii sunt ultimul lucru ce poate să intre în locul ăsta, îl îndemnă cu blândeţe preoteasa subţire. Gândeşte-te, mai bine, că ceea ce vezi aici dă căldură şi apă caldă şi pe timp de iarnă.

Aerul era îmbibat de mirosuri necunoscute lui Conan şi tânărul înţelese că acel *crannog* se dezvoltase chiar în jurul fenomenului natural pe care îl avea în faţă. Jur-împrejurul deschizăturii, în cercuri concentrice, închise în arzătoare pentru jăratic meşteşugit lucrate în bronz, ardeau focurile sacre aprinse din Bel, rugul original de unde fusese aprinsă fiecare flacără din Inis Fail.

— Marea ne dă peştele, şi, după cum probabil ai observat, avem mai multe locuri în care lucrăm toate cele de trebuinţă ca să supravieţuim fără ajutorul nimănui, continuă femeia. În mica noastră lume, socotim că stăm bine pe picioarele noastre.

— Sunteţi nişte femei deosebite, soră. Şi nu numai după ce văd aici... Cathbad venerează puterea voastră şi-o socoteşte unul din misterele de nepătruns din Inis Fail.

— Învăţătorul tău e şi pentru noi un învăţător, se apără ea.

Conan văzu un aşternut aspru pregătit din paie în mijlocul încăperii, lângă izvorul aburilor.

— E pentru tine, *Eachtrannach.*

Chiorăitul stomacului îi aminti că se apropia ora cinei. Întâmplarea nu-i scăpă preotesei subţiratice.

— Poţi să uiţi de mâncare. Mintea trebuie să fie limpede şi uşoară, ca să putem descoperi în tine ceea ce căutăm.

A fost rândul lui Conan să ridice din sprâncene, privind spre Cathbad.

Bătrânul răspunse printr-un gest de neputinţă privirii lui întrebătoare.

Conan se lăsă dezbrăcat de preotese, fără să pună întrebări. Slujitoarele evitară să-l privească în ochi; în sfârşit, rămase doar cu o fâşie lată din blană de miel ce-i acoperea şoldurile, în timp ce i se aplica o unsoare sacră pe frunte şi pe inimă – locurile unde-şi au sălaşul sufletul şi sentimentele. Preoteasa cea bătrână se tulbură văzând frunza de trifoi de pe fesa tânărului. Pupilele i se deschiseră peste măsură; se întoarse spre Cathbad, care încuviinţă în tăcere.

Furat de atmosfera atât de aparte de ceea ce ştia el, Conan auzi cu întârziere cuvintele femeii ce conducea acea stranie comunitate:

— Mai întâi trebuie să te cufunzi...

— Unde?

— În mare, unde altundeva? zâmbi bătrâna văzând figura îngrijorată a lui Conan. Credeai că trebuie să te arunci în aburii clocotiţi?

Atins la punctul sensibil, tânărul ajunse la o scăriţă din lemn, rezemată de o verandă ce se deschidea deasupra unui ochi al lagunei. Intră cu picioarele în apă şi o simţi călduţă. Nimic magic, pur şi simplu izvorul sulfuros curgea acolo pe sub apa mării. Ridică privirea spre cer şi observă puternica *rehollys* a lunii pline. Tocmai se pregătea să invoce ocrotirea zeiţei Esca, zeiţa lunii, când îi atrase atenţia un clipocit abia simţit. Două umflături se formară în apă, apoi se făcură nevăzute. Lumina era suficientă pentru

a recunoaşte solzii peştelui, dar nu destul de puternică pentru a desluşi amănuntele. Dacă era vorba de un monstru marin, nu era uriaş ca aceia pe care pescarii din Toraigh se mândreau atât că-i văzuseră, dar bunul-simţ îi sugeră să-şi scoată picioarele din apă.

— Nici nu e atât de groaznic cum crezi... îl apostrofă din spate o voce. Şi, în plus, apa e fantastică.

Tânărul se întoarse şi crezu că lumina palidă, lăptoasă îi juca feste. Cathbad se răsuci pe călcâie, lăsând să se înfiripe înaintea tânărului o viziune a ceea ce, cu siguranţă, era *Aine,* zeiţa iubirii din neamul Tuatha De Danaan. Avea părul lung până la şolduri şi nişte ochi surâzători ce împodobeau un chip de o frumuseţe desăvârşită. Conan înghiţi în sec. „Sunt fecioare, Conan. Şi, ca toate fecioarele, trebuie să aibă, cu siguranţă, un motiv ca să ţină atât la fecioria lor...!” îşi aminti cuvintele lui Cathbad. „Sunt preotese cu două *geasa,* două prohibiţii religioase, asupra lor. Ca să poată fi păzitoarele focurilor sacre, trebuie să nu se fi culcat niciodată cu un bărbat, iar pentru a putea prezice viitorul şi a citi în inimile oamenilor, trebuie să-şi păstreze pentru totdeauna fecioria, fără să caute în altul plăcerile trupului.”

— Consideră şi asta o probă a curajului tău, adăugă fata, nemişcată, în pragul palafitei. Ştiu că eşti sceptic din fire, dar suntem aici ca să te ajutăm. Nu e în folosul nostru să te lăsăm să dispari în burta vreunui peşte uriaş! zâmbi ea cu căldură.

Conan desluşi o asemănare vagă, dar mintea sa tulburată de toate acele întâmplări miraculoase nu reuşi să vadă limpede.

— Şi noi trebuie să ne îmbăiem de mai multe ori pe zi în apa asta... E o *geasa* ce ne obligă să o facem. Vară, iarnă, nu are importanţă, nu suferim de frig!

Doar mai târziu, amintindu-şi acel episod, Conan reflectă la expresia de stupoare care, probabil, îi apăruse atunci pe chip. Uitând de monstrul marin, de sugestie, de ceremonie, de locul în care se afla, începu să coboare scara, fixând

hipnotizat, cu ochii şi cu mintea, frumuseţea răpitoare a fetei. Se cufundă în apa lagunei şi încercă să-şi obişnuiască repede ochii să vadă sub apă; se pusese deja în gardă, dar nu zări nici urmă de monstru. Când urcă din nou scara, fata dispăruse şi ea.

Înăuntru, îl aşteptau doar preoteasa cea bătrână şi Cathbad. Tânărul se simţea răvăşit; capul i se învârtea şi toate lucrurile începuseră să-i pară nesigure şi deformate. Îi trecu prin minte că era din cauza unsorii ce se absorbea în piele, când vestala cea subţiratică îi puse în mână o cană de lemn plină cu infuzie de ierburi.

— Cu asta, o să dormi până dimineaţă. Cel puţin aşa cred, după energia şi rezistenţa pe care le dovedeşti.

— Numai să nu fie rădăcină de *eccineol* otrăvitoare...

Bătrâna preoteasă zâmbi din nou binevoitoare.

— Nu te teme, *Eachtrannach*; sunt doar *deoch suain,* poţiuni pentru somn, care să te ajute în *dercad,* în meditaţie.

— *Eolus leis an reltainn,* adăugă Cathbad, care nu-l lăsase nici o clipă singur. O să-ţi arate calea folosindu-se de stele, adică o să-ţi citească în *ainm,* în străfundul sufletului.

Însă Conan nu-l mai asculta.

Preoteasa sprijini cu mâna capul tânărului, lăsându-l să alunece spre aşternut, şi îi şopti lui Cathbad:

— Va trebui să-l veghem. Măcar câteva ore, până când începe *eiclips...* S-ar putea să aibă un somn foarte agitat.

— Chiar aşa. N-aş vrea să-l las să se rostogolească până în ceaunul ăsta cu apă în clocot. După ce l-am îngrijit atâta până acum, nu mi-ar plăcea deloc să-l văd cum fierbe la foc mic!

Apa se retrase de pe uscat şi, în sfârşit, îi apăru Insula de sub Mare. Intră printr-o poartă prinsă în cuie mari, pe care o dibui printre rădăcinile unui copac uriaş ca turnurile cele mari din Toraigh; ochii săi învinseră bezna dinăuntru şi desluşiră drumul însemnat de lumânări aprinse. Îl urmă

sau, mai degrabă, îşi urmă nasul, căutând urma unor parfumuri de flori.

Şi, în sfârşit, o văzu. Nu avea s-o mai uite niciodată, nici în viaţa aceasta, şi nici în toate celelalte vieţi. Dormea într-o încăpere, pe un pat cioplit din lemn viu, şi era de o frumuseţe neînchipuită, imposibilă. Îi vedea de sub pături doar chipul şi mâinile. Dormea, respirând uşor, iar camera era cufundată în parfumul florilor uscate şi inundată de razele soarelui. În tăcerea aceea, Conan înţelese că se afla înaintea unei fiinţe magice. Patul avea deasupra un acoperământ dintr-o ţesătură de preţ, albă, ornată cu trandafiri stacojii precum roiba. Mai era împodobit şi cu o altă stofă, cu inimi roşii, ce păreau să palpite. Păturile nu erau din blănuri, ci păreau ţesute din aer: albastrul lor întunecat ca noaptea reproducea imaginea unui cer cu stele lucitoare, din aur. Peste tot se vedeau decoraţiuni şi cusături fine, catifelate şi moi, ca sânul delicat al acelei creaturi, ce se ridica şi cobora în somn. O statuie transparentă în formă de bufniţă, aşezată pe podea, reflecta în cameră lumina soarelui. Lângă pat, o figură feminină, cu o vârstă nedefinită, stătea, cu picioarele strânse, pe un jilţ moale, căptuşit cu lână. Nemişcată. Se confunda aproape cu revărsarea de stofe din mica încăpere. Era îmbrăcată în culorile preţioase pe care le etalase regele Eochy şi ţinea în braţe un spiriduş pleşuv, care îl privi cu ochii săi migdalaţi. Era îmbrăcat cu un veşmânt ce cădea în falduri şi îl învăluia în dulci unduiri.

O veveriţă ieşi de sub pat şi se căţără până lângă capul desăvârşit de frumos al fetei care dormea. Îşi mişcă lăbuţele şi un roi de fluturi coloraţi zbură, lăsând o dâră luminoasă. Veveriţa atinse părul blond, lung şi moale al copilei, care păru că se trezeşte. Primul lucru pe care ea îl văzu a fost gura, deschisă într-o nemărginită uimire, a lui Conan, care stătea acolo, privind-o fără să se poată clinti din loc. Ea deschise ochii mari şi verzi, frumoşi ca o vrajă născută din iubire, dar cu pupilele verticale, de felină. Încercă să sară în picioare, dar nu izbuti să umble şi se

prăbuşi în braţele tânărului. Conan se îndrăgosti într-o clipită, dacă aşa ceva era cu putinţă. Ea deschise gura, dar în loc de cuvinte, se auzi în cântec nespus de dulce, o voce divină, cum numai la curtea lui Dagda se putea întâlni. Nu exista în lumea celor vii, şi nici în Tărâmul de Dincolo de Al Nouălea Val, o creatură atât de frumoasă; era sigur de asta, mai sigur decât fusese vreodată de orice altceva.

Şi, niciodată până atunci, nu plătise atât de scump trezirea din somn, clipa când trebuia să se despartă de un vis. Conan scoase un urlet de spaimă, izvorât din străfundurile minţii sale şi se ridică în capul oaselor în aşternut, iar ochii săi violeţi păreau flăcări, vâlvătăi mistuitoare... Dar ea nu era. Nu era. Coşmarul cel mai apăsător a fost acela de a se trezi pentru a înţelege că trăise întâlnirea aceea, cu toată patima ei, doar în mintea sa.

Noaptea era adâncă. Nu departe, Cathbad dormea ca un prunc. Conan îşi dădu seama că urletul nu existase decât în imaginaţia sa. Totul în jur era gol; numai musculiţe şi fluturi de noapte, atraşi de dansul luminos, dar necruţător al limbilor de foc. Avu senzaţia că se trezise înainte de ora pe care o indicase bătrâna preoteasă, dar într-un mod ciudat, se simţea euforic. Efectele poţiunii dispăruseră fără urmă. Cathbad îi explicase că, folosindu-se de somnul lui, fecioarele aveau putinţa să-i citească darurile cu care era înzestrat. Ei bine, nu ştia care avea să fie rezultatul acelei divinaţii, dar fapt e că se simţea indestructibil, invulnerabil. Îi era imposibil să adoarmă din nou. Doar dacă nu cumva visa în continuare... Se ridică şi porni să colinde, mânat de curiozitate, prin *crannog.*

Umbla îmbrăcat doar cu fâşia de piele încinsă peste mijloc. Umezeala se lipea de el laolaltă cu mirosul veşnic prezent al sării de mare. Îi trecu prin minte să plonjeze în apă – şi chiar îşi închipui cât de plăcut ar fi fost –, dar îl opri amintirea celor două cocoaşe de la suprafaţa apei. Simţea încă pe limbă gustul infuziei, iar sub picioare, lemnul aspru

al palafitelor. Trebuia să fie atent să nu scârţâie. Gândul i se duse apoi la Tech Duinn, Insula lui Donn. Din punctul acela, schimbă direcţia, atent să nu-l urmărească cineva. Se strădui să nu se mintă pe sine însuşi. În realitate, ştia ce anume pornise să caute, chiar dacă nu avea nici o speranţă. În faţa ochilor îi juca încă vie imaginea chipului tinerei preotese şi felul în care o văzuse în vis, preschimbată.

Merse vreme îndelungată prin labirintul acela, înconjurat de tăcerea şi calmul unei comunităţi ce părea că nu se teme de duşmani, ocolind cu grijă colibele de unde se auzeau zgomote şi căutând să se orienteze către latura dinspre mare, după cum îşi amintea că văzuse de pe înălţimea stâncoasă. Nu era uşor; eclipsa îşi urmase cursul firesc şi trecuse de puţină vreme de punctul culminant. Deşi încă palidă, lumina începuse să-şi recapete încet puterile.

Un zgomot uşor, ce venea din apă, îi atrase atenţia. Se apropie şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. O văzu din spate pe tânăra preoteasă pe care o căuta. Stătea ghemuită pe dig şi arunca heringi şi resturi de peşte creaturilor lui Manannan, zeul mării, fiul lui Lir şi stăpânul Tărâmului de Dincolo. Iar Conan nu era atât de neştiutor, încât să nu recunoască monştrii marini cu aripa triunghiulară de pe spate, care invadau chinuitor coşmarurile pescarilor din Toraigh. Veneau până la mal, domesticiţi ca nişte căţeluşi. În timp ce urmărea tabloul neliniştitor, auzi cum le spune pe nume – toate, nume de divinităţi ale mării – de parcă i-ar fi cunoscut dintotdeauna. Fata făcu apoi gestul cel mai nebunesc cu putinţă. Se aruncă între ei şi începu să înoate spre larg. Conan văzuse un om sfârtecat de astfel de fălci, nu departe de stâncăria de pe Toraigh. Veneau până sub buza malului ca să se hrănească din resturi şi se azvârleau pe oricine şi orice ajungea în apă. Cum se întâmplase, de pildă, când Chicol, punând un pariu, aruncase acolo un sclav.

Tânărul se hotărî să ia una dintre canoele, multe la număr, ce stăteau trase la mal. Coborî în ea cu multă grijă. Zărea, prin bezna eclipsei, umbre mari ce spărgeau valurile în jurul micii ambarcaţiuni. În timp ce vâslea, şiroaie de sudoare începură să i se prelingă pe spinare. Îşi dădu seama cât de prostesc era gestul său. Pe coaja aceea de nucă, era suficientă o lovitură de coadă pentru a-l răsturna în apă.

Dar lovitura nu veni.

Părea că acele creaturi ale lui Manannan îl escortau, stăpânindu-şi forţa neînchipuit de mare pe care o aveau. Nici un alt om n-ar fi putut scăpa cu viaţă din faţa lor.

Fericit de îngăduinţa ce i se arăta, Conan vâsli mai departe pe dâra lăsată în apă de tânăra fată şi, mulţumită ei, reuşi să desluşească locul prin care putea ieşi printre stânci către deschiderea mării. Rămase uimit de uşurinţa cu care fata reuşea să înfrunte curentul potrivnic înotând spre larg; el trebuia să lupte din greu ca să se ţină în urma ei. Nu apucă să-şi ducă până la capăt gândul căci, dintr-odată, apăru... Linia magică, măruntă şi nisipoasă, a lui Tech Duinn. Învingându-şi emoţia, căută un loc unde să tragă la malul Casei lui Donn. Sub ea, se găsea Tărâmul Tinereţii Veşnice, sau Insula de sub Mare, sau Insula Morţilor.

Debarcă, dar nu-l aşteptau acolo preotese cuceritoare şi cu atât mai puţin spirite aşteptând clipa trecerii către Dincolo. Doar un bolborosit răsunător în mijlocul insuliţei, o altă gură care sufla nori de aburi. Nici vorbă de *celtchair dhichlethi,* mantia magică de ceaţă la care se gândea Cathbad! Iată care era explicaţia haloului fumegând, ce înconjura veşnic insula şi o ascundea ochilor iscoditori.

În bezna artificială a eclipsei, fata se lăsase singură prinsă în cursă. Acceptase să se supună unei *geasa* care îi impunea să se scalde în apele acelea de mai multe ori pe zi.

Conan o zări alergând pe nisip nu departe de el. Ea se întoarse încă o dată în timp ce încerca apa cu vârful

degetelor. Lui Conan i se păru – deşi n-ar fi putut să jure – că îi zâmbise cu bucurie.

Tânărul se ghemui în poziţia tipică celţilor şi se pregăti de aşteptare. Ceva trebuia să se întâmple, chiar dacă nu ştia ce anume.

Şi totuşi, nu se întâmplă nimic. Ea se arătă fără pudoare, se lăsă să alunece cu agilitate în apă, iar părul lung se răsfiră, plutind ca o corolă de petale abia deschisă. În lumina lunii ce cucerea tot mai mult scena, spectacolul îi tăie răsuflarea. Era pe jumătate afară din apă, cu sânii goi, şi părea că se bucură de atingerea peştişorilor ce mişunau printre stânci.

Dezamăgit, Conan hotărî că o făcuse destulă vreme pe paznicul şi se răsuci, hotărât să se întoarcă la canoea sa.

Iată că, dintr-odată, fata făcu un salt şi, pe când se cufunda din nou, linia unduioasă a şoldurilor fetei ieşi din apă, urmată de alte rotunjimi. Sub clarul de lună ce urmă eclipsei, Conan deschise ochii mari. Dacă era într-adevăr ceea ce credea că văzuse... dar nu, scutură din cap. O asemenea fantezie era prea exagerată, chiar şi pentru Cathbad. Se gândi că mintea sa, amorţită de infuzia de ierburi, îi jucase feste; scrută atent semiîntunericul, dar nu reuşi să audă plescăitul în apă al cozii unui peşte uriaş.

De un singur lucru era sigur: ce luase el drept cocoaşele unui monstru erau de fapt nişte fese!

După ce viziunea dispăru, lui Conan nu-i rămase decât să se întoarcă la *crannog,* pentru a se aşeza pe scăriţa din faţa lagunei, a construcţiei principale. Orice urmă de somn, cât de mică, dispăruse deodată.

— Crezi şi tu că ai văzut ce credeam eu că am văzut, în urmă cu mulţi ani? întrebă Cathbad, ce venise în spatele lui Conan, tăcut, precum o apariţie spectrală.

De altfel, tânărul era atât de tulburat, încât nici chiar dacă ar fi apărut un urs dintre tufişuri nu s-ar fi întors.

— Te întreb fiindcă şi eu am nevoie uneori de confirmări... nu se înfăţişează oricui; doar celor pe care îi

consideră vrednici de o astfel de onoare. Cu siguranţă, n-a fost unul din trucurile mele obişnuite...

— Nu sunt chiar aşa sigur... şopti repede tânărul, cu răsuflarea tăiată. Era o fiinţă magică, frumoasă ca aceea din vis...

— Da, ştiu, şi eu am spus la fel după ce am băut aceeaşi licoare ca tine. Şi au trecut atâtea luni. Aveam vârsta ta pe atunci. Dar femeile acelea numără mai multe sute de ani, adăugă neconsolat. Preoteasa tânără pe care crezi că ai văzut-o e aceeaşi cu cea care te-a primit. Doar că ţi s-a arătat cum era în floarea vârstei. N-ai recunoscut-o, Conan? întrebă Cathbad. Totuşi, ar trebui măcar să-ţi imaginezi cum o cheamă...

Conan răspunse vorbind rar, fără să se întoarcă:

— E Fidelma, nu-i aşa, învăţătorule? Faimoasa Fidelma, clarvăzătoarea cea mai frumoasă şi celebră din Inis Fail... Nu mi-o închipuiam aşa.

— Inima ei a bătut mai repede pentru tine, dar ştii că nu-i este dat să se îndrăgostească, comentă mişcat Cathbad. De altfel – se reculese el după o clipă, chicotind – tu te-ai culca cu o femeie despre care se spune că ar avea mai mult de două sute de ani?

Urmă o scurtă tăcere.

— Din păcate, nu vom fi niciodată siguri, chiar dacă am rămâne pe stâncile astea încă multe mii de eclipse lunare.

— Scepticismul tău îmi sună la fel de plăcut ca mugetul unui bou! se zborşi bătrânul. Ziceam că eşti şiret ca un lup, când, de fapt, eşti prost ca un viţel! Fiinţele feminine pe care le-am văzut sunt femei minunat de frumoase, jumătate femei, jumătate peşti. *Merrows!*

— Cum le-ai spus, învăţătorule?

— *Merrows* sau *Murdhuacha.* Pentru mine, sunt simbolul soţiilor! Te atrag, cu cântecele lor insinuante şi cu frumuseţea lor. Le cazi în mreje, te căsătoreşti cu ele... şi te trezeşti că ai de-a face cu jumătatea mai puţin încântătoare, pe care ţi-au ascuns-o. Şi, dacă nu era de ajuns, chiar şi partea plăcută se ofileşte cu trecerea anilor.

Oricum ar fi, fiinţele acelea feminine stau adunate pe stânci, îngână incantaţii de o nespusă dulceaţă, pescarul aude, se îndreaptă spre ele în căutarea uscatului şi naufragiază pe stânci. Iar ele îi fură sufletul şi-i mănâncă inima.

— Eşti acelaşi ţap cinic şi bătrân dintotdeauna, Cathbad...

Vocea plină de reproş era a bătrânei preotese. Conan observă că avea părul ud şi chiar şi tunica i se lipise de pielea umedă.

A fost rândul lui Cathbad să replice cu o undă provocatoare în glas:

— Supremaţia femeilor divine din Inis Fail e cunoscută tuturor... se bucură de aceleaşi privilegii la fel ca bărbaţii, ele sunt cele care fac curte eroilor şi-i cuceresc. Se cunoaşte puterea lor de a iubi, frumuseţea şi lipsa lor de prejudecăţi, tinereţea lor veşnică!

— Mai eşti şi un adorabil codoş, Cathbad. Şi, de când te-am respins, cu ani în urmă, ai înţeles, dar nu reuşeşti să mă ierţi... continuă ea, apropiindu-se şi mângâindu-i obrazul aspru. Există iubiri imposibile – şi, spunând aceasta, se întoarse către tânăr. Nu-i adevărat, Conan?

— Aşadar, primul răspuns l-ai dat deja. Pentru mine, e o iubire imposibilă. Dar al doilea... Care e verdictul, soră?

Ea coborî privirile şi, în acel moment, vocea sa le păru tuturor tânără şi fragedă, ca aceea a copilei pe care Conan o urmase în vis şi pe Insula lui Donn:

— Nu e dăruit cu *imbas forasnai,* ca tine, Cathbad. Nu are lumina clarviziunii. E doar un om, un biet muritor. Dar un om plin de măreţie ce-şi va împlini destinul prin puterea voinţei pe care va trebui s-o arate, prin energia pe care o are dinlăuntrul lui, prin calităţile sale şi prin ajutorul unei femei. Visul pe care mi l-a povestit o dovedeşte...

— Eu nu ţi-am povestit nici un vis, soră!

— E mult mai important ce a spus în somn... continuă ea, de parcă comentariul acela n-ar fi avut nici o însemnătate.

Conan se crispă. Orgoliul îl împiedica să creadă că ar fi avut şi anumite slăbiciuni.

— Am vorbit în somn?

— Da, tinere Conan. Ai răspuns la toate întrebările pe care ţi le-am pus. Şi tocmai prin ele am reuşit să-mi dau seama dacă eşti dăruit cu *imbas forasnai.* Era şi Cathbad lângă mine. Dar n-ai de ce să te simţi prost. Nu-ţi micşorează cu nimic calităţile. Erai sub efectul ierburilor mele.

— Nu se poate, scutură el din cap. Nu cred.

— Ai face mai bine să crezi, spuse femeia, apoi se apropie cu un aer plin de seriozitate şi îi atinse braţul stâng, care porni pe dată să-i ardă, ca şi cum ar fi fost rănit. O să-ţi povestesc arunci care a fost splendidul şi cutremurătorul tău vis, îi zâmbi bătrâna preoteasă, începând să povestească ceea ce Conan credea că nu împărtăşise nimănui altcuiva.

Mohorât precum zorii cenuşii ai zilei în care se întorceau îmbarcaţi în canoea aspră purtată de maree, deşi divinaţia îi umpluse toată fiinţa cu o senzaţie de uşurare şi mângâiere, Conan se simţea mărunt, furios pe sine şi dezorientat.

Şi aşa rămase până în ajunul sosirii la Mur Ollamhan. În ultima noapte, călătoriră printre dune de nisip alb şi printre ierburile marine ale unei plaje din nord. Colinele domoale ce străluceau în depărtare erau verzi în lumina soarelui şi albastre, sub razele diafane ale lunii. În bezna umedă, vântul mângâia trupurile, iar răsuflarea sa umfla pânza amintirilor printre fulgerele furtunii ce se iscase pe mare. Întrezări, pe micul promontoriu ce atârna deasupra satului Mur Ollamhan, îngrăditura de stejari şi sălcii ce înconjura un covor de păducel; în lumina lăptoasă a nopţii, sfâşiată de fulgere îndepărtate, copacii păreau făcuţi din gheaţă transparentă. În mijloc se aştepta să vadă dansând două druide, şi Conan nu se putea hotărî între Aoife, cea

strălucitoare şi plină de energie, şi frumuseţea magică a tinerei Fidelma.

Apoi înţelese deodată că mai era şi o a treia minune care îşi făcea loc în adâncul inimii sale – pământul acela, pământul său, Inis Fail.

CAPITOLUL 11

Rafalele reci de vânt măturau platoul pe care se afla Mur Ollamhan cu o încăpăţânare tipică pentru anotimpul morţilor. Trecuseră câteva luni de la călătoria la *crannog*-ul din lagună şi în tot acel timp, printre ceasurile în care studiase poezia şi cântecul, elegia şi satira, Conan înţelese că pentru el locul în care se afla atunci nu mai era o şcoală, devenise încetul cu încetul o casă, un bârlog unde să se refugieze, un cuib unde era întotdeauna bine primit.

Nici o zi nu semăna cu alta la ei în comunitate. Fusese o după-amiază tristă; murise mistreţul lui Cathbad. Câţiva învăţăcei îl descoperiseră căzut pe jos, la marginea desişului, fără o zgârietură.

— Probabil vreun spirit al pădurii i-a mâncat inima, fusese explicaţia arhidruidului, dar nici unul din cei doi nu crezu cu adevărat.

Era o pierdere simbolică. Mistreţul reprezenta emblema druizilor, şi o asemenea moarte nu prevestea nimic bun.

Cu toată întâmplarea, chiar în seara aceea urmau să înceapă sărbătorile lui *Samhain,* care aveau să se prelungească noaptea întreagă. Era data la care în Inis Fail se celebra nu numai începutul iernii, ci şi începutul anului. Sărbătoarea morţilor. Sidhe se arăta privirilor în întuneric şi îngăduia spiritelor să întâlnească fiinţele umane. Cine nu avea de ce să se teamă sărbătorea; cine încă ascundea conturi nereglate cu trecutul nu ştia unde să rămână. Tărâmul de Dincolo îşi deschidea porţile, iar sufletele ce sălăşluiau acolo puteau ieşi pentru a cere socoteală celor încă vii care le nedreptăţiseră.

Alimentat de cea mai tânără dintre cele patru soţii ale lui Cathbad, focul ardea vesel în căminul alcătuit din pietre. La cină, carnea de berbec fript pe jar avea obişnuita sa aromă pătrunzătoare, iar mirosul făcea să schelălăie câinii din jurul satului. Înfulecând cu poftă, Conan simţea

atmosfera tristă din colibă şi dădu vina pe moartea mistreţului ce le ţinuse companie.

Cea mai în vârstă dintre cele patru surori îl privi pe Conan cu duioşie, ca pe un fiu pe care nu-l avusese niciodată. Şi-i citi în priviri concluzia logică la care probabil ajunsese tânărul.

— Nu-i aşa, Conan...?

Tânărul ridică din sprâncene, fără să lase bucata de carne friptă pe care o ţinea în mâini.

— Aşa cum?

— Nu e cum crezi. Nu din cauza mistreţului e atmosfera asta de înmormântare.

Femeia îşi şterse nasul cu mâneca rochiei; era cea mai sensibilă dintre cele patru surori, cea mai înclinată spre sentimentalism, preferata lui Conan. Pregătea aluatul pentru o azimă de secară şi nu-şi putea lua mâinile din făină. Era mişcată, iar Conan nu înţelegea de ce.

— Învăţătorul nu ia cina cu noi?

— Nu... Fiindcă nu e aici.

— Cum adică?

— Încearcă să-l cauţi la torent.

— Dar pescuitul *păstrăvului alb* s-a încheiat de ceva vreme!

— N-are nimic de-a face cu ceea ce se întâmplă în noaptea asta.

Conan sări în picioare alarmat.

— Mai bine mă duc să văd, bolborosi încă mestecând dumicatul.

— O idee bună, Conan. Trebuie numai să ştii că nu ţi s-a spus până acum nimic, fiindcă nu e ceva cu care Cathbad se mândreşte. Mai ales faţă de tine.

După ce tăcu, lăsă în jos privirea şi păru să se închidă în gândurile ei, ca şi cum ar fi spus deja prea multe.

Era un torent magic, Conan nu se mai îndoia de asta. Nu datorită marelui păstrăv albicios, ci datorită frumuseţii sale. Aerul limpede, gâlgâitul apei reci printre pietrele şlefuite, zvâcnetul somonilor şi verdele din jur, verde pretutindeni.

„Pace” fu cuvântul pe care i-l sugeră lui Conan silueta învăţătorului său, aşezat pe un bolovan, conturată în lumina apusului. Murmura abia auzit un ritual magic pentru a vorbi cu spiritele. Îi explicase în mai multe rânduri:

— Există o procedură pentru a „deschide” într-un mod precis dialogul cu Tărâmul de Dincolo; iar la sfârşit – dar asta e cel mai greu –, deschizătura care s-a creat trebuie „cusută la loc”. Să nu cumva să lipsească un singur vers din declamaţii, altfel, spiritele morţilor ar rămâne să colinde veşnic printre noi, fără să mai regăsească porţile care arată intrarea în Sidhe!

Ţinea o cureluşă din tendoane de cal, la capătul căreia era legat un medalion de aur, perfect rotund şi şlefuit. Conan ştia că arhidruidul putea să obţină răspunsuri prin metoda aceea. O experimentase şi el, dar fără nici un rezultat. În mâinile lui, medalionul – care la Cathbad părea să capete viaţă – rămânea inert. Obiectul se mişca ritmic, ca un fruct de pe creangă, mişcat de vânt. Bătrânul întreba, iar obiectul prindea viaţă şi dădea răspunsuri.

Cathbad zâmbea, părea fericit. Străinul înţelese că vorbea cu o persoană dragă. De asemenea, ştia sigur că fusese zărit. Era cu neputinţă să rămână ascuns sub nasul acelui bătrân cu atâtea puteri. Avu apoi confirmarea; în timp ce învăţătorul îşi mângâia barba împestriţată cu obişnuiţii fulgi negri înnodaţi, înţelese că zâmbetul i se adresa şi elevului său preferat.

Arhidruidul puse capăt „dialogului” său, iar umerii se încovoiară de oboseala efortului.

Conan făcu un pas înainte, dar un gest al celuilalt a fost de ajuns ca să-l oprească.

— Aşa a fost destinat, ca tu să descoperi, mai devreme sau mai târziu.

— Soţiile tale nu au nici o vină, învăţătorule. Eu am fost cel care...

Cathbad îl întrerupse, ridicând din umeri:

— Lasă, nu trebuie. Nu asta contează. Nu sunt supărat.

Bătrânul ridică ochii spre cer şi trase adânc aer în piept, ca şi cum şi-ar fi extras spiritul dintr-un hău adânc.

— Tu nu eşti doar un druid, Conan, eşti şi un războinic. Te-am făcut să nu pui niciodată mare preţ pe asta. Pentru că ştiu ce înseamnă; şi eu am fost ca tine...

Tânărul deschise ochii mari, lăsând capul într-o parte.

— Împăciuitorul, grijuliul, plicticosul Cathbad era şi el la fel. Înainte ca zvârcolirile conştiinţei să-l oblige să-şi completeze studiile de druid, era un jefuitor, fără teamă şi fără credinţă în zei, căpetenia unei bande ce trăia din jafuri şi masacre. Greu de crezut, nu-i aşa? Dar eram tânăr pe atunci, continuă Cathbad, închizând pe jumătate ochii şi retrăind acei ani. Mânia, Conan. Cea mai afurisită dintre cursele în care ai putea cădea... Soţia mea, prima mea soţie, a murit de inimă rea. Cei din clanul meu, rudele soţiei mele, au cerut răzbunare şi au lovit tribul vecin. Cei patru fii ai mei au cerut dreptate. Şi-au obţinut-o. Ani şi ani de vendetă, pierdusem şirul adversarilor pe care îi omorâserăm, dar îmi pierdusem şi fiii. Pe toţi patru, unul după altul.

Din sat ajungeau până la ei primele ecouri înăbuşite ale sărbătorii ce începea cu cântecele şi dansurile învăţăceilor în jurul focului cel mare.

— Uite cu cine vorbesc eu în ziua lui *Samhain,* Conan. Uite unde duce violenţa – cheamă după ea violenţă. Pe urmă, ajungi ca mine. Nici o picătură de sânge, am jurat. A trebuit să-i îngrop pe toţi patru. Numai eu am supravieţuit, care nu o meritam.

Cathbad se ridică de pe jilţul de piatră, adunându-şi, cu un efort, dramul de amor propriu care-i mai rămăsese.

— Sunt un bătrân, Conan. Cu tot ce înseamnă asta. Mai întâi de toate, slăbiciunile mele. Simt cum mă părăseşte viaţa şi, of... – scuipă pe pământ – nu vreau să încep cu sentimentalisme de slujnică, dar...

Făcu un efort de voinţă; chipul i se crispă şi vorbi atât de repede, încât păru să scoată un mârâit prelungit:

— ... în sfârşit, am învăţat să te iubesc, să te stimez atât de mult, încât mă ruşinam să-ţi mărturisesc tot ce-am făcut. Soţia mea a făcut bine că ţi-a spus. Şi-a luat ea inima în dinţi în locul meu. Nu voiam să mor cu o asemenea povară pe suflet.

De data aceasta, Conan îl întrerupse, scoţându-l din stânjeneala în care îl aruncase orgoliul său îndărătnic, şi îi răspunse în acelaşi fel:

— Învăţătorule, eu sunt cel care s-a rătăcit. N-am avut curajul să înfrunt mai demult greutatea cuvintelor. Nu eram sigur nici dacă era momentul potrivit şi nu eram sigur nici de stima ta, dar mi-am dorit dintotdeauna ca tatăl meu, pe care nu-l cunosc, să fii tu.

Aluatul mândru din care erau făcuţi şi unul, şi celălalt făcu ca îmbrăţişarea lor să fie pe cât de sinceră, pe atât de fugară.

Cathbad avea ochii umezi, dar se reculese, ridicându-se hotărât în picioare.

— Să ne mişcăm fundurile de aici. Şi încă iute! N-aş vrea să mă vadă cineva şi să înţeleagă pe dos. E pentru prima oară că îmbrăţişez un bărbat în ascuns şi nu pot să spun că mă entuziasmează! Zici că sunt prea de modă veche?

CAPITOLUL 12

Era înnebunit de groază. Ochii porcini, mici şi miopi, nu îl ajutau să distingă multe lucruri; nasul, în schimb, îi semnala mirosuri de animale de pradă peste tot în jur. Ca orice mistreţ, avea un extraordinar simţ al mirosului, capabil să descopere ouăle mărunte, de culoarea nisipului, împestriţate cu negru, pe care le ascundeau sub pământ potârnichile. Împreună cu semenii săi, la fel de păroşi şi grosolani ca el, adulmeca precum un hoţ vizuinile iepurilor sălbatici din pădure cu aceeaşi uşurinţă cu care un viţel găseşte ieslea în grajd. Se împletici pentru a mia oară în zăpada proaspătă. Îi ajungea până la grumaz; rămăsese ultimul dintre purcei şi încerca să ţină pasul cu fraţii săi şi cu mama sa. Se străduia cu disperare. Erau prea departe de vizuină, i-o spunea simţul său de orientare. Lătrăturile pe care le auzise veneau chiar din direcţia aceea. Haita de lupi le tăiase drumul către refugiul sigur. Se îndepărtau tot mai mult.

Alunecă într-o groapă şi plânse, din pricina durerii şi din pricină că nu reuşea să fugă la fel de repede ca ceilalţi. Era cel mai puţin dezvoltat, cel care la alăptat era dat mereu la o parte de fraţi şi mânca ce apuca sau ce mai rămânea. Era cel mai mic din familie, trist pentru că soarta nu-i îngăduia să se hrănească din belşug din laptele matern. O obligau pe scroafa cea mare şi sălbatică să se întindă pe o parte, convingând-o cu lovituri de rât şi cu guiţături că era ora suptului. Dar sfârcurile erau întotdeauna prea puţine – legea nemiloasă a naturii care stimula în ei, încă de când erau mici, agresivitatea feroce care le era înscrisă în caracter. Favoriza astfel selecţia naturală, după legea celui mai tare. Dar vremea suptului trecuse de-acum. În primul an de viaţă, godacii dovediseră un apetit nepotolit şi deveniseră de o sută de ori mai grei decât la naştere: era singura specie care se putea mândri cu un asemenea primat. Acum se hrăneau cu rădăcini, ghindă, peşti, reptile,

amfibii şi mici rozătoare pe care le scoteau, scormonind cu râtul, din vizuinile lor săpate în solul pădurii. Crescuse şi el, chiar dacă mai puţin decât ceilalţi, şi haina dungată de sugar fusese înlocuită de aceea roşiatică şi uniformă, de purcel. Chiar şi livreaua aceea avea să fie schimbată, colorată în negrul exemplarului adult, cu minunate tonuri gri-argintii. Dar, de fapt, în situaţia urâtă în care se afla atunci, culoarea roşiatică deschisă a părului nu-l ajuta deloc să se confunde cu zăpada proaspătă.

Inima îi bătea atât de tare, că părea să-i spargă pieptul slab. Fuga prin zăpada proaspătă îi cerea un efort de două ori mai mare, şi el nu mai mâncase de zile întregi. Însă mirosul prăzii îi pătrunsese atât de stăruitor în nări, încât aproape îl înnebunea. Ritualul sângelui ce era pe cale să se împlinească îi descătuşase o frenezie turbată.

Trecuseră demult zilele calde ale suptului şi ale siguranţei materne, la adăpostul vizuinii. Numai memoria atavică a speciei îi amintea că un lup se naşte orb şi incapabil de orice activitate. Acum era un tânăr mascul care vâna în grup. Nu din spirit de grup, ci fiindcă era util, nu pentru a împărţi prada, ci pentru că aproape întotdeauna acela era unicul mod de a o face. Mama sa scosese la lumină alţi cinci micuţi, fiindcă acela era un sezon cu hrană din belşug. Femela de rangul cel mai înalt era singura care se împerechea, şi de fiecare dată, numai cu căpetenia haitei. Lupta pentru supremaţie în grup mergea în paralel cu selecţia speciei; doar cei mai buni trebuiau să procreeze.

Cu trei săptămâni înainte dusese la bun sfârşit primul său atac – atacase un cerb cu coarne mari şi late, prea mari ca să-i ia pe sus pe toţi agresorii. Fusese iniţierea sa în gustul sângelui. Prada sălta ca o căprioară şi lovea cu picioarele ca un cal de luptă, dar căzuse singur în capcană când, după o cursă de ore întregi, coborâse în vale să treacă apa unui râu.

Lupii, mai agili în apă, veniseră peste el săltând prin valurile râului. Sarcinile erau împărţite: primul atac îi revenea întotdeauna căpeteniei haitei, care reuşise să apuce picioarele şi să muşte, să muşte până ce sfâşiase pielea şi tendoanele, până sfărâmase osul. În momentul acela, victima căzuse în apă şi toţi săriseră asupra ei, muşcând din grumaz şi din spinare, până deasupra cozii, în timp ce apa devenea stacojie.

Acum totul avea să se repete. Femela de mistreţ începuse să cedeze. Înainta tot mai încet, epuizată de îndemnurile continue către purceii ei şi de efortul dureros la care o obliga fiecare pas, din pricina greutăţii prost distribuite pe copitele mărunte, care o făcea să intre în zăpada afânată mult mai adânc decât lupii. Haita de prădători era numeroasă. Vânătoarea avea să se termine curând.

Tovarăşul său ce alerga alături nu prinse de veste când veni atacul dintr-o parte. Zbură ca o blană uscată dusă de vânt, cu abdomenul sfârtecat de masculul ce conducea turma de mistreţi şi care atacase cu capul aplecat, sfidând lupii cu colţii săi mai ascuţiţi decât ai atacatorilor. Masa enormă, aspră şi furibundă, a noului combatant schimbase echilibrul situaţiei, provocând derută în rândurile prădătorilor.

Tânărul mistreţ ieşi din groapa în care nimerise prin zăpadă, dar mama şi fraţii săi se îndepărtau; îi vedea tot mai nedesluşit, gonind, surzi la chemările lui. Porni şi el să alerge din nou şi, în clipa aceea, simţi ceva mare venind din dreapta sa, de sus, de pe malul natural al torentului pe lângă care alerga.

Îl zări în fugă pe primul lup, ca o pată cenuşie şi înceţoşată. Atent la inamicul ce venea din dreapta, trecu, fără măcar să prindă de veste, printr-un trunchi de copac gol. Şocul izbiturii de marginile trunchiului îi tăie răsuflarea.

Robusteţea şoldurilor, punctul forte al oricărui mistreţ, îl ferise de fracturi urâte ale coastelor. Erau chiar punctele la

care ţinteau colţii în lupta pentru câştigarea femelei, astfel că, încă de când erau mici, mistreţii şi le întăreau, împungându-se unul pe altul cu râtul sau frecându-le viguros de scoarţa copacilor. De pielea întărită, masculii – cum era el – îşi ascuţeau colţii.

Nu simţea frigul; mistreţii puteau să-şi modifice densitatea pielii după temperatură, şi în anotimpul acela îi crescuse un strat de piele ce îl apăra de vitregiile vremii. Simţea doar gustul propriului său sânge, care îi curgea din buza de sus, în urma izbiturii violente. Pe când ieşea la capătul celălalt al trunchiului putred, distinse, mai mult cu auzul decât cu vederea, masculul care alerga în galop, grohăind, în apărarea turmei. Copleşit de bucurie, tocmai se pregătea să se arunce cu capul înainte afară din adăpost; dar îşi birui imediat instinctul – înţelesese că prietenul cel hirsut se sacrifica pentru ei, pentru a permite femelei şi purceilor să câştige timp şi teren şi să se pună la adăpost. Fusese un anotimp îmbelşugat, şi scroafa sălbatică era din nou gravidă, deşi îngrijea încă de puii din ultima generaţie. Era o situaţie destul de des întâlnită.

Cursul tragic al lucrurilor se schimbase; micul mistreţ se bucura de-un punct de observare privilegiat.

Bătrânul mascul atrase lupii către el, în apa rece ca gheaţa a torentului. Instinctul puternic îi deturnă pe prădători, care îşi schimbară ţinta, urmărindu-l pe mistreţ până reuşiră să-l înconjoare şi să-l prindă în mijlocul vadului.

Mistreţul gâfâia după lunga cursă pe care o făcuse, dar nu şovăi să lovească atunci când căpetenia haitei îşi înfipse colţii deasupra cozii sale. Se scutură de doi, apoi de trei atacatori, înfigându-şi colţii în ei, dar când se năpustiră în perechi şi-i apucară unul din picioarele din faţă nu mai putu face nimic. Haita animalelor de pradă era bine dirijată şi bine antrenată. Pe când animalul masiv se prăbuşea îngenuncheat în apă, începură să-l muşte de gât, în spatele urechilor. În lupta furibundă dintre gemete de furie şi ţipete de durere, sângele mistreţului inundă mai întâi părul

întunecat, apoi apa, până o preschimbă într-o revărsare stacojie.

Tânărul lup luase parte la atac cu toată energia, şi acum savura gustul cărnii. Nu mai văzuse niciodată un animal atât de masiv, dar nu mai plătise niciodată un preţ atât de mare. Doi dintre fraţii săi rămăseseră pe câmpul de luptă, împreună cu căpetenia haitei, ce zăcea în agonie. Scoaseră urlete de victorie şi rămaseră acolo să se ospăteze, lângă trupul animalului ucis, întreaga seară şi noaptea ce urmă. În zori, o luară din loc, târând cu ei pe zăpada proaspătă ceea ce rămăsese din animalul vânat; deasupra lor, ciorile zburau în cerc, croncănind cu speranţa că vor putea înhăţa şi ele nişte resturi.

Numai atunci îndrăzni puiul de mistreţ să scoată râtul din trunchiul gol.

Lupii erau deja departe; cu nările pline de mirosul sângelui, nu aveau cum să mai prindă urma supravieţuitorului prin puzderia de paşi lăsaţi de turmă în zăpadă.

Dar şi mistreţul era în aceeaşi situaţie. Grupul său dispăruse de câteva ceasuri bune şi-acum putea fi oriunde. Erau animale de noapte; i-ar fi fost imposibil să acopere o asemenea distanţă, mai ales la lumina zilei. Mai aşteptă câteva ceasuri, pe urmă, începu să înainteze, mai întâi timid, apoi tot mai hotărât. Începu să alerge pe malul torentului, până când alunecă şi nimeri cu râtul într-o mocirlă de sânge, păr aspru şi zăpadă – rămăşiţe de la măcelul lupilor. Îngrozit, se împletici dând înapoi, cu nările pline de mirosul bătrânului mistreţ. Nu prinse de veste când ajunse pe pietrele rotunjite şi alunecoase, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în şuvoiul torentului, guiţând ascuţit ca un purcel înaintea măcelarului.

Conan nu apucă să-şi lămurească ce era cu fâşiile acelea de piele ţepoasă, carne şi sânge ce treceau pe lângă el, purtate de curentul apei. Venise să pescuiască o

pereche de somoni mai proşti decât ceilalţi, încercând să-i prindă cu suliţa pe când urcau, epuizaţi de efort, împotriva curentului. Auzi strigătele ascuţite ale puiului de mistreţ încă înainte de a-l zări. Pe jumătate înecat, se zbătea fără speranţă prin şuvoiul rece ca gheaţa. Tânărul făcu câţiva paşi prin apă, încercând să-i taie calea. Până la urmă capitulă şi, bolborosind, intră de voie, de nevoie, până la brâu.

Înfruntă frigul necruţător al apei, căutând să-l ţină strâns în braţe şi să se ferească de copitele mici, dar periculoase, ce-i căutau faţa. Singurul mod de a-l linişti era cel mai puţin elegant şi, când se prezentă, mustind de apă, în faţa cortului lui Cathbad şi îi întinse în dar micul mistreţ, nu-i spuse că îl ameţise cu o lovitură în cap. Bătrânul vrăjitor şi dresor de animale nu i-ar fi iertat-o în veci.

— Trebuie să sărbătorim, învăţătorule. Când smulg o viaţă zeilor râului, mă simt fericit!

Cathbad îl răsplăti cu o figură radioasă.

— Cum mistreţul e un animal sacru pentru noi, druizii, îl declar membru de onoare al şcolii Mur Ollamhan, rosti cu emfază. Iar acest dar al bunăvoinţei râului îmi redă încrederea în viitorul pe care nu mai puteam să-l întrevăd. Cian, tatăl zeului Lugh Lamhfadha, se putea transforma în mistreţ, ca să scape mai uşor de pericole. E simbolul poporului nostru pentru că nu-i place să se spele şi e înclinat spre mânie, ca şi spre iertare. Pentru că e o creatură ce trăieşte în pădurile cele mai de nepătruns, într-o lume sălbatică şi năvalnică, precum văpaia patimilor noastre... Dacă a supravieţuit unui atac al lupilor, continuă Cathbad zâmbind, cu siguranţă ştie cum să se mişte. O să-i spunem Banan; e numele pietrei regelui, în jocul *fidchell.*

CAPITOLUL 13

Era spre sfârşitul studiilor, când Conan trecuse deja de toate probele şi purta crenguţa profetică de aur a celui mai înalt grad de *ollamh.* Şi tocmai atunci, de pe Tărâmul de Dincolo, zeii Daoine Sidhe îşi mutară piesele *fian* şi *gwerin* – adversarii regelui – pe tabla lor de *fidchell.*

Conan devenise un druid în toată regula, cunoştea astronomia, legea, ceva medicină, arta divinaţiei, cunoştea poezia şi ştia să compună în versuri şi în muzică, învăţase cronologia şi, nu în ultimul rând, magia prin care Cathbad vorbea şi trata cu animalele. Astfel că nu se pierdu atunci când arhidruidul plescăi din buze ca o broască, şi Banan, ascultător ca un câine, veni tropăind. Încă avea colţii mici, dar dimensiunile picioarelor şi deschiderea toracelui spuneau multe despre cât de mare avea să fie ca adult.

— Învăţătorule, oare nu era mai plăcut un tovarăş mai puţin duhnitor?

— Nu izbuteşti să uiţi moliciunile concubinelor din Toraigh?

Conan roşi uşor.

— Mistreţul e un animal sacru, iar nasul său o ia înaintea oricui, puse Cathbad paie pe foc. Are simţul orientării de la Lugh şi descoperă tuberculii şi vizuina bursucului, precum cel mai vrednic dintre câinii de vânătoare. Cu diferenţa că friptura din carnea lui e cel mai aromat fel de mâncare din lumea viilor şi din lumea lui Sidhe. Şi, cum e încarnarea plăcerilor simţurilor şi a furiei războinice, ar trebui să-ţi fie un simbol foarte apropiat... La fel ca tine, are, printre altele, un caracter puţin cam prea independent. Fuge când crede de cuviinţă şi când are chef. O să vezi că asta face şi acum...

Conan îl văzu pe porcul sălbatic apucând-o pe drumul ce ducea spre pădure.

— Aşa că, rogu-te, ridică-ţi fundul şi dă fuga să-l aduci înapoi. Vezi bine că oasele bătrâne ale învăţătorului îndeamnă la puţină odihnă sub marele *duir.*

Bombănind zgomotos, Conan se repezi ca o furtună, împotriva voinţei sale, în urmărirea câtuşi de puţin demnă de un războinic.

Nu reuşi însă să facă ce avea de gând. Cel puţin nu în felul în care îşi propusese.

Mistreţul ţâşni de la marginea pădurii, în goană nebună, dar în sens invers, căutând să scape de un urmăritor. În timp ce Conan se trăgea la o parte, ceva masiv se prăvăli peste el. Căzură amândoi. Ameţeala izbiturii ţinu doar câteva clipe. Conan se trezi în faţa unui bărbat cu câţiva ani mai mare decât el, cu barbă deasă şi roşcată şi cu părul de culoarea aramei, prins într-o coadă. *Torque* de la gâtul lui arăta că e un războinic şi, judecând după mirosul respingător, blana de urs cu care era îmbrăcat proprietarul său legitim avea nevoie de o ţesală zdravănă.

Se ridicară fulgerător. Roşcatul puse mâna pe spada scurtă, iar Conan, instinctiv, făcu la fel. Avea încă unele gesturi automate, pe care îi era imposibil să le dea la o parte. Însă arma nu era acolo, cu atât mai puţin un alt obiect de atac care să se potrivească veşmintelor de tânăr druid.

Gestul nu-i scăpă roşcatului. După ce mai întâi se alarmase, apoi rămăsese uimit, îşi îngădui, în sfârşit, să spună, cu o expresie întrebătoare:

— Luptă-te!

— Nu pot.

— Nu-mi veni cu poveşti de genul că eşti preot, fiindcă nu te cred. Druizii nu pun mâna pe sabie!

— Nu pot să mă lupt. Sunt un *ollamh.*

Auzind acel titlu, celălalt făcu o plecăciune exagerată, batjocoritoare, apoi făcu din umăr o mişcare, mimând o lovitură largă cu sabia. Era un războinic încercat, iar lovitura aceea era menită să-l ajute să-şi evalueze adversarul.

Conan se mulţumi să eschiveze, făcându-l pe Roşcat să încline capul, fluierând admirativ. Imaginea aceea de om învăţat lipsit de apărare era doar o aparenţă; ar fi trebuit să fie mai atent.

— Nici vorbă de druid... Hai, luptă-te! Învăţăturile violente ale lui Chicol îi încercau instinctul şi raţiunea.

— Un druid nu se poate lupta! Nu trebuie.

— Şi cine zice?

În clipa aceea, când Conan nu mai ştiu ce să răspundă, celălalt fentă cu corpul, executând o mişcare de expert, inducându-l în eroare pe tânărul druid; îl lovi în stern cu cotul, trimiţându-l de-a berbeleacul printre tufele de păducel.

— La fiecare respiraţie, durerea o să-ţi amintească de bunele maniere, când îl întâlneşti pe Rury cel Roşu, puse acesta paie pe foc, râzând zgomotos.

Apoi îi sări la gât.

Ultimul lucru de care s-ar fi putut îngrijora îl atacă din spate, azvârlindu-l în rariştea din afara pădurii.

Fu rândul lui Conan să râdă de el, în timp ce mistreţul bătea prudent în retragere, după reuşita atacului-fulger.

— Văd că aţi început deja să faceţi cunoştinţă, îşi începu Cathbad discursul, apărut pe neaşteptate, ca o viziune; se scărpină în creştet, acolo unde îşi au sălaşul întortocherile minţii. Dacă ţinem seama că şi Rury e oaspetele meu, îmi face plăcere să văd că vă apreciaţi aşa de mult... Cu mai multe luni în urmă, a început şi el ceea tu, Conan, ai dus la bun-sfârşit. Dar, pe urmă, cântecul aventurii l-a chemat cu un glas mai puternic.

Cathbad se pregătea să mai adauge ceva, un avertisment, dar se abţinu, parcă stânjenit. Se răsuci pe călcâie şi, în timp ce traversa rariştea spre sat, privi cu coada ochiului la mistreţ.

— Tu, care ai cel mai mult bun-simţ, vino cu mine şi să-i lăsăm pe idioţii ăştia doi să mediteze la zădărnicia violenţei. Am nevoie de escortă, fiindcă suntem în

întârziere cu cina şi patru soţii plus o soacră de îmbunat nu e o glumă, nici chiar pentru unul care stăpâneşte magia.

Acela a fost momentul în care între cei doi necunoscuţi care se ridicau de jos, privindu-se în ochi cu îndârjire, se născu o solidaritate care avea să treacă dincolo de prietenie. Fiindcă nimeni niciodată, nici măcar un druid, nu ar fi declarat că unica şcoală ce trebuie urmată în viaţă era Mur Ollamhan.

Rury cel Roşu, soldat aventurier, se întorcea, după ani de război în teritoriile de dincolo de mare, de la miazăzi de Inis Fail.

— Spiritul omului e călător, liber de orice colivie, iar călătoria trebuie să se facă în numele aventurii. Eu am trăit câte tu nu eşti în stare nici măcar să visezi – misterul frumuseţilor exotice ale lumilor celor mai îndepărtate, creaturi divine de culoarea nopţii, cu pielea parfumată, am dibuit secretele femeilor şi ale iubirii... îi povestea acesta tânărului druid extaziat. Bătălia însă trebuie să fie dusă în numele onoarei. Cathbad ne-ar tăia nu numai boaşele dacă ne-ar găsi duelându-ne, o ştim bine, şi tu, şi eu. Dar tu în luptă eşti încă neşlefuit, ca o lamă ce trebuie ascuţită. Şi tocmai pentru că nu eşti un prost, ştii cât e de important să foloseşti o armă ca pe o prelungire naturală a braţului, ştii cât valorează arta supravieţuirii în luptă. Cel puţin dacă ţii la pielea ta.

Astfel, dezaprobat de Cathbad, care se încredinţa doar magiei când trebuia să se apere, Conan intercală lecţiile bătrânului învăţător cu cele de armă albă ale lui Rury. Dimineaţa, unul, după amiază, celălalt.

Cathbad rostea dogmele sale:

— În inimă stă curajul, dar sufletul e în cap. Sufletele oamenilor sunt nemuritoare şi, după o anumită perioadă de expiere, trăiesc o a doua viaţă, intrând în alt corp. Expierea se întâmplă în purgatoriu, iar purgatoriul e, foarte probabil, cocoţat pe stâncile din Toraigh, chicotea el. Sufletul se poate muta în alt trup omenesc, într-un stejar frunzos, într-

un somon ce înoată în curentul apei, într-o stâncă vorbitoare, cum e *Lia Fail, Stela Destinului* a lui Danu, care mugeşte ori de câte ori un rege pune picioarele pe ea! Conaire Mor avea o spadă ce putea să cânte. Zeul Ogma a devenit stăpânul Ornei, o spadă ce putea să vorbească, istorisind povestea întâmplărilor ei. Lugh avea o suliţă, Luin, care mugea pe când se apropia de locul bătăliei, se întorcea numai după ce ucisese un duşman, se răsucea şi se încovoia înainte de luptă, iar dacă nu gusta sânge se răzvrătea împotriva stăpânului ei, dacă nu era cufundată într-un ceaun cu otravă. Ochain, scutul lui Conchobhar Mag Nessa, gemea atunci când cel care îl ţinea în mână era în pericol. Barca lui Manannan Mac Lir putea să străbată oceanul de una singură. Sufletele sunt eterne şi mai e şi o altă viaţă în tărâmul lui Sidhe, dincolo de Al Nouălea Val. Tărâmul de Dincolo e o lume mai bună decât asta. Acolo sunt sălaşurile celor curajoşi. Moartea e un privilegiu pentru orice războinic. Demonstrarea curajului în luptă şi pentru o cauză cinstită dă dreptul la o eternitate în glorie. Mulţi fii de scroafă care aveau datorii faţă de mine, continuă el, scărpinându-şi barba pestriţă şi ridicând sceptic o sprânceană, s-au folosit de cealaltă viaţă ca scuză, spunând că o să-mi plătească într-o viaţă viitoare... Mare atenţie, să nu vă lăsaţi duşi de nas!

Conan asculta, atent să nu-i scape nici măcar o fărâmitură din înţelepciunea ce putea să cadă de pe buzele învăţătorului său. Venera cunoaşterea cu ardoarea celui însetat, aflat înaintea izvorului la care îşi putea potoli setea.

Însă tot ceea ce trăise pe Toraigh şi îi marcase copilăria şi adolescenţa, conştiinţa adâncă a violenţei lumii din afara acelei insule fericite a şcolii Mur Ollamhan îl făceau să fie realist, conştient că trebuie să se îngrijească de el pentru a putea înfrunta şi depăşi pericolele, înainte ca ele să-l ajungă din urmă. Deşi puterea druizilor era imensă, nu putuse să creadă niciodată că un om precum Conan ar fi putut trăi neînarmat mai mult de câteva luni.

După învăţăturile lui Cathbad, urmară cele ale lui Rury. Tânărul *ollamh* îşi luă spada şi îşi aminti cum o dezgropase în urmă cu câteva zile din adâncul grotei unde zăcuse ani şi ani, bine unsă şi învelită într-o piele de viţel, ascunsă în scorbura unui copac uscat. Şfichiui aerul, gustând din nou acea senzaţie, cum o făcuse de atâtea ori, şi întâlni zâmbetul obraznic al lui Rury, care se pregătise să-i arate arta duelului.

— Gata?

Conan făcu un semn de aprobare şi îşi începură ritualul de antrenament.

Cathbad îi urmărea fără plăcere, sporovăind cu tânărul mistreţ ce stătea aşezat lângă el, la umbra marelui stejar *Crann Bethadh,* arborele sacru al vieţii, ombilicul şcolii Mur Ollamhan.

Trecură câţiva ani plini, şi trecură atât de repede, încât părea că se scurseseră doar câteva clipe.

„Valurile trecutului se întorc întotdeauna, ca nişte talazuri ale voinţei divine”, a fost una dintre ultimele învăţături ale lui Cathbad. „Poate ne facem iluzii că au uitat de noi, când ne găsim la poalele valului, dar creasta lui e acolo, gata să ne scufunde din nou în adânc.”

Astfel că, într-o zi, tihna lăcaşului lor de la poalele valului a fost zguduită de un ropot greu de copite ce frământau pământul – caii fomorienilor în galop.

CAPITOLUL 14

Aerul era limpede şi avea gustul sărat al mării. La orizont, nori apăsători ca nişte scroafe gravide prevesteau furtuna. Ploua de câteva săptămâni. Călăreţul mesager însă nu băga în seamă ploaia. Galopa iute ca vântul către Temair Luachra cu un mesaj de alarmă al lui *Ri* Morc. Un nou atac al corăbiilor lungi lochlann asupra cetăţii Toraigh. Se temea că prădătorii din nord ar fi reuşi să coboare spre miazăzi, în inima ţinutului Inis Fail, umblând după jafuri.

Conan întoarse privirea spre cer, în timp ce lega frâiele calului pe care i-l împrumutase Cathbad, şi se alese doar cu picături de ploaie în ochi. Săltă în şa şi, de acolo, îl privi fix pe arhidruid:

— Trebuie să plec, învăţătorule...

Rareori îşi văzuse mentorul atât de absent, pierdut parcă într-un dialog cu Tărâmul de Dincolo.

— O să mă întorc spre seară, n-o s-o lungesc. Cei din satul de jos nu ştiu cum să vindece de febră nişte ţânci...

— Ştiu c-o să faci treabă bună, de-acum nu mai am nimic să te învăţ, rosti Cathbad, pierdut, privind în gol, cu ochii înceţoşaţi de „negura cea deasă a senilităţii”, cum numea chiar el vălul ce se lasă peste ochii bătrânilor.

Părea că se încovoiază sub greutatea întregii sale vieţi. Ori cauza era alta?

— Se pregăteşte ceva, Conan. O ştiu nu doar ca *neladoir,* am citit-o şi în zborul păsărilor. Să sperăm că, din sat, o să vii cu veşti bune...

— Ştiu că nu greşeşti, învăţătorule. Dar când?

— Ştii că pentru noi, prezicătorii – ridică arhidruidul din umeri –, să măsurăm timpul în ore şi zile e treaba cea mai grea... pentru noi, timpul înseamnă veşnicia.

— Despre ce e vorba?

Bătrânul repetă gestul.

— Lasă-mă şi du-te-n pace. Eu o să am destulă treabă la torent, să chem pe ştii tu cine.

Dădu o palmă calului şi zâmbi, urmărindu-şi din priviri învăţăcelul care se îndepărta.

La început, Conan avusese o oarecare îndoială, dar acum era sigur că la fiecare zâmbet ştirb al bătrânului învăţător, urechile mari se mişcau şi ele.

— Am ajuns! Ţineţi-vă bine caii! şuierase căpetenia oamenilor săi.

Mergeau pe jos, ducând animalele de zăbală, cu o mână pe bot pentru a le împiedica să necheze. Se ţineau la adăpostul copacilor, deşi căpetenia nu reuşise să-i facă să intre în desiş. Îi fusese imposibil să-i convingă să-şi înfrângă teama de spiritele pădurilor întunecate pe care nu le cunoşteau. Era de înţeles; un pas greşit care ar fi adus jignire unei divinităţi a acelor locuri, şi ar fi fost osândiţi pentru veşnicie. Umbre ale unor fiare rapace sau câte un salt iute al unei rozătoare apăreau fugar prin lumina palidă şi albăstrie ce-i împiedica să vadă lămurit împrejur. Pădurea era atât de deasă, încât lăsa să pătrundă până jos doar ici şi acolo câte-o rază de soare, ce străpungea negura umedă ce se înstăpânise după ploaia din ultimele zile. Căpetenia se bucură în sinea sa; dacă nu ar fi fost zgomotul ploii picurând printre crengi, s-ar fi auzit orice sunet suspect.

— Or să afle ce vrea să spună cuvântul „lochlann”...! Sunt demonii marelui ţinut din nord, piraţii pe care celţii îi numesc gennt, „venetici”. O să-şi aducă aminte veşnic... pentru că vor fi deja morţi!

Întoarcerea celui pe care îl trimiseseră în avangardă risipi pentru câteva clipe tensiunea. Era masiv, dar agil. Se întorcea dintr-o cursă de mai multe sute de paşi şi totuşi nu respira precipitat. Era încins, simţind lupta ce avea să înceapă.

— Acum e momentul! şopti cu glas răguşit. Sunt acolo în faţă, dedesubtul nostru. Mizeria asta de pădure – scuipă pe

jos, cu o undă de teamă religioasă – se termină pe o creastă, deasupra colibelor. O să le scoatem măruntaiele ca la iepuri, înainte să apuce să se organizeze.

Febra era ceva obişnuit la copiii din sat. Se umpleau de pete roşii, tremurau şi se smiorcăiau câteva zile, apoi începeau să alerge mai repede decât înainte. Conan recunoscuse simptomele şi dăduse mamelor ierburi de leac care să scadă temperatura. Partea cea mai grea venise când trebuia să se smulgă din îmbrăţişările de mulţumire.

Ploaia încetase şi Conan îndrăznise să mâne într-un trap uşor calul lui Cathbad pe terenul îmbibat. Trecură doar câteva clipe, apoi coloanele de fum des ce urcau către cer dinspre Mur Ollamhan îl făcură să lase la o parte orice prudenţă şi să pornească într-un galop nebunesc.

Zări cu coada ochiului ceva mişcându-se iute prin rariştea din faţa sa. Silueta se amesteca printre tufişurile joase şi, în scurtă vreme, îi pierdu urma. Îşi abătu calul ca să-i taie drumul, iar când ajunse lângă ea, văzu că era un copil din Mur Ollamhan. Îl trase până la el în şa.

— Pe Danu! Cine ţi-a făcut asta? Răspunde!

Plângea, gol şi înfricoşat. Era năclăit de sânge şi tremura de frică şi de frig. Conan îşi scoase haina albă de druid, ca să-l învelească pe micuţ, şi o luă din loc, împreună cu el; după ceva vreme, întâlniră alţi oameni care fugeau în direcţie opusă, în gemete şi strigăte. Opri o mamă, îi încredinţă copilul şi strigă către un grup de fugari să alerge în sat şi să dea alarma.

Îşi continuă apoi cursa şi se blestemă cu voce tare:

— Nu trebuia să plec... Nu trebuia să plec... Încă o dată, profeţiile lui Cathbad se adeveriseră.

Primul lucru pe care îl văzu a fost simbolul înscris pe o secure înfiptă adânc în pământ, în locul unde până atunci se ridica *Crann Bethadh,* stejarul sacru din centrul satului. Copacul ardea într-un rug greu mirositor, alimentat cu ulei de peşte, în timp ce noul însemn marca cucerirea teritoriului. Simbolul reprezenta o pereche de coarne de

elan murdare de sânge închegat, iar în mijloc aveau ţeasta unui nou-născut – una dintre emblemele celor din neamul Gennt.

Era deja prea târziu. Îi văzu pe atacatori călărind în jurul satului, desăvârşindu-şi cruda lucrare de devastare. Erau iuţi şi se mişcau ordonat – o bandă de piraţi veniţi să jefuiască. Într-un ceas, din Mur Ollamhan avea să rămână doar amintirea. Privi în sus şi blestemă. Înălţimea, promontoriul ce străjuia esplanada şi de unde era uşor de pornit un atac, îl neliniştise pe Conan încă din prima zi. De-acolo veniseră, netulburaţi.

Ceea ce văzu îi aduse în minte toate istorisirile pe care le auzise încă din copilărie despre stirpea nefastă a celor din neamul Lochlann. Imaginile acelea, îngrămădite în mintea sa, descriau acum tabloul celei mai negre nenorociri.

Încă înainte de a se găsi în faţa unuia dintre ei, le simţi duhoarea. Erau poporul cel mai murdar pe care Danu îl crease vreodată.

Realitatea întrecu cele mai negre temeri.

Învălmăşiţi în tot acel tumult, nu-l descoperiseră încă; îşi scosese haina de druid, ceea ce-i dădea un mic avantaj. O studentă îl zări, prin fumul incendiilor, prin mirosul morţii şi printre strigătele disperate ale muribunzilor şi ale răniţilor care se zbăteau în colţii câinilor de război, şi începu să alerge înspre el ca spre un vestitor al salvării. Conan încercă să-i strige să fugă, dar vocea i se pierdu în zăngănitul şi vuietul luptei. Străinul văzuse un războinic gennt venind din dreapta direct către ea. Se apropia în galop pe un armăsar masiv de luptă, cu siguranţă de rasă, al vreunui nobil de la miazănoapte.

Îşi luă ca ţintă fata şi, la câţiva paşi de Conan, lovi, decapitând-o cu spada, în timp ce ea încă alerga. Frumosul cap blond se rostogoli înapoi; trupul decapitat îşi continuă din inerţie goana macabră, mai făcu câţiva paşi, apoi se izbi de calul lui Conan şi se lăsă moale pe pământ.

Conan se aruncă asupra călăreţului lochlann, care trecea pe lângă el, oprindu-l. Izbitura îl făcu să se prăbuşească în noroi, în timp ce calul alerga mai departe. Zvârlit din şa şi strivit de greutatea atacatorului, războinicul gennt rămase nemişcat. I se tăiase răsuflarea şi nu avu glas să urle de durere atunci când Conan îi scoase securea de la brâu şi îl lovi cu tăişul, zdrobindu-i faţa; pusese în lovitura aceea toată ura pe care rareori resimţise până atunci. Desfăcu platoşa cadavrului; medalioanele şi amuletele erau cele tipice pentru piraţii care coborau dinspre marea de la miazănoapte.

Conan îşi culese apoi spada şi privi în jur. Erau mulţi, prea mulţi.

Se îmbrăcaseră în blănuri de lup şi de urs şi erau cu toţii bărboşi; aveau părul lung, roşu, blond, sau atât de deschis la culoare, încât părea alb. Erau corpolenţi şi puternici, înalţi de statură şi agili în mişcări. Tineri sau mai puţin tineri, aveau bărbile împletite, la fel ca părul, cu şuviţele înnodate la tâmple sau în creştetul capului. Erau faimoşi pentru frumuseţea, lipsa de prejudecăţi şi murdăria femeilor lor, şi mai ales pentru veneraţia pe care o manifestau faţă de război. Precum lupii, erau întotdeauna pregătiţi pentru o înfruntare pe viaţă şi pe moarte. Nu se temeau de moarte, ba mai mult chiar, să-i surprindă moartea în culcuşul lor de paie însemna dezonoare. Nu-şi dădeau jos niciodată blănurile şi platoşele din piele, întărite cu plăci de metal. În frig, respiraţia lor se confunda cu ceaţa; erau întotdeauna exaltaţi şi încinşi, întotdeauna gata să-şi arate vitejia, să lupte pentru a gusta supremaţia şi să moară pentru a demonstra că ei sunt cei mai tari. Căpetenia lor atacase, cu siguranţă, prima. Şi, ca să facă şi mai multe ravagii în incursiunile lor, îşi trimiteau înainte câinii de război mari, cu blana aspră, de care nu se despărţeau niciodată.

Mur Ollamhan nu făcu excepţie şi căzu pradă aceloraşi atrocităţi. Conan profită de clipa când se opriră, simţindu-se siguri pe situaţie. Se credeau acum stăpânii locului şi

lăsaseră garda jos. Se regrupau în afara satului, ca să schimbe ordine şi informaţii. De la distanţa la care se aflau, prin fumul incendiilor şi tot haosul acela, încă nu-l zăriseră.

Tânărul recunoscu cu greu cadavrele, când dădu la o parte pânza aspră a draperiei de la intrarea colibei lui Cathbad. Fu biruit de oroare şi vomită, cu sufletul străpuns de disperare. Familia bătrânului său învăţător nu mai exista. Trupurile sfârtecate fuseseră atârnate de picioare, după ce fuseseră decapitate. Pentru războinici era un ritual. Sânge peste tot, mâini şi picioare scoase din încheieturi şi despărţite de trup. Unele dintre victime fuseseră muşcate şi ucise de câini, care smulseseră cu colţii din carnea lor.

Dar nici urmă de Cathbad.

Ieşi alungându-şi greaţa şi privi de jur-împrejur locul pustiit de jaf.

Nu departe, câţiva luptători urinau, în semn de dispreţ, pe stindardul şcolii Mur Ollamhan, aruncat în noroi. Un altul se ghemuise, mimând actul femeilor, ceea ce însemna că era un loc pentru femei. Chiar atunci îl văzură.

Nu-i mai rămânea de-acum prea mult timp să stea pe gânduri. Războinicii mârâiră ceva de neînţeles şi se aruncară în direcţia lui Conan.

Tânărul încă strângea în mâini securea şi spada luate de la lochlann. Nu avea platoşă şi asta îl lipsea de apărare împotriva loviturilor, dar îl ajuta să se mişte mai agil pe terenul alunecos.

Războinicii se apropiară de el în goană, scoţând strigăte puternice. Se aruncară asupra lui cu lovituri nimicitoare, dar înceţi în mişcări din pricina platoşelor care le acopereau şi o bună parte din faţă.

Conan înţelese că îi era imposibil să fugă. Fără armură, ar fi putut să traverseze torentul înot şi să se pună la adăpost, dar bărbaţii călare l-ar fi ajuns pe malul celălalt şi jocul crud ar fi început din nou. Îl atacară în grup, direct din faţă, cu atâta vehemenţă, încât nu-i fu greu să sară într-o parte şi să evite asaltul taurilor. Erau şase la număr, şi cel puţin doi dintre ei păreau demonizaţi.

Conan se aruncă spre dreapta, iute ca o bătaie din aripi, iar cel care era mai aproape de el lovi aerul şi ajunse cu spada înfiptă în noroi. Învăţase foarte repede de la Chicol arta de a se duela la fel de bine cu ambele mâini. Conan îşi mută greutatea corpului pe piciorul stâng şi, rotindu-se fulgerător, lovi din spate, înfigând securea în ceafa adversarului. Văzu sângele ţâşnind, îşi cumpăni forţa pentru a recupera arma, pe când atacatorul se prăvălea în iarbă, îşi privi ţintă adversarii încremeniţi de stupoare şi se ridică, fără să-şi ia ochii de la ei.

— O să vă înfig sufletele în vârful spadei mele, unul câte unul, îi sfidă Conan calm, cu respiraţia regulată a războinicului bine antrenat.

Toate acestea spuseră multe adversarilor săi. Înţelegeau acum că îl subapreciaseră. Nici unul dintre ei nu răspunse, se mulţumiră să mormăie de la distanţă câteva cuvinte pline de furie, nedesluşite. Cei din neamul Gennt vorbeau altă limbă, dar înţelesul cuvintelor lui Conan era cât se poate de limpede pentru ei.

De data aceasta tânărul contraatacă, surprinzându-i încă şi mai mult. Primul rival pară cu uşurinţă lovitura, cu ajutorul scutului, şi Conan profită pentru a-şi schimba poziţia, cu multă agilitate. Fusese o simplă diversiune, căci avantajul său stătea numai în rapiditatea cu care se mişca. Nu trebuia cu nici un chip să rămână prea mult într-o poziţie; l-ar fi sfâşiat cu toţii pe dată, ca o haită de lupi. Se căţără pe ruinele fumegânde ale unei construcţii din piatră, al cărei acoperiş de paie presate căzuse pradă flăcărilor. Era în mare pericol, gata să cadă în orice moment, dar unicul mod de a-i învinge era să-i întreacă în iuţeală – să-i lovească şi să se retragă imediat.

Cei cinci care rămăseseră îl urmăriră pe sub zidurile construcţiei ruinate, dar nu reuşiră totuşi să ajungă până sus, din cauza armurilor grele. Unul dintre ei încercă să-l împungă cu vârful suliţei, iar Conan pară lovitura cu spada, fără efort. Un al doilea făcu greşeala pe care o aştepta tânărul: intră în construcţia pe jumătate descoperită, cu o

ţepuşă lungă în mână, şi încercă să-l dea jos de pe zid pe adversarul incomod şi viclean. Conan trebui să aştepte ca războinicul lochlann să ajungă sub el, un sacrificiu de pe urma căruia se alese cu o lovitură de suliţă în coasta dreaptă. Lama sfâşie pielea pe distanţă de o palmă, iar sângele îi înroşi hainele uşoare. Nu putea pretinde să fie cruţat, nu era un duel ritual. Războinicii începuseră să zâmbească pe sub bărbile dese de îndată ce văzuseră sângele curgând; nu putea aştepta îndurare. În sfârşit, luptătorul gennt făcu un pas înăuntrul construcţiei, Conan se aplecă în faţă şi lovi cu piciorul bârnele de susţinere ale acoperişului, care căzu imediat, prăvălindu-se peste războinic. Câţiva tăciuni ardeau încă, şi blănurile cu care era îmbrăcat acesta luară foc. În timp ce încerca să fugă afară, restul acoperişului căzu peste el, îngropându-l.

Conan sări jos de pe zidul extern – era prea mare pericolul acum – şi porni în goană spre tufişurile de la marginea pădurii; un adăpost firav, dar singurul pe care îl putuse găsi din priviri. Râdea, exaltat, cuprins parcă de isteria pe care certitudinea morţii iminente o poate provoca unui om. Ceilalţi erau prea mulţi: pe lângă cei patru care rămăseseră, ar fi trebuit să se lupte şi cu cei călare.

Războinicii lochlann porniră în urmărirea lui, acum însă cu mai multă prudenţă. Îl încercuiră printre arbuştii şi prunii pe care Conan îi cunoştea aşa de bine, dar fără să reuşească să-l vadă. Începură atunci să izbească în tufişuri, încercând să-l scoată de-acolo.

Explozia furibundă de zgomote şi gemete arătă că victima fusese lovită. Toată zarva aceea le smulse strigăte victorioase bărbaţilor gennt. Înaintară orbeşte până când unul dintre ei fu azvârlit dintr-o tufă cu apărătoarele din piele sfâşiate de lovituri adânci. Din pantalonii săi ţâşniră limfă şi măruntaie purpurii. După el, furios precum Morrigan, divinitatea războiului, ieşi Banan, bine înfipt pe picioarele lui, cu colţii încă înroşiţi.

Războinicii lochlann erau acum atenţi la noul şi hirsutul adversar. Conan se apropie deci, printre pruni, de

războinicul care tocmai fusese doborât, încercând să-i ia suliţa.

Abia o apucase în mână, când cel mai apropiat dintre adversarii săi se răsuci deodată şi execută cu spada o lovitură desăvârşită, de luptător încercat; citise mişcarea umbrelor pe pământ.

Conan îşi încheie mişcarea printr-o săritură, înălţând suliţa, iar războinicul gennt se înfipse în vârful ei, purtat de propriul avânt.

Tânărul rămăsese sub el. Îl privea cu ochii măriţi, aşteptând ca lama să pătrundă... Dar nu se întâmpla nimic. Putea simţi mirosul greţos al blănurilor cu care era îmbrăcat, chiar şi duhoarea răsuflării lui, însă apărătoarele de pe platoşă îşi făcuseră datoria – vârful se frânsese într-o placă de metal.

Războinicul, încă sprijinindu-se în vârful suliţei, trecu de la o expresie de teroare la una de satisfacţie plină de cruzime şi ridică securea, pregătindu-se să lovească.

Conan se împinse în mânerul solid al suliţei ce se rupsese în jumătate, ţinând-o ferm cu mâna stângă, îşi făcu loc să mişte dreapta, apoi nu avu altceva de făcut decât să întoarcă în sus spada, sprijinind-o cu mânerul în pământ.

Suliţa se frânse din nou sub greutate şi, în clipa când se auzi trosnetul sec, rânjetul războinicului lochlann se preschimbă într-o grimasă de durere. Căscă ochii la cinci palme deasupra lui Conan, în ciudatul duel corp la corp, apoi porni să vomite sânge pe gură, cu orbitele spre cer, în timp ce lama spadei pătrundea în carne, în partea moale şi mai puţin apărată, de sub centură.

Conan îi văzu şuviţele roşcate şi slinoase coborând până când ajunseră să-i atingă faţa, în timp ce sângele ce ieşea din gura lui i se revărsa pe faţă. Îl dădu la o parte cu forţă şi sări ca o furie în picioare, pe pământul îmbibat de roşu.

Unul din cei doi războinici rămaşi încerca să potolească furia mistreţului. Într-o altă situaţie, scena ar fi fost amuzantă, bună să îndemne la nişte pariuri zdravene. Pentru lochlann, nu era deloc uşor să respingă asalturile

furioase ale unui animal ce ajunsese acum la greutatea a doi oameni adulţi.

Echilibrul situaţiei se schimbase, şi călăreţii hotărâră să strângă rândurile, înaintând toţi deodată spre Conan.

Străinul numără şase. Se corectă însă imediat, tăind unul de pe listă – cel care bara drumul la marginea pădurii avusese parte de o surpriză urâtă.

Agilă ca un jder, o umbră aducătoare de moarte se prăvăli de pe o creangă şi, legănându-se agăţat în mâini, îl izbi pe gennt în spate şi îl doborî la pământ. După câteva clipe, îşi curăţă lama cuţitului cu un mănunchi de iarbă şi o puse la loc în teacă. Îşi luă avânt pe trupul încă în agonie al adversarului şi sări în şa, pornind în galop în direcţia lui Conan. Hotărât, Rury cel Roşu nu ştia doar să lupte; trucurile pe care le cunoştea şi viteza sa în luptă erau greu de egalat.

Nici războinicii lochlann nu se lăsară mai prejos. Pe când cel care era mai aproape de Conan dădu drumul la o ploaie de lovituri sălbatice, tânărul îi văzu pe cei doi călăreţi pornind spre Rury într-un galop la fel de iute ca al Roşcatului. Ciocnirea se produse în plină viteză, izbitura răsună în toată câmpia şi calul celui urmărit se prăbuşi la pământ cu un nechezat de durere, târând, în cădere, şi călăreţul.

Rury rămase nemişcat, cu faţa în noroi, cu braţul drept într-o poziţie nefirească şi cu celălalt prins strâmb sub corp.

Unul din cei doi călăreţi veni să-l verifice ca să evite surprize neplăcute. Îşi plimbă calul împrejur, într-un cerc complet, şi se întoarse la corpul răsturnat cu faţa în sus. Coborî şi îşi trase din teacă spada grea ca să aplice lovitura de graţie.

Mare greşeală.

— Ar fi trebuit să foloseşti suliţa, de sus din şa, scârnăvie!

Cu faţa ca o mască de noroi, Rury nu trebui să facă altceva decât să ridice un umăr şi să scoată la iveală mâna

cu care apucase deja cuţitul lung, de război. Lovi oblic de jos în sus şi deschise venele de la glezne până la coapsă.

Celălalt urlă de durere şi căzu în genunchi lângă Rury, cu spada încă ridicată deasupra capului. Fu ultimul lucru pe care îl văzu.

Apoi, lama lui Rury îl lovi încă o dată, în gât, iute ca gheara ursului.

Conan bătu în retragere în faţa adversarului, care răsufla acum greu, epuizat de terenul moale şi de armura masivă. Se apropie fără grabă de Rury şi îl ajută să se ridice, dar îşi dădu seama că braţul drept al prietenului său era scos din funcţiune. Rury apucă spada. Ştia să se lupte cu ambele mâini, dar nu putea să apuce scutul ca să se apere.

— Prietene, ţi i-ai ales mari şi frumoşi, chicoti Roşcatul, cuprins de exaltare în faţa provocării.

— Bătrâne, o să-ţi fac o mărturisire: toţi cei din neamul Lochlann sunt mari!

— Unde e Cathbad?

Conan ridică din umeri. Nu mai avu timp să adauge nimic; călăreţii se întorceau să atace. Cel care părea a fi căpetenia purta pe cap un coif argintat cu două coarne de ren. Dădu câteva ordine scurte şi precise şi, în timp ce doi dintre călăreţii rămaşi ţintiră către Rury, ceilalţi începură să facă manevre pentru a-l despărţi pe Conan de tovarăşul său de arme, împingându-l, fără să se dea jos din şa, spre prundişul izolat al torentului.

Când îl aduseră acolo, cel care era adversarul lui Conan, ultimul cu care se duelase, îşi refăcuse forţele şi nu vădea nici o intenţie să renunţe la a-l ataca din nou. Scuipă pe jos şi îl batjocori, spunând că numai o femeie slabă ar fi dat înapoi, ca el.

Apoi, ca adusă de suflul unui vârtej, o voce cunoscută izbucni de sub coiful argintat; şi nu era limba neamului Gennt...

— Lăsaţi-mi-l mie! Străinul e al meu...

Glasul acoliţilor săi răsună greoi şi gros, întretăiat de gâfâielile luptei, dar cu o undă de regret fiindcă erau nevoiţi să lase prada.

— Cum vrei tu, sire.

— Pentru asta am venit până aici! exclamă căpetenia călăreţilor, scoţându-şi coiful şi azvârlindu-şi pe spate părul lung şi gălbui.

Conan îşi privi moartea în faţă, iar ochii i se făcură ca două tăieturi violete. Dacă fratele său vitreg se arăta la faţă, declarând că totul era o maşinaţiune pusă la cale pentru a-l asasina pe el, însemna că Morc era sigur că îl putea ucide. De altfel, Conan nu avea nici o speranţă că ar fi putut să scape. Era rănit, extenuat, îngheţat şi avea în faţă alţi doi călăreţi, gata să intervină în duel. *Ri* din Toraigh, proaspăt şi odihnit, aştepta de ani de zile clipa aceea. Şi totuşi, Conan ar fi refuzat cu furie orice ajutor; chiar şi acum, când nu mai avea nici o speranţă. Treaba aceea trebuia lămurită între ele şi Morc. Ştia că era condamnat, dar nu ar fi putut trăi cu ruşinea celui care fuge de un duel. Onoarea, înainte de toate.

Se întoarse, dar Rury era la sute de paşi mai departe şi lupta să-şi salveze propria piele, nu putea să fie martor la dezvăluirea adevărului. Banan era aproape de Rury şi îşi luase ca ţintă câinii de război. Aceştia zburau împrejur, azvârliţi de botul lui şi de loviturile furioase ale colţilor.

— Gata, nu mă mai jigneşti în faţa prietenilor mei, *Eachtrannach?* Aici nu mai e Cathbad, să te apere.

— Ţi-am tras-o pe coajă când erai mic, asta o să fac şi acum! căută Conan să dea vocii sale o siguranţă pe care nu o avea.

Dacă ar fi supravieţuit cumva, nimeni nu ar fi crezut versiunea lui, care arunca asupra lui Morc vina măcelului de la Mur Ollamhan. Ar fi fost întotdeauna cuvântul său împotriva cuvântului unui *Ri* provincial. Dar nici nu se putea pune problema; chiar dacă ar fi învins în duel, cu siguranţă tăietorii de gâturi ai lui Morc l-ar fi ţintuit cu suliţele de un trunchi al vreunuia dintre copacii de lângă torent.

Drept răspuns, tânărul *Ri* din Toraigh aruncă către fratele său vitreg suliţa de război.

De la câţiva paşi, lovitura ar fi fost mortală, dar de la distanţa aceea, Conan reuşi să eschiveze, iar arma trecu razant. Cunoştea punctul slab al lui Morc – mânia. Era suficient să-l zgândărească, şi creierul său se cufunda în bezna instinctelor brute.

În timp ce Conan culegea iute un scut de pe jos, nobilul coborî de pe cal şi spadele lor se încrucişară pentru prima dată după mulţi ani.

Morc primi primul atac al fratelui său vitreg. Conan fentă mimând o lovitură şi lovi din partea opusă, dar în muşchii coastelor i se deschise o rană adâncă, aşa că lovitura nu avu putere.

Celălalt pară cu uşurinţă atacul ratat, împingându-şi adversarul către ucigaşii lui *Ri,* care îl înconjurau, delimitând locul înfruntării.

Tocmai se pregăteau, cu o bucurie sălbatică, să-l lovească şi să răzbune moartea tovarăşilor lor, când Morc strigă:

— Staţi!

Apoi adăugă cu ură:

— Staţi! N-am poftă să-mi împart prada cu nimeni! Îl aruncară din nou în mijlocul arenei improvizate.

Nobilul părea că loveşte cu o teribilă furie, cuprins de orbire, astfel că scutul de lemn şi piele al fratelui său vitreg se făcu ţăndări. *Ri* din Toraigh îşi îngădui atunci luxul său preferat – să provoace durere pentru propria plăcere. Fără să mai întâmpine rezistenţa scutului, trimise o lovitură cu latul spadei în coasta rănită a lui Conan, care se îndoi de durere, dar nu căzu. Ar fi însemnat să-i ofere celuilalt gâtul.

Străinul văzu lucirea febrilă în ochii încărcaţi de ranchiună ai fratelui său vitreg, citi în ei toate suferinţele şi umilirile pe care, fiind un copil găsit, trebuise să le suporte în copilărie, toate chinurile pe care o minte bolnavă ca a lui ar fi continuat să le provoace propriului său popor, strânse din dinţi şi trimise o lovitură înaltă.

Morc nu reuşi să se dezmeticească în faţa unei asemenea dovezi de rezistenţă la durere, pentru că nu se aştepta la o reacţie aşa de rapidă şi la un atac atât de precis şi rapid din partea unui om cu coasta sfâşiată. Astfel că pară doar parţial, tocmai fiindcă înţelesese cu întârziere, şi lovitura îşi atinse ţinta, chiar dacă numai în parte. Încă nu ştiau că acea lovitură ratată avea să producă mai multe ravagii decât rana mortală la cap, care fusese intenţia dintâi. Lama grea lovi ţeasta pieziş, suficient pentru a-i jupui, pe o lungime de o palmă, scalpul de la frunte şi din partea dreaptă a capului. Urletul lui *Ri* străbătu ceea ce mai înainte fusese voiosul platou al şcolii druidice celei mai faimoase şi pacifiste din Inis Fail. Sângele începu să-i curgă pe faţă, orbindu-l, dar nu se lăsă învins.

Conan observă că fratele său vitreg făcu repede trei paşi îndărăt, în defensivă, ţinând sus mânerul spadei, în timp ce îşi îndepărta de pe faţă şuviţele de păr lipite de fâşiile de piele şi năclăite de sânge. Simţi compasiune pentru el; într-o clipă, îl transformase într-un monstru.

Celălalt însă pornise deja la atac, iar ezitarea lui Conan nu-i scăpă adversarului. Ceea ce nu ştia Conan era cât de mult pusese stăpânire şcoala lui Chicol asupra elevului său Morc.

Ri părea sfârşit de sângele pierdut şi de lupta prelungită. Alunecă pe iarba udă, şi Conan făcu un pas înainte pentru a-l ţine jos.

Era tocmai ce aşteptase Morc. Se prefăcuse doar; îl lovi pe fratele său vitreg cu vârful în coapsă şi numai iuţeala reflexelor îl ajută să nu fie străpuns. *Ri* din Toraigh strigă tare, bucuros pentru acea lovitură ce atinsese ţinta, în timp ce Conan şchiopăta împleticindu-se.

Ceva nu era în regulă. Ucigaşii lui Morc deveniseră neliniştiţi şi îşi îndemnau căpetenia să se grăbească.

Morc se duelă cu abilitate, punând în stare de alertă simţurile adversarului. Instrucţia lui Chicol era cât se poate de vizibil. *Ri* devenise ca un punct în care se concentraseră brutalitatea, viclenia şi trucurile mişeleşti, căci, mai mult

decât curajul, în Toraigh era preţuită viclenia în luptă. Oboseala îl împiedică să pareze ultima lovitură a lui *Eachtrannach,* pe care atât de mult îl ura, şi lăsă lama să-i atingă pieziş braţul.

Conan se pregăti să-i dea o lovitură finală; ar fi putut fi lovitura mortală, dar el şovăi, gândindu-se la un alt truc. O slăbiciune de femeie, gândiră toţi cei de faţă.

Morc zâmbi batjocoritor şi, cu un avânt ce nu mai arăta nicidecum oboseală, îl izbi în frunte pe fratele său vitreg cu mânerul spadei. Căzură încleştaţi în apa mică de la mal, iar căpetenia fomorienilor scoase din cizmele luxoase făcute din piele moale de viţel pumnalul de vânătoare.

Conan încercă să se ridice din nou, dar fratele său vitreg îi înfipse din nou lama în coapsă. Fără să slăbească strânsoarea, continuă să sfârtece muşchiul, agăţându-se cu toată greutatea de pumnal.

Străinul urlă de durere şi urletele sale acoperiră strigătele de avertizare ale falşilor războinici lochlann. Se menţinu în echilibru pe un picior, săltând, în timp ce Morc se ridica, purtând pe chip un rânjet de bucurie sălbatică.

Tânărul druid căuta cu disperare să scoată lama înfiptă adânc, dar celălalt nu-i lăsă răgaz, năpustindu-se asupra lui, ameninţându-l cu spada şi lovindu-l mereu şi mereu cu pumnii şi cu picioarele. Voia să-i prelungească la nesfârşit agonia şi îl privea cu o expresie extaziată, pe măsura îndârjirii ce clocotea în el.

Conan înţelese repede că nu ar fi rezistat astfel, trăgând mereu de pumnalul ce părea să-i ardă carnea ca un tăciune aprins. Scrâşni din dinţi şi atacă, la rândul său, împingându-l pe fratele său vitreg către povârnişul dinspre marginea pădurii, deasupra locului unde torentul făcea un cot. Porni la atac cu capul înainte şi izbi nimicitor cu capul faţa lui Ri.

Din clipa aceea totul începu să se deruleze ca un iureş, dincolo de puterea de înţelegere a raţiunii. Doar mult mai târziu, Conan avea să îşi amintească durerea din frunte în momentul impactului, senzaţia din clipa când simţise nasul lui Morc îndoindu-se frânt, strigătele călăreţilor care veneau

dinspre rarişte în galop, ucigaşii plătiţi care şi-l culegeau pe Ri, punându-l din fugă iarăşi în şa, urletele locuitorilor din satul apropiat, care alergaseră în număr mare, atraşi de trâmbele groase de fum ale acoperişurilor în flăcări, propriile sale urlete de durere în clipa când scotea lama lungă a cuţitului, şi apoi bezna leşinului, rostogolirea de pe povârniş în şuvoiul torentului, curentul care îl târa departe.

CAPITOLUL 15

Pădurea era atât de deasă, încât le era greu să-şi continue drumul călare. Oamenii lui Morc aveau întipărite pe chip stânjeneala şi îngrijorarea pentru felul în care ar fi putut să reacţioneze stăpânul lor în faţa semi-eşecului acelei expediţii. Ploaia reîncepu să cadă cu putere şi sângele închegat pe blănuri începu să se spele, în timp ce mirosul respingător al trupurilor lor se făcu tot mai puternic, odată cu duhoarea cadavrelor animalelor cu ale căror blănuri se îmbrăcaseră.

— Amintiţi-vă că nimeni dintre cei care ne-au văzut nu ştiu că suntem fomorieni. Suntem absolut necunoscuţi, iubitori de moarte şi violenţă... Cu însemnele şi stindardele blestemaţilor de prădători din neamul Gennt! răsună tăios glasul căpeteniei călăreţilor. Nimeni nu ne-a putut recunoaşte cu coifurile şi platoşele. Conan nu contează; va fi întotdeauna cuvântul lui împotriva cuvântului meu, ştie că n-are nici o speranţă, fiindcă nu are martori. Cât despre rana mea... e o dovadă în plus în sprijinul meu. Vom spune că am luptat cu adevăraţii luptători lochlann, care au atacat locul de debarcare de la miazănoapte de Toraigh.

Războinicii erau neliniştiţi. Nu erau obişnuiţi cu locul acela şi îl simţeau străin. Nu mai intraseră niciodată într-o pădure, ca să se ascundă de ochii curioşilor pe când făceau cale întoarsă spre Toraigh. Îi făceau să fie încordaţi şi irascibili la ecourile vocilor spiritelor şi creaturilor magice din desiş; după spusele druidului lor, sălăşluiau în străfundurile nepătrunse ale penumbrelor de acolo.

— Am fost abili. Vom reuşi să trecem drept invadatori străini... observă Kymon, secundul lui Chicol.

— *Trebuie* s-o creadă! Sau suntem pierduţi... Jucăm rolul celui care vine de dincolo de ceţurile mării celei mari din nord şi a coborât la miazăzi ca să jefuiască şi să violeze. În fine, să se distreze... Îşi îngădui Morc un zâmbet stupid, pe când unul din oamenii săi îi trata cum putea rana de la cap.

Un mesager a plecat deja în goană la Temair Luachra să spună despre corăbiile lungi acostate la Toraigh. E o alarmă falsă, pe care o înghit cu toţii mereu. Ajunge să spui cuvântul magic „gennt” şi devin la fel de siguri pe ei ca funduleţul unui copil, adăugă, scuipând pe jos. Am măturat câteva sate în ţinuturile neamului Partholon şi am dat foc la colibe ca să fim credibili. Câteva capete s-au rostogolit şi la Mur Ollamhan şi v-aţi distrat care cu cine a vrut. Nu se întâmplă des să poţi să violezi câte o copilă nobilă, poate chiar de sânge regesc. Cât despre blestemele druizilor, pentru noi sunt ca apa pe pietre: nu le crede nimeni! Şi totuşi –, reluă Morc după o pauză, iar faţa îi deveni lividă, singurul pe care îl căutam dinadins în expediţia asta ne-a scăpat. L-aţi văzut cu toţii; dacă e să supravieţuiască...

Făcu o pauză şi îşi atinse, mârâind de durere, rana de pe faţă şi din cap, îmbibată de sânge şi noroi.

— ...zece cai pentru cine mi-aduce capul lui *Eachtrannach,* Străinul.

Kymon murmură, dar fără să-l privească în faţă:

— Deh... era cu neputinţă să-i luăm prin surprindere pe Conan sau pe Cathbad, fără să atacăm satul. Nu când e vorba de bătrânul ăla, cu puterile lui mereu în stare de alarmă! Am fi putut sacrifica câteva vlăstare tinere, să facem să cadă vina pe Conan şi să-i lăsăm pe părinţii nobili să facă dreptate. Dar ar fi fost mult prea complicat...

— Şi eu aş fi pierdut partea cea mai bună.... să-i vărs măruntaiele fratelui meu vitreg!

— Trebuia să-l aducem pe Chicol cu noi. Ar fi fost de folos.

Vocea căpeteniei fomorienilor deveni un şuierat:

— Eşti un imbecil. Nu înţelegi? Căpetenia gărzilor mele e înalt o dată şi jumătate cât un om normal. Şi şchiopătează. Oricine l-ar recunoaşte, chiar şi în mijlocul unei mulţimi, pe esplanada din Temair Luachra!

Interlocutorul se făcu palid sub coif şi continuă să privească fix înainte, dincolo de capul calului.

— Nu. Chicol are altă misiune de îndeplinit, ca să-l atragă pe Conan. Dacă îşi scapă pielea... adăugă Morc, iar zâmbetul de murenă i se lăţi pe faţă.

— Nu era mai simplu să-i exterminăm pe toţi? Fără să ne mai camuflăm?

Ochiul stâng al lui Morc începu să tresară într-un tic nervos. Se sprijini cu mâinile de şaua aspră din piele de cerb şi oftă:

— Kymon, asta explică de ce eşti secundul lui Chicol şi aşa o să şi rămâi... E bine să sfidezi magia, dar chiar dacă nu-ţi e teamă de morţi, nu trebuie să ameninţi dreptatea celor vii. La Mur Ollamhan studiază şi un nepot al lui *Ard Righ* însuşi! Cum poţi să-ţi închipui că o să traversezi un teritoriu atât de mare cum e cel dintre Toraigh şi Mur Ollamhan fără să fii zărit şi recunoscut, să razi până la pământ şcoala chiar în plină zi şi să pretinzi că părinţii bogaţi ai progeniturilor de-acolo n-o să vină să te caute? Exterminarea unor învăţăcei religioşi şi a unui arhidruid nu e o treabă de simplu *Ri* provincial.

După toate aceste cuvinte, Kymon încă zâmbea.

— Până la urmă, am avut totuşi şi nişte avantaje, după ce am descăpăţânat câteva tinere nobile, sire.

— Ce vrei să zici?

— Mai puţini candidaţi la tronul lui *Ard Righ*...

Apa rece ca gheaţa îl ajută să-şi revină, loviturile în coasta sfâşiată făcură restul. Conan se trezi agăţat de un trunchi înţepenit între pietre, în mijlocul curentului; deschise ochii, apoi îi închise din nou imediat. Nu voia să-şi creadă ochilor.

În faţa sa, îngenuncheat pe nisip şi aplecat asupra lui, stătea Cathbad. Chiar în mijlocul unui cerc de pietre enorme pe care le folosise întotdeauna pentru a scruta răsăritul şi apusul soarelui.

Conan îl strigă, inutil. Nu primi nici un răspuns. Inima i se oprise, ca şi cum, în timp ce se ruga la fiii săi care muriseră, ar fi adormit în călătoria spre Sidhe, dincolo de Al

Nouălea Val. Spiritele copiilor lui se înduraseră probabil de el şi îl scutiseră de vederea masacrului din sat.

Aşezat lângă el, credincios ca un câine, Banan părea să vegheze, grohăind încet.

Tânărul simţi un gust sărat, de care nu-şi amintea. Se ruşină de lacrimile acelea şi, pentru prima dată, îşi spuse că era mai bine să sfârşească totul. În timp ce curentul apei îl smulgea din refugiul precar, simţi energia scurgându-se din el, acum când nu mai exista nimic care să-i dea un sens vieţii, când lumea sa de la Mur Ollamhan fusese măturată de pe faţa pământului, legăturile cu cei mai dragi, rupte, şi învăţătorul, luat de lângă el. Singur încă o dată, din nou în pulbere, fără nimic şi fără un mâine... Fusese întotdeauna ziua preferată a sa şi a lui Cathbad. Dar mâine... se gândi şi închise ochii, lăsând curentul vijelios să-şi facă până la capăt datoria, după voia zeilor.

CAPITOLUL 16

Ziua care urmă aduse ceaţă şi un cer pământiu precum faţa unui cadavru. Aburii ce se vălătuceau pe deasupra întinderii ierboase acopereau până la glezne picioarele fetei, împiedicând-o să vadă pe unde păşea. Venise să caute iarbă-neagră pentru împletit funii, nişte papură ca să repare acoperişul, şi urzici pentru ţesături. Mama sa, Scarach, îi amintise să nu se îndepărteze şi nu avusese nevoie să spună mai multe. Dar Gwynedd împlinise optsprezece ani, se simţea mândră şi independentă, mânuia suliţa, securea, spada şi pumnalul ca un bărbat de vârsta ei. Şi tot ca un bărbat, trebuia să ia asupra ei toate muncile grele, căci mama ei era singura familie pe care o mai avea. Şi-aşa va fi pentru totdeauna, fără nici o îndoială, până când va rămâne singură şi se va stinge din viaţă. Acesta era destinul ei, prin voia fratelui mamei sale, Fergus, unul din nobilii şi războinicii din sfatul tribului Nemed prieten.

La marginea pădurii, la o sută de paşi de satul lor partholon, ceaţa joasă şi grea părea să se mişte; se auzi o clipă un foşnet, poate al unui animal, ascuns de aburii groşi ca de vată, care o făcu pe Gwynedd să scoată un strigăt de groază. Nimic nu ne sperie mai mult decât ceea ce nu reuşim să înţelegem.

Bărbatul sări în picioare, străpungând cortina de ceţuri care îl ascundea. Avea ochii injectaţi de hidromel şi privirea plină de dorinţă la vederea fetei. Era Skull, unul dintre războinicii cei mai în vârstă din neamul partholon. O provoca de multă vreme, deşi cunoştea riscurile, după *geasa* impusă de druidul lor, fata era tabu pentru oricine.

— Eşti frumoasă precum păcatul, Gwynedd, spuse respirând precipitat de excitaţie. Şi cum păcatul deja te-a atins, acum o să te atingă şi altceva, continuă făcând un pas înainte. Era murdar şi răspândea o duhoare râncedă.

Ea nu se pierdu cu firea şi se trase într-o parte.

— Ştii în ce te bagi, Skull?

— Bineînţeles, zâmbi el strâmb, altminteri n-aş fi aici. Te doresc. Despre asta e vorba...

— Nu numai eu mă opun, Skull, spuse ea mieroasă, continuând să meargă în cerc, la fel ca el, ca într-un dans de apărare.

— Pentru un bătrân soldat ca mine, porţile lui Sidhe sunt întotdeauna gata să se deschidă cu onoare. Mai bine să mor decât să renunţ la tine!

— N-o spune prea tare şi aminteşte-ţi că porţile acelea nu se deschid înaintea unui războinic care se acoperă de ruşine violând o fată şi încălcând *geasa* ei...

Bărbatul nu se mai osteni să-i răspundă şi o înşfăcă.

Se rostogoliră împreună prin iarba-neagră, dispărând sub ceaţă. Skull scăpă prada şi începu să bâjbâie; fata se rostogoli într-o parte şi se retrase.

Prinşi în lupta lor strânsă şi aprigă, nu observară micul pâlc de călăreţi care asista la toată scena. Erau din neamul Partholon şi se întorceau în sat de la o întrunire a tribului lor cu tribul nemed. De fapt, după cum spuneau legendele Primului Popor, ambele clanuri veneau de dincolo de mare, din misterioasele tărâmuri ale morţilor.

Oengus, nobil partholon şi bunicul lui Gwynedd, îşi îndreptă spatele, ridicându-se în şa ca să vadă mai bine. Primul care ar fi ieşit din ceaţă era pierdut.

Skull se ridică, uitându-se după ţinta blondă a poftei sale. Dar, tot ceea ce căpătă fu o lovitură năprasnică aplicată cu o creangă de stejar pe care Gwynedd o găsise pe jos. Era nevoie de forţa unui bărbat pentru a lovi astfel cu o bucată de lemn atât de grea. Violenţa izbiturii îi făcu lui Skull o tăietură mare în ceafă, care îi lăsă osul la vedere şi-l trimise la somn pentru tot restul dimineţii.

Oengus zâmbi mulţumit, dar trebui imediat să-şi reia figura serioasă în faţa oamenilor săi. Fata aceea era sânge din sângele lui, cu sau fără *geasa!*

Gwynedd pufăi, suflându-şi părul din ochi. Respira şuierat, dar era satisfăcută. Acum, trona cu picioarele depărtate pe trupul lui Skull.

— Despre *asta* vorbeam!

Un cal necheză şi Gwynedd se răsuci deodată, ca un animal surprins de prădător în timp ce se adapă. Începu să dea înapoi, deşi îl recunoscuse pe Oengus, care nu-i era ostil.

— Treziţi-l! porunci bărbatul oamenilor săi. Cu picioare în gură, dacă e nevoie! adăugă, venind în faţă.

În ochii lui Gwynedd se citea doar groaza. Oengus o privi fix câteva clipe, îi zâmbi, apoi se întoarse să se ocupe de Skull, învârtindu-se în jurul lui, fără să coboare din şa.

Skull îşi reveni, dar era într-o stare de plâns. Rana sângera şi, cu siguranţă, era foarte dureroasă. Cu toate acestea, bărbatul zâmbea, prefăcându-se vesel.

Unul dintre oamenii lui Oengus aruncă apă pe rană, s-o examineze. Dădu la o parte pielea sfâşiată. Dacă ar fi văzut ţeasta spartă, ar fi spus că nu peste multă vreme, viaţa lui Skull *şi-ar fi luat zborul.* Spuse, în schimb:

— Tăietura asta n-o să-i ia sufletul.

— Numai că eu cred altceva, adăugă Oengus.

Skull nu părea să le dea atenţie, ba mai mult, încerca să pună mâna pe picioarele lui Gwynedd, care stătea alături. Trebui să primească o altă lovitură în cap ca să se calmeze.

— Ştiai riscul. Eşti mai prost ca un bou. Eşti din neamul nemed; ai uitat ce înseamnă „sacru”? Aşadar, îţi place atât de mult să te culci cu femeia unui demon? se răsti la el Oengus, apoi oftă resemnat. Supliciul înseamnă treizeci de bice, ca pentru femei sau sclavi. Preferi ruşinea biciului sau moartea?

Skull zâmbi.

— Adevăraţii războinici sunt întotdeauna gata de luptă. Şi asta trebuie să facă şi pe Tărâmul de Dincolo. Nu ştiu să facă altceva.

— Atunci aşa să fie, spuse Oengus, întorcându-şi calul, pe când oamenii săi plecară cu Skull în sat, să-l lege de

stejarul sacru *Crann Bethadh.* Diseară! N-are rost să mai pierdem vremea acum. Sunt obosit, după călătorie.

CAPITOLUL 17

Conan lupta cu Fidelma, Aoife, Cathbad. În delirul febrei, i se părea că voiau să-l tragă după ei în lacul dens şi lipicios de melasă ce se vedea dincolo de ceţuri, după poarta Insulei Morţilor. În clipele de luciditate, simţea oboseala în oase, năclăit de sânge şi apă, epuizat după lupta împotriva curentului. Căuta cu disperare să se ridice, dar nu-şi putea aduna puterile.

Îşi aminti vag nisipul torentului, greutatea cu care se târâse până la mal, durerea provocată de prundiş. Rămăsese acolo un timp. Când deschisese ochii, soarele era deja sus, dar nu ştia dacă era aceeaşi zi sau ziua următoare. Hainele se uscaseră pe el şi sângele închegat al rănilor îl ardea cumplit. Nu-şi amintea să-i mai fi fost vreodată atât de frig. Tot corpul îi era scuturat de frisoane, dar trebuia să se ridice fiindcă ştia că supravieţuirea depinde de voinţă. În timp ce se clătina pe picioare în căutarea unui adăpost, zări un sat. Înţelese deodată la ce distanţă îl purtase curentul – se găsea în teritoriul neamului Partholon, aşadar ajunsese la sud de ţinutul nemed. Ambele triburi erau duşmane ale fomorienilor. Recunoscuse satul după însemnele ce delimitau teritoriul: mâini de duşmani bătute în cuie între coarne de cerb şi expuse pe nişte pari grosolani înfipţi în pământ. Conan se lăsă pe jos, simţind că-l părăsesc puterile. Cu siguranţă, multe dintre acele mâini erau ale fomorienilor.

Îi ajunse la urechi ecoul urletelor unei mulţimi. Încercă să-şi limpezească imaginea în lumina focurilor îndepărtate. Văzu un şaman al partholonilor, care executa un bărbat sub ochii sfatului nobililor din trib.

Cine din neamul Partholon ar fi înţeles că el, duşmanul duşmanilor lor, nu le era ostil? Ştia că ar fi sfârşit-o la fel ca nefericitul acela, şi gândul îl făcu să se îndepărteze şi mai mult. Pierduse mult sânge şi, din cauza slăbiciunii, inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Zări o lumină

într-o colibă izolată de restul satului. Învăţăturile lui Cathbad despre meditaţie şi despre energia care izvorăşte din orice fiinţă vie îl ajutau să simtă prezenţa animalelor de pradă care îi luaseră urma, ca pe nişte vibraţii în sintonie cu ale sale. Energia ce venea din locuinţa aceea umilă îl atrăgea aşa cum atrage focul fluturii de noapte. Hotărî, din precauţie, să o ocolească şi să se apropie dinspre desişul de mesteceni. Se lăsă sfârşit în noroi, sleit de puteri, după ce încercase să treacă peste un trunchi mare căzut la pământ.

Mintea îi rătăci îndelung, pierdută în viziunile absurde ale inconştienţei. Dar acum *trebuia* să se trezească, să încerce să fugă iar şi iar, şi voia să înţeleagă ce era obiectul acela aspru şi urât mirositor care îi freca obrazul. Deschise ochii cu un mare efort de voinţă, în lumina ceţoasă a zorilor, şi înţelese. Limba mare a vacii ieşite la păscut şterse încă puţin din noroiul amestecat cu sânge închegat. Dindărătul coarnelor animalului îl priveau ţintă doi ochi larg deschişi şi furioşi. Mâinile unei femei aţinteau asupra lui o suliţă, manevrând-o cu îndemânarea unui războinic.

Gwynedd încă se mai gândea la Skull când, de la marginea pădurii, observă vaca ce mugea cu capul plecat şi lingea ceva. O gonise, dar acum se temea să nu se repete episodul întâmplat cu o zi înainte.

Îl ţinea pe străin în bătaia suliţei, încercând să-i desluşească felul hainelor sfâşiate, îmbibate de sânge şi murdărie. Nu era o îmbrăcăminte de războinic, dar nici nu putea fi sigură. Şi, pe urmă, rănile acelea erau de la o armă. Nu reuşea nici măcar să-i ghicească vârsta, atât de plină de noroi uscat era faţa omului.

Conan reuşi doar să îngaime câteva cuvinte de neînţeles. Încercă să ridice un braţ, cu singurul rezultat că o sperie pe Gwynedd, care se opri în ultima clipă să nu-l străpungă cu suliţa. Înainte de a fi din nou înghiţit de negura deasă a uitării, Conan se convinse că, dacă aceea era moartea, blestemat era destinul care îl făcuse să

aştepte atât de mult. Rareori privirea lui se oprise asupra unei creaturi atât de fascinante.

— N-am nici o îndoială că te-ai culcat cu un duşman al tribului nostru!

— Adu-ţi aminte că *duşmanul* acela a fost tatăl tău! replică atinsă Scarach. Şi, oricum, văd că ai de gând să faci acelaşi lucru! Vrei să ne ucizi pe amândouă, aşa cum au făcut cu tatăl tău? Tu n-ai voie să vorbeşti cu nimeni, darămite să mai dai adăpost unui străin! izbucni mama ei într-un râs amar, dându-şi părul pe spate.

— N-o să-l ţinem în casă. O să-l las acolo unde e... Între animale, în grajdul de-aici. Cel puţin o să stea la căldură, adăugă cu jumătate de glas.

— Chiar aşa. În loc să ne încălzim noi... Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar e frig! Şi nu sunt destule lemne ca să ieşim din iarnă.

— O să ne dea el o mână de ajutor... Când o să se vindece.

Femeia căscă ochii mari, îngrozită.

— Eşti nebună! De o mie de ori nebună! Dacă-l descoperă, ne ucid pe toţi trei şi de-abia după aceea o să înceapă să se-întrebe de ce l-am primit!

Gwynedd n-ar fi ştiut să spună de ce se purtase aşa, de ce-l târâse pe Conan după ea la adăpost, în căldura grajdului. Sau poate că ştia. Ea şi cu Scarach nu aveau înainte un viitor mai promiţător decât al unui lăstar după îngheţ. Sperase pentru o clipă că acela era un semn al destinului, ca să poată părăsi locurile acelea, o bună ocazie, ce apare o dată în viaţă. Şi, pe urmă, ce avea de pierdut? N-avea decât să se întâmple orice, cât de rău; mai bine moartă decât o viaţă ca aceea pe care o trăia, alungată şi respinsă de toţi.

— Cine-ţi închipui că o să vină să-l caute? Ne ocolesc de parcă am fi slujitoarele lui Tigernmas, stăpânul morţii!

— Sigur că da! Exact ca şi cel de ieri, care te-a căutat în pădure!

Gwynedd zâmbi cu satisfacţie. Dar îşi dădu seama că nu avea nici o importanţă pentru nimeni faptul că demonstrase că putea să aibă singură grijă de ea... Se duse în cealaltă încăpere a casei din piatră, partea destinată animalelor, singurul loc unde, datorită căldurii lor, se putea dormi pe timp de iarnă, şi înţelese de ce îi venea să zâmbească. Privi în ochii violeţi ai bărbatului pe care încerca să-l salveze şi care tocmai se trezise şi căută să citească în ei cuvântul *speranţă* pentru ea şi mama ei.

— Nu trebuia să plec... Nu trebuia să plec. Conan delira în somn, ca o litanie, chinuit de remuşcări pentru că plecase de la Mur Ollamhan în momentul cel mai dificil. Ştia valoarea profeţiilor lui Cathbad, dar plecase în grabă să-i ajute pe copiii din sat. O durere ascuţită în coastă, mai puternică decât celelalte, îl trezise din amorţeală, ca şi cum un uriaş l-ar fi scuturat de umăr.

Tocmai la timp pentru a auzi cuvintele pe care le schimbau cele două femei în cămăruţa sărăcăcioasă de alături. Încercă să se ridice în capul oaselor pentru a scăpa de situaţia incomodă, dar durerea îl împiedică. Rana mare din coastă începuse să se infecteze şi aproape că nu-şi mai simţea piciorul, fără a mai pune la socoteală tăieturile şi vânătăile de pe tot corpul. Căzu la loc, în paiele aşternute pe podeaua din pământ bătut; îi păru cel mai moale lucru din lume. Cercetă acoperişul simplu, alcătuit din bârne de lemn şi un amestec de pământ, paie şi papură. Mirosul de bălegar şi căldura ce venea de la animale îl ajutară să prindă din nou curaj.

— Cu febra pe care trebuie s-o ai, o să simţi căldura la sărbătoarea Lughnasad! Dacă o s-o prinzi... începu fata, care venise acolo, chemată de delirul tânărului.

Se aşeză lângă el şi începu să-l dezbrace cu gesturi precise şi eficiente.

— Sper că n-o să faci pe ruşinosul, fiindcă va trebui să te dezbrac de tot. Mă cheamă Gwynedd... Îţi zic, fiindcă imediat o să-mi blestemi numele din cauza durerii, când o

să-ţi curăţ rănile. Pentru mine, blestemele nu sunt ceva nou; unul în plus, unul în minus...

Pe măsură ce îl dezvelea de hainele murdare, fata încerca să vadă cât de grav fusese rănit şi clătina din cap.

Deşi ardea de febră, Conan căută să o liniştească:

— Mulţumesc, Gwynedd. Cunosc medicina, sunt druid... şopti.

La cuvintele acelea, fata scoase un urlet, apoi sări în picioare, cu mâinile la gură, şi se dădu înapoi, ciocnindu-se de Scarach, care avea pe chip aceeaşi expresie de groază.

— Numele meu e Conan, spuse cu glas răguşit. Sunt un druid din şcoala Mur Ollamhan... sau din ceea ce a rămas după masacrul pe care l-au făcut acolo cei... Se întrerupse, fiindcă ceea ce se pregătea să spună ar fi cerut prea multe explicaţii, aşa că renunţă. După masacrul pe care l-au făcut cei din neamul Lochlann.

La aceste cuvinte, cele două femei scoaseră deodată un geamăt de spaimă.

— Sunt şi fiu adoptiv al familiei regale a fomorienilor.

Alte gemete, încă şi mai puternice.

— E mai bine s-o aflaţi acum de la mine decât de la alţii. N-ar fi o surpriză plăcută să mă descopere aici. Daţi-mi ceva să mănânc şi lăsaţi-mă să fug.

Vorbitul îi dădea dureri cumplite. Probabil că avea câteva coaste rupte.

Mama o apucă pe Gwynedd de braţ şi o trase în cealaltă cameră, ca să stea de vorbă între patru ochi. Un lucru cu totul inutil, în casa aceea micuţă.

Începură pentru a mia oară să se ciorovăiască.

— Ai auzit... Leapădă-te de el. Găseşte o cale să-l îndepărtezi, se răţoi Scarach. Un druid rănit înseamnă că e în dizgraţia zeilor. Sau – adăugă, cu mai multă înţelepciune populară – că a intrat într-un mare bucluc, în care o să ne bage şi pe noi.

— Nu cred. Mă gândesc că a fost trimis de Tuatha De Danaan să ne pună la încercare. Poate au obosit să se joace cu destinul a două femei singure.

Apoi, puse problema la modul mai practic:

— Am putea să obţinem un adăpost sau să fim mai bine primite într-un alt clan...

Scarach ascultă vorbele ei, păru să se răzgândească şi făcu primul pas înapoi.

— Druid sau nu, omul ăsta e un paria, la fel ca noi, ripostă tânăra. Nu-ţi spun nimic toate suferinţele pe care le îndurăm tocmai pentru că nu ne ajută nimeni niciodată? Şi dacă aiurează? Dacă n-o fi druid... Nu are haine de druid!

Femeia gemu din nou:

— Mai rău! Măcar dacă ar fi druid, am avea speranţe să scăpăm cu bine când ne descoperă...

— Hotărăşte-te, mamă... Sau o să iau eu o hotărâre pentru tine!

— Dar e un fomorian! strigă. Or să ne omoare numai pentru că am schimbat un cuvânt cu el! gemu.

— Are ochii limpezi, mamă. Ştii bine cât de adânc pot să văd cu ochii minţii. E singurul motiv pentru care nu m-au îngropat de vie în zidurile vreunui turn. Blestemaţii şi nemernicii ăia din sat – arătă cu mâna, cuprinsă de furie – au nevoie de mine şi ne lasă în viaţă doar pentru profeţiile mele. Se dau grozavi, eroi, dar tot la Gwynedd vin cu coada între picioare să ceară divinaţii pentru viitor! Spune-mi, mamă, continuă ea, scuturând-o de umeri pe Scarach, am greşit eu vreodată?

În tăcerea lungă ce urmă, femeia mai în vârstă încercă, fără să reuşească, să îşi reţină lacrimile. Fiica ei risca viaţa amândurora pentru a-l salva pe omul acela, cu un sentiment pe care îl ascundea chiar faţă de ea însăşi, şi atunci încuviinţă din cap.

Gwynedd nu avu timp să zâmbească. În spatele lor, Conan se ridicase, sprijinindu-se de tocul uşii.

— Nu pretind... abia apucă să spună; cuprins de ameţeală, se lăsă moale pe pământ.

Gwynedd se strâmbă, oftând, şi, ajutată de mama ei, îl trase până la culcuşul de paie.

— De parcă n-ar fi avut destule vânătăi!

Gwynedd se aşeză la căpătâiul lui. În timp ce Scarach pregătea o infuzie de ierburi, fata îi şterse faţa lui Conan. Numai atunci străinul dobândi o fizionomie precisă, transformându-se dintr-un gunoi uman, lăsat de izbelişte, într-un tânăr cu trăsături pe cât de nobile, pe atât de rapace, şi cu ochii violeţi, de culoarea pe care o ia uneori cerul în apusurile de toamnă.

— Parcă ar fi Lugh –, şopti Gwynedd complice la urechea lui Scarach, convinsă că tânărul nu o auzea –, zeul artelor şi al meşteşugarilor, fiul lui Cian şi Ethlinn. Ştii cum i se mai spune, mamă?

— Sigur că ştiu, am fost şi eu tânără. Find cel Frumos... spuse femeia suspinând, plină de sine. Dacă e într-adevăr druid, ar putea să fie chiar unul dintre sfătuitorii lui *Ri,* adăugă imediat, mai practică. Suveranii nu pot planifica nimic fără să se sfătuiască cu ei mai întâi. Şi pot lua cuvântul în public numai după prima intervenţie a druidului. Chiar şi Daoine Sidhe au druizii lor. Deci, ar putea să mijlocească pentru noi, numai să vrea!

Vorbe ce o bucurau pe Gwynedd, dar care, în acelaşi timp, o umpleau de amărăciune – prea mare era distanţa între un astfel de stăpân şi o paria ca ea.

Începu să-i spele, cu fâşii de pânză şi apă curată, întregul trup, să-i cureţe rănile şi să le examineze. Nu era nici o tăietură, decât cea din coastă. Dar din cauza poziţiei, nu-i putea face un bandaj permanent. Aşa că trebuia să-i dea lui Conan îngrijiri mai des decât prevăzuse. Descoperi cu bucurie că nu-i displăcea deloc, chiar dacă în triburile lor era o muncă de sclavă. Ele erau, de fapt, cele care se ocupau de îngrijirile răniţilor după ce druidul local îşi spunea părerea şi hotăra tratamentul.

Veni şi Scarach, cu o expresie feroce pe faţă, care ar fi făcut pe oricine să amuţească. Aducea apă de mare fiartă; cu ea trebuiau să îmbibe faşele şi să bandajeze muşchiul piciorului perforat şi rana deschisă din coastă. Le-ar fi

dezinfectat cum se cuvine, dar efectul imediat era previzibil.

Fiica şi mama se priviră şi, la un semn mut, femeia mai în vârstă puse un bandaj pe gura tânărului, în timp ce Gwynedd turna apă sărată pe rana deschisă. Urletul lui Conan fu sufocat de stofă. Era noaptea târziu şi un asemenea strigăt s-ar fi auzit până departe. Acela era unicul mod în care puteau evita ca un pâlc de războinici să vină în cea mai mare grabă în casa lor.

— Nobilul meu necunoscut, ai trecut doar de prima culme a durerii... se strâmbă Gwynedd. Şi privirea îi arde, continuă, întorcându-se spre Scarach. Ai fiert infuzia de ierburi?

Femeia îi dădu un vas de lemn plin cu un lichid puturos, şi Gwynedd încercă să-l facă pe tânărul semi-conştient să bea. În starea în care era atunci, abia mai avea putere să se odihnească.

A fost nevoie de energia ambelor femei pentru a-l întoarce puţin câte puţin pe-o parte şi a-i aplica primul bandaj pe rana din coastă, cu toate gemetele stinse pe care pacientul le scotea la fiecare mişcare. O reacţie atât de slabă la tratamentul unor coaste fracturate arăta în ce hal de epuizare ajunsese. Gwynedd lăsă tăciunele aprins, care lumina grajdul, să se stingă singur şi se culcă lângă el.

Pentru Conan, dimineaţa ce urmă a fost un triumf al durerii în întregul trup. Muşchii rigizi, încheieturile înţepenite, arsura pe care o simţea în carne vie, schimbarea bandajelor, ritualul dramatic al dezinfectării cu apă de mare... şi tot la fel, în zilele următoare, chiar dacă durerile nu mai erau atât de mari odată ce îi scăzuse febra, rămânând doar suferinţa benefică a vindecării.

În toată acea perioadă, nici Gwynedd, nici Scarach nu-şi neglijară promisiunea de a-l ajuta, deşi încă nu ştiau nimic cert despre străinul acela. Singura mângâiere a lui Conan, în toată suferinţa prin care trecea, era apropierea fetei.

Era frumoasă. Frumoasă ca misterul iubirii.

— Bunicul meu, Oengus, spune că semăn cu mama, când era tânără. Dar e mai bine să ştii ce consecinţe poate avea frumuseţea. Mama a fost alungată din sat pentru că era „impură”. Fiica ei, Gwynedd, ar fi nelegitimă, fiind născută din unirea cu un nobil dintr-un clan inamic... spuse ea, după ce ezitase îndelung să pronunţe acele cuvinte... Un gennt! Am fost repudiate de bunicii şi unchii din partea mamei. Unchiul meu, Fergus, din neamul nemezilor, s-a întors împotriva noastră şi a cerut pedeapsa alungării din trib, în numele onoarei. Am fost umilite, coborâte la condiţia de slujitoare, arătate cu degetul şi numite soţie şi fiică a unui demon lochlann, în timp ce druidul nostru arunca asupra mea o puternică *geasa,* o interdicţie religioasă întocmai ca o vrajă, pe care trebuie să o respect toată viaţa. Nimeni nu va putea să-mi vorbească, şi oricărui bărbat îi este absolut interzis să se culce cu noi. În plus, eu am obligaţia să-mi folosesc darul prezicerii în folosul tribului.

Îşi înclină capul şi îşi privi ţintă vârfurile picioarelor. Şovăi multă vreme înainte de a vorbi:

— Aş muri. După tot atâtea luni cât înseamnă de douăzeci de ori degetele mele, începând din momentul în care aş începe să-l iubesc pe bărbatul meu... Dar cu toate acestea, şi eu, la fel ca mama mea, am făcut să cadă multe capete din clanurile Partholon şi Nemed, îşi reveni ea, cu o satisfacţie plină de curaj. Chiar dacă porcii ăştia ştiu prin ce pericol trec dacă fac curte unei fiice a păcatului. Dar eu nu o să fiu a nici unuia dintre ei.

Vocea ei deveni un susur complice, ca să nu fie auzită de Scarach, din camera alăturată.

— Ea a iubit un singur bărbat, executat sub ochii ei de nobilii clanului nostru.

— Ştiu, ştiam deja.

Ea începu să tremure, luată prin surprindere.

— Nu mă privi aşa, îi zâmbi el. Nu e magie. V-am auzit doar certându-vă acum câteva zile.

Conan o privi în continuare stăruitor; nu-şi lua ochii de la ea tot timpul tratamentului. De câteva zile, gesturile ei se transformaseră, îşi pierduseră precipitarea şi nervozitatea pe care le provocase situaţia de urgenţă. Păreau... mângâieri. Fata era înaltă de statură, avea ochii deschişi la culoare, pielea albă, pometţii înalţi, iar părul lung şi fin, răsfirat adesea de vânt, şi-l împletea în cozi splendide sau îl aduna, prinzându-l cu agrafe de lemn sau de metal. Condiţia socială joasă nu le îngăduia să poarte coliere de aur sau de argint, dar purta întotdeauna medalioane şi brăţări de un fel nemaivăzut, pe care şi le punea între umăr şi cot.

Energia fetei nu încetă să-l surprindă pe Conan; era capabilă să facă munci de orice fel, chiar din cele grele. Părea să nu cunoască oboseala şi mânca cu lăcomie, deşi rămânea subţiratică. În plus, era mereu zâmbitoare. Conan nu-şi putu da seama dacă asta se datora noutăţii prezenţei lui în casa aceea.

Până într-o zi, când o femeie gravidă veni din sat cu daruri, ca să afle viitorul copiilor săi.

CAPITOLUL 18

Dacă un trăsnet ar fi lovit căsuţa sărăcăcioasă, ar fi provocat mai puţine ravagii. Femeia bătu cu autoritate, ca şi cum şi-ar fi cerut un drept ce i se cuvenea. Ţinea în mână un iepure sălbatic care, mai degrabă decât o recompensă pentru prezicerile ce urmau, părea a fi un tribut pentru a o îmbuna pe Gwynedd, astfel încât să se aleagă cu o divinaţie mai avantajoasă. Într-un cuvânt, se purta odios. Cu toate acestea, mama şi fiica erau obligate de *geasa* să o primească pe ţărancă ca şi cum ar fi fost de un rang superior.

Intră şi începu, fără pic de respect, să-şi vâre nasul peste tot, într-un mod teatral, ca şi cum ar fi efectuat un serviciu de supraveghere în folosul întregii comunităţi.

Conan era capabil acum să umble, fără a putea totuşi să încerce să fugă; câteva ore de mers l-ar fi extenuat. Ţăranca îi luă pe toţi prin surprindere, astfel că nu avură timp să ia nici o măsură; orice tentativă de a ascunde oaspetele incomod era zădărnicită. Femeia începu să-i toarne lui Gwynedd întrebări, una după alta, ignorând-o deliberat pe stăpâna mai în vârstă a casei. Zgomotele din cealaltă încăpere nu-i trezeau nici cea mai mică bănuială; traiul împreună cu animalele era o condiţie pe care o împărtăşeau cu toţii.

Conan începu să transpire – o sudoare rece, şi, de data aceasta, nu din pricina durerii. Se ridică în tăcere, încercând să nu bage în seamă durerile din coaste, ascuţite ca nişte împunsături de pumnal. Se îndreptă şchiopătând către ultima vacă de lapte, care se afla cea mai aproape de zidul exterior. Reuşi, aproape fără să respire, să o facă să se ridice şi să se mute puţin, câteva palme, către bovina de alături care stătea culcată. Tânărul se ghemui între perete şi ultimul animal şi se lungi, astfel încât cele două animale, cel culcat şi cel care era în picioare, îl ascundeau complet vederii, dacă ţăranca ar fi intrat cumva acolo. Nu era o

poziţie sigură – animalul era nervos din cauza intrusului şi se mişca întruna. Dacă ar fi hotărât să se lase jos, Conan ar fi riscat să fie strivit, iar dacă ar fi alunecat pe bălegar, ar fi fost şi mai rău, aşa că tânărul rămase tot timpul cu trupul încordat, în încercarea de a calma animalul îndărătnic. Sprijinindu-se în zid, căuta să ţină departe de el corpul şi copitele vacii.

Ţăranca deveni deodată nervoasă. Probabil auzise ceva zgomote ciudate în încăperea de alături. Animalele erau agitate, la fel ca mama lui Gwynedd. Fata îi puse o mână pe pântece şi viziunea fulgerătoare ce-i trecu prin minte o izbi ca o palmă violentă, făcând-o aproape să cadă. Ţăranca deveni rigidă, luând un aer ostil. Nu-i plăcuse lumina pe care o văzuse în ochii prezicătoarei.

Scarach încercă inutil să o liniştească.

Fata fu străbătută de un fior. Ce simţise cu trupul şi văzuse cu ochii minţii erau imagini de moarte. Copilul era pe moarte sau murise deja. Femeia se ridică ofensată, întrebă apoi care era răspunsul şi văzând că primea numai răspunsuri confuze, înţelese greşit. Îşi aruncă privirea de jur-împrejur şi hotărî să intre şi în micul grajd de alături; ceva nu era în regulă. Intră şi observă că ultima vacă se mişca neliniştită, fără vreun motiv aparent. Nu văzu nimic, astfel că făcu un pas înainte, apoi încă unul şi încă unul.

— Sunt doi! strigă Gwynedd cu ochii închişi, din cealaltă încăpere.

Lacrimile porniră să-i brăzdeze obrazul din pricina minciunii.

— Ce?! şuieră ţăranca, oprindu-se imediat.

— Copiii! Sunt doi.

— Cei pe care-i port în mine? întrebă, făcând cale întoarsă.

— Da, confirmă fata, palidă de spaimă. Sunt sănătoşi, sunt bine, dar sunt gemeni.

Femeia păru să uite de orice altceva. Se apropie de Gwynedd şi îi mulţumi, mai satisfăcută acum. Părea că nu

mai voia să plece de acolo. Continua un ceremonial de îmbrăţişări şi fraze gratuite adresate bunăvoinţei zeilor.

Imediat ce o văzu afară, Scarach se lăsă sleită de puteri lângă căminul rudimentar, iar fata se sprijini cu mâna de perete, plângând cu sughiţuri, din cauza falsei profeţii care o ajutase să salveze viaţa lui Conan şi pe a lor.

Tânărul scoase un suspin de uşurare şi se răsuci în spaţiul strâmt, încercând să iasă din locul acela incomod. Ieşi în patru labe, dintre picioarele animalului şi o zări pe Gwynedd în cadrul uşii, ştergându-şi lacrimile cu mâneca tunicii. El îi zâmbi încurajator şi observă pe faţa ei un semn de alarmă. Fata făcu un gest, dar prea târziu. Conan ridică privirea, căutând ameninţarea pe care i-o indica Gwynedd, chiar la timp pentru a primi în faţă ceva ce îl acoperi cu totul. Acoperit de bălegar, fără să mai poată vedea nimic, reuşi doar să audă mugetul răzbunător al bovinei şi râsetele celor două femei care veneau să-l ajute. Putoarea de bălegar era greu de scos, chiar şi cu o baie cu florile uscate şi parfumate ale verii. Trecuse o zi şi pe Gwynedd încă o mai pufnea râsul.

Cu o lovitură de umăr, Fergus din neamul nemezilor scoase poarta din ţâţâni. În câteva clipe, toată casa era înţesată de nobili din cele două clanuri războinice; de-abia mai aveau loc unii de alţii. Cele două femei scoaseră strigăte de groază, iar Scarach începu să plângă. Fergus trecu pragul grajdului şi trebui să se aplece. Probabil că tocmai venise din satul vecin al nemezilor, fiindcă avea încă pe cap coiful din metal şi piele. În creasta lui era înfiptă o mână proaspăt tăiată. Toţi bărbaţii purtau mantale grele de blană, ce le ajungeau până la genunchi, cizme din piele aspră, spade şi securi agăţate la centură, iar câte unul, chiar şi scutul. Licărirea ucigătoare din privirea cu care Fergus îl ţintui pe tânăr nu-i lăsa acestuia prea multe speranţe.

— Uite-o şi pe-a treia femeiuşcă! mugi, iar ceilalţi războinici izbucniră în hohote. Conan se ridică repede, cu

un efort de voinţă, dar singurul rezultat fu o lovitură cu lemnul suliţei pe care o primi în coasta bandajată.

Căzu la loc în bălegarul animalelor, în timp ce războinicii nemezi şi partholoni se adunau în jurul lui în tăcere; aburul răsuflărilor se amesteca, în frigul grajdului, cu acela al animalelor. Fergus îl studie cu o curiozitate amestecată cu dispreţ, apoi îl împunse cu mânerul suliţei. Conan strânse din dinţi ca să nu geamă de durere.

— Să n-o mai lungim. Aşteptăm să se ridice iar, ca să ne distrăm mai bine, sau îi tăiem imediat capul? întrebă Fergus, savurând deja spectacolul. Am nevoie de o mână nouă pentru coiful meu.

Străinul fu târât afară şi, pentru a doua oară în câteva zile, se pregăti să moară. Nu îi era teamă, dimpotrivă, era fericit. Îl aştepta Cathbad.

— Îl cunosc, murmură unul dintre nobili, mijindu-şi ochii, ca şi cum ar fi căutat un răspuns. E nobil şi războinic…

Lui Gwynedd îi tresări inima şi înghiţi cu greutate; Conan nu le minţise.

— Dar e şi o halcă de bălegar fomorian. Înrudit chiar cu familia căpeteniei tribului lor.

Fergus se făcu vânăt.

— Ştii câţi fii am pierdut din cauza fraţilor tăi? Roagă-te la zeul tău care îngrijeşte de morţii voştri, omule din Toraigh! Cine-i? Asa? Cromm Cruach, Sângeroasa Lună Nouă? Tethra, zeul mării? Morrigan? Sau Domnu, târfa aia care vă e zeiţă-mamă? Oricum, spune-i că vreau să-ţi înfig sufletul în spada mea. O să vedem dacă te ajută! râse răguşit nemedul.

Conan începu să vorbească, să explice că nu era duşmanul lor, să le spună despre druizi şi despre Mur Ollamhan. Dar înţelese că totul era inutil. Un dos de palmă cu toată forţa mâinii înmănuşate a lui Fergus îl reduse la tăcere, făcându-l să se clatine; un firicel de sânge îi ieşi din buza spartă. Dar nu căzu, nu-i dădu satisfacţie.

— N-o să ai nici un *ecnaire,* omule din Toraigh, nici un cântec funebru. O să joci în groapa duşmanilor, cu gura

plină de pământ. Şi o să-ţi tăiem un picior, pentru ca sufletul tău să rătăcească şi să nu găsească intrarea lui Sidhe!

În sfârşit, se întoarse către sora sa mai întâi, apoi către nepoată.

— Voi ştiaţi, ştiaţi amândouă!!! Femeile astea – continuă el, întărâtând gloata – nu trebuiau să vorbească nimănui niciodată, decât când era nevoie să ne facă un serviciu nouă, celor din sat. Şi ce fac ele? Ascund un duşman chiar în inima clanului lor!

Mulţimea care se adunase scoase strigăte de mânie. Vocea lui Fergus se preschimbă într-un şuierat, când îşi aţinti privirea în ochii surorii sale:

— Fiica ta cu adevărat e sânge din sângele tău. La fel ca tine, şi ea s-a culcat cu un străin, cu un duşman!

— Nu. Nu e adevărat... protestă Gwynedd, dar un gest poruncitor al mâinii o făcu imediat să tacă.

— Acelaşi sânge, sânge de lupoaică în călduri. Tu – se întoarse apoi către nepoată – încă te mai întrebi cum de v-am descoperit, ţi-o citesc în ochi. Ar trebui s-o ştii! Nu tu faci profeţii?

Tânăra se făcu palidă, în timp ce fratele lui Scarach pecetluia condamnarea lor la moarte.

— Ei bine, această fiică a demonilor din Lochlann – îi stârni pe cei de faţă – a dovedit deja *lochtach,* vina pe care o are. A prezis gemeni femeii care începuse să se simtă rău înainte cu câteva ore; şi, până la urmă, a avut un *oimelg,* a scos la lumină un singur copil, singurul pe care îl avea în pântece. Mort! Ori ai minţit, ori te-ai culcat cu fomorianul ăsta, nesocotind *geasa,* şi ţi-ai pierdut puterile. Vinovată, oricum ar fi!

Făcu o pauză lungă. Tensiunea îi cuprinsese acum pe toţi. Fergus îşi plimbă ochii de jur-împrejur, dar nimeni nu avu nimic de adăugat.

— Ştii ce moarte îi aşteaptă pe trădători? Vrem să citim în sufletul lor, să vedem ce i-a împins să trădeze!

Unul dintre oamenii săi veni în faţă, ţinând în mână sfori împletite din coamă de cal.

— Ţie vreau să-ţi rezerv o soartă aparte. Tocmai fiindcă bastardul ăla de taică-tău era un lochlann, cu tine o să folosim metodele lor. O să fii legată de doi copaci, îi doborâm, unul în stânga, unul în dreapta, şi, în cădere, o să-ţi sfârtece trupul în două, adăugă Fergus. Dar mai întâi...

Nimeni nu se opuse când făcu un gest de încuviinţare şi unul dintre războinici aprinse tăciunele pe care îl adusese cu el. Nimeni nu ascultă de strigătele de îndurare ale lui Scarach; casa lor fu dată pradă flăcărilor. Animalele începură să mugească îngrozite, oamenii dădură înapoi, din cauza căldurii ce venea de la limbile gigantice de foc, care ardeau ochii. Paiele şi papura de pe acoperiş, culcuşul animalelor, lemnele stivuite şi cele câteva lucruri pe care le aveau au fost mistuite de incendiu. Animalele rămaseră prinse înăuntru şi mugeau cu disperare. Mama fetei nu putu să reziste şi alergă înăuntru. Acoperişul încă mai rezista şi animalele acelea erau toată bogăţia lor.

Gwynedd nu putu să o oprească, iar când dădu să intre după ea, drumul îi fu barat de mica turmă de animale încă vii, ce ieşea acum pe poartă.

Totul se întâmplă în câteva clipe. Scarach îşi văzu, la rândul ei, drumul către salvare închis de fuga animalelor îngrozite. Muri imediat, lovită în piept de bârna principală, care se prăbuşi în flăcări.

Gwynedd căzu în genunchi, lângă Conan, acoperindu-şi faţa cu mâinile, de groază.

— Fergus! Eşti pe teritoriul nostru! Nu e un jaf de animale!!! urlă Oengus, care alerga spre ei.

Ieşise la vânătoare pentru carne proaspătă. Strigătele şi fumul îl chemaseră, şi-acum venea în galop, dar prea târziu. Chiar dacă, îi explicară ei, fusese doar o întâmplare nefericită şi femeia care ardea acum pe rug alergase înăuntru să salveze puţina avere, era totuşi fiica lui.

Oengus era un nobil partholon. Era bătrân acum şi nu-şi putea permite să înceapă un duel inutil cu un bărbat în

plină putere, cum era Fergus, doar pentru a răzbuna moartea fiicei lui şi cu atât mai puţin să ceară oamenilor săi să pornească o vendetă împotriva nemezilor în numele – de tristă amintire – al unei femei care ardea sub ruinele casei sale, devenită acum propriul ei rug. Avea chipul descompus, ceea ce îl bucură pe Fergus, însă acela fu momentul în care Oengus îşi jură să o ajute, sau măcar să încerce, pe nepoata sa, Gwynedd.

Lângă Oengus îşi făcuse loc druidul partholonilor. Mergea greu, şchiopătând, amintire a unui accident nefericit cu calul. Când îl văzu pe Conan plin de murdărie şi însângerat, făcu ochii mari.

— Lăsaţi-l!!! porunci. Măcar de-ar avea tribul nostru numai adversari ca el! Omul ăsta e un prieten al neamului nostru. Şi a dovedit-o deja: mi-a salvat viaţa pe platoul de pe Uisneach. Datorită lui, astăzi încă mai pot să merg, în loc să-mi târăsc picioarele, adăugă, zâmbindu-i lui Conan şi întinzându-i mâna să se poată ridica.

Prin sângele care-i picura de pe păr şi de pe frunte din cauza loviturilor primite de la oamenii lui Fergus, tânărul îl recunoscu pe druidul ce călărise alături de el, la întrecere, cu multe luni înainte.

— E un nobil şi e unul dintre druizii înţelepţi din Inis Fail! continuă celălalt, într-un duel al voinţelor, privindu-l pe Fergus, care-l întrecea ca statură cu două palme.

Conta pe efectul-surpriză al acelor cuvinte, dar ştia şi că, înaintea lui Fergus, o pradă cântărea mai mult decât orice principiu.

— Şi e un om drept şi cinstit! Nu ştiu dacă locul lui ar fi pe tronul din Toraigh, dar el e tânărul pe care Cathbad îl alesese ca viitor *Ard Righ,* înainte de masacrul pe care l-au făcut războinicii gennt pe platoul din Mur Ollamhan!

La aceste cuvinte, se stârni un vuiet general, iar Gwynedd se rezemă cu spatele de un copac, fiindcă simţea că se învârteşte totul în jur.

— Vrei să-ţi pui împotrivă toţi druizii din Inis Fail, puterea magiei lor şi condamnarea veşnică pentru că ai chef să ciopârţeşti un nevinovat?

Oengus profită de ocazie ca să-l preseze pe Fergus.

— Te arăţi mai prost decât un viţel castrat! Vrei să arunci în dizgraţie tot neamul nostru?

Din nou, o rumoare generală. Unii se traseră înapoi.

— Nu voiam să mă arăt lipsit de respect faţă de zei, începu căpetenia de clan să se scuze, bâlbâindu-se.

Nu voia să-şi atragă duşmănia unui vrăjitor şi cu atât mai puţin a tuturor celor din Inis Fail. Lăsă capul în jos.

Fergus era o canalie, gândi Conan, dar, până în momentul acela, se purtase după uzanţele poporului său – supusese la chinuri şi îi pedepsise pe duşmanii tribului său. Puţin le păsa semenilor lui dacă asta îi dădea plăcere şi satisfacţie personală. Acum, că pierduse această înfruntare a voinţelor, ura lui Fergus faţă de Conan deveni atât de reală, încât tuturor li se păru că-l auzeau scrâşnind din dinţi atunci când îl privea.

— În creierul tău sunt mai mulţi viermi decât într-o grămadă de gunoi, Fergus!

Toţi se întoarseră către locul de unde răsuna vocea poruncitoare şi văzură apropiindu-se din spate o lectică umilă, trasă de un cal amărât şi urmată de un individ zdrenţăros. Pe patul din crengi era culcat un războinic plin de tăieturi şi răni, cu un braţ prins în atele. Dar viu. Alături de ei, tropăia vesel Banan, în spate, doi cai, dintre care unul al lui Cathbad.

— Rury, campionul partholonilor! şoptiră unii.

— S-a întors Rury, soldatul aventurier! strigară alţii cu bucurie.

— Războinicul rătăcitor s-a întors!

Roşcatul nu se osteni să coboare din lectică; se simţea în deplină siguranţă în satul său.

— Mă întorc după ani de lupte, văd din nou feţele semenilor mei, fericiţi să mă primească, şi trebuie să stau

să mă uit la un fiu de scroafă ca tine care caută să-l măcelărească pe cel mai bun prieten al meu?

Faţa lui Fergus îşi schimbă de mai multe ori culoarea. Cunoştea cât de abil era Rury în duelul cu armele şi nu avea nici o poftă să verifice dacă era într-o formă suficient de bună ca să-l umilească în faţa propriilor săi oameni. Cunoscându-l bine, ştia sigur că nu i-ar fi dat o moarte rapidă, străpungându-l ca pe un războinic, ci doar l-ar fi ciuntit, făcând din el un biet invalid care avea nevoie de ajutorul tuturor, drept care îşi adună puţina demnitate care-i mai rămăsese şi înălţă capul cu mândrie.

— Nobile Rury, nu aveam de unde să ştiu. Nu-l mai văzusem niciodată pe omul ăsta.

Auzind răspunsul Roşcatului, Conan înţelese că învăţăturile de pace ale bătrânului Cathbad nu fuseseră în van.

— Şi ţi se pare că e un motiv bun ca să nimiceşti un bărbat dezarmat şi două femei singure, când eşti înconjurat de războinicii tăi?

Rury coborî cu evidentă agilitate din lectică, balansându-şi picioarele, dar înghiţind cu amărăciune pentru a-şi ascunde durerile ascuţite ce-i străbăteau întreg corpul. Veni până la el, zâmbind, în pofida rănilor care-l ardeau. Tensiunea creştea, dar Fergus nu avea totuşi să se scalde în sânge.

— Eşti demn doar să-l pupi în fund, Fergus... Valorează de o sută de ori mai mult ca tine. Lui îi datorez viaţa mea. Şi, dacă nu mi-ar fi atât de foame şi n-aş vrea să merg imediat la cină, ţi-aş vârî ţeasta în fundul mistreţului de colo!

Porcul sălbatic grohăi parcă dezaprobator, iar silueta deşirată şi slăbănoagă care condusese căluţul până acolo şi îl ajutase pe Rury să se întindă pe patul de crengi începu să aplaude de una singură.

— Cuvinte sacre, prietene. Am ales momentul cel mai potrivit să mă întorc la Mur Ollamhan! spuse Anninn.

CAPITOLUL 19

Urmară zile încărcate de aşteptare şi ruşine în ţinutul neamului Partholon. Aşteptare, fiindcă părea să fie o pauză între două războaie; ruşine, fiindcă asta simţeau toţi pentru ceea ce le făcuseră lui Conan, Gwynedd şi Scarach. Străinul fu reabilitat, iar oamenii îşi cerură, temători, iertare. Druidul partholon rosti împreună cu el formula magică pentru a anula *geasa* ce stăruia asupra lui Gwynedd. Spuse că era o onoare pentru el să-l aibă pe elevul preferat al lui Cathbad alături, chiar dacă anularea unei *geasa* era o procedură complicată şi neuzuală, iar aplicarea sa trebuia justificată, recunoscându-se că s-a săvârşit o eroare gravă din partea castei nobile şi sacerdotale; şi aşa se şi întâmplă, dar prea târziu.

Rury fu cel dintâi care se declară ruşinat de comportamentul celor din neamul lui şi vorbi clanului său sub stejarul *Crann Bethadh.* Dar nu mai era nimic care să-l reţină pe acele meleaguri.

Singurul mulţumit de situaţie părea Anninn. Tribul partholon era cunoscut pentru frumuseţea părţii sale feminine, şi femeile din toate triburile celtice, fie ele sclave sau femei libere, puteau să-i înşele şi să-i cucerească pe bărbaţii care le atrăgeau cel mai tare, oferindu-se lor, chiar în modul cel mai neobrăzat. Războinicii nu făceau niciodată caz de un astfel de comportament. Dimpotrivă, uzanţa le cerea să le posede fizic chiar în public, iar acest lucru era considerat de bun augur pentru că, spuneau ei, pe zei îi bucura tocmai bucuria pe care fiinţele umane nu se ruşinau să o arate. Războinicii nu erau stânjeniţi de ţipetele de bucurie sălbatică şi de râsetele femeilor. Deşi, întocmai ca bărbaţii, se spălau rar şi nu se îngrijeau prea mult de igiena corpului, războinicii nu le jigneau niciodată, arătând un mare respect pentru femeile care puteau să lupte în bătălie sau să fie căpeteniile unor triburi întregi. Erau agresive, zgomotoase şi cu un miros respingător, în timpul actului se

zvârcoleau, se răsuceau, zgâriind şi muşcând. Bărbaţii păreau încântaţi de toate acestea şi îşi arătau cu mândrie vânătăile şi semnele de pe piele, care confirmau plăcerea intensă pe care o provocaseră. Spuneau că „le călăriseră”, într-atât era de mare, dureros chiar, avântul pe care femeile celte îl puneau în momentele când făceau dragoste cu un bărbat. În privinţa asta, Anninn se depăşi pe sine în toată perioada în care rămase oaspete în acel trib.

În timpul convalescenţei lui Conan, Banan îl căuta, se apropia de el şi-l adulmeca grohăind încet.

— Îmi pare rău, Banan, eu nu sunt cum e Cathbad, nu reuşesc să-ţi citesc gândurile şi să stau de vorbă cu tine. Sunt doar un om, nu am toate calităţile tale.

— Friptura asta ambulantă e ca un câine fidel, adăugă Rury. Te caută întocmai precum Anninn vânează sclavele cele mai bune din sat! Dar, când e vorba de luptă – lăsă Roşcatul să-i scape un fluierat admirativ –, e o furie. Fără el, nu ştiu dacă i-aş fi biruit pe cei din neamul Lochlann.

— Nu mi-ai spus secretul cel mai mare, Rury. Dacă le eşti într-adevăr un prieten şi un frate, cum spui, ar fi trebuit să mă dai de gol. Fomorienii sunt dintotdeauna duşmanii partholonilor, iar tu eşti fiul unuia dintre căpitanii lor.

— Dar asta nu ne-a împiedicat să împărţim mâncarea şi acoperişul, să împărtăşim aceleaşi gânduri şi aceleaşi sentimente. Adevăraţii prieteni nu pun preţ pe origine. Contează numai ce e în inima celuilalt, nu de unde vine.

Se întrerupse, la sosirea lui Anninn.

— Nu-i nimic mai plăcut decât o călărire zdravănă, după o lungă călătorie călare până aici, anunţă satisfăcut, aranjându-şi pantalonii.

Era limpede pentru toţi despre ce vorbea. Toate sclavele din sat îi zâmbeau şi-l provocau, de când începuse să le curteze. Toate, fără deosebire.

— Când e plecarea? întrebă Conan.

— Nu o să fie niciodată prea curând, zâmbi Rury, punând o mână pe umărul prietenului său.

— Cum? Deja? înghiţi înmărmurit Anninn.

Îşi adună repede gândurile şi adăugă:

— Mai îngăduie-mi încă două zile şi o să-ţi explic de ce m-am întors la Mur Ollamhan. Informaţia trebuia să fie pentru Cathbad, dar... tu eşti singurul capabil să înţeleagă mesajul pe care îl aduceam învăţătorului nostru, încheie după un moment de tăcere. Tu eşti destinat să culegi moştenirea lui, Conan, şi singurul care poate să înţeleagă ce o să-ţi povestesc diseară la foc.

Conan îl privi sceptic. Anninn era un prieten de încredere, dar, în ochii tuturor, îşi pierduse orice credibilitate din pricina trecutului său de *cainte* mai înclinat către băutură din miere fermentată decât către satiră. Şi totuşi, ceea ce spusele lui prevesteau acum îi tăie răsuflarea.

— Şi dacă ţi-aş spune unde se găseşte adevărata *Stelă a lui Danu,* care s-a pierdut? Unica, magica *Lia Fail,* Piatra Destinului? Cel care o va poseda va conduce poporul nostru, ştii bine.

Îl lăsă acolo, intrigat şi curios, fără vreo speranţă să se liniştească. Anninn înţelese cum stăteau lucrurile şi, satisfăcut în sinea lui, tropăi în direcţia unui grup de sclave cu părul roşu.

— Să nu, uiţi, se întoarse el pentru o clipă, încă două zile!

CAPITOLUL 20

Micul foc de tabără împroşca scântei vesele în beznă, în faţa marii colibe a lui Rury, şi bucata de carne de cerb sfârâia îmbrăcată în parfumul ierburilor aromatice. Conan îi aruncă o bucată de azimă de secară lui Banan şi, în clipa aceea, o zări cu coada ochiului pe Gwynedd, care se aşezase la doi paşi în spatele său şi avea pe umeri o pătură ca să o apere de frigul serii. În seara aceea, pentru prima dată în viaţa ei, se afla în sat, ca femeie liberă. Tânărul nu făcu nici un gest anume; îi zâmbi doar şi se trase puţin la o parte, făcându-i mai mult loc. Ea se apropie, recunoscătoare şi timidă. Cuvintele druidului său despre rangul social al lui Conan încă îi răsunau în minte. De-abia după ce trecu o jumătate bună de ceas, se hotărî să se aşeze, ghemuindu-se lângă el.

Anninn se aşezase între Gwynedd şi Rury; cea dintâi îl cerceta cu curiozitate, celălalt, cu ironie. Proasta sa reputaţie i-o luase înainte, lucru normal pentru el, care se obişnuise deja să fie discreditat peste tot. Ţinea în mână un pocal uriaş cu hidromel întunecat la culoare, singurul lucru ce putea să rivalizeze, în ochii lui Anninn, cu o femeie.

— Nu v-aţi îngreţoşat niciodată de oameni, de violenţă, de prefăcătorie şi de trădare până într-atât, încât să vă pierdeţi încrederea în zei?

Gwynedd făcu o grimasă. În situaţia ei, orice răspuns era nesatisfăcător.

— Ce-au de-a face zeii? interveni Rury. Nu spune blasfemii.

— Vezi sclavele de acolo care fac dragoste cu războinicii aceia?

Toţi îşi întoarseră capetele spre locul festinului, de unde veneau strigăte şi râsete.

— Cea mai încuiată dintre ele e o vulpe, pe lângă tine.

Roşcatul se strâmbă. În alte ocazii, cuvintele jignitoare ale lui *cainte* ar fi echivalat cu o ţeastă rostogolită, dar

bunul-simţ al lui Rury îi spunea că Anninn era absolut inofensiv.

— Zeii ne cunosc destinul, ei ne conduc, ne dau exemplu şi intervin în împrejurările lumeşti pentru a ne ajuta, continuă fostul druid aspirant. Ei bine, nu au făcut nimic ca să înlăture toate defectele astea ale omului muritor. Ar fi nevoie de un zeu nou, mai atent la noi, mai complet, care să ne conducă pe drumuri mai potrivite. Cei pe care îi avem îmi întorc stomacul pe dos. Mai bine uitarea din *meddu,* rosti sentenţios, înfulecând de zor.

Rury şi Gwynedd se priviră stupefiaţi, cu acelaşi gând în minte – Anninn era, cu siguranţă, deja beat.

Conan, în schimb, îl ascultă cu interes, cu buzele strânse.

— Am fost druid şi am eşuat, am fost bard şi am eşuat, spuse, nereuşind să-i privească pe ceilalţi în faţă. Numai că ceea ce m-a făcut să schimb harpa şi poezia pe satiră au fost lăcomia şi invidia oamenilor pe care i-am întâlnit. Alcoolul mi-a intrat în sânge, şi tocmai datorită acestei băuturi binecuvântate mai sunt în stare să zâmbesc. Trăiesc de ani de zile fără un mâine în faţă şi, de multe ori, seamăn mai mult cu un *diberg,* cu un brigand, decât cu un om de ştiinţă dedicat nobilului exerciţiu al memoriei, continuă Anninn monologul său, născut din ani de suferinţe. Nu urmărea un fir logic, dar discursurile directe, scurte, nu-i stăteau în fire. Îmi pun la lucru calităţile fără convingere şi mă aud repetând că sunt chemat mai degrabă către *druidecht,* către vrăjitorie, decât pentru a juca rolul de druid. Am fost scos afară şi alungat de la întrunirile cele mai importante, dar şi de la banchetele celor mai neciopliţi. Nimeni nu mai e dispus să mă creadă... Chiar acum, când am misiunea asta pe care trebuie s-o duc la capăt, pentru viitorul lui Inis Fail!

— Nimeni, în afară de mine. Spune mai departe, *diberg!*

Cunoştea sufletul lui Anninn – sufletul, măsura după care ar trebui judecat fiecare om. Însuşi Cathbad îl alesese pentru sensibilitatea sa, şi lui Anninn i se puteau reproşa

multe, dar nu şi lipsa de sinceritate. Dacă spunea unui prieten de-al lui că a văzut *Stela lui Danu,* chiar aşa era. Sau cel puţin asta era convins că văzuse. Înainte de a pleca în căutarea ei, mai trebuiau verificate faptele pentru a vedea cât fusese de precis în afirmaţiile sale. În sfârşit, nu aveau nimic de pierdut dacă-l ascultau. Era o posibilitate pe care Conan nu o refuza nimănui. Şi apoi, îşi spuse, fiind un *cainte,* ştia să povestească bine...

— La tine m-am gândit, Conan, singurul care ar putea duce la bun sfârşit treaba asta. Nopţi întregi n-am dormit, aveam coşmaruri în care Cathbad mă urmărea şi mă teroriza. Nu ştiam că a murit, dar imediat ce am pornit către Mur Ollamhan, somnul meu a devenit liniştit ca al unui prunc.

— Spune atunci, îl îndemnă Conan.

Îmbărbătat de atâta încredere, Anninn se încinse cu istorisirea, căutând să nu uite nici un detaliu din prodigiosul său mesaj.

Începu să povestească despre minunăţiile grotei Uisce Uasal, adică „peşterile apelor înalte”, dintr-o zonă neprietenoasă de lângă ocean, unde cunoscuse un bătrân druid, care alesese să ducă o viaţă de eremit şi care părea singurul dispus să-i dea adăpost. Era considerat de toţi un nebun, astfel că Anninn îi păru simpatic, de vreme ce, spunea el, „cei care se aseamănă se recunosc”. Tânărul îi oferise rezerva lui de hidromel, iar bătrânul druid îi povestise noaptea întreagă despre o magică Piatră a Destinului. El însuşi – îi explicase bătrânul – o ascunsese în locul cel mai sigur cu putinţă, pe care zeii i-l arătaseră în somn, într-o noapte nesfârşit de lungă. Când *cainte* îl întrebase, cu tot tactul posibil, unde era acel loc, bătrânul, păzitor al acelui secret, se închisese în sine. Astfel că Anninn, lăsând la o parte tactul, considerase mai potrivit să se încreadă în mijlocirea unei alte porţii de *meddu.* Doar după ce toată rezerva cea preţioasă a lui *cainte* se epuizase, şi nu înainte, eremitul se mărginise să bâiguie ceva despre o ghicitoare. Desenase cu o bucată de lemn pe

pământul bătătorit al grotei o duzină de simboluri, pe care Anninn, cu ochi mari, le înregistrase în memorie şi pe care, în seara aceea, în jurul focului lui Rury, le reproduse exact cum erau, scriindu-le cu o bucată de lemn carbonizat. Bătrânul eremit nu-i împărtăşise unde era ascunsă, nici seara, înainte de a adormi beat, şi cu atât mai puţin în dimineaţa următoare, când era treaz şi bântuit de o durere de cap îngrozitoare. Mai mult, crezând că fusese învins de slăbiciunea pentru băutura aceea şi dezgustat de mărturisirile pe care le făcuse, îl alungase cu vorbe grele pe nevinovatul Anninn. El era unicul păzitor al acelui secret, îi spusese, şi aşa avea să rămână până la moarte.

Tânărul *cainte* puse atâta suflet şi atâta căldură în istorisirea sa, încât atunci când termină, păru epuizat. Îi convinsese pe toţi, dar încă şi mai mult, pe Conan, căci unul dintre multele secrete pe care el le păstra era strâns legat chiar de ceea ce scrisese Anninn pe pământ.

— Aşadar, ştii să scrii sunetele vocii? îl întrebă druidul.

Anninn îl privi cu surprindere.

— Nu. Ceea ce am desenat sunt doar simbolurile pe care mi le-a arătat el. Le-am învăţat pe de rost; e principala datorie a oricărui învăţăcel, ştii doar. În ordinea exactă.

— Te cred... Sunt aceleaşi pe care le-am văzut cu ochii mei pe o bucată de scoarţă pe care Cathbad o păstrează... o păstra – reluă, muşcându-şi limba – împreună cu alte obiecte ciudate. Micile sau marile comori pe care un bărbat le strânge în viaţa lui şi de care, în general, femeia lui se străduieşte să scape.

Se întoarse spre Gwynedd, care îl fixă mânioasă.

— Tocmai de-asta Cathbad le ţinea ascunse într-un loc secret.

Toţi părură sincer impresionaţi. Era dovada pe care o aşteptau. Anninn nu minţise. Păstrase, deci, în memorie secretul *Stelei lui Danu.*

— În fond, un druid studiază tocmai pentru a păstra în memorie secrete! îi ţinu Gwynedd parte lui Anninn. Dar

Stela lui Danu nu serveşte pentru încoronarea lui *Ard Righ?* Să tune de bucurie sub picioarele regelui, dacă e legitim...

— Da, Gwynedd, aşa e. Piatra aceea e unul dintre simbolurile neamului nostru şi a dispărut de multă vreme, s-a topit ca într-o magie a lui Cathbad, începu Conan să le explice. Zeiţa-mamă din care se trag toţi celţii e Danu, care înseamnă „apa din ceruri”. Vine dintr-un ţinut îndepărtat şi, la fel ca apa, a coborât din cer într-un glob de foc. Asta e ceea ce s-a transmis de la un druid la altul. Ştiinţa poporului lui Danu, ca să ajungă până la ei, a bătut o cale nespus de lungă, a purtat cu sine prosperitatea, plantând sămânţa poporului din Inis Fail. Din patru cetăţi mitice, Falias, Gorias, Finias şi Murias, au venit în ţinuturile noastre patru fii ai lui Danu, aducând daruri: o spadă de la Gorias, *Suliţa Victoriei* de la Finias, *Cazanul Abundenţei* de la Murias şi, de la Falias... *Lia Fail,* sau Piatra Destinului, sau *Stela lui Danu.* Cine va reuşi să o descifreze va dobândi atâtea comori, încât va putea domni peste întreg Inis Fail.

— Deci, asta te-a făcut să te încingi aşa de tare – instinctul vânătorului care a găsit urma cea bună?

Fraza lui Gwynedd păru mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Conan o privi surprins, dar nu spuse nimic.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, tânărul druid îi puse lui Anninn întrebarea nerostită până atunci, ce stătea pe buzele tuturor:

— Şi care ar fi ghicitoarea asta?

Anninn îşi drese vocea; răspunderea pe care o avea îl făcea să pară mai grav:

— „Dacă deschizi mâna, dispare. Ce e?” Sper că nu era prea beat şi că nu vorbea în dodii! Mă gândesc la asta de luni de zile şi nu-i dau de capăt!

Dezorientată, Gwynedd ridică o sprânceană. Rury, pe amândouă.

— Ce mi se pare că nu se potriveşte e semnificaţia soluţiei, ridică din umeri Conan.

— De ce? Tu ai deja o soluţie? întrebă înmărmurit Anninn.

— Şi de ce nu? îl imită Conan. Există un singur lucru care dispare când deschizi mâna: pumnul!

Lui Anninn îi căzu din mână pocalul şi, pentru prima dată, nu-i dădu importanţă.

Gwynedd oferi cel mai frumos surâs admirativ care îi înflorise vreodată pe buze.

Rury bombăni:

— Nu se poate, sigur ai trişat, ştiai dinainte...

O ţinu aşa o vreme, strângând şi deschizând mâna stângă, căci dreapta încă nu o putea folosi.

— Aşadar, ce trebuie să căutăm e un pumn sau o mână, reflectă Conan cu voce tare. Dar unde?

— Bătrânul acela nu era capabil să facă o călătorie prea lungă, spuse *cainte.* Şi, din ce-mi povestea el, o îngropase nu cu multă vreme înainte. Trebuie să fie aproape de locul unde l-am lăsat!

— Ai spus „îngropase”.

Anninn căscă ochii mari şi se mărgini să încuviinţeze. Tânărul druid zâmbi.

— Îţi mai las şi ultima zi, prietene, cum am promis, apoi plecăm. Foloseşte-o cu Cap, îl împunse, ridicându-se pentru a merge la culcare.

Toţi aşteptau ca Anninn să-i dea pe loc replica. Dar nu se întâmplă aşa. Rămase să privească focul, urmărind absorbit jocul flăcărilor.

— Ah uitasem, se întoarse Conan. Nici un cuvânt nimănui, sau o să ne trezim cu jumătate din Inis Fail pe capul nostru!

CAPITOLUL 21

Pentru Conan urmă una din cele mai lungi zile. În ajunul plecării, aproape că nu închisese ochii. Dormiră cu toţii în casa cea mare din piatră a familiei lui Rury. Străinul se surprinse, în mai multe rânduri, fixând trăsăturile frumoase ale chipului lui Gwynedd, care se odihnea la câţiva paşi de el. Fata aceea, gândi, avea puterea magică de a face orice lucru să pară mai puţin neplăcut, fie că era vorba de o rană urâtă, fie de o noapte nedormită.

Conan aflase de la Cathbad că acela care ar fi găsit piatra scrisă ar fi domnit peste Inis Fail. Întâlnirea aceea nu era o întâmplare. Tuatha De Danaan interveniseră; *trebuia* să-l întâlnească pe Anninn. În el se trezi deodată o nouă forţă: nu era doar gustul aventurii, era înţelegerea. I se dezvăluia acum, dar fusese întotdeauna înlăuntrul lui. Simţea înflorind în el nevoia mistuitoare de a cerceta, de a scormoni în bezna trecutului, căutând urmele acelui obiect ascuns. Ceva îi spunea că, atunci când avea să-l găsească, avea să se cunoască şi pe sine. Doar arunci avea să se domolească flacăra aceea care îl ardea şi pe care o purta în suflet încă de la naştere. Da, ştia că era un Străin. Ei bine, sosise momentul să se întoarcă în mijlocul poporului său.

Dimineaţa era rece şi ceţoasă, dar Conan se simţea clocotind de energie şi avânt. Puse şaua pe calul lui Cathbad, singura sa moştenire, iar Rury îl înşeuă pe al său. Apăru şi Gwynedd, ţinând de frâu un murg pe care îl luase de la Oengus în schimbul celor câteva animale ce scăpaseră de la prăbuşirea casei. Se apropie de Conan.

— Vrei să mă iei cu tine? Ştiu să gătesc şi să ţin în mână spada şi suliţa ca un bărbat, spuse privindu-l precum o servitoare pe stăpânul său. Aş putea să-ţi fiu de folos ca *banflaith*; o femeie clarvăzătoare ţi-ar uşura viaţa, gândeşte-te!

Veni şi mai mult spre Conan, iar apropierea fiinţei ei îi dădu tânărului o uşoară ameţeală.

— Şi pe urmă, ştii... *Eolus leis an reltainn,* aş putea să-ţi arăt calea cu ajutorul stelelor şi să-ţi interpretez horoscopul...

Conan îşi spuse că felul ei de a se purta era, probabil, dictat de diferenţa de rang, pe urmă însă se gândi că Gwynedd era acum o femeie liberă şi putea să curteze şi să ceară orice bărbat ar fi vrut. Astfel că zâmbi, înţelegând că toată cochetăria aceea nu era consecinţa unei atitudini de supuşenie, ci a artei înnăscute a femeii de a-l seduce pe bărbatul care i-a trezit interesul. Îi ridică bărbia cu degetele şi se apropie de ea, iar fata închise ochii, întinzând uşor buzele. Gwynedd nu tremura, dimpotrivă, era sigură pe ea, iar el îi spuse:

— Cum aş putea să te refuz? M-aş trezi cu un pumnal între coaste. Şi, pe urmă, nu ştiu ce să zic de prezicerile tale, dar ştiu cât de pricepute şi delicate îţi sunt mâinile cu care m-ai îngrijit...

— Numai pentru atâta? N-aş vrea să deranjez, dar să-ţi vină asemenea gânduri la ora asta a dimineţii... Îmi dă arsuri la stomac!

Urcat în şaua căluţului său, Anninn intervenise, după ce-i studiase cu superioritate pe cei doi tineri care stăteau încă faţă în faţă. Lăsându-i pe toţi cu gura căscată, îşi adusese cu el două sclave dintre cele mai bine înzestrate, pe care şi le putuse cumpăra în schimbul unor servicii divinatorii făcute cum se cuvine la curtea lui Oengus.

O porniră în tăcere, fără să privească înapoi, vălătucind cu copitele cailor ceaţa grea ce plutea jos, deasupra ierbii – Conan, căutându-se pe sine, Gwynedd, pentru o viaţă mai bună, Rury, din pasiune pentru aventură, Anninn, cu „misiunea primită chiar de la zei”, după cum îşi repeta sieşi mereu.

Platoul de la Mur Ollamhan era acum dincolo de colina din faţa lor, şi pe Conan deja îl treceau fiorii. Pentru prima dată se apropia cu spaimă de acel loc; spaimă pentru ce

avea să găsească acolo, pentru cum avea să reacţioneze când se va găsi faţă în faţă cu visurile sale spulberate.

Se înşelase.

Nimic nu mai era cum ştia el şi nimic n-ar mai fu putut fi ca la început, dar era viaţă, lume în plină activitate, o activitate febrilă. Coborâră de pe înălţimea ce domina şcoala druidică. La vederea lor, strigătele alarmate ale oamenilor care lucrau se preschimbară în urări de bun-venit, atunci când îl recunoscură pe Conan. Erau oameni din satul apropiat, dar mai ales, o întreagă delegaţie de druizi de rang înalt, precum Amairgen, Fir, Droirich, Mugh, Ruith şi încă alţii. Cu toţii oameni nobili, pe care Conan îi cunoscuse la adunarea de pe muntele Uisneach. Plantaseră un nou stejar tânăr *Crann Bethadh,* şi acum reconstruiau colibele şcolii. Chiar şi puternicii druizi din Inis Fail îşi suflecaseră mâinile şi lucrau umăr la umăr cu muncitorii.

După ce se încheiară riturile de întâmpinare, Conan şi ai săi rămaseră acolo câteva zile, punând şi ei mâna la lucrările de reconstrucţie.

Munciră din tot sufletul, până într-o după-amiază, pe înserat, când Conan dispăru dintre ei şi se întoarse doar în miez de noapte. Aducea cu sine o învelitoare din piele, în care înfăşurase un obiect mare. Dormi cu sulul alături; a doua zi aveau s-o pornească din nou la drum, în tăcere, către grotele din Uisce Uasal.

Răsăritul soarelui îl găsi pe Conan vorbind pe şoptite cu un mic grup de druizi. Schimbară între ei păreri, comentarii şi semne de înţelegere cu valoarea unor promisiuni. Pe urmă, tânărul făcu stânga împrejur, îngândurat, şi se apropie de Anninn. *Cainte* privi în jur, dezorientat şi îngrijorat de figura gravă a lui Conan, care venea direct spre el.

— Curând, o să fie nevoie aici de un alt învăţător. Şi eu te-am propus pe tine, pentru când o să ne întoarcem.

Anninn înghiţi în sec, îmbujorat la faţă.

— Şi?

— Eh, se strâmbă Conan, nu pot să zic că s-au arătat fericiţi. Să zicem că or să fie cu ochii pe tine!

Anninn şovăi, apoi se îndreptă, adunându-şi tot orgoliul ce-i rămăsese.

— Îţi mulţumesc, prietene. Nu numai că nu o să vă căiţi, dar o să fiţi mândri de alegere, rosti cu glas puternic şi cu o siguranţă de nezdruncinat.

Câţiva dintre druizi îşi dădură ochii peste cap.

— Gata cu *meddu?*

— Gata cu hidromelul!

— Gata cu satira şi cu vrăjitoria?

— Gata cu toate!

— Gata cu femeile?

— Ei, frăţioare, mormăi, atins la punctul sensibil, eu zic că-i mai bine să ne oprim aici deocamdată...!

Izbucniră în râs cu toţii, chiar şi druizii cei mai serioşi din întregul Inis Fail. Era primul semn de veselie ce răsuna în valea aceea, după masacru.

CAPITOLUL 22

Călătoria începu sub un cer mohorât, gri ca apa râurilor ce reflectă negura şi norii grei de ploaie. Mai târziu, vântul stârnit dinspre ocean ridică pătura cenuşie, iar strălucirea culorilor de primăvară lua ochii: o mare de iarbă, cu reflexe albăstrii, şi un ocean cu golfuri verzi precum mugurii, veştmintele multicolore ale florilor din stufărişuri şi culmile muntoase înroşite de muşchi. Străbătură sate mici de ţărani şi aşezări de pescari, văzură copii zdrenţăroşi şi murdari, cu pistrui şi părul roşu, dar şi sărbători campestre, unde domneau jocurile şi muzica, hidromelul şi poezia. Se treziră în mai multe rânduri prinşi în mijlocul dansurilor şi al cântărilor, iar Conan şi Gwynedd jucară şi râseră împreună. Un lucru era limpede pentru tânărul Conan: nu s-ar fi săturat niciodată de lumea aceea, cu pacea ei.

După o zi întreagă călare, se hotărâră să facă un popas la lăsarea întunericului. Dar tânărul *ollamh* avea motivele lui.

Profitând de ultimele raze ale soarelui, Străinul desfăşură învelitoarea din piele şi scoase la iveală ceva ce nici un celt nu mai văzuse. Patru perechi de ochi se deschiseră mari, mari de uimire, ca nişte ochi de copii; singurii care nu arătau nici un interes păreau a fi Banan şi cele două sclave din suita lui Anninn.

— Asta e o unealtă magică! spuse vesel şi teatral Conan. O armă care ucide de la distanţă! Cathbad îl ţinea bine ascuns, continuă el, ridicând ciudatul instrument. E moştenire de la vreun lochlann venit să jefuiască...

Străinul ţinu bine în mâna stângă bucata lungă de lemn dulce, fin modelat, luă în mâna dreaptă un alt lemn, tare, lung şi subţire, ce avea în capăt un vârf ascuţit de bronz, apoi îl fixă, printr-un canal cioplit în lemnul dulce, pe o coardă din nerv de animal. Ţinând arma vertical, trase încet coarda către sine, iar încheieturile braţului îi trosniră din cauza efortului. Lemnul se îndoi ca o trestie, moale,

pregătit şi supus la comenzile bărbatului. Apoi, ţepuşa subţire şi ascuţită ţâşni atât de iute încât ochii nu o puteau vedea, şi se înfipse într-un mesteacăn tânăr, la douăzeci de paşi în faţa lor, crăpându-l în două.

Urmă o tăcere lungă.

— Am văzut ceva asemănător la miazăzi de Inis Fail, la neamurile ce vânează păsări în zbor, dar nu prin părţile astea. Şi nu am mai găsit asemenea arme atât de mari nici dincolo de marea ce desparte Prydain de celelalte pământuri, adăugă Rury, ridicându-se încântat de tot ceea ce promitea noua armă. Probabil e nevoie de ceva putere ca să reuşeşti să o întinzi şi să ţinteşti bine, fără să-ţi tremure mâna... murmură îndurerat fiindcă nu putea să o încerce, din cauza braţului încă prins în atele.

— Cathbad mi-a spus că ei o numesc *alm...* sau aşa ceva. Se pare că cei din neamul Gennt sunt toţi masivi şi asta explică de ce e atât de mare. E *ailim,* lemn de ulm, cel mai elastic. Şmecheria e să găseşti echilibru între forţa pe care trebuie s-o pui şi precizia tirului. Poţi despica un om în două, dacă-l loveşti în plin piept, cu arcul deschis la maximum... Şi am impresia că, pentru ţinta călătoriei noastre, ne va putea fi de folos.

Anninn şi Gwynedd se ridicară şi ei să încerce.

— Nu uitaţi să trageţi înapoi, spre ureche, nu spre ochi!

Conan se ghemui lângă învelitoarea de piele şi scoase de acolo adevărata comoară.

— O să aveţi timp să faceţi exerciţii în zilele următoare. O să căutăm să împărţim în mod egal timpul pentru toţi... Acum însă, v-aş ruga să vă apropiaţi la lumina focului. Trebuie să aducem un omagiu memoriei prodigioase a lui Anninn şi comorilor *Stelei lui Danu!*

Tremurau cu toţii de nerăbdare. Chiar şi Banan părea agitat şi grohăia mereu din pricina atmosferei încinse.

Conan desfăşură cu delicateţe o fâşie mare de scoarţă de mesteacăn, în interiorul căreia fuseseră desenate, cu o

bucată de cărbune de lemn, aceleaşi simboluri pe care le scrisese Anninn cu câteva seri înainte.

— E doar o parte dintre ele. Trebuie să fie cel puţin de trei ori pe-atâtea, aşa mi-a spus Cathbad. Câteva din ale tale, Anninn, le completează într-un fel. Acum, trebuie să ne aşezăm şi să le interpretăm...

— De acord, dar sunt distanţe faţă de... de un anume punct? Sau sunt simbolurile comorilor? îl întrebă Rury, reflectând cu voce tare.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Conan se mulţumi să ridice din umeri, resemnat. Apoi, tânărul druid trase singura concluzie logică:

— Aşa nu-i dăm de capăt. Harta asta rudimentară e incompletă. Nu cred că s-ar fi ostenit să o ascundă după ce au păzit-o atât de amarnic veacuri de-a rândul, dacă ea nu ar fi un adaos la ceea ce deja avem sub ochi. Trebuie să mai scormonim şi după alte indicii. Şi nu vom reuşi, până când nu răspundem cum se cuvine la ghicitoarea bătrânului eremit...

Iar acest gând îi făcu pe toţi să doarmă foarte puţin în noaptea aceea.

A doua zi le aduse ecoul unui glas care avea să nu-i mai părăsească luni întregi – respiraţia oceanului. Ajunseră în vale, traversând o pâlnie stâncoasă, pe care o părăsiră apoi pentru a se căţăra pe un drum abrupt, de capre. Vuietul din faţa lor creştea pe măsură ce distanţa care micşora şi arunci când coborâră panta de dincolo de creastă, Anninn fu primul care se opri să admire spectacolul ce-ţi tăia răsuflarea.

Cu toţii contemplară îndelung peisajul care-i însoţise ca un fundal atâta vreme. Încruntat, sprijinindu-se cu coatele în şa, Conan urmărea figura extaziată a lui Anninn, care căuta înfrigurat cu privirea puncte de referinţă, pentru a recunoaşte locul în care îl întâlnise pe bătrânul eremit.

— Bine aţi venit la grotele din Uisce Uasal! rosti, în sfârşit, făcând un gest larg cu braţul.

Părea cu adevărat fericit, îşi spuse Conan. Destinul lui de *cainte* se împlinea prin plecarea în această misiune; prietenia bărbătească, încrederea pe care ei i-o acordaseră din nou şi căldura umană îl ajutaseră să regăsească, într-o oarecare măsură, gustul pentru viaţă, în dezavantajul hidromelului. Chiar şi proza sa devenise mai puţin acidă, iar servitoarele îi arătau un respect mai mare. Părea mânat de o chemare nevăzută, aceea a credinţei sale. Dacă aveau să găsească ceea ce căutau, zeii ar fi demonstrat că viaţa lui avusese un scop.

Dedesubt, în scobitura pe care o avea în faţă, verdele desişului de arbori *ailim, duir* şi *beithe* se oprea undeva în dreapta. Cărarea cobora lin către un lac salmastru care, după părerea lui Conan, se întindea pe o sută, o sută douăzeci de paşi şi avea, probabil, adâncime de mai multe staturi de om. Ceea ce îl izbi pe Conan a fost forma nenaturală a acelui bazin stâncos: un cerc aproape perfect. Ştia că, adesea, focul lui Goibnu, zeul făurar al Tuatha De Danaan, ţâşnea din pântecele pământului, cum se întâmpla între palafitele din *crannog*-ul lacustru al Fidelmei, dând viaţă unor peisaje rupte parcă din regatul morţilor. Însă în locul acela nu era vreo urmă a unor asemenea lucruri. În spatele lacului, începea un mic povârniş de piatră cenuşie, străpuns în partea dreaptă de o puzderie de scobituri şi grote, unele suficient de mari pentru a fi locuite. Fără să-şi schimbe expresia, Conan hotărâse deja unde se vor aranja pentru popas. În stânga lor, muntele – de fapt, o zonă de trecere între uscat şi mare – se subţia ceva mai sus, transformându-se la vârf într-o creastă sculptată de-a lungul timpului de zbuciumul ritmic al valurilor oceanului.

De îndată ce ajunseră în apropierea lacului, văzură limpede că acel lac era, în realitate, altfel decât îl văzuseră de sus. Apa dulce a pârâului ce ieşea din pădure şi se vărsa în el se amesteca acolo cu apa mării. Într-adevăr deosebită era diferenţa dintre cel mai mare şi cel mai mic nivel al apei: când era sus, aproape că atingea grotele de deasupra sa, iar când era jos, cobora până la înălţimea a cinci

oameni. Conan trebui să aştepte jumătate de zi pentru a-şi da seama ce se întâmpla.

— Uite de ce i se spune lacul Uisce Uasal, lacul apelor înalte, spuse Conan, scărpinându-se în ceafă, în timp ce crăpătura din stâncă ieşea încet la iveală. Când creşte mareea, ridică nivelul lacului şi aruncă apă prin crăpătura aceea, care e în legătură cu oceanul. Încet-încet, pe măsură ce mareea coboară, apa lacului se revarsă în mare până în momentul când crăpătura e cu totul descoperită.

Pentru a ajunge însă la indiciul cel mai important fu nevoie de luni întregi. Toţi cei din grupul lui Conan lucrară ca unul şi îşi stoarseră mintea studiind cele câteva simboluri desenate de Cathbad pe scoarţă, iar strădania de a identifica o „mână strânsă pumn”, de orice substanţă, formă sau culoare fu un coşmar neîntrerupt. Căutară pretutindeni, în apropiere şi în depărtare, făcură şi ieşiri de câteva zile împrejurul acelui teritoriu. Nu lipsiră nici pericolele: de la vrăjitoriile şamanilor din alte clanuri, până la furturile briganzilor *paria,* de la ploi şi frig, până la animalele din păduri. Rury îi învinuia pe spiriduşii din desişuri când le dispăreau rezervele de hrană şi alte provizii de vânat proaspăt. Conan râdea de el, dând vina, mai degrabă, pe foamea ţâncilor din satul apropiat. Oferiră diferite lucruri, chiar şi pescarilor din sat, în schimbul informaţiilor despre o mână strânsă pumn, dar fără nici un rezultat, doar poveşti istorisite cu pasiune de un popor ce nu se sătura niciodată să împărtăşească istorioarele născute din imaginaţia lor bogată.

Îşi făcuseră adăpostul într-una din grotele cele mai mari, unde puteau să aprindă focul şi să întindă pături la intrare, pentru a se apăra de frigul nopţii. Anninn le cercetase pe fiecare în parte până când ieşise strigând tare:

— Asta e, am găsit-o! E aici! Entuziasmul lor fu însă foarte curând temperat, când îşi văzură iluziile spulberate. Oasele bătrânului eremit stăteau albicioase şi macabre, într-un colţ întunecat al uneia din multele peşteri. Resturile zdrenţuite ale hainei cu care era îmbrăcat atunci când se

întâlnise cu Anninn, pentru prima şi ultima oară, erau încă acolo, amestecate cu grămăjoara de oase.

— Eh, dacă altceva n-avem până acum, măcar de un lucru suntem siguri, şi anume că suntem pe drumul cel bun, căută *cainte* o slabă consolare, ăsta e locul.

Era a doua zi după *Beltain* când, profitând de soarele primăvăratic, Rury şi Anninn îşi încercară pentru a mia oară norocul. Ieşiră călare pe urma unui alt presupus indiciu venit din partea oamenilor din sat. Aveau să doarmă în afara taberei, astfel că hotărâră să ia cele două servitoare, ca să îngrijească de ei.

Soarele încălzise ziua întreagă apa lacului şi, către seară, Gwynedd, care intrase deja în apă şi înota cu dezinvoltură, începu deodată să-l provoace pe Conan, stropindu-l din belşug, tocmai când el era absorbit, pentru a cine ştie câta oară, de înţelesul simbolurilor de pe hartă.

— Haide, prinţule leneş! Iarna s-a sfârşit, ieşi din hibernare şi sari în apă!

Tânărul îşi scutură părul lung, căutând parcă să alunge presupunerile, mereu şi mereu altele, care-i fâlfâiau în minte precum un roi de fluturi.

— Doar dacă vii să mă prinzi, o provocă el, intrând în joc. Ştia că era goală. Ea nu se lăsă rugată. Precum iubita lui Lir, stăpânul oceanului, îşi aruncă părul pe spate şi ieşi din apă, hotărâtă, cu capul drept, unduioasă precum o zeiţă a mării, cu trupul subţiratic şi şoldurile înguste, cu sânii proeminenţi şi picioare lungi, ce păreau să plutească pe plaja nisipoasă.

Conan încercă să-şi abată privirea, dar prea târziu. Ea năvăli peste el şi începu să-i ude hainele, scuturându-şi pe el părul lung şi îmbibat de apă.

— Pariez că nu te dezbraci ca să nu te văd eu... Şi uiţi că ai fost gol, în mâinile mele, când te îngrijeam.

Tânărul prinse expresia pierdută din ochii mistreţului său, în timp ce continua să o fixeze pe Gwynedd şi înţelese deodată că avusese şi el o asemenea privire ca a lui Banan, cu câteva clipe înainte. Ştiu atunci că acelea erau provocări

pe care un bărbat nu le-ar fi putut niciodată depăşi în faţa unei femei. Le acceptă însă şi începu să se dezbrace. Când rămase gol, fu rândul ei să se amuze. Râse provocator şi fugi spre apă.

Atins la punctul sensibil, tânărul o urmă şi sări lângă ea, căutând să împroaşte cât mai multă apă. Deranjat de chicoteli, Banan se îndepărtă solemn câţiva paşi.

Ea scoase un mic ţipăt de plăcere, zâmbi, aşteptă, apoi începu să se îngrijoreze, căci Conan nu mai ieşea la suprafaţă. Începu să se răsucească în toate părţile, tot mai agitată, privind suprafaţa calmă a apei, până când ceva o trase la fund. Nu apucă să strige, căci apa îi intră în gură, apoi făcu ochii mari şi îl văzu pe Conan, care îi zâmbea şiret.

Ieşiră amândoi gâfâind, tuşind şi scuipând apă. El o luă din loc, înotând repede, cu mişcări lungi de braţe. Ea porni în urmărirea lui.

Conan o lăsă să-l ajungă în mijlocul lacului, bucurându-se de cele câteva clipe de intimitate. În timp ce ea se apropia, un gând îl fulgeră şi-şi dădu seama că erau singuri pentru prima dată. Avu brusc certitudinea că femeia se gândise la asta deja cu mult înaintea lui.

Nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt, căci ea îl sărută. El nu se retrase, bucuros de acea îmbrăţişare, dar ajunseră amândoi sub apă.

Când ieşiră din nou la suprafaţă, ea încă avea buzele strânse, dar gura i se deschidea într-un surâs de mulţumire.

Ea se trase şi mai mult lângă el, iar tânărul îşi feri o clipă privirea, fiindcă fusese orbit de strălucirea soarelui. Asta îl făcu să se încordeze un moment, crezând că nu văzuse bine.

Ea înţelese ezitarea lui ca pe un semn de refuz, îl privi în ochi, dar întâlni în ei o privire pierdută.

— Nu credeam să am un asemenea efect asupra ta! răspunse ea jignită, împingându-l dedesubt.

Conan respiră gâfâit, ca şi cum s-ar fi sufocat.

— Pumnul!

Fixă un punct nedefinit peste capul lui Gwynedd:

— L-am avut sub ochi toate lunile astea şi nu l-am observat niciodată... E stânca de-acolo, de lângă vârf. Am dat ocol lacului înot, dar se vede numai din mijloc.

Veni şi ea în locul în care se afla Conan şi îşi întoarse capul într-acolo.

— E adevărat, nu aveam de unde să ştim, doar nu se face baie în plină iarnă! Se vede doar de aici, spuse mijindu-şi ochii gânditoare, şi... poziţia mâinii pare să arate chiar spre mijlocul lacului!

— Iar asta, draga mea, vrea să spună un singur lucru! îşi muşcă el buzele emoţionat. Că bătrânul a împins o plută până aici şi apoi a aruncat stela de piatră pe fundul apei, chiar aici, sub picioarele noastre! Ce altă ascunzătoare mai bună putea găsi? scoase Conan un strigăt de bucurie sălbatică.

— Chiar aşa, un mormânt de apă, încuviinţă ea, cu o undă de deziluzie.

Zâmbi cu tristeţe. Uitase deja de sărutul lor, gândi Gwynedd. Acum o îmbrăţişa, dar era fericit doar pentru descoperire, nu pentru ei doi.

Anninn şi Rury sosiră abia mai târziu, spre asfinţit. Priviră, obosiţi, feţele pierdute ale celor care îi aşteptau, fixând cu privirea lacul verde şi încreţit ca o piele de dragon. Nimeni nu vorbea. Singurul, eternul sunet care se auzea ritmic era cel al oceanului, cu freamătul valurilor ce veneau şi plecau.

— Vestea bună e că am găsit *Lia Fail,* spuse Gwynedd cu indiferenţă, rupând tăcerea.

Rury şi Anninn îşi rotiră ochii, dezorientaţi.

— Vestea proastă e că stă îngropată sub un munte de apă.

Cina era la început când, fără să fie văzută, Gwynedd îl chemă deoparte pe Anninn, cu un aer complice:

— Ştii că l-am îngrijit pe prietenul tău, Conan, când a fost rănit...

Celălalt încuviinţă cu gravitate, măgulit de acele confidenţe, învârtind în mâini un pocal cu supă caldă.

— Azi, l-am văzut din nou gol.

— Păi... e zdravăn, frumoasa mea?

Dădu să înceapă un monolog, dar fata i-o tăie cu un gest scurt.

— Are o pată pe fesă. Un semn din naştere, înţelegi?

Anninn ridică din umeri.

— Consideri că marfa e cu defect? o întrebă cu un rânjet larg.

— E un semn albicios în formă de trifoi!!!

Pocalul cu supă căzu şi se vărsă pe pământ.

— Înţelegi acum?

El încuviinţă din cap, cu ochii mari, dar nu-i reuşi prea bine, fiindcă începuse să tremure atât de tare, încât dinţii îi clănţăneau ca nişte pietre.

CAPITOLUL 23

Dimineaţa veni încărcată de lumină şi culori, ca un imn închinat vieţii.

— Aşa, ca de la druid la druid, ce-ai zice de o baie purificatoare în apele lacului? îl stârni Anninn. Înainte de a începe cercetările, vreau să zic. Ne-ar prinde bine la toţi...

Apoi, îşi duse la gură dosul mâinii drepte şi şopti:

— Ar fi bine şi pentru păduchii pe care-i am în barbă şi-n păr, şi care nu mă mai lasă în pace de la o vreme. Recunosc că baia, ei bine, nu prea mă bucură, dar gândul că mai înec din ei mă răsplăteşte întrucâtva.

Conan ridică din umeri şi începu să se dezbrace. Îl urmări cu coada ochiului pe Anninn; din seara ce trecuse, nu-l mai slăbea o clipă din priviri, căutând să-l prindă cu pantalonii jos.

Cainte se scufundase deja până la gât. Pe măsură ce apa urca, strivea cu buricul degetelor păduchii ce săreau din păr, căutând inutil să scape. Ridică ochii şi văzu semnul pe care îl avea Conan pe o fesă. Gwynedd nu minţise.

În timp ce soseau şi ceilalţi, imitându-l, Anninn studie pecetea pe care prietenul său avea să o poarte cu el întreaga viaţă. O viaţă lungă şi plină de însemnătate. Conan nu spusese niciodată nimic, dar, la fel ca Anninn, studiase şi el la Mur Ollamhan şi nu se putea să nu ştie ce însemna acel simbol în legendele ţinuturilor lor.

Anninn zâmbi larg cu gura, nu şi cu ochii.

— Sire... ai nişte fese demne de un *Ard Righ!*

Conan ridică o sprânceană, apoi chicoti, căci înţelesese cu totul altceva:

— Dacă ai un piron mare de bătut, îţi trebuie şi un baros!

Săriră cu toţii în apă, prin vălul gros de ceaţă ce plutea încă pe lac, în umbră, şi nu mai avu nimeni nimic de adăugat.

CAPITOLUL 24

Lui Conan i se părea că ţeasta voia să i se desprindă de trup şi să meargă mai departe de una singură, plămânii îi ardeau şi fiecare muşchi din trup îl durea. Muiat până la piele, înfrigurat şi demoralizat, îi privi pe ceilalţi, care, mai mult sau mai puţin, erau în aceeaşi situaţie. Toţi, chiar şi fetele. Gwynedd nu se cruţase, şi acum, pătrunsă de apă până-n măduva oaselor, tremura de frig. Dar Piatra Destinului era încă pe fundul apei. După zile întregi de scufundări, încă era acolo. Sau cel puţin aşa credeau, căci nimeni nu o văzuse încă.

Încercaseră, săptămâni de-a rândul, toate metodele. Proiectaseră şi construiseră o plută, care să stea ancorată în mijlocul lacului, ca platformă pentru scufundări. Astfel, economiseau energie, căci nu mai trebuiau să înoate de fiecare dată până acolo şi înapoi la mal. În plus, legaseră de o funie lungă din nervi de focă un bolovan pe post de ancoră; la coborâre şi la urcare se foloseau de coarda aceea, care servea şi ca reper atunci când capul începea să se învârtească de oboseală şi din cauza respiraţiei dificile. Începuseră să măture fundul lacului cu bastoane de lemn, dar acestea, cu siguranţă, nu-i ajutau la scufundare, având tendinţa să urce la suprafaţă; le înlocuiră, aşadar, cu bare goale din bronz, procurate din sat. Metalul era şi o contragreutate care ajuta la scufundare. Conan şi Rury le foloseau pe cele grele, Anninn, Gwynedd şi cele două servitoare, pe cele mai subţiri. Cea mai mare problemă erau norii de mâl pe care-i stârneau la fiecare sondaj şi care tulburau limpezimea apei minute în şir, înainte de a se aşeza din nou pe fundul apei; ochii le ardeau şi se înroşeau, iar la sfârşit, înotătorii se vedeau obligaţi să înceteze activitatea, fiindcă schimbul de apă era prea lent pentru a asigura o bună transparenţă. Începeau cu mareea înaltă şi terminau cu cea joasă. Efortul era tot mai mare pe măsură ce distanţa care trebuia acoperită până la fundul lacului

creştea. Le era mai de folos deci să lucreze mai intens la început, cu forţe proaspete. Se gândiseră să dragheze fundul apei, dar aveau nevoie de instrumentele necesare şi de mulţi boi sau cai de tracţiune, care să le poată trage de la o asemenea adâncime. Pe lângă asta, exista riscul ca acele unelte să se agaţe de fundul lacului sau să lovească şi să spargă *Lia Fail.* Şi mai era ceva: băteau prea mult la ochi şi începuseră să atragă curioşi nedoriţi. Încercară şi cu beţe de trestie de mlaştină, prin care se putea respira, cu faţa în sus, dar fără succes. Erau prea scurte, iar pe la îmbinările cu care le prelungeau intra apa şi le ajungea până în plămâni. Fundul lacului era neregulat şi presărat cu tot felul de resturi şi de rădăcini periculoase, şi nu era greu să te învârti în loc, fără să vezi mare lucru. Exasperat de insuccese, Rury făcu rost de doi pui din sat şi le frânse gâtul, în cinstea zeilor, chiar în faţa lacului. Şi pentru că nici asta nu avu vreun efect, Anninn găsi de cuviinţă să adauge că ar fi fost mai de folos să-i mănânce ei, decât să-i arunce în apă. În fiecare seară, îşi încheiau ziua asemenea unor monştri ai mlaştinilor, cu ochii roşii şi cu corpul şi părul pline de noroi închegat.

Într-una din nenumăratele lor zile de osteneli, pe când se lăsa seara, Anninn dădu glas, dintr-odată, frustrării pe care o reprimase până atunci, izbucnind în urlete şi blesteme care îi uimiră pe toţi.

— *Trebuie* să fie aici! gâfâi, pălmuind apa cu furie. Părea să creadă mai mult în *Stela lui Danu* decât Conan însuşi. Ajunsese pentru el o obsesie.

— Foarte bine, Anninn. Uite, acum e rândul tău! îl incită Rury amuzat. Arată-ne dacă eşti un erou destinat să fie nemuritor! Fii tu mai grozav decât toţi zeii lumii ăsteia nenorocite şi decât toate animalele alea care şi-au spus războinici, pornite să taie gâturi şi să violeze; arată-ne puterea ta! Piatra aia e a ta, scoate-o de-acolo!

El rânji larg, îşi adună mădularele subţiratice şi se scufundă din nou. Aşteptară zâmbind, până când trecuse deja prea mult timp. Atunci, zâmbetul lăsă loc îngrijorării, şi

se azvârliră cu toţii în adâncul apei, ca nişte păsări de mare, tot mai înfriguraţi, din ce în ce mai puţin limpezi, până se pierdură cu totul, cu răsuflarea tăiată, înghiţind apă şi tuşind, încercând să cerceteze dedesubt cât le mai îngăduia lumina tot mai stinsă a zilei, cu braţele, picioarele şi plămânii funcţionând mânate doar de forţa voinţei. Sfidau astfel destinul ce îi fusese rezervat prietenului lor, dar nu fură răsplătiţi prin nimic. Se priveau întrebători, tot mai neliniştiţi, până când Conan închise ochii şi clătină tulburat din cap. Nu reuşea să spună nimic şi rămase cu fruntea plecată. Se sfârşise cu Anninn. Se târâră la mal ca nişte epave; Rury se învinuia că îl incitase prea mult, arătându-se lipsit de respect faţă de zei, iar fetele se lăsaseră în voia plânsului.

Însă lacul nu le mai dădu înapoi niciodată trupul său.

Cu siguranţă, mareea în retragere îl purtase cu ea în ocean. Dar tocmai gândul că trupul lui Anninn rămăsese închis într-un giulgiu de apă ce se scurgea spre largul mării, prin crăpătura stâncilor, aprinse în inconştientul lui Conan o scânteie de care el nu-şi dădu, de la început, seama.

— Mâine. Mâine a fost dintotdeauna ziua mea preferată. Dar mâine...

Conan nu-şi termină fraza, iar Gwynedd veni şi se ghemui lângă el, fără să îndrăznească să-l atingă.

Religia cerea un rit funerar, dar lipsea cadavrul. Nici unul dintre ei nu se mai găsise vreodată într-o asemenea situaţie. Nu aveau să fie celebrate obişnuitele *fled co-lige* sau jocurile funebre *cluiche caintech* pentru renaşterea celui mort în Tărâmul de Dincolo; *racholl,* în care ar fi trebuit să-l învelească, avea să fie pentru veşnicie apa oceanului; nu erau nici *fuat,* catafalcul tradiţional, nici *strophais,* crengile de mesteacăn cu care era acoperit corpul. Nu avea să urmeze masacrarea animalelor şi a sclavilor săi pentru a-i trimite împreună cu el pe lumea cealaltă, căci Anninn nu era nici bogat, nu fusese nici

arogant cu cele două servitoare, pe care le trata, voios şi deschis, ca pe două tovarăşe.

Veghează însă mai multe zile, cum se cuvenea unui *Ri* sau unui războinic însemnat. Ca suveran, l-ar fi îngropat stând în picioare, dar fiindcă aşa ceva era imposibil, în timpul elegiei funebre *nuall-guba* pe care Conan o declamă emoţionat, hotărârî să pună un nume acelui lac blestemat care, de atunci înainte, avea să se numească lacul lui Anninn. Pe când cântau cu toţii *ecnaire,* un rit funerar însoţit de obişnuita *lamhcomairt,* bătaia din palme, Conan îşi dădu seama că acum totul i se părea aproape imposibil.

Câteva zile mai târziu însă, când sufletul li se mai uşură de durere şi fu din nou liber să caute alte explicaţii, soluţia ieşi la iveală, triumfătoare.

— Cer iertare tuturor zeilor pe care i-am jignit! exclamă deodată Străinul.

Lipsa sa de respect faţă de zei dădea măsura frustrării sale.

— Prostia mea e nemărginită. Era nevoie de moartea lui Anninn, dar acum ştiu cum o să facem ca să punem mâna pe bucata aia nenorocită de piatră sculptată!

CAPITOLUL 25

— Ştii că, dacă ceva nu merge bine, o s-o sfârşeşti ca un şoarece? spuse Gwynedd apăsat, aproape tremurând de încordare.

Conan nu voia să lase să se vadă sudoarea rece care îl cotropise. Simţea pericolul, dar nu voia să dea înapoi. Surâse fără voie.

— O s-o sfârşim ca Anninn, poate... Tărâmul de Dincolo e un loc potrivit pentru un războinic sau un druid. Nu mi-e frică de moarte. În câţiva ani, o să mă reîncarnez într-un animal sau vreun tânăr frumos. Ai grijă dacă întâlneşti din nou pe vreunul cu ochi ca ai mei!

Gwynedd fu străbătută de un fior, iar Rury răbufni:

— Sigur! Poate un porc în călduri, cu privirea ta fascinantă! Hai, termină! N-am chef să ajung în burta unui peşte, făcut terci sub dărâmături. Ştiu, tu te lauzi că ai totul sub control, dar...

— Răsuflarea groazei îţi îngheaţă picioarele, râse de el Conan, pregătindu-se să scoată penele masive de siguranţă cu un baros greu, pe care numai un bărbat de statura lui ar fi reuşit să-l mânuiască.

Nesiguranţa se cuibări în sufletul lui şi revăzu încă o dată tot ce făcuseră până atunci.

Dacă nu reuşiseră să scoată piatra din apă, aveau să scoată apa care acoperea piatra. Aşa plănuiau. Prelungind până jos crăpătura din stâncă, ar fi coborât nivelul la care apa din micul bazin al lacului se vărsa în bazinul imens al oceanului. Situaţia nu s-ar fi schimbat, câtă vreme mareea era înaltă, dar la primul ciclu de retragere, înăuntru ar fi rămas doar albia uscată a lacului.

Nu era greu; era suficient să construiască un baraj de lemn, pietre şi pământ argilos, capabil să ţină apa lacului la un nivel mai mare decât nivelul minim. I-ar fi lăsat astfel liberi să lucreze pe uscat, pe perioada mareei joase, pentru a putea să lărgească spărtura ce făcea legătura cu oceanul,

sfărâmând creasta stâncoasă subţire. Mai rămânea să pună în practică ideea, fără să-şi lase oasele pe-acolo, căci ajunseseră în punctul în care se găseau sub buza lacului, după ce fixaseră digul artificial cu o puzderie de pene de lemn. În momentul retragerii mareei, când aveau să elibereze digul, toată apa salmastră din lac urma să se reverse prin spărtură, până la nivelul oceanului. Riscul era ca totul să se prăbuşească în clipa când eliberau digul, târându-i şi pe ei sub dărâmături.

Punându-şi toată încrederea în ceea ce urma să facă, Conan îi trimise de-acolo pe ceilalţi şi scoase de unul singur ultima pană; de deasupra lui, Gwynedd îi întinse mâna şi-l trase dintr-o suflare la adăpost, în timp ce liber în sfârşit, cu un vuiet de avalanşă, şuvoiul de apă, noroi şi resturi de pe fundul lacului se revărsa în jos, prin mica pâlnie de stâncă.

Lucraseră zile întregi cu securi şi baroase din bronz. Acum urmăreau epuizaţi, murdari şi plini de sudoare apa care ieşea precum supa dintr-o oală crăpată.

Conan privi satisfăcut munca lor, mândru că avusese dreptate.

— Nivelul mareei joase dinspre ocean e mult sub punctul cel mai de jos al crăpăturii din stâncă. Am deschis crăpătura până jos, iar apa lacului va fi nevoită să se verse toată în mare...

— Iar noi o să ne putem ocupa liniştiţi de săpături!

— Întocmai, dar numai cât mareea rămâne jos. Când va urca din nou, crăpătura o să ajungă toată sub apă, şi apa lacului o să se lărgească, până când ajunge la nivelul de la început, cel mai înalt. Avem, aşadar, doar câteva ore pe zi pentru săpături.

— Ţi-e aşa de silă să te odihneşti? spuse Rury, sugând un pai şi privind pe sub sprâncene la una din cele două servitoare pe care le moştenise.

Ceea ce li se aşternu în faţa ochilor, în dimineaţa următoare, era orice altceva, numai o imagine ispititoare nu. Albia lacului apărea ca o groapă de noroi verzui mirosind respingător din cauza putreziciunilor şi a gazelor

otrăvitoare pe care le emana în contact cu aerul. Deviaseră în amonte cursul micului pârâu ce se vărsa în lac. Cu toate acestea, nu se putea lucra pe uscat; ar fi fost inutil să aştepte ca argila să se usuce la soare şi să formeze o crustă tare, pe care s-o cerceteze în linişte. La creşterea mareei, apa mării avea să revină în fiecare zi, vărsându-se prin crăpătura din stâncă.

Începură să sondeze mocirla. Cu beţe ascuţite, palmă cu palmă. O muncă mizerabilă şi dezgustătoare, care dură zile întregi. Dar urletul pe care-l înălţară spre cer când Gwynedd atinse un obiect pietros avea să le rămână pentru totdeauna întipărit în amintire.

Săpară febril, adunaţi cu toţii, şi scoaseră la iveală o piatră mare, a cărei formă falică, fin modelată, arăta că era rostul mâinilor omeneşti. Simbol al fertilităţii, era o sculptură de un fel neobişnuit la popoarele din Inis Fail, astfel că nimeni nu se grăbi să facă inutile comentarii.

Gwynedd deschise ochii mari şi se aplecă s-o privească mai de-aproape.

— *Lia Fail...* Piatra Destinului! şopti cu o veneraţie religioasă şi tremurând de emoţie, fără a îndrăzni să o atingă.

Încetul cu încetul, inscripţiile au fost spălate şi scoase la lumină, iar când Conan se asigură că era vorba despre *Lia Fail,* o îmbrăţişă, într-un elan de fericire, pe Gwynedd, care vărsa lacrimi de bucurie.

Rury ridică o sprânceană, surprins de acel impuls cald al distantului său prieten, apoi, afişând un zâmbet satisfăcut, se îndepărtă de ei şi le cuprinse pe după umeri pe cele două servitoare. Le lăsă să-l spele şi să-l parfumeze, în strădania lor – inutilă, de altfel – de a-l scăpa de duhoarea mlaştinii, pentru a celebra, în sfârşit, încheierea săpăturilor.

În ziua aceea sărbătoriră sorbind din rezerva de hidromel a lui Anninn, coborâră în sat şi cântară şi dansară, până când, complet ameţit, Conan îi lăsă pe toţi cu gura căscată, arătându-le *învăţătura gramaticii,* cum o numea Cathbad: magia. Un şoarece de câmp ieşi la iveală,

plimbându-se fără grijă pe micul zid de piatră, până ajunse lângă Conan. Tânărul îl făcu să dispară şi să apară de mai multe ori între mâinile sale, cu aceeaşi abilitate cu care Cathbad uimise mulţimea, când materializase un porumbel pe esplanada din Temair Luachra, în faţa lui *Ard Righ.* Căpetenia satului a fost atât de încântată de onoarea pe care i-o făcea un asemenea druid însemnat, încât îl numi pe Conan membru de onoare al locului. Iar, ca o răsplată în plus, le oferi din nou cântece, dansuri şi, mai ales, *meddu.*

— Gustă din toate, bucură-te din toate, prietene, îi şopti tânărul pe un ton confidenţial şi cu ochii sticloşi lui Rury, care nu era nici el mult mai limpede. O să uităm de toate astea o bucată bună de vreme. O să trebuiască să lucrăm din greu ca să smulgem pământului secretele pietrei ăsteia nenorocite...

Nu departe de acolo, Gwynedd se despărţi de cele două sclave, care o porniseră la plimbare cu câţiva tineri pescari. După regulile ospitalităţii celtice, plăcerile pe care le ofereau prizonierele trebuiau împărtăşite, astfel că nimeni nu avu nimic de obiectat. Îl căută pe Conan, dar când reuşi să-l recupereze, îl găsi alături de Roşcat, dormind amândoi cu capul pe pântecele lui Banan. Animalul sălbatic, cu siguranţă, duhnea, dar se vedea treaba că, după beţia zdravănă pe care o trăseseră, nu le displăcea nici perna aceea atât de aspră.

CAPITOLUL 26

Gwynedd se trezi în puterea nopţii. Îl văzu pe Conan alături, lângă focul pe care se străduia să-l întreţină în grotă. Printre tăciuni mai apăreau când şi când câteva limbi de foc şi, în lumina aceea, el stătea încă aplecat, cercetând complet absorbit simbolurile hărţii de pe scoarţa de copac şi confruntându-le cu cele de pe *Lia Fail.*

Fata se ridică din culcuş şi veni lângă el, tăcută, plimbându-şi uşor pe ceafa lui vârfurile degetelor.

Tânărul se întoarse, iar ea se lăsă cuprinsă în lumina aceea caldă şi de nepătruns a flăcărilor reflectate în ochii lui violeţi. Gwynedd îşi aduse aminte că, după cum îi avertizase el, trebuiau să se grăbească. Acum, că obiectul descoperit de ei ieşise cu totul la lumină, se puteau găsi zeci de ochi curioşi, gata să-l descifreze, priviri ce nu aşteptaseră, la adăpostul pădurii, decât momentul când ei aveau să încheie munca murdară, pentru a pune apoi imediat mâna pe stelă. Vestea că găsiseră comorile se răspândise probabil cu cea mai mare iuţeală. Văzu privirea lui Conan alergând spre capătul grotei. Privi şi ea într-acolo şi-l desluşi pe Rury care, stând între cele două prizoniere care dormeau adânc, îi fixa cu privirea. Veghea, fidel rolului său de războinic.

— Trimite-le de-aici, spuse Conan, cu o voce răguşită, înteţind focul. Ultimul lucru de care avem nevoie sunt alţi martori.

Se asigurase că intrarea în grotă era acoperită cu învelitori vechi şi că focul ardea chiar la capătul grotei adânci, pentru a nu lăsa să se vadă nimic în afară. Îl pusese pe Rury să facă un refugiu de alarmă chiar în faţa intrării în peşteră, cu toate că greu ar fi putut face faţă unei bande de jefuitori doi bărbaţi şi o femeie.

Cele două servitoare se ridicară bombănind, şi Rury le obligă, cu o palmă peste fese, să se ducă afară în întuneric, apoi se aşeză lângă Conan şi Gwynedd. Tremurând de frig,

femeile coborâră în grota de jos şi se ghemuiră lângă Banan, cu nădejdea că se vor încălzi puţin lângă trupul lui păros.

— Cel mai ciudat lucru în toată povestea asta e că pe piatră s-au făcut inciziile astea. Noi nu transmitem ştiinţa noastră prin scris, e prohibiţie religioasă, memorăm totul şi nu facem decât anumite incizii rituale, prin care comunicăm cu lumea lui Sidhe, începu Conan cu gravitate. De aceea, cred că *Lia Fail* vine de dincolo de hotarele ţinuturilor noastre.

Rury încuviinţă:

— Unii vorbesc de Prydain...

— Iar eu am auzit spunându-se că piatra a fost furată, pe urmă iarăşi furată, trecută de la un neam la altul, între Inis Fail şi Inis Prydain, adăugă Străinul. Practic, şi-au disputat-o ani de zile. Aşa că, originile ei sunt cel puţin îndoielnice.

Absorbit de reflecţiile sale, nu observă privirea pierdută din ochii lui Gwynedd, care îl asculta în extaz.

Expresie care, în schimb, nu-i scăpă lui Rury. Fata căutase să se apropie pe cât putea de mult de Conan în ultimele luni, dar el era atât de absorbit de misiunea lui, încât nu-l mai interesa nimic altceva. Dar poate că Gwynedd avea darul de a umple distanţa care îi separa şi de a câştiga încrederea omului născut pentru a domni peste întregul Inis Fail.

— Semnele de pe lespede sunt doar simboluri, *ele nu redau în scris sunetul vocii.* Dar sunt celtice şi galice, hieroglife egiptene şi caractere cuneiforme sumeriene, semne feniriene şi minoice. Toate, colţuri ale lumii cu care Inis Fail face de multă vreme comerţ şi schimburi de obiecte preţioase sau de unelte ieşite din mâinile *oamenilor de artă* din ţinuturile noastre. Fiecare incizie cuprinde o bogăţie de semnificaţii. Sunt alăturate astfel încât să poată fi interpretate şi traduse de populaţii diferite.

Conan fu cuprins de o emoţie uriaşă în faţa acelor simboluri; înţelegea cât de vie era povestea devenită

legendă în sufletul poporului său, înţelegea că acum se materializa sub ochii săi ceea ce purta încă de la naştere în adâncul inimii.

— Al doilea lucru care mă umple de uimire e că mesajele închise aici... sunt trei!

Rury şi Gwynedd se aplecară şi mai mult, simţind foarte limpede că acele mistere ţineau de lumea zeilor şi erau la îndemâna doar a câtorva fiinţe umane.

— Probabil din cauza asta şi are trei nume: Piatra Destinului, *Stela lui Danu* sau *Lia Fail.* Primul, îşi drese el vocea, probabil că era legat de un om anume şi de un mister care îl însoţea. Cam cum ar fi o floare, o buruiană, o plantă...

Gwynedd suspină.

— Tu eşti acela Conan... spuse, plecându-şi capul. O ştim, omul care avea să vină din depărtări ca să ne conducă pe noi, urmaşii lui Danu, un om nou, cu o pată albă pe piele, în formă de trifoi.

Dacă Rury urmase studiile la Mur Ollamhan şi era capabil să urmărească o bună parte din discuţie, fata, pe de altă parte, avea puteri de medium şi o bine-cunoscută sensibilitate în previziuni, care făceau din ea o fiinţă aparte.

— Pe urmă, e al doilea, care vorbeşte despre comorile venite din ceruri... continuă Conan, fără să dea atenţie remarcilor fetei. Bogăţii fără seamăn adunate, camuflate şi ascunse, ocrotite de vrăji; în locuri inaccesibile. Cine va stăpâni acele comori va avea de partea lui conducătorii acelor ţinuturi, va face comerţ cu ei, se va putea încrede în ajutorul lor militar, va putea închega noi alianţe. Într-un cuvânt, va putea domni peste toţi regii din întreaga insulă Inis Fail, va fi domnul căpeteniilor de clan ale tuturor triburilor.

Rury înteţi focul pentru a face mai multă lumină.

— În vremea în care a fost făurită *Stela lui Danu,* un corp ceresc imens, ceva ca o minge de foc, a coborât şi a lovit această zonă din Inis Fail cu capul lui de gheaţă şi cu coada în flăcări, a lovit-o cu puterea lui Goibnu şi a împrăştiat aici

metale ciudate şi preţioase. A venit din cer întocmai ca ploaia sau ca însăşi zeiţa-mamă Danu, de la care şi-a luat numele. Acolo unde a lovit, a adus moarte, în timp ce se spărgea în mai multe bucăţi. Cathbad mi-a povestit despre toate astea; istoria noastră e plină de astfel de exemple. O altă minge de foc a căzut chiar aici şi a format lacul acesta perfect, pe care îl avem în faţa ochilor. Înaintaşii noştri din Primul Popor, care au supravieţuit, au cules şi au ascuns acele metale fiindcă le credeau menite zeilor... Aici sunt indicaţiile pentru a le regăsi şi sunt legate de lacul lui Anninn!

Când rosti acel nume, păru dintr-odată că o a patra persoană venise lângă ei. Nici unul nu reuşise încă să uite durerea pierderii.

— Al treilea mesaj arată scheme de aliniere a stelelor şi a planetelor care se văd în nopţile senine. Împreună cu distanţele măsurate în paşi şi braţe, până la un punct central de unde trebuie pornit pentru a aşeza nişte pietre *dolmen,* pietre cu care ar fi să se construiască un mare, uriaş *cromlech* astrologie, din acelea care îi erau atât de dragi lui Cathbad. Dar tocmai aici sunt multe simboluri a căror semnificaţie îmi scapă... murmură ruşinat. Cathbad m-a învăţat la vremea lui cum să prevăd eclipsele şi cum să găsesc poziţia, după constelaţii şi după soare, în *cromlech,* cercul de pietre uriaşe unde mergea să-l adore pe Grian, la răsărit şi la apus. Par a fi un calendar astral şi unul astrologie, dar datele despre stele sunt neclare. Cel puţin pentru mine... încheie trecându-şi mâna prin păr, stânjenit.

— Ţi-a vorbit Cathbad despre ele? îl întrebă Gwynedd, însufleţindu-se. E ceva care s-a întâmplat deja sau ceva ce va trebui să împlineşti tu?

— Femeile astea n-o mai termină cu întrebările!

— Poate, spuse compătimitoare, dar dacă o fac, de multe ori chiar au motiv...

Şi, fără să mai adauge ceva, în chipul cel mai firesc posibil, atinse stela cu degetele; sosise momentul. Îngenunche, aplecându-se către piatra magică. Începuse să

transpire de încordare, în ciuda frigului. Îşi apropie încet palmele de simboluri şi avu prima tresărire.

Conan şi Rury o priveau ţintă, incapabili să reacţioneze. Focul din spatele lor încetă să mai trosnească voios şi izbucni într-o singură flacără mare, făcându-i pe cei doi bărbaţi să se întoarcă alarmaţi. Când se uitară din nou către Gwynedd, avea lacrimi în ochi şi pieptul îi tresărea. Palmele păreau să-i ardă din pricina durerii nespus de mari care o încerca, iar din nas pornise să-i curgă un firicel de sânge. Ţinea ochii închişi, dar când îi deschise, cei doi bărbaţi întâlniră în privirea ei o lumină pe care aveau să nu o mai uite niciodată.

Apoi, dintr-odată, toate se liniştiră, ea îşi pierdu simţurile şi Conan trebui să-i sprijine capul şi să o ajute, ridicându-i uşor picioarele, să se culce la pământ. Încetul cu încetul, sângele începu din nou să curgă prin vinele fetei, pleoapele i se zbătură, încetă să mai tremure şi păru să adoarmă pentru o bună bucată de vreme, sfârşită, respirând liniştit ca o copilă.

În grota cuprinsă de bezna nopţii se aşternuse tăcerea.

— Energia închisă în acel simbol sacru mă sperie, Conan, spuse ea printre sughiţuri. Aproape că m-a ucis. Cuprinde un mesaj de mari speranţe, şi tocmai asta m-a salvat. Dar e şi o mărturie de sânge şi de durere, aşa cum se găseşte în spatele tuturor bogăţiilor şi comorilor. Mulţi au fost cei care au luptat şi ucis pentru a se înstăpâni pe stelă, mulţi au murit apărând-o, alţii căutând să o ascundă de privirile nedorite. Dar se pare că, în sfârşit, a ajuns aici, în mâinile omului potrivit... Un om cu idealurile de care are nevoie poporul din Inis Fail şi care, dacă e după cum spune dintotdeauna legenda, avea să vină de departe, ca un... străin, purtând pe viaţă în trupul lui o mică pată în formă de trifoi, care are să fie simbolul lui Inis Fail.

Conan privi în adâncul ochilor fetei. Minţea cu un scop ascuns? Oftă, fără să se simtă stânjenit.

— O coincidenţă stupidă nu e o dovadă că persoana aceea aş fi eu...

— Sigur, prietene, sigur... chicoti Rury, în timp ce Gwynedd se mulţumea să surâdă.

Continuă să-şi povestească viziunea:

— Am *văzut* întocmai comorile despre care vorbeai tu, Conan, când ai interpretat semnele. Şi partea distractivă e că vor fi comori pentru poporul nostru, nu pentru a ne face pe noi bogaţi.

Fu rândul druidului să încline capul.

— Adică?

— O să descoperi tu singur, imediat ce vom începe să le căutăm. Mai degrabă am altceva care o să-ţi stârnească şi mai mult interesul...

— Soluţia la al treilea mesaj?

Gwynedd încuviinţă plină de mândrie, cu ochii întredeschişi:

— Dacă n-o să mă crezi...

Conan tresări. Înghiţi în sec; se simţea dezgolit. Femeia aceea era la fel de preţioasă la fel ca Cathbad; era capabilă să citească în sufletele oamenilor şi ale animalelor. Înţelese deodată de ce până şi Banan o venera.

— Sunt indicaţii astronomice pentru construcţia unui templu sacru drag zeilor. Un *cromlech* pentru a mulţumi divinităţilor din Sidhe, pentru a lua legătura cu ele şi a le transmite voinţa noastră de pace şi iubire... Nu-mi cere altceva. Cu toate strădaniile mele, piatra sacră pare că nu vrea să-mi dezvăluie nimic mai mult.

— E deja foarte mult, şopti Conan şi-şi lăsă bărbia în piept. E rândul meu să-ţi cer iertare, Gwynedd. Suspiciunea e cuibărită în fiinţa oricărui om care se naşte şi creşte la Toraigh. Şi trebuie să-ţi mulţumesc încă o dată: mereu îmi salvezi viaţa. Dar crede-mă, spuse privind-o în ochi, n-aş fi îngăduit ca nenorocitul ăsta de pietroi să te ucidă. L-aş fi trimis înapoi de unde a venit.

Ea zâmbi auzind declaraţia învăluită.

— Ştiu cât e de important pentru tine... Dar dacă e pentru tine, sire, e şi pentru noi toţi, supuşii tăi.

— *Viitorii* supuşi, chicoti el ironic, fără să se ia prea mult în serios. Acum nu-mi mai rămâne decât să descopăr bogăţiile ca să dobândesc un tron!

CAPITOLUL 27

Rury se antrena cu arma războinicilor gennt numită *alm.* Sfaturile tehnice ale lui Conan fuseseră preţioase şi, cu instinctul rapace al luptătorului, Roşcatul le respectase cu sfinţenie, devenind tot mai priceput cu fiecare zi.

Gwynedd se încăpăţânase şi ea să înveţe s-o folosească şi nu fu chip să o facă să se răzgândească. Într-o zi, întorcându-se de la vânătoare, Conan se opri o clipă, cu mâinile în şolduri, urmărind-o din ochi; fata reuşea să întindă până la capăt arma aceea care punea la grea încercare şi pe un războinic experimentat. Hotărât lucru, nu încetase să-l uimească. Slobozi lovitura şi săgeata se duse exact în mijlocul unui copac aflat la treizeci de paşi.

— Acum ştiu de ce nu trebuie să întorci niciodată spatele unei campioane, zâmbi Conan aplaudând, apoi sări dintr-o singură mişcare jos de pe cal.

Aruncă vânatul servitoarelor, care începură imediat să-l jupoaie şi să-l cureţe.

— Am vorbit cu căpetenia satului de pescari. Fără să vrea, mi-a arătat capătul de la care putem să descâlcim totul, locul de unde o să înceapă căutările noastre, spuse spălându-şi la pârâu sângele şi praful pe care le adunase într-o zi de vânătoare.

— Am aruncat şi eu o ocheadă prin jur, comentă Rury, mestecând un pai. O să avem probleme cu privirile iscoditoare. Pun pariu că ne urmăresc şi acum. În zilele următoare ne-am putea trezi, din nimic, cu un pumnal în spinare!

Conan se încruntă, amintindu-şi un gând la care reflectase în ultima vreme.

— Ai zis bine, Rury. *Zile.* O să profităm de vremea frumoasă şi o să ducem o viaţă de noapte. Aşteptă ca vorbele sale să-şi atingă ţinta precum săgeţile unui *alm.* O să mâncăm la apusul soarelui şi o să pornim pe urmă la

drum. Dormim ziua şi facem de gardă cu schimbul. Poate că o să ne consume mai multă energie, dar e mai sigur.

— Ar însemna să sfidăm sorţii, animalele de pradă ale nopţii şi mânia zeilor...

— Nimeni nu luptă noaptea, Rury, ştii asta. Pericolele naturale sunt îndoite, şi dacă un războinic moare, e mult mai greu pentru sufletul lui să găsească drumul spre Tărâmul de Dincolo. În schimb, şansele să nimerim într-o ambuscadă sunt aproape nule. O să fim nevăzuţi precum fantomele din Sidhe, fiindcă războinicii triburilor ale căror ţinuturi o să le străbatem vor dormi. Fiind numai noi trei, n-o să bată la ochi.

— Iar dacă totuşi o să ne alegem cu beregata tăiată... căzu de acord Roşcatul, ei bine, asta o ştii şi tu, Conan – pentru un războinic e mai bine de o mie de ori să moară cu spada în mână decât să-l găsească sfârşitul într-un mod nevrednic, la bătrâneţe, în culcuşul lui!

Priviră amândoi către Gwynedd, care răspunse în chipul cel mai firesc:

— Nu vă îngrijoraţi pentru mine, nu mă paşte un asemenea pericol. Vreţi să vedeţi cum pot să ţintesc un bărbat cu suliţa, de la douăzeci de paşi?

Călărind plin de vigoare, înaintea celorlalţi doi, Conan pipăi încă o dată provizia de tăciuni pe care o luaseră cu ei. Însemna lumină în beznă, însemna diferenţa dintre a trebui să rişte atacul vreunui animal de pradă şi a-l ţine la distanţă cu ajutorul focului.

— Mai spune-mi o dată ce ţi-a zis beţivul ăla din sat, care e căpetenia pescarilor? întrebă Rury din coada micului grup, pe când trecea peste un trunchi culcat de-a curmezişul drumului pe care-l străbăteau prin pădure.

— Că tu te-ai fi îndoit de cuvântul lui, râse Conan de el. Şi că lucrul despre care l-am întrebat eu, pe lângă că l-a uimit destul de mult, s-ar putea găsi aproape de piscurile lui *Ir's,* unde vântul cald din miazăzi domoleşte frigul ploii ce cade pe *Heremon's Half.*

— *S-ar putea?* întrebă Rury pe un ton iritat. Nu-i plăcea ideea de a căuta prin beznă porţile lui Sidhe. Şi noi înfruntăm moartea în întuneric pentru un *s-ar putea?*

— Ai o idee mai bună? întrebă Conan fără să se oprească. Dacă vrei să ştii, chiar a adăugat că el n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. N-ar fi înfruntat niciodată un asemenea risc şi, fireşte, vorbea despre o călătorie în plină zi.

— Acum îmi zici? se văicări celălalt.

— Sunt încrezător. Am o escortă bună! râse druidul.

— Vorbeşti de Banan, îmi închipui... glumi Gwynedd.

Patrupedul nocturn tropăia vesel înaintea lor, deschizând drumul. Nu-i venea să creadă că se găsea în mediul său natural, şi încă pe timp de noapte.

— O să ţină departe turmele de mistreţi şi o să adulmece urmele de lup cu câteva ceasuri înainte, spuse tânărul *ollamh.*

Noaptea, pădurea mirosea a muşchi şi ciuperci. Cele trei siluete umblând cu torţe aprinse în mâini, în imensitatea cea verde, păreau tot atât de ameninţătoare ca nişte licurici înarmaţi. Vântul începu să sufle, cald şi încărcat de prevestiri, ca o adiere dinspre poarta lui Sidhe. Urmând precauţi firul râuleţului ce se vărsa în lacul lui Anninn, trecură dincolo de o stâncă înaltă, de pe care cădea apă. Conan urcă primul şi-i întinse mâna lui Gwynedd. Ea urcă fără efort şi, când o atinse, tânărul îşi dădu seama că avea un miros plăcut, precum parfumul azimei abia scoase din cuptor.

Pierdură de mai multe ori cărarea ce se strecura prin desiş, dar clipocitul apei se dovedi întotdeauna providenţial. Urcară mai departe, şi unul din lucrurile cele mai surprinzătoare pentru ei a fost să afle cât de departe putea să călătorească un sunet, în tăcerea nopţii. Sau de la ce distanţă se putea simţi mirosul oamenilor şi al mâncărurilor pe care vântul îl aducea din câte un sat, ajutându-i să-l ocolească fără dificultate. Se găsiră astfel în faţa mlaştinii pe care Străinul o căuta. Era unul dintre

simbolurile de pe stelă. Începând de atunci, îşi aleseră cu multă grijă cărările care-i ţineau departe de orice locuinţă.

Conan fu primul care intră în apa densă şi întunecată, ce răspândea miros de sulf şi de ouă clocite.

— Daţi jos de pe voi cât de multe puteţi, dar păstraţi-vă pantalonii, tunica şi încălţările. Aici, lacul devine mlaştină, şi nu e nici o cale să-l ocolim. Apa şi noroiul ajung până la piept. Ţineţi hainele deasupra capului; o să avem nevoie de ele dacă vrem să ne odihnim măcar un strop fără haine înmuiate, lipite de noi! Şi nu vă mai gândiţi să aprindeţi focuri la lumina zilei...

Singurul mulţumit părea a fi Banan, care se bălăcea prin mocirlă, săltând şi scormonind cu colţii după larve şi rădăcini.

— De ce să ne ţinem hainele pe noi? întrebă Gwynedd, provocatoare.

Conan se întoarse, cu braţele ridicate deasupra capului.

— Liberă să ţi le scoţi. Eu abia am intrat şi simt deja viermii şi insectele cum se ospătează... Nu, se prefăcu că reflectează, trebuie să fie şoareci. Să găsească numai un locşor între pantaloni şi tunică...

Ea se făcu palidă, se vedea bine, chiar şi în lumina palidă a torţelor.

— Curaj, Gwynedd, chicoti Rury, coborând la rândul său. Măcar apa nu e rece...

— Singurul lucru bun e că ceaţa joasă nu lasă să se vadă lumina torţelor. Suntem în câmp deschis.

Ieşiră, în sfârşit, din apa nămoloasă, după o veşnicie, după ce avuseseră mereu şi mereu câte ceva moale sub tălpi şi simţiseră atingerea unor fiinţe vii şi nevăzute în negura mocirlei. Conan ignoră protestele lui Gwynedd, care începuse să tremure de frig, şi nu îşi îngădui să se oprească ca să se cureţe sau să se odihnească şi, mai ales, ca să-şi dea seama ce vietăţi se lipiseră de ei, împungându-i peste tot.

— Mă simt ca şi cum aş fi îmbrăcată cu mantia din pânză de păianjen pe care o poartă creaturile vrăjite ale pădurilor... Nu prea am cum să mă feresc!

Mlaştina deveni apoi o baltă mocirloasă, stufărişul, o întindere acoperită de buruieni, pe urmă, totul se transformă într-un desiş de arbuşti şi, curând, pădurea îi înghiţi din nou. Doar acolo, la adăpost de priviri, Conan dădu semnalul de oprire, cu două ceasuri înainte de ivirea zorilor.

— Nu e chiar ca fortăreaţa din Temair Luachra, dar...

Conan arătă spre trunchiul unui stejar secular sau, mai bine zis, spre ceea ce rămăsese din el. Era atât de gros, încât şase oameni ţinându-se de mâini nu l-ar fi putut cuprinde. Putrezise şi era gol pe dinăuntru. Se ridica pe marginea terenului ierbos, iar rădăcinile mucegăite atârnau printre ferigi.

— Măcar stăm pe pământ uscat!

Tânărul apucă o torţă şi o plimbă pe deasupra pământului şi peste pereţii imensului trunchi găunos, pentru a arde pânzele de păianjen, larvele şi insectele. Întinse apoi hainele uscate pe pământ şi începu să se dezbrace, îndemnându-i şi pe ceilalţi să o facă.

— Mai avem două ceasuri până când se luminează. Până atunci focurile trebuie să fie deja stinse. O trâmbă de fum ce se ridică din mijlocul pădurii se vede de la o distanţă de câteva ceasuri de mers şi s-ar putea găsi cineva care să ne ia beregata şi să ne pună, pe urmă, câteva întrebări... Dar, dacă ne punem pe treabă şi aprindem un foc micuţ, putem să sperăm că o să ne uscăm hainele ude şi că o să dormim în întunericul trunchiului o bună parte de zi. Ia vezi puţin de carnea aia uscată, Rury... Pun pariu că ai nişte clandestini pe-acolo, care se ocupă de traista ta.

Roşcatul cotrobăi prin desaga din piele şi trebui să cureţe feliile de carne de berbec sărată şi uscată colcăind de larvele din mlaştină.

— Ai avut dreptate, bătrâne şaman! Când mă gândesc cu câtă grijă ne-au pregătit fetele mele proviziile! Mi-a

părut rău că le-am lăsat la grotă, oftă. Sper că măcar ele sunt acum în sat, la căldură, sub păturile vreunui tânăr norocos...

Conan zâmbi auzind acele cuvinte. Pentru Rury, la fel ca pentru Anninn, cele două sclave nu fuseseră niciodată nişte sclave.

Roşcatul se întoarse şi observă că Gwynedd îl privea fix pe prietenul său.

— Tu eşti altfel decât noi, Conan, spuse cercetându-l din priviri.

Avea în voce ceva ce aducea a admiraţie.

— Acum înţeleg de ce ţi-au spus Străinul.

Îşi dezbrăcă de tot tunica şi scoase un ţipăt de dezgust:

— *Liaig!!!* repetă de mai multe ori. Lipitori!!!

Conan îi pusese deja o mână pe gură, dar de la intrare, Banan îşi vârî râtul înăuntru, grohăind întrebător; atâta zarvă pentru ceva care lui i-ar fi mers de minune la cină...

Ea privi îngreţoşată paraziţii care se ospătau, lipiţi de trupul ei. Se întoarse spre Conan şi văzu aceeaşi scenă pe spinarea lui. Simţi cum o cuprinde o furie necontrolată şi încercă să-şi dea jos de pe ea lipitorile. Ceilalţi doi se văzură obligaţi să o ţină strâns, în timp ce Conan îi cuprinse faţa în palme şi-i vorbi blând, încercând să o calmeze.

— Nu poţi să le smulgi, Gwynedd! Le-ai smulge numai corpul, înţelegi? Nu face aşa ceva! S-ar rupe în două şi capul le-ar rămâne înăuntru!

Încet-încet, fata se linişti, iar druidul luă din foc, la întâmplare, un mic tăciune incandescent şi-l apropie de prima lipitoare.

Gwynedd urmări mişcările cu ochii semiînchişi şi văzu cum primul parazit se încolăci, sfârâind la atingerea tăciunelui, şi căzu pe jos, răspândind un miros de ars.

Conan repetă mişcarea de mai multe ori, apoi fu rândul celorlalţi să-şi facă acest serviciu. Terminară la primele licăriri ale zorilor, pe când ceaţa grea începuse să se ridice. Stinseră focul, acoperindu-l cu pământ, iar când Conan se

întoarse spre Gwynedd, văzu că dormea deja adânc, sfârşită de oboseală.

— Am senzaţia că mergem către un loc peste care nu domneşte nimeni, spre capătul lumii... spuse Rury în noaptea ce urmă, pe când călătoreau pe o cărare la loc deschis, pe creasta unui munte abrupt. Era inutil să privească în jos; în bezna care-i înconjura, i se părea că privea în adâncul unui puţ. Numai vântul ce urca şuierând de-a lungul peretelui stâncos le vorbea despre pericolul în care se găseau. Le şoptea în urechi, iar Gwynedd începu să îngâne cu jumătate de voce cântecul *Miresei Ethna,* femeia cea mai frumoasă din Inis Fail, răpită de *Finvarra.*

Coborâră în vale, unde, printre pereţii de stâncă netedă precum gheaţa, creşteau *beithe ruadh,* mesteceni roşii şi frasini. Merseră apoi de-a lungul unui lac îngust şi întunecat, în care se reflecta discul lunii, tocmai în momentul când regina nopţii *Ben-Reine my hoie* se ivea printre piscurile muntelui. Străbătură întinderea înţelenită, şi o pătură groasă de negură începu să le cotropească inimile şi, fireşte, privirile. Banan adulmeca urmele semenilor săi, aflate la câteva ceasuri distanţă şi, pentru a evita întâlnirile nedorite cu bătrânii masculi porniţi la vânătoare nocturnă, erau obligaţi să facă ocoluri largi. Văzură de nenumărate ori mişcări suspecte prin desiş, dar nu erau altceva decât mamifere mărunte sau păsări de noapte printre crengi. Când şi când, câte-o pereche de ochi fosforescenţi reflectau lumina torţelor, dar fără să-i pună pe gânduri, apoi, în urma lor, iarba se ridica la loc tăcută, ştergându-le urmele.

Conan se întoarse în mai multe rânduri şi o privi pe Gwynedd, dar fata ţinea pasul cu ei, străbătând cu uşurinţă cărările dificile. Deodată, ochii ei zăriră ceva la înălţime şi îngrijorarea i se aşternu pe chip. Conan îi urmări privirea şi văzu acelaşi lucru.

— O vrajă nocturnă, şopti ea, în timp ce Rury apucase neliniştit mânerul spadei.

Pe fundalul întunecat al nopţii apăruseră focuri rătăcitoare dansând. Lipsea numai muzica de harpă, care să le acompanieze. Ce îi impresionă cel mai mult era iuţeala cu care se mişcau acele lumini – mai repede decât s-ar fi mişcat nişte oameni – şi faptul că nu se auzea nici un zgomot şi nici un foşnet. Deodată, parcă pentru a-şi descărca pofta de luptă reprimată atâta vreme, Rury înfipse spada între flăcărui şi o roti, şfichiuind aerul... doar aerul. Singurul rezultat fu că ajunse să intre până la genunchi în malul mocirlos al unei ape, însă nici urmă de fiinţe vrăjite.

Conan zâmbi, dar nu spuse nimic, pentru că nu avea de gând să-l jignească pe vechiul său prieten. Îşi dăduse seama despre ce era vorba – pe muntele Uisneach, Cathbad, cu aerul cel mai serios din lume, profitase de întâmplare, ca să impresioneze publicul. Conan urmări din priviri o flacără care dansa, până când păru să se oprească, înălţându-se la mică înălţime. Apucă flacăra şi, fără să facă mişcări bruşte, se apropie luminând cucuveaua mare, aşezată pe o creangă de fag. Pasărea, faimoasă pentru zborul ei tăcut şi spectral precum acela al unei fantome, era înaltă cât două capete de om. Ca şi la Uisneach, răpitoarea avea lipite de pene bucăţi de materie descompusă. Foarte probabil, proveneau dintr-o zonă umedă, vreo mlaştină năpădită de şoareci, unde-şi făcuse cuibul, fiindcă găsise hrană din belşug. Pentru că în întuneric creanga pe care se oprise pasărea nu se vedea, ea părea să stea nemişcată în aer.

Rury încă mai bombănea din pricina micilor flăcări mişcătoare când altceva, mult mai grav, atrase atenţia lui Conan. Scrutând cu ochii valea ce cobora spre mare, zări o mulţime de focuri. O adevărată armată ce-şi făcuse acolo tabăra peste noapte şi era gata să o pornească din nou în zori. I-o arătă lui Rury, iar acesta îşi muşcă buza, cu gândurile deodată limpezite, ca orişice războinic încercat, care analizează un pericol de moarte. Îi spionară multă

vreme, din ce în ce mai neliniştiţi. Cu cât îi observau mai atent, cu atât mai clar se putea vedea cât de mulţi erau. Erau înarmaţi şi bine organizaţi, numărând mai multe triburi mari adunate la un loc. Ori erau clanuri stabile, pe care ei, care nu cunoşteau zona, nu le ştiau, ori erau martorii unei invazii masive dinspre mare. Se văzură obligaţi să facă un ocol, deşi cu un gust amar de neputinţă; trei oameni rătăciţi prin noapte nu ar fi avut ce face într-o asemenea situaţie.

După mlaştină şi marele stejar uscat recunoscu cel de-al treilea simbol de pe stelă – fagul uriaş, căţărat pe stânca golaşă, sub rădăcinile căruia aflară intrarea într-o grotă. Pe crengile imense şi frunzoase găsiră o colibă făcută din lemn moale şi părăsită de mai multă vreme, probabil adăpostul santinelei care stătea de pază în vremea Poporului Străvechi, sau poate locuinţa vreunui alt bătrân eremit măcinat de nebunie. Observă că Rury şi Gwynedd şovăiau.

— Trebuie să mergem înainte, spuse, prefăcându-se că nu băgase de seamă. Până jos, în pântecele regatului morţilor, pe unde curge râul lui Danu.

Ceilalţi doi îl priviră ca şi cum n-ar mai fi fost în toate minţile. Îl văzură apoi cum intra în grotă şi, neavând încotro, îl urmară. În clipa aceea, îi izbi un curent puternic de aer rece şi înţeleseră cu toţii că nu era vorba de un culoar înfundat, ci de o serie de cotloane, ca un labirint.

Făcură mai multe încercări, apoi lui Conan îi veni un gând mai înţelept. Îl trimise pe Banan înainte, încrezător în simţul de orientare al animalului.

Fu o alegere isteaţă. În câteva minute, grobianul devorator de tuberculi găsi drumul către o galerie de stâncă prin care ajungea până la ei un vuiet din ce în ce mai puternic, pe măsură ce se apropiau de capătul său.

Rury şi Gwynedd îl urmară pe Conan, mai îngrijoraţi de aerul său hipnotizat decât de geamătul ce devenise asurzitor.

În întunericul biruit doar de lumina tăciunilor îmbibaţi de seu, ce tremurau din pricina curentului subteran, druidul

înţelese, după oboseala pe care o simţea în fiecare muşchi al trupului, că trebuiau să se odihnească măcar puţin.

— Mai e puţin până se face ziuă; dar e la fel de adevărat că acum lumina n-are cum să ajungă până la noi.

Se întoarse şi văzu cât de încercată de oboseală era Gwynedd după călătoria, frigul şi inversarea ciclului zilelor şi nopţilor.

— Mă calcă pe nervi vecinii noştri zgomotoşi, urlă Conan pentru a se face auzit, dar va trebui să dormim aici!

Ieşiră de pe culoar, iar ceea ce văzură le tăie răsuflarea şi îi făcu să uite pentru o vreme teama şi epuizarea.

Când Rury şi Gwynedd se treziră, nu aveau nici cea mai vagă idee despre cât dormiseră. Rury credea că abia se culcase.

Somnul fetei însă nu a fost ca oricare altul. Conan era deja în picioare, scrutând cu privirea curentul puternic al râului subteran ce producea acel vuiet. Cathbad îi vorbise despre râuri scufundate, deci nu era un fenomen rar în Inis Fail. Îşi făcuseră tabăra într-un coridor ce se curba adunându-se precum spirele unei cochilii. Capătul acelui culoar era punctul în care vuietul continuu se auzea cel mai înăbuşit.

Pentru Gwynedd nu era nici o diferenţă; încă nu se ridicase, şi cei doi fură nevoiţi s-o strige de mai multe ori.

Fata stătea aşezată, îmbrăţişându-şi genunchii. Şi plângea. Banan, aşezat lângă ea, părea că voia s-o consoleze.

— Am un mesaj pentru tine, îi spuse lui Conan. Din partea lui Cathbad şi Anninn.

La auzul acelor nume, Străinul şi Roşcatul se puseră şi ei jos, gata să asculte.

— Nu mă întrebaţi de unde îmi vin visele, dar prevestirile mele rareori se înşeală.

Privi către ceilalţi, crezând că va citi în ochii lor scepticismul. Găsi însă zâmbete şi înţelegere.

— Am avut un învăţător, la fel ca tine. Un arhidruid. Când ne îndoiam de prezicerile lui, până la urmă, se dovedea că noi greşeam. Aşa că spune mai departe...

— Mai degrabă... interveni Rury. Tu nu l-ai văzut niciodată pe Cathbad.

Ea clătină din cap, apoi îi făcu o descriere fizică care nu lăsa nici un dubiu asupra autenticităţii visului.

— Spiritul învăţătorului vostru nu se va despărţi niciodată de voi. Dar mi-a mai şoptit şi că sunteţi, înainte de toate, doi bărbaţi, cu toate limitele pe care le presupune asta...

Cei doi prieteni se priviră spăşiţi.

— Sunteţi doar doi sărmani muritori şi, deci, cu cea mai mare plăcere, se va sluji de mine pentru a ţine legătura cu voi...

Fata zâmbi către sine, măgulită parcă de aceste cuvinte şi convinsă până în adâncul sufletului de adevărul celor pe care le comunica.

— Ştie că tu, Conan, nu ai, ca el, darul prevestirii, astfel că o să ai mereu nevoie de divinaţii de încredere ca să poţi înţelege lucrurile într-un chip desăvârşit. Se pare că există o persoană care te va putea ajuta aici... adăugă, plecându-şi privirea.

Banan se ghemui la picioarele ei.

— Peste câteva zile, o alianţă cu consecinţe dramatice o să-ţi îngăduie să-ţi schimbi viitorul, Conan. Cathbad e cel care o spune. Şi, pe urmă, adaugă: „Voiai soluţia pentru cel de-al treilea mister, pe care nu reuşeşti să-l descifrezi? Este în ţinutul Prydain, acolo o s-o găseşti. Şi o să-ţi împlineşti şi destinul tău de *Eachtrannach.* Pentru tine şi pentru mine, pe care m-ai considerat întotdeauna ca un tată”.

Conan simţi o bucurie nouă ce-i umplea sufletul şi-i încălzea inima şi, dintr-odată, îi fu recunoscător acelei fete şi puterilor ei, de care nu ţinuse seama aşa cum s-ar fi cuvenit.

Ea înţelese pe dos.

— Ştiu că îţi poate părea ciudat şi înţeleg neîncrederea unei inimi pure cum e a ta. Dar lasă-mă să-ţi povestesc ce mi-a spus Anninn, şi o să fii liber apoi să mă judeci: „Priveşte întotdeauna esenţa adevărată a lucrurilor”.

Conan zâmbi dezarmat, lăsând bărbia în piept. Cu o neaşteptată grabă, Gwynedd începu să le spună cum *cainte* îi indicase unde erau închise celelalte trei comori, cu cinci statui camuflate şi o grotă în care se găsea *Metalul lui Danu.*

Străinul făcu ochii mari, în timp ce Rury şi Banan se priveau fix.

Peşterile erau reci şi întunecate, dar proviziile pentru foc nu lipseau, căci găsiseră trunchiuri şi lemne uscate, pe care le târâseră pe prundişul râului ce curgea în amonte, sus, la suprafaţă. Bolţile erau mult mai înalte şi mai impunătoare decât cele ale Cetăţii presărate cu turnuri a lui *Ard Righ.* Şi tot la fel ca în locuinţa aceea regală, erau aici şi coloane. O mulţime de coloane alcătuite din depozite de piatră adunate prin picăturile de apă ce pătrundeau prin tavan. Limbile de foc ale torţelor se reflectau în apă, iar reverberaţiile lor în miile de cupole netede ale bolţilor.

— Ştiu că nu e îmbietor pentru nimeni, nici măcar pentru Banan, dar trebuie să traversăm.

— Înot? În apa asta neagră şi îngheţată?

— Nu, cu asta, spuse în grabă Conan, sărind în apă. Îi aruncă apoi lui Gwynedd capătul unei sfori lungi din coamă de cal, cu care se asigurase.

Părea insensibil în faţa frigului şi a oboselii, a fricii şi a pericolului, mânat doar de dorinţa de a-şi atinge scopul.

— De ce atunci când mă uit la tine îmi vin întotdeauna în minte porţile lui Sidhe? comentă Rury, ţinând strâns celălalt capăt al funiei, astfel ca prietenul său să nu fie târât de curent şi să dispară printre pâlniile stâncoase.

Curentul ar fi putut duce cu el chiar şi un animal mare. Apa era rece ca gheaţa, pietrele alunecoase, şi totuşi

Conan ajunse pe celălalt mal fără să scoată măcar un geamăt.

Roşcatul îl studie cu atenţie. Părea să aibă în trupul lui pocale întregi cu licoarea pe care druizii o administrau războinicilor înainte de o înfruntare însemnată şi care le dădea *furia sacră în luptă.* Cu licoarea aceea în vine, totul părea posibil. Rury o încercase; te făcea să te simţi nemuritor, şi Tărâmul de Dincolo era gata să te primească atunci cu cele mai mari onoruri, pentru o nouă viaţă de glorie, printre cei mai de seamă războinici.

Vocea lui Conan îl trezi din gânduri:

— Nu traversaţi pe-aici! urlă de dincolo de tunetul râului, sunt prea multe pietre în apă. Dacă nu găsiţi un punct de sprijin, n-o să vă rămână mare lucru cu care să umblaţi! îi avertiză în timp ce-şi desfăcea funia de pe mijloc, lăsând-o să se întoarcă la Rury. Să urcăm prin albia râului, ca să găsim un loc unde e mai uşor de trecut! Aici sunt peste tot spărturi de pietre, tăioase ca nişte lame!

Druidul privi peste umerii celor doi şi văzu îngrozit că în pereţii de stâncă se căscau peste tot zeci de pâlnii subterane. Înţelese că acest culoar pe care veniseră până acolo se putea să nu fie cel pe care-l căutau, că punctul în care se aflau acum pe râu se putea să nu fie locul potrivit. Iar dacă era aşa, nu le-ar fi rămas altceva de făcut decât să încerce din loc în loc, urcând şi coborând pe firul curentului, vieţuind zile şi zile întregi ca nişte cârtiţe.

În amonte, Rury găsi un vad mai bun, cel puţin aşa părea la lumina torţelor.

Se înşela.

Se hotărî să încerce înaintea lui Gwynedd, să înfrunte el mai întâi riscurile. Locul de trecere era, de fapt, mai deschis, dar asta însemna doar că dedesubt erau pietre netede... şi nimic care să-i oprească să cadă în apă. Alunecă pe o lespede de piatră lungă cât un stat de om, ce se găsea aproape de suprafaţa apei. Era acoperită de alge şi măturată continuu de curentul vijelios, oferind tot atâta sprijin cât crusta de gheaţă a unei bălţi în miez de iarnă.

Funia se încordă, iar Conan nu se lăsă prins pe picior greşit. Înfigându-şi picioarele într-o piatră mare, încercă să se opună forţei curentului. Totul se petrecu în câteva clipe. Sfoara nu întâlni nici un obiect tăios, se rupse pur şi simplu.

Fără să scoată măcar un strigăt, Rury alunecă în beznă, dincolo de locul până la care ajungea lumina torţelor.

Gwynedd şi Conan porniră în josul râului, fiecare pe câte un mal, strigând şi chemând cu teamă în glas, iar ecourile se pierdeau, lovindu-se de bolţile goale din piatră.

Apoi, luminile mişcătoare ale tăciunilor aprinşi se reflectară în doi irişi limpezi, doi ochi zâmbitori: cei ai Roşcatului, care îi aştepta în întuneric, aşezat pe un trunchi de copac gros, înţepenit, cu crengile rupte, de-a curmezişul apei. Relaxat ca la un banchet, stătea cu picioarele atârnate şi râdea. Arăta ceva în stânga şi râdea.

Apoi văzu şi Conan, şi începu şi el să râdă.

Gwynedd lumină locul cu torţa ei şi înţelese de unde venea lucirea argintie. Îşi duse mâna la gură, încercând inutil să rămână sobră. Părea o glumă de-a lui Anninn.

— Dintre toate locurile în care ai fi putut rămâne prins, l-ai ales pe cel mai bun! spuse Gwynedd, în timp ce trecea peste trunchiul de copac, ţinându-şi cu agilitate echilibrul, până pe malul celălalt.

— Chiar aşa. Am găsit ce căutam, şi o punte pe care putem traversa comod. Îmi datoraţi o favoare. Am scutit-o pe Gwynedd de o baie şi am scutit toată trupa de nişte zile bune de scormonit prin locul ăsta de rahat!

— Am rămas uimit atunci când ai ghicit descrierea şi numărul simbolurilor pe care le căutam. Doar eu ştiam cum trebuie să arate, îi făcu Conan un compliment fetei. Dar mă impresionează infinit mai mult acum, că le avem în faţa ochilor.

— Mai ales cu obiectul acela între picioare... râse Gwynedd.

Priviră cele cinci statui imense de pământ pe care Primul Poporul le înălţase în locul acela ferit de privirile oamenilor

şi dedicat doar zeilor. Erau aşezate pe un altar din piatră de formă circulară, împodobit cu o mulţime de intarsii. Statuile erau mai curând rudimentare, înalte cât doi oameni unul peste altul, şi fiecare îşi expunea un mădular masculin disproporţionat de mare, lung cât braţul unui om.

— Ei bine, măcar suntem siguri că fiii lui Danu erau băieţi şi că toată lucrarea asta e treabă de bărbat!

Gwynedd strâmbă din nas.

— Virtuţile cele mai de seamă sunt cele ascunse.

— Bine zis... Deci la asta se reduce tot, la ce vedem aici? o întrebă Rury provocator. Întrebaţi-le despre mine pe cele două fete, când ne întoarcem!

— De ce sunt cinci? întrebă Gwynedd.

— Uită-te la mâna primului idol...

— E de argint.

— Avem în faţa noastră cele mai mari celebrităţi ale timpului nostru, vorbi ironic Conan. Cei patru fii ai lui Danu! continuă, făcând un gest larg cu braţul. După cum spune religia noastră, ei au venit din patru cetăţi vrăjite. Sunt sigur, continuă privind în jos, că inciziile de la bază reprezintă numele lor: Finias, Falias, Gorias şi Murias. Uitaţi-vă ce ţin în mână cei patru prieteni pleşuvi din faţa noastră...

Gwynedd ridică din sprâncene surprinsă.

— Darurile pe care le-au adus pentru poporul nostru! Aşadar, e adevărat! În fiecare cetate, un druid din neamul Tuatha De Danaan îi instruise pentru călătorie pe fiii lui Danu, pregătind pentru ei comorile pe care aveau să le poarte până la Inis Fail. Arias, poetul, a făurit *Suliţa Victoriei;* Uriaş, cel cu fire nobilă, *Spada lui Danu;* Senias, *Cazanul Abundenţei;* iar Morias...

— *Lia Fail,* continuă Conan după o clipă de ezitare a fetei, pe care, cine ştie cum, cineva a smuls-o din mâinile celui de-al patrulea idol şi, în final, a ajuns în mâinile noastre.

— Dacă e aşa, atunci nici cazanul nu mai e unde ar trebui să fie, observă fata. E un spaţiu gol între braţul

statuii şi adâncitura pe care o are în dreptul coastelor... Peşterile astea par mai vizitate de hoţi decât uliţele capitalei!

— Apropo, ce soartă a avut stela? îşi aminti Rury.

— Stă ascunsă într-un loc sigur, într-una dintre cele mai bine de o sută de grote de deasupra lacului lui Anninn.

— Îngropată pentru totdeauna?

— I-a fost refuzată poporului nostru prea multă vreme, răspunse Conan, clătinând din cap. E drept ca toată ştiinţa asta să se întoarcă la el. Eu aş avea o idee despre cum ar trebui procedat... Dacă mă pot auzi, Cathbad şi Anninn vor fi mândri de ea. Sunt sigur de asta, chiar dacă nu am darul lui Gwynedd, ca să stau de vorbă cu ei.

— Şi simbolurile?

— Aici, arătă el spre frunte. Săpate în memorie. N-am scris nimic până în momentul ăsta, nu văd de ce ar trebui să încep acum...

— Dar cine e al cincilea idol? îşi continuă Gwynedd firul gândurilor.

— Ai observat mâna lui? îi atrase atenţia druidul.

— Imposibil să nu o vezi. Toate celelalte sunt din argilă arsă, în timp ce mâna e de argint!

— El e călăuza fiilor lui Danu în Inis Fail, el e Nuada, zis şi Argatlam, Mână de Argint. I-a fost amputată în timpul uneia dintre primele bătălii cu fomorienii, dar, dacă e să ne luăm după ce spune legenda, Dian Cecht, zeul medicinii, a fost atât de priceput, încât i-a înlocuit-o cu una din argint...

Se opri, frământându-şi bărbia.

— Avea resurse nebănuite... Primul Popor... Ceilalţi doi nu înţeleseră.

Conan apucă spada şi izbi cu latul în primul idol. Crezând că-şi pierduse minţile, ceilalţi încercară cu întârziere să-l oprească, în timp ce bucăţi de argilă zburau în toate părţile.

— „Priviţi adevărata natură a lucrurilor!” recită Conan, amintindu-şi de Anninn.

La a doua lovitură, se auzi scrâşnetul de metal pe metal, şi cu toţii încremeniră pe loc. Braţul idolului nu numai că nu se rupsese, dar dezvăluise şi că structura statuii era pe de-a întregul din metal.

Primul care îşi reveni fu Conan.

— Nu era cu putinţă ca astfel de blocuri de argilă să se poată păstra întregi aici, în toată umezeala asta!

Izbi din nou, de această dată cu tăişul. La fel ca prima dată, braţul statuii rămas întreg, iar în impactul violent, lama scoase un sunet ascuţit şi prelung şi se ciobi adânc; se deformase şi era aproape ruptă în două. Arma îi căzu din mână, iar el şi Rury rămaseră cu gura deschisă, muţi de uimire. Mânuiau dintotdeauna armele, dar ceea ce văzuseră acum era la fel de copleşitor ca apariţia zeului făurar Goibnu în persoană.

— N-am mai văzut aşa ceva, se bâlbâi Rury, stăpânit de o frică superstiţioasă.

— E un metal mai dur decât al nostru! murmură Conan, apropiindu-se de statuie. E mai închis la culoare...

— *Metalul lui Danu,* trase concluzia logică Gwynedd.

Începură lungile momente ale celor mai dulci dezvăluiri. Rupseră învelişurile de ghips din zona unde mâinile rudimentar modelate ale idolilor ţineau darurile şi îşi dădură seama că suliţa şi spada erau, pur şi simplu, agăţate acolo. Le scoaseră, nu fără teamă, dar nu se întâmplă nimic, şi începură toţi trei să mânuiască acele arme noi, cu entuziasmul plin de uimire din ochii larg deschişi ai copiilor. Conan şi Roşcatul încrucişară spadele, iar spada făurită din aliajul cel nou reteză lama celei din bronz. La fel se întâmplă şi cu suliţele.

— Şi totuşi, nu poate să fie asta totul... spuse Conan, închizând ochii pe jumătate. Stela vorbeşte despre armate întregi de morţi, despre triburi dispărute în neant, când au fost atinse de mingea de foc cu cap de gheaţă şi coadă în flăcări... Şi, oricât ar părea de absurd să ne gândim că un metal ne-ar putea cădea în cap din cer, ceea ce avem în faţă e dovada.

Gwynedd admira detaliile mâinii de argint a lui Nuada.

Conan se aşeză în spatele mâinii statuii, închise ochiul stâng, îşi concentră celălalt ochi şi văzu frumosul chip al lui Gwynedd, care îi zâmbea. În loc de orice răspuns, el îi ceru să plece de acolo, iar ea se îndepărtă ofensată.

— Prieteni, sunt gata să-l sărut pe Banan, dacă mă înşel! Poporul Străvechi pregătea o altă surpriză...

— Primesc! îl avertiză Rury, încercând să-l prindă în cursă. Dacă ai dreptate, luăm ce vei găsi. Dacă pierzi, îl săruţi pe Banan pe rât.

— Şi dacă o să câştigi, pe cine săruţi? ciripi Gwynedd.

— Ar fi fost imposibil să descoperim cotlonul ăsta, în puzderia de grote de-aici, gâfâi Rury, din cauza urcuşului.

— Nu era greu, de fapt, se apără Conan. Era suficient să urmărim încotro arăta degetul de argint al lui Nuada.

Găsiră coridorul lung de piatră, plin de schelete de animale şi de oameni sacrificaţi pe altarul zeilor Primului Popor, pentru a le potoli mânia. Culeseră câţiva bulgări transparenţi de rocă auriferă, iar Rury scuipă pe jos cu dispreţ.

— Aur simplu, moale, prost şi inutil! Nimic din care să-ţi faci o armă bună... Uite un dar pentru tine, Gwynedd; fă-ţi din el coliere!

— Şi totuşi, ascunzişul aici *trebuie* să fie, oftă fata. Nu pot să cred că Anninn şi Cathbad mi-au sugerat...

Nu-şi sfârşi cuvintele, când Conan scoase primul strigăt de victorie.

În capătul peşterii, bine ascunşi, îi aşteptau alţi bulgări din *Metalul lui Danu,* un material greu şi extraordinar de dens. Căutară febril şi aleseră câţiva mai mici, a căror formă îi făcea mai uşor de transportat, cu o greutate nu mai mare decât aceea a unei femei. Îi rostogoliră până afară din grotă. Construiră o sanie rudimentară din uscături şi crengi şi îi puseră pe ea. Ajunşi aici se văzură nevoiţi să ia o hotărâre radicală; tot aurul acela şi metalul sacru nu trebuiau cu nici un chip să cadă în mâini nedorite. După ore

întregi de trudă, scăldaţi în sudoare, în ciuda frigului din peşteră, reuşiră să îngroape sub dărâmături intrarea în grotă. Puseră un semn ca s-o recunoască printre sutele de deschizături în stâncă şi avură grijă să rotească statuia grea a lui Nuada pe piedestalul ei. A fost o muncă ucigătoare, şi nu reuşiră să o mişte prea mult; doar cât să facă mâna de argint să arate în altă direcţie, către o altă peşteră.

La întoarcere, îi reveni lui Banan sarcina de a trage, cu mari chinuri, sania până la grotele de pe lacul lui Anninn.

CAPITOLUL 28

Fierarul din satul de pescari se numea Etar şi era şchiop. De aceea se şi făcuse fierar. Nu se putea mişca prea mult, reuşea doar să repare uneltele celor care fuseseră odată tovarăşii săi cu care pescuia în largul coastelor. Cum se întâmpla aproape întotdeauna, era singurul bărbat de vârsta lui care rămăsese în sat peste zi; mai erau bătrânii, femeile şi copiii. Făcuse de toate în viaţă, îngrijise şi aţâţase focul, bătuse şi îndoise, dezdoise şi modelase tot felul de lucruri. Însă o bucată de rocă metaliferă atât de întunecată şi tare nu văzuse în viaţa lui. Nu mai întâlnise niciodată o căutătură atât de ucigătoare ca aceea care licărea pe chipul celor doi străini care stăteau înaintea sa.

— *Trebuie* să reuşeşti!

Războinicul strigase atât de tare, încât câţiva câini din sat îi dădură replica lătrând.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, domnii mei… spuse, schiţând o plecăciune. Chiar de-ar fi să-mi stric baroasele şi ciocanele.

— Primele cuvinte înţelepte care-ţi ies din gură, fierarule! şuieră Rury.

— Tovarăşul meu o să rămână cu tine să te supravegheze când lucrezi, nu-l slăbi Conan. Numai să sufli cuiva vreo vorbă, şi primul care o să guste lucrarea pe care o faci o să fii chiar tu.

Străinul şi Roşcatul îşi întoarseră caii şi se depărtară câţiva paşi, în timp ce meşteşugarul îşi începea lucrul. Scena ameninţărilor fusese pusă la cale cu mult timp înainte, în toate detaliile.

— Nu-mi place individul ăsta, şopti Rury.

— Nici mie, dar n-avem de ales. După tine, cât crezi că o să scoată din pietrele astea?

Rury îşi scărpină creştetul roşcat.

— Vreo zece lame, aş spune. Poate ceva mai multe…

— Să nu-l pierzi nici o clipă din ochi. Eu trebuie să mă întorc la peşteri, să şterg orice urmă a darurilor primite de la zei.

Dădu pinteni calului lui Cathbad şi se îndreptă către lacul lui Anninn, unde se întorseseră cu o seară înainte, după o călătorie la fel de obositoare ca şi cea dintâi. Pe când o pornea pe drumul de întoarcere, le văzu pe cele două servitoare ale lui Rury, venite să-l caute prin sat, şi nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Trecuseră câteva săptămâni de când Rury lipsea de-acasă.

Fusese o zi de toamnă neaşteptat de caldă. Un fluture se înălţă graţios, se roti de câteva ori în aer, apoi ateriză în mod desăvârşit. Avea aripi mari, de un roşu-carmin, cu pete şi cu marginea maronii. Era o încântare să-l priveşti, mai ales că, în ţinutul Toraigh, nu existau fluturi. Razele soarelui se oglindeau în apa sărată a lacului, înaltă acum din pricina mareei, în contrast cu cerul întunecat ca ardezia ce se vedea spre sud. Stătea să înceapă ploaia, purtată de vântul cald de la miazăzi. În depărtare, străluciri şi fulgere sfâşiau catapeteasma de nori. *Crom,* zeul focului şi al vânturilor, nu avea de gând să joace o partidă liniştită de *fidchell* în seara aceea.

Conan trudise toată ziua pentru a găsi un ascunziş sigur şi, în acelaşi timp, uşor accesibil, unde să-şi lase obiectele preţioase pe care le găsise. Când terminase totul, rămăsese cu braţele încrucişate, fixând un punct precis la orizont, de parcă ar fi vrut să grăbească evenimentele doar prin puterea voinţei sale.

Seara se lăsa în grabă. Gwynedd se apropie de el.

— N-are rost să te tot uiţi pe drumul către sat. Acum e întuneric şi Rury n-o să se poată întoarce în seara asta, îi spuse cu voce cristalină. Şi chiar dacă ar fi avut cum să se întoarcă, cele două prizoniere l-ar fi făcut oricum să-şi schimbe gândul. Le-am trimis eu să-i ţină de urât măcar o noapte.

Conan simţi surâsul maliţios din tonul lui Gwynedd, fără măcar să se întoarcă.

Ea se apropie şovăind. Îi privi ochii şi văzu în ei doar acea lumină albastră şi caldă, minunată, cu reflexe violet.

— Se pare că destinul tău e să te îngrijeşti de mine şi să-i dai trupului meu aceeaşi bucurie pe care i-o dai spiritului, surâse ea, în timp ce tunetul răspundea, ca un ecou, strălucirii unui fulger.

Gwynedd avea buzele moi, întredeschise într-o dulce aşteptare. Gemu încet de plăcere sub săruturile lui.

În clipa aceea începu ploaia, o ploaie caldă, care făcea şi mai puternică senzaţia de vară târzie. Ei rămaseră strâns îmbrăţişaţi, fără să le pese – Conan, pierdut în parfumul de pâine proaspăt scoasă din cuptor ce plutea în jurul ei, Gwynedd, vrăjită de lumina din ochii lui.

Ea îi cuprinse obrajii în palme şi îşi plimbă buzele pe obrajii tânărului, laolaltă cu picăturile mari de ploaie ce curgeau de pe genele lungi şi blonde pe obraz, rostogolindu-se apoi pe buze şi, mai jos, pe bărbie.

Îl luă prin surprindere, când îşi depărtă chipul de al lui, şi se strânse în el într-o îmbrăţişare pasionată, irezistibilă, care cerea cu disperare afecţiune. Trecură astfel mai multe clipe lungi. Se desprinse apoi de el şi începu, zâmbind, să se dezbrace, în lumina roşiatică a soarelui ce stătea să se stingă.

— N-aş renunţa la o baie cu tine nici dacă mi-aş pierde tronul de Rege Suprem!

Începură, râzând, să se întreacă.

În timp ce Conan se împiedica în pantaloni, căzând pe nisipul aspru, ea se întoarse către lac şi îşi duse mâna la gură, cu răsuflarea tăiată de uimire:

— Apa... străluceşte! spuse, străbătută de un fior.

Conan ridică din sprâncene, urmărind şi el fenomenul acela magic în care apa mării, pătrunsă în mica lagună artificială, căpătase propria sa lumină. Fascinat, uitând orice teamă, ajunse acolo înaintea lui Gwynedd şi pătrunse cu mişcări lente în lumina aceea rece, azurie. Cu o

curiozitate firească la un om raţional ca el, îşi trecu o mână prin apă, iar când o scoase, văzu că rămăsese luminoasă. Era o lumină fosforescentă, dar plăcută, căci nu provoca durere, la fel ca lumina licuricilor în nopţile de vară sau ca substanţa ce se prinsese pe aripile cucuvelei. Înţelese.

— Asta înseamnă belşug, Gwynedd, spuse liniştit. Belşug de hrană pentru peşti. Nu ştiu dacă fiinţele astea mici sunt aşa întotdeauna, sau e o reacţie de frică, fiindcă au rămas prinse în lacul lui Anninn din pricina mareei. Dar sper că n-o să renunţi la baia ta acum, când zeii au avut grijă să-ţi lumineze locul unde voiai să te scalzi!

Ea nu pierdu vremea. Se căţără agilă pe o mică stâncă, sub privirile extaziate ale lui Conan, care îi urmărea din priviri şi cel mai mic detaliu al trupului, şi inspiră adânc; sânii tresăriră plini şi elastici, apoi plonjă în fosforescenţa azurie.

Făcură o baie de neuitat, printre picăturile de ploaie şi valurile mării. Se stropiră şi râseră, se sărutară şi plonjară din nou. În jurul lor erau doar respiraţia oceanului, zgomotele pădurii, blândeţea unduioasă a colinelor din Inis Fail, de unde coborâseră călare în ziua în care sosiseră acolo. Lumina scăzuse şi se lăsase un semiîntuneric umed şi călduţ; vântul care îi mângâia se îmbibase de parfumurile pădurii, amestecându-le cu izul inconfundabil al apei sărate. Coastele domoale, verzi în lumina soarelui şi albastre sub razele lunii, desenau un contur sinuos, ce se profila pe orizontul luminat de strălucirile îndepărtate ale furtunii. Se aşteptau amândoi să vadă acolo druide dansând pe muzica unui ritual magic.

Se sărutară iar şi iar, cu gustul apei sărate pe buze.

— Hai să rămânem aici... N-am văzut niciodată cu ochii mei luxul de la curtea din Temair Luachra, dar acest spectacol al naturii nu poate fi întrecut de nimic în lume!

Ieşiră din apă şi se întinseră pe nisip. Rămaseră strâns îmbrăţişaţi câteva clipe lungi, descoperindu-se unul pe celălalt într-o intimitate pe care nici unul dintre ei nu şi-ar fi închipuit-o atât de intensă. Furtuna atinse apogeul. Şi

atunci veni pentru ei o clipă anume, ce le aduse o imensă bucurie, atât de puternică, încât fu pentru amândoi aproape dureroasă. Şi, dintr-odată, cuvintele deveniră de prisos.

Urmară momente de tăcere, la fel de liniştite precum ploaia din ce în ce mai deasă. Ea îşi puse capul pe pieptul ud al lui Conan şi privi spre ocean, către ultimele luciri ale soarelui ce stătea să se scufunde. Văzu atunci în ochii bărbatului ei aceleaşi reflexele violete ale cerului.

Pe când luna se ivea dintre copaci, după furtună, Gwynedd îşi plimbă degetul pe trupul lui Conan şi râse încet, plină de încântare. După ce făcură dragoste, trupurile lor rămaseră fosforescente, căci substanţa aceea încă mai era lipită de ei.

Fierarul nu era atât de încuiat precum îl credeau ei. Era chiar mai încuiat de atât.

Profitând de un moment de neatenţie al lui Rury, pe când acesta era ocupat cu servitoarele, sustrase o lamă lungă de pumnal, pe care în zilele ce urmară o lustrui bine şi o montă pe un mâner de os, cu o fibulă translucidă ca sprijin pentru mână. Cu arma aceea deosebită avea să se mândrească câteva luni de-atunci înainte. Şi tot ea avea să fie condamnarea lui la moarte.

CAPITOLUL 29

Conan se ridică într-un cot, în culcuşul din peşteră. O privi pe Gwynedd, care dormea lângă el, cu părul răvăşit pe obraz. Era goală şi încerca să se acopere cu blana de urs, apărându-se de frigul dimineţii. Tânărul se gândi cât era de diferită de Aoife şi de Fidelma. Aveau în comun frumuseţea, era adevărat, dar şi frumuseţea lor era diferită. Corporală la cea dintâi, eterică la cea de-a doua. Gwynedd îmbina ambele aspecte într-un echilibru perfect. Se asemănau cu adevărat în calităţile spiritului şi în ceea ce priveşte sufletul generos; astfel, putuse găsi în ele prietene şi tovarăşe nepreţuite. Îşi dădu seama că Aoife şi Fidelma erau două creaturi ce ţineau de amintirile lui, două femei care aparţineau de-acum lumii trecutului, în timp ce splendida femeie care dormea alături de el era concretă ca însăşi frumuseţea. Era capabilă să pună graţie în orice gest pe care-l făcea, fie el grosolan, ca atunci când mânca direct cu mâinile, fie delicat, ca atunci când dansa. La fel, era deosebită în orişice făcea. Faptul că fusese marginalizată făcuse din ea o femeie capabilă să ducă orice la bun sfârşit şi, în plus, să fie o tovarăşă unică. Se surprinse gândind că aceea era femeia pe care şi-o dorea mai presus de orice.

Se întinse din nou alături de Gwynedd, trăgând-o spre el, şi zâmbi când îşi dădu seama că bolţile acelea din piatră aspră şi golaşă nu-i mai păruseră niciodată atât de frumoase.

Pentru dimineaţa aceea însă, zeii le rezervaseră cu totul altceva decât somnul. De pe drumul dinspre sat ajunse până la ei un cântec; se auzea din ce în ce mai tare şi era cântat de o voce inconfundabilă. De la intrarea în peşteră, Conan îl zări pe Roşcat conducând o căruţă amărâtă, trasă de calul său. În căruţă se afla o ladă, iar pe ea stătea una din cele două servitoare, care cânta împreună cu el. Lângă vizitiu, a doua fată îl îmbrăţişa pe războinic ca şi cum ar fi fost bunul cel mai de preţ din Inis Fail.

— Câte lame a făcut?

— Zece... uită-te şi tu, Conan, sunt minunat de frumoase, îl îndemnă Rury radios, îmbrăţişându-le pe după umeri pe cele două sclave. Spunea numai că a trebuit să încălzească roca mult mai mult decât de obicei, ca s-o topească. A făcut un foc aşa de mare, că a adunat în jur tot satul!

Un curent de aer rece străbătu grota, şi fetele tresăriră, înfrigurate.

— Se apropie vremea rea. Să mulţumim zeilor că a venit mai târziu!

Gwynedd atinse lamele divine şi-i zâmbi lui Conan, care îi răspunse cu un surâs plin de afecţiune, după care rămase să o urmărească din ochi pe când se îndepărta.

Rury îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi înţelese. Spuse, strângând buzele:

— E o şmecherie veche... Dă-i o îmbucătură lupului şi, pe urmă, lasă-l cu stomacul gol.

Străinul cântări în mână spadele bine echilibrate şi rezistente, incredibil de rezistente. Lamele străluceau, reflectând razele soarelui. Le încercă tăişul, privindu-le de aproape, apoi îl fixă din priviri pe Roşcat, fără să ridice capul.

— Mmm, nu l-ai pierdut nici o clipă din ochi... pe fierar, vreau să zic.

— Frăţioare, nu l-am slăbit nici când stătea degeaba, cu mâinile goale...

Era spre seară; soarele încă mai zăbovea, dar se făcuse frig, ca o dovadă că nu toate zilele frumoase se încheie frumos.

Nerăbdător să-ncerce noua spadă, Conan intrase câteva sute de paşi în adâncul pădurii. Tăişul lamei era nemaipomenit de dur şi tăia, aşa cum spadele lor din bronz n-ar fi putut-o face niciodată. Se aplecase să bea apă din pârâul ce se vărsa în lacul lui Anninn, când deodată se încordă şi rămase nemişcat. Sub ochii săi, apa curgea

tulbure. Motivul nu putea fi decât unul singur: cineva, animal sau fiinţă umană, traversase pârâul. Probabil că era corpolent şi nu se afla departe de locul acela, fiindcă apa era încă destul de tulbure. Fiind un curs de apă cristalin, mâlul ar fi trebuit să se aşeze aproape imediat.

Hotărî să plece de-acolo, încet, prefăcându-se indiferent, în timp ce se ridica de lângă apă, conştient că acela era momentul cel mai periculos. Un atacator l-ar fi putut descăpăţâna precum un călău pe butuc. Când se văzu din nou în picioare, îşi plimbă privirea de jur-împrejur, lovind în continuare de câteva ori cu spada, ca şi cum s-ar fi antrenat mai departe.

Îl simţi apoi în aer.

Era la cinci paşi de el, în susul apei. Simţi izul pe care-l răspândea urmăritorul său, dar numai pentru că acela avusese ghinionul să se aşeze în calea unui vânt marin capricios, care-şi schimba direcţia. Cu siguranţă, nu era vorba de cineva lipsit de experienţă.

Nu-şi duse gândul până la capăt, fiindcă celălalt năvăli peste el cu un urlet neomenesc.

Dacă nu l-ar fi zărit dinainte, ar fi fost copleşit de furia ce venea asupra lui, o masă impunătoare proiectată asupra lui cu avântul dat de înclinaţia pantei, cu braţul masiv înarmat, pregătit să-i înfigă între ochi tăişul securii. Chiar şi câteva clipe de întârziere din pricina surprizei i-ar fi fost fatale. Conan însă îşi echilibrase deja greutatea corpului, sări iute în lături şi se mulţumi să-i pună piedică atacatorului, vârând printre picioarele sale spada cea lungă.

Bărbatul îmbrăcat în blană de ren se prăvăli pe jos şi începu să se rostogolească pe coasta abruptă, până când se propti într-un mesteacăn mare. Conan ajunsese deja lângă el cu spada aţintită spre el şi răsturnă trupul inert. După o clipă, alergă către tabără, răvăşit de acea apariţie. Războinici lochlann! Războinici lochlann adevăraţi, nu ca aceia de la Mur Ollamhan!

Intră în peşteră atât de repede, încât trase după el pânzele întinse la intrare. Scoase un strigăt alarmat, dar

deodată se opri. În urechi îi răsunau doar duduitul inimii sale şi gâfâitul; în jur era o linişte nefirească. Făcu câţiva paşi printre grămezile de provizii şi, înainte de a distinge ceva, auzi şuieratul pricinuit de efort şi şuieratul lamei.

Se lăsă în jos instinctiv, în timp ce mânerul spadei lui Rury izbi ucigător fruntea războinicului gennt care stătea în spatele lui Conan, pregătindu-se să-l lovească.

— Prietene, răul e vechi de când lumea, şi tare, chicoti Rury. La fel ca ţeasta unora.

— Unde e Gwynedd? întrebă precipitat druidul.

— Jos, într-una din peşterile...

Roşcatul nu-şi termină fraza. Conan îl împinse într-o parte în clipa când o săgeată aducătoare de moarte, slobozită dintr-un *alm,* ţâşni printre cei doi. Rury ajunse cu picioarele în aer, printre provizii, dar Conan rămase descoperit în faţa celui de-al treilea lochlann, care-şi potrivea o nouă săgeată în arc. Din poziţia în care se afla, Conan nu avea cum să pareze lovitura – săgeata slobozită de la douăzeci de paşi l-ar fi despicat în două ca pe un copac putred. Porni deci în goană spre adversarul său, privindu-l ucigător direct în ochi.

Celălalt rămase o clipă derutat, apoi râse şi dădu drumul săgeţii.

Conan ajunse în dreptul grotei către care ţintise şi se aruncă în nişa naturală scobită într-o parte a stâncii. Săgeata cu vârful de bronz îi sfâşie hainele în dreptul umărului. Tânărul ateriză dureros pe fundul nişei şi profită de moment pentru a-şi lua un nou avânt şi a o porni din nou în goană, urlând, cu capul aplecat, către adversarul său, care încerca acum, cu mişcări febrile, să potrivească o nouă săgeată. Ajunse la timp lângă el şi-l izbi cu capul – o lovitură de taur, care făcu să scrâşnească vertebrele gâtului războinicului gennt, aruncându-l afară.

Ieşiră amândoi în goană din grotă şi, în timp ce atacatorul se prăvălea la pământ, învins, Conan ridică fruntea, căutând să-şi recapete suflul.

Ceea ce văzu însă îi tăie răsuflarea.

Dedesubtul grotelor, tot spaţiul din jurul lacului lui Anninn colcăia de războinici. Erau sute şi sute, ieşiţi parcă dintr-un muşuroi de termite descoperit. Un spectacol impresionant, ce-i vorbea despre violenţe şi moarte.

— Aşa se explică focurile pe care le-am văzut lângă mare... murmură Rury, sosit şi el din grotă. Azi sau mâine, ce mai contează? râse nervos războinicul, ridicând spada. Orice zi e potrivită să mori în luptă.

La gestul lui Rury, una dintre căpetenii, îmbrăcat cu o blană de urs şi purtând pe cap un coif pe care avea un craniu de berbec cu coarne lungi, noduroase şi răsucite, urlă un ordin de luptă într-o limbă guturală şi de neînţeles. Zeci de războinici îşi potriviră săgeţile în *alm,* dintr-o singură mişcare, în acelaşi moment, scoţând un sunet însoţit de ecouri, cum nu mai auziseră până atunci, în liniştea ce urmă, sute şi sute de ochi îi fixară, aşteptând încă un ordin pentru a dezlănţui o ploaie mortală.

— Haideţi, păduchilor! urlă sfidător Rury. Trageţi şi terminaţi odată!

Nu avură timp să dea o replică. Gwynedd îi lăsă pe toţi cu gura căscată.

Ca într-un spectacol jucat de *filin,* poeţi şi cântăreţi de curte, înaintea unui public impunător, ca în cele mai strălucite ocazii, Gwynedd ţâşni dintr-o grotă urlând. Un lochlann reuşi să o apuce; ea se prăvăli pe pietrele din faţa peşterilor, şi războinicul ajunse într-o clipă deasupra ei.

Era corpolent, cu o coamă albă, lungă până la şolduri. Părul uns şi soios, de-a dreptul năclăit, acoperea o piesă de aur petrecută pe sub bărbie, iar în barba deasă, plină de tot felul de murdării, purta legate oase mici de vulpe. Avea legată câte o placă de bronz pe piept şi pe spate, fâşii de blană de bursuc, pe antebraţe şi pe coapse, apărători din piele tare de mistreţ, la încheieturi, şi un coif cu cap de lutru, pe creastă. Trecuse de prima tinereţe.

Zâmbi cu neobrăzare şi ridică securea cu două tăişuri, gata să lovească.

Gwynedd fu mai rapidă şi se feri, rostogolindu-se într-o parte.

Războinicul se văzu nevoit să schimbe tactica. Îşi trecu scutul în mâna cealaltă, agăţă securea la brâu şi apucă un cuţit cu lamă lată.

Conan, care privea neputincios, simţi cum îl trec fiorii. Recunoscuse gestul: războinicii gennt erau faimoşi pentru măiestria cu care ştiau să se lupte cu ambele mâini.

Bărbatul o apucă pe fată, dar Gwynedd, dezarmată, reacţionă ca o lupoaică, muşcându-l adânc de mână şi strângând din dinţi până când ieşi sânge. Celălalt se scutură violent, eliberându-şi mâna, apoi râse amuzat, privindu-şi propriul sânge curgând. Era conştient că toţi cei de jos erau cu ochii pe el. Bolborosi câteva cuvinte vulgare, care stârniră un râs general. Unii începură să-l incite. Războinicul lovi cu o mişcare largă, dar Gwynedd, prinzând de veste, se feri şi, făcând o piruetă, lovi cu piciorul ţinta corpolentă.

Masivul luptător nu avu timp să mai râdă. Înţelesese prea târziu ce urmărea adversara sa agilă. Îşi pierdu echilibrul şi fu gata să se prăbuşească, într-un zbor mortal, dar reuşi în ultima clipă să apuce hainele fetei, sfâşiindu-le. Se opri din cădere, iar Gwynedd rămase fără o parte din blana cu care era îmbrăcată. Cu braţele dezgolite şi cu podoabele sclipind în lumina soarelui, îl privi fix pe războinicul brutal.

Acesta rămăsese stupefiat, cu gura căscată şi incapabil să se mai mişte.

Ea profită de moment, expediindu-i cu toată puterea o lovitură între picioare.

Celălalt îşi duse mâna sub pântece, îşi dădu ochii peste cap şi îngenunche, scoţând un muget de durere.

Gwynedd îi aplică o altă lovitură în bărbie, iar războinicul gennt se prăbuşi, prizonier al negurii groase a leşinului.

Ca o fiară furioasă, ea se întoarse către mulţimea duhnitoare a războinicilor şi îi provocă, fără ca ei să înţeleagă o vorbă măcar:

— Trimiteţi sus alt porc! strigă ea, suflându-şi din ochi o şuviţă de păr, şi o să-l fac să chiţăie ca pe castratul ăsta!

Cu toate că era viaţa lor în joc, Conan nu se putu abţine să fluiere de admiraţie, spunându-i apoi lui Rury:

— Ce bine că n-am refuzat-o când m-a întrebat dacă poate să vină cu mine. Aş fi sfârşit-o la fel.

Ea se întoarse spre Conan, iar privirea îi era şi mai mândră acum, când se pregătea pentru tot ce putea fi mai rău.

Drept răspuns, o voce solitară se ridică din mulţime, apoi două, zece, o sută, într-un singur vuiet, rostind ceva într-o limbă de neînţeles.

CAPITOLUL 30

Un corn lochlann sună adunarea. Gwynedd, Conan şi Rury fuseseră invitaţi la masa lui *Ri* Hargar, un rege mai mărunt, trimis în acele ţinuturi să conducă expediţia. Faptul că încă aveau toţi capetele pe umeri era doar o întâmplare fericită. Războinicii gennt recunoscuseră stupefiaţi în Gwynedd o femeie din poporul lor; aşa arătau podoabele pe care le purta, cu emblema acvilei, aceeaşi pe care mulţi dintre ei şi-o puneau pe întăritura din centrul scutului sau pe coifuri şi platoşe – semnul celor din neamul Skeld, tribul tatălui lui Gwynedd.

Întâmplarea care cauzase toate suferinţele fetei le salvase acum viaţa, pe a ei şi pe a tovarăşilor săi.

Toate acestea le aflară de la Olvik, locotenentul lui Hargar, care i le explica răbdător lui Karre, unul dintre nobilii şi vasalii din suita regală. Karre era un bărbat luminat, cunoştea puţin limba din Inis Fail şi putea, aşadar, să traducă. Aflară astfel că Gwynedd se înrudea direct cu Olvik, şi că era considerată o nobilă. Dar nu doar din această pricină, ci şi pentru felul ei regesc de a se purta, şi mai ales pentru îndârjirea pe care o dovedise în luptă.

Karre făcea o figură aparte printre fruntaşii lochlann. Statura sa era pe jumătate cât a celorlalţi şi era privit cu mare consideraţie, ca, de altfel, toţi piticii din poporul său. El îi vorbi lui Conan cu obişnuitul său surâs jovial:

— Tu eşti din Toraigh?

Străinul încuviinţă din cap.

— Nu-mi spune că ai învăţat dialectul din Toraigh!

Fu rândul micuţului să aprobe:

— Acolo am învăţat limba voastră. Am fost, timp de doi ani, unul dintre sclavii voştri, spuse surâzând mai departe. Mi-au făcut asta...

Îşi dădu la o parte părul rar şi lung şi arătă un orificiu încreţit pe partea dreaptă a capului, unde urechea lipsea.

— Ştii, bineînţeles, de obiceiul de a li se tăia sclavilor urechea, pentru a-i însemna şi a-i putea recunoaşte...

— Ştiu, e un obicei al neamului Gennt, din care fomorienii spun că se trag... Nu mă urăşti şi pe mine pentru asta?

— De ce aş face-o? Doar nu e vina ta... Eu te cunoşteam deja, Conan. Eşti fiul vitreg al lui Erin cea Frumoasă, la fel de faimos pentru abilităţile tale şi pentru cât de deosebit eşti de Morc. Din cauza asta ţi-au spus Străinul. După cum vezi, nu mă înşel... Ai faima unui om drept. Aşadar, bastard pentru fomorieni, legitim pentru mine!

— Cum ai supravieţuit?

— Sunt un pitic. Mă bucur de respectul lor, iar ei se tem de mine, fiindcă socotesc că cei ca mine au puteri magice. Sunt valoros. Cei din clanul tău nu m-au ucis, fiindcă se gândeau la o răscumpărare sau să mă folosească drept marfă de schimb după o bătălie care s-ar fi sfârşit prost pentru ei. Eu, în schimb, la primul atac al luptătorilor lochlann, am profitat de confuzie şi m-am azvârlit de pe ziduri în braţele unuia dintre războinicii care asaltau bastioanele din Toraigh. Acesta a zburat jos de pe scară, cu mine agăţat de el. L-am sărutat de bucurie şi i-am prezis în limba noastră: „Ai avut onoarea să mă salvezi. De-acum înainte, o să fii un om norocos!” Am privit amândoi sus, spre ziduri, şi-am văzut cum ceilalţi atacatori care urcaseră scara de pe care el tocmai sărise jos fuseseră făcuţi bucăţi de fomorieni.

În seara aceea, întâlnirea avu loc în cortul lui Hargar. Suveran plin, el călătorea cu suită de servitori şi sclavi care îndeplineau orice voie a numeroşilor comeseni care luau parte la desele banchete în onoarea zeilor lor. Până în momentul acela, cei trei celţi fuseseră liberi să hoinărească după plac.

— Liberi, la naiba! şuieră Rury. Cum facem un pas, apare cineva şi ne vâră tăişul unei spade sub nas...

— Mai bine acolo, decât altundeva, chicoti Conan.

— Ne ţin ostatici!

— Şi unde am putea să ne ducem? Ai văzut câţi sunt? Ne-au luat caii...

— Şi sclavele, interveni Roşcatul.

— Cei din sat, cu siguranţă, au fugit cu bărcile de pescuit. Iar pe jos nu putem ajunge prea departe...

— O să am eu grijă de voi, spuse Gwynedd, mândră şi plină de sine. Sunt o *Skeld,* o nobilă. Or să trebuiască să mă asculte şi să vă lase să plecaţi.

Cei doi prieteni se priviră plini de uimire. Fata îşi luase foarte în serios noua poziţie socială.

Banchetul regelui Hargar a fost copleşitor, ca să nu spunem mai mult. Nu numai prin mulţimea mâncărurilor cu care se îndopau cei din neamul Gennt, dar şi prin obiceiurile lor.

Din frazele dezlânate ale lui Karre înţeleseră că suveranul nu era nici cel mai influent şi nici cel mai bogat dintre regii lochlann de la curtea Regelui lor Suprem. Dar fiindcă fusese ales să conducă această campanie masivă de invazie asupra lui Inis Fail, ceruse ca escorta sa personală, numărul războinicilor cu familiile lor, nobili, conţii, vasalii şi, de asemenea, armele, cavalerii, proviziile şi celelalte acareturi, corăbiile lungi, servitorii, sclavele şi femeile de dat la schimb, să fie cât de impunătoare posibil, pentru acea expediţie. Cortul ridicat la poalele colinei ierboase ce străjuia lacul lui Anninn părea, în noapte, un strălucitor ospăţ al zeilor. Unul ce trăda vanitate sau multă şiretenie. Sau amândouă la un loc, îşi spuse Conan.

— Facem comerţ cu blană de focă, colţi de morsă, ambră şi cu mărfuri şi mai importante: sclavi dintre cei mai frumoşi! chicoti micul Karre. Pe care îi dăm la schimb pe stofe şi argintărie, oi şi cai, unelte şi seminţe. Dacă nu reuşim să facem schimb... le luăm ca pradă, încheie ridicând din umeri.

Străinul şi Roşcatul dădură la o parte pânza de la intrare şi o văzură pe Gwynedd aşezată deja comod lângă Olvik, ruda sa. Mulţi dintre cei de faţă îi făceau curte, căutând să-i

atragă atenţia, în timp ce Karre ajunsese să se sature până peste cap, căci trebuia să traducă tot. Conan descoperi acum că-l încerca o gelozie adâncă, şi ochii i se strânseră până deveniră două crăpături violete, pe când Gwynedd, radioasă, îi chema, făcând gesturi largi cu mâna. Păstrase două locuri chiar lângă ea.

Olvik întreba despre puţinele lucruri pe care Gwynedd le ştia despre tatăl ei, din istorisirile lăsate moştenire de mama ei. Cel care îi era rudă încuviinţa cu gravitate din cap şi-i explica, prin mijlocirea lui Karre:

— Aţi rămas în viaţă fiindcă brăţările şi podoabele le purta o femeie. Aşadar, te-au tratat cu respect. Noi ştim ale cui erau. Nu puteau fi pradă de război luată de celţi, care fură aurul de la morţi!

Conan avu ocazia să descopere câte contradicţii dovedea poporul Gennt. Cu toată jignirea mascată a lui Olvik, ei ţineau la mare cinste datoria ospitalităţii, ca şi celţii, dovedindu-se mereu politicoşi şi gata să satisfacă dorinţele oaspeţilor. Nu numai prin căldura vaselor cu tăciuni aprinşi şi prin abundenţa de mâncăruri, ci şi prin gesturile teatrale cu care invitau la ospăţ. Admirau iscusinţa războinicului care ştia să-şi ascundă bine intenţiile şi să facă exact invers decât ceea ce dăduse de înţeles.

— Onoarea este mai presus chiar decât viaţa, argumentă Karre, dar Conan descoperi imediat că asta era valabil doar în război. Cea mai mare onoare e să mori în luptă.

La banchet, nimeni nu-şi înfrânase poftele, ci se lăsară toţi în voia beţiei, purtaţi de râurile de alcool, un amestec respingător, întunecat la culoare, un fel de *meddu,* hidromelul celtic. După ce se îmbătară, aşa cum se întâmpla întotdeauna, începură să urle şi să cânte, amuzându-se în fel şi chip: de la mâncare, până la întreceri de forţă şi până la distracţia cu una sau mai multe sclave. Le alegeau din suita consistentă pe care o duceau întotdeauna cu ei pentru a le folosi ca mărfuri de schimb cu negustorii. Hidromelul îi luă cu totul în stăpânire; băură fără

oprire, până ajunseră ca nişte animale sălbatice. Karre le povesti cum, pe lângă faptul că vomitau sau făceau pe ei, spre marea distracţie a celorlalţi invitaţi, nu rareori se întâmpla să moară câte unul în toiul banchetului.

Nu erau numai certăreţi, erau agresivi şi arţăgoşi, şi nu se lăsau nici morţi. Era rezultatul aburilor de alcool care le sucea minţile şi le întărea convingerea că un războinic era făcut să lupte, că acesta era singurul lucru pe care trebuia să-l facă în toată viaţa lui, că trebuia să-şi caute sfârşitul în luptă, pentru a renaşte într-o lume de dincolo de lumea pământească, unde avea să se dueleze în continuare, umăr la umăr cu eroii, fiindcă asta era datoria lui de fiecare zi: să lupte în numele onoarei.

În ziua de sărbătoare în care Conan, Rury şi Gwynedd rămaseră în mijlocul poporului lochlann, un războinic uriaş, pleşuv, dar cu barbă deasă, se prăbuşi pe jos, în propria vomă, ucis de hidromel. Nu lipsi de la banchet nici vărsarea de sânge, căci comesenii beţi criţă profitară cu mare bucurie de ocazia unui duel mortal între doi nobili care-şi disputau privilegiul de a sta sub butoiul de băutură, aruncându-şi unul altuia provocarea de a-l bea pe de-a-ntregul în faţa regelui Hargar. Gwynedd asistă în mai multe rânduri la orgasme în public, afişând zâmbete de circumstanţă, pentru a nu zâmbi spre adunarea de nobili care elogia asemenea demonstraţii de plăcere carnală la fel de mult precum ar fi elogiat un voios tribut închinat zeilor.

Suveranul îşi făcu intrarea pe cal, un armăsar alb ca zăpada, fără să se îngrijească dacă nu cumva trecuse peste cineva cu copitele uriaşe, în marele cort ticsit de oameni. Cu toţii îl aclamară ridicând pocalele. Coborî din şa şi luă loc pe un jilţ mare din piatră, pe care îl aduseseră special cu ei din ţinuturile lor.

Era un bărbat cu o înfăţişare mândră şi crâncenă, cu barba şi părul pe de-a-ntregul albe, deşi încă tânăr, cu ochi injectaţi şi pielea de culoarea laptelui. Îşi îndepărtă pufăind de pe ochi părul din coada de vulpe albă, pe care o purta pe coif. Era îmbrăcat cu o mantie bogată de hermelină, cu

apărători din piele de elan. Numai spada nu era la înălţime – o lamă lată şi plată, dar cu un mâner prea mic, care o dezechilibra, cu o gardă prea încărcată şi prea împodobită, care stânjenea mişcările. Mândria de a etala frumuseţea armelor n-ar fi trebuit să le scadă din uşurinţa de a le mânui, gândi Conan.

Regele Hargar bătu zdravăn pe umeri mai mulţi invitaţi şi-i trase un pumn teribil unui comesean care îl deranja, prins într-o hârjoneală cu o servitoare generoasă, care se aşezase chiar lângă el.

— Conan! fu singurul cuvânt pe care Străinul reuşi să-l distingă în vacarmul petrecerii, printre frazele dure şi guturale spuse într-o limbă greu de înţeles.

Se ridică în picioare şi schiţă o plecăciune teatrală.

Hargar începu să râdă cu gura plină, până ce făcu pe el, scuipând mâncarea şi tuşind, până când reuşi să verse o cupă de hidromel pe blănurile imaculate.

Karre se grăbi să traducă:

— *Eachtrannach...* după cum vezi, faima ţi-a luat-o înainte.

La aceste cuvinte, Conan îl privi pieziş, întrebător. Hargar făcu un semn cu capul.

— Gwynedd, fireşte...

Tânăra roşi, iar Conan înţelese că doar se prefăcea.

— Fata asta e şireată, Conan. Şireată ca o vulpe argintie! continuă suveranul.

Judecând după trofeele pe care şi le prinsese pe coif, vorbele acelea sunau neliniştitor.

Doi conţi se înfruntau la skandenberg, însă Hargar nu-i băgă în seamă.

— Gwynedd a noastră mi-a vorbit despre tine ca despre un nobil, Conan, tună el, ridicându-se în picioare în faţa druidului. Mi-a şoptit că, într-o zi, o să fii şi tu rege!

Hargar îl privi atent pe Karre, aşteptă ca traducerea cuvintelor sale să ajungă la ţintă, apoi îl cuprinse pe Conan într-o îmbrăţişare de urs. Conan tocmai se pregătea să răspundă, dar întreaga atenţie a suveranului fu captivată

de dansul senzual al unei perechi de servitoare ce dădeau acel spectacol pentru plăcerea lui Hargar. După cum le privea, Străinul înţelese cu cine avea să-şi petreacă noaptea regele. Numai să nu fie cumva prea beat atunci.

Petrecerea atinse apogeul. Din momentul acela toţi aveau să fie prea răvăşiţi ca să se poată mobiliza în vreun fel; cu siguranţă, mulţi aveau să leşine, alţii să cadă într-un somn greu.

Un nobil şi un conte înalt şi impunător se tocmeau pentru un grup de femei. Bărbatul mai înalt scoase un grohăit nemulţumit şi îi trase celuilalt un pumn; lovitura, ca o izbitură de baros, îl aruncă pe adversarul său în ţărână, într-o baltă de sânge. Bărbatul luă cu sine prizonierele, ca pe o turmă de oi, se duse ceva mai departe şi începu să facă dragoste cu una dintre ele

— Ce-ai să-mi oferi, Conan? Ţi-o citesc în ochi, îl zgândări, înşfăcând o bucată de pui şi privindu-l fix cu ochii mici ca de porc, printre stropii de sos.

— Mult mai mult decât poţi să citeşti în ei, sire.

— Ce vrei să spui? bolborosi, plin de interes.

Conan îşi plimbă privirea pe veştmintele sale rafinate:

— Se vede că ai bun-gust, sire...

— Fiecare rege are coroana lui.

Curtenii săi rânjiră fără să înţeleagă nimic.

— Zicalele spuse de un rege te fac întotdeauna să râzi, spuse Conan sobru.

Celălalt se opri din mestecat. Rămase în tăcere o clipă, apoi izbucni în râs. Aprecie inteligenţa. Lui Conan începu să-i placă de Hargar: un personaj original, dar simpatic, puternic şi hotărât.

— Un rege sărac e doar un rege, Conan! Un rege bogat e un suveran care guvernează... Eu îmi aranjez treburile cum pot, de vreme ce m-au trimis să putrezesc prin locurile astea.

— Dar un suveran ca tine nu se poate mulţumi cu o spadă aşa de modestă...

Regele înălţă o sprânceană fără să renunţe la puiul cu sos.

— E frumoasă, dar e menită muritorilor, nu zeilor sau unui suveran de rangul tău.

— Fii atent, *Eachtrannach...* ameninţă celălalt feroce. Adulatori am deja destui, continuă îmbrâncind pe jos un vasal care venise beat peste umărul său, iar cu şarlatanii mă distrez castrându-i!

— Eu nu-mi pot bate joc de tine, sire.

— De ce?

— Pentru că am să cer în schimb un regat.

— Foarte bine, mugi într-un acces de luciditate. Un regat costă. Să vedem ce ai să-mi oferi? Mâine dimineaţă în cortul meu. Acum, să ne îngrijim doar de distracţii! propuse, aruncând către o sclavă o pulpă de pui.

O lovi peste fese, ea se întoarse şi alergă la el, dar înainte de a se lăsa în voia femeii, regele se întoarse către celţi.

— Şi să nu vă treacă măcar prin minte să fugiţi! Aveţi o promisiune de respectat.

Îi trase un ghiont micului Karre, iar acesta, beat şi el, începu să traducă pentru a mia oară, lăsându-se, în final, să adoarmă pe rogojină, lângă Hargar.

Conan îşi aminti de profeţia lui Gwynedd, culeasă în somn de pe buzele lui Cathbad.

Acea *dramatică alianţă* părea cât se poate de naturală.

Aşezat lângă un vas pentru tăciuni, în cort, Conan cerceta din priviri nobila rubedenie a femeii sale. Olvik era înalt şi blond, un bărbat frumos, cu carisma neobrăzată a războinicului sigur de sine şi cu zâmbetul irezistibil, ce trezea în jur fascinaţie şi simpatie. Se simţi cuprins de o gelozie nejustificată. Dacă aceea era rasa lui Gwynedd, îi venea lesne să înţeleagă de unde veneau graţia şi frumuseţea ei, şi pricepu cum de reuşise un bărbat din neamul Gennt, cel atât de îndepărtat, să-şi facă loc în inima sărmanei Scarach.

Rury pornise un joc cu moartea, înfruntând cu spada caracterul feroce a doi războinici lochlann, care încă se mai ţineau pe picioare. Ei mizau pe forţa loviturii, el, pe iuţeala mişcării. Îi despărţi, apoi, dintr-o săritură, ajunse în spatele lor şi-i seceră. Îi ajută să se ridice din nou în picioare şi începu să le explice prin gesturi tehnica folosită. Cei doi, peste măsură de uimiţi, încercau să ţină minte trucul, pentru a-l folosi într-un viitor duel. În doar câteva clipe, se legă între ei o prietenie zgomotoasă, ca între camarazi. Ei îi oferiră lui Rury un grup de servitoare cu care să se desfete după voie, apoi mai destupară nişte butoaie cu hidromel. Rury nu se lăsă rugat, atunci când Conan şi cei din neamul Gennt îl poftiră să li se alăture.

Gwynedd îl săgetă cu privirea.

— Încearcă numai, şi dacă nu o fac ei, te înjunghii eu, în somn, ca pe un ied!

CAPITOLUL 31

— Conan, eşti sigur că-l preferi pe locotenentul meu, Olvik, în locul meu? întrebă suveranul, ieşind pe platoul ierbos din faţa cortului său.

Atmosfera era deja suficient de încordată şi fără să-l mai sfideze pe regele Hargar, gândi Străinul.

— Sire, nu deranjez un suveran pentru atâta lucru.

Dintr-o singură frază, druidul îşi atinsese două scopuri: reuşise să nu rănească amorul propriu al colericului Hargar, dezarmându-l în duel înaintea oamenilor săi, şi văzuse din ce aluat era făcut Olvik, care părea mult mai rezonabil. Onoarea regelui era salvată: Hargar trimitea un om de-al său să îndeplinească o sarcină pentru care se oferise el însuşi. Conan fusese cel care refuzase înfruntarea cu suveranul, dar faptul că, într-o dispută de rang inferior, lupta Olvik în numele lui Hargar era un lucru obişnuit.

Soarele era deja sus, când cei doi combatanţi ai duelului ritual îşi încrucişară lamele.

Conan trebuia să fie atent să nu-l rănească pe Olvik, fiindcă nu avea poftă să-şi atragă duşmănia locotenentului regelui. Strânse puternic în mână spada făurită din sacrul *Metal al lui Danu* şi începu să se rotească în jurul adversarului.

„Da' de unde locotenent!” gândi druidul. Era mai degrabă echivalentul unui campion celt, cel mai bun războinic al regelui. Ales de suveran, îi jurase credinţă şi era gata să se sacrifice pentru el. Într-un conflict, lupta în locul suveranului, cu încuviinţarea lui. Era unul dintre aceia care se antrenau la scrimă şi se înfruntau în dueluri înainte de bătălia propriu-zisă – un campion ales împotriva unui alt campion al adversarului. Uneori, confruntarea dintre armate se reducea la o luptă simbolică. După încheierea luptei, cu toţii se întorceau la casele lor.

Olvik îşi roti spada lungă de bronz, încercând o lovitură cu tăişul.

Conan ştia bine că războinicii gennt nu loveau cu vârful şi nu-şi împungeau direct adversarul.

Olvik îşi fixă atenţia asupra locului prin care respira, ceea ce pentru ei însemna gâtul, aşadar urmărea să-i reteze capul. Războinicii mugiră triumfător. Fu însă o lovitură greoaie şi, deci, cu un slab impact.

Conan eschivă cu uşurinţă, dar precaut. Lentoarea aceea putea fi un truc care să pregătească o altă lovitură rapidă, mortală.

Toţi războinicii care supravieţuiseră banchetului erau acolo, prefăcându-se nepăsători faţă de urmările dureroase ale straşnicei beţii. Un cavaler începuse să bea ca să-şi potolească arsura care, la fel ca pe ceilalţi, de altfel, părea să-l înnebunească; dădu pe gât dintr-o suflare un pocal plin cu licoarea tare, apoi, ameţit, căzu greoi din şa, rănindu-se la cap, însă nu leşină. Se căţără, clătinându-se, pe cal şi-şi reluă locul în şa.

Olvik atacă din nou, de această dată, cu o fentă.

Conan nu putu să eschiveze şi trebui să pareze lovitura, punându-şi spada de-a curmezişul celeilalte. Parase cu tăişul şi, în ciocnire, lama de bronz scoase un sunet ascuţit şi se frânse în două. Practic, totul se sfârşise înainte chiar de a începe.

Olvik rămase cu un ciot ce ieşea din garda spadei.

Se lăsă, pentru o vreme, o tăcere grea.

Primul care-şi reveni fu chiar Olvik; el făcu un pas înainte, ca să nu-şi piardă prestanţa, dar era pătruns de un tremur superstiţios. Aceea era vrăjitorie pură, pe care nu reuşea s-o înţeleagă.

Hargar însă năvăli asupra lor, îl împinse la o parte, apoi smulse spada din mâinile lui Conan şi începu să lovească furios în copacii dimprejur şi în armele războinicilor săi, care aveau ghinionul să-i iasă în cale şi nu îndrăzneau să se opună regelui, care părea că-şi pierduse minţile. Lamele de bronz se spărgeau şi zburau în toate părţile. Se opri doar când i se tăie răsuflarea, şi se întoarse satisfăcut către Conan.

— Face treabă bună, *Eachtrannach...* Primesc schimbul!

Între timp, Conan ridicase spre cer braţul lui Olvik, aducându-i astfel un omagiu. Oamenii acestuia şovăiră o clipă, apoi îşi arătară preţuirea faţă de acel gest, urlând, prinşi de euforie, şi purtându-şi în triumf conducătorul care fusese capabil să supravieţuiască magiei.

— După cum vezi, nu sunt un şarlatan, spuse druidul. Îmi ţin promisiunea.

— Ceea ce nu se poate spune despre mine, râse cu neruşinare Hargar.

— Spada e a ta acum. Primeşte-o ca pe un dar.

Celălalt deveni grav:

— De obicei, nu cer, ci iau, pur şi simplu.

— Dar eu mai am şi altele.

Fraza tăioasă avu rezultatul pe care-l sperase. Lacomul suveran rămase mut preţ de o clipă.

— Şi mai bine. Războinicii mei ştiu o mulţime de torturi cu care pot să obţină ceea ce vreau *eu.*

— Ai putea s-o faci, desigur, dar nu vreau să te şantajez. Îţi ofer o alianţă.

— De ce? păru mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Pot să strâng de partea mea războinici care, împreună cu ai tăi, să poată pune pe tron pe cineva în care să te încrezi. E mai bine să te poţi baza pentru viitor pe o astfel de alianţă de trupe...

— Care tron?

Conan surâse ca o nevăstuică în faţa şoarecelui.

— Toraigh!

La auzul acelui nume, ochii lui Hargar se făcură mari. Visul oricărui conducător gennt era să-l cucerească.

— Şi cum crezi că o să reuşeşti să mă convingi?

— Trimite câţiva oameni de-ai tăi cu mine. O să ne întâlnim din nou la următoarea lună, pe coasta dinaintea cuibului fomorienilor.

— Te gândeşti să cucerim cetatea cu spadele astea magice?

— Nu, sire. O să cucerim cetatea Toraigh *împreună;* am crescut acolo, îl cunosc mai bine decât oricine de aici. Spadele vor fi prada ta, pe care o s-o aduci în dar suveranului suprem, la întoarcerea în ţinuturile voastre, să-l facă de neînvins în duel.

Făcu o pauză, pentru ca efectul să fie mai puternic.

— Fireşte, odată cu vestea cea bună că ai cucerit regatul răului, al fomorienilor...

Hargar îşi scărpină barba unsuroasă, gândindu-se deja la toate serviciile şi avantajele pe care le-ar fi putut obţine astfel. Şi, nu în ultimul rând, să-l descăpăţâneze pe Regele Suprem chiar cu tăişul acelei spade nepreţuite şi contând pe efectul magiei asupra celorlalţi nobili de la curte.

— Bine, spuse, în sfârşit, pe un ton mult mai îngăduitor. Mulţumeşte zeilor că ai lângă tine o femeie Skeld...

Hargar devenise prea sentimental, gândi Conan. Nu-i stătea în fire. Se priviră în ochi, şi înţelese că în aer plutea o ameninţare mascată. Avea nevoie de o scuză în faţa oamenilor săi.

— Primesc schimbul, repetă regele lochlann. Cu două condiţii: dacă spargem bastioanele din Toraigh şi le frângem scuturile, Olvik rămâne căpetenie a garnizoanei pe care o s-o las în fortăreaţa din Toraigh.

Conan primi cu greu înghiţitura amară.

— Şi Gwynedd, din neamul Skeld, guvernează cu tine.

— Ar deveni *Banri,* observă druidul.

— Fii atent, o să te guverneze şi pe tine! râse cu poftă Hargar.

— Şi, ca *Banri* a neamului Gennt din ţinutul Toraigh, aţi fi obligaţi să o apăraţi...

— Chiar aşa. Să o apărăm, cu ochii lui Olvik lipiţi de ceafa ta, chicoti, vorbind pe faţă Hargar. Vino cu mine. Stomacul mă cheamă. Discuţiile merg mai lesne când ai stomacul plin, spuse pe un ton ce nu admitea replică, apoi se răsuci pe călcâie şi intră în cortul său.

Rury se apropie în grabă de Conan.

— De ce i-ai dat-o? şopti nemulţumit.

— Zece spade pentru regatul din Toraigh...

— Dar e *Metalul lui Danu!*

— Să fim practici. Eu, tu şi cu Gwynedd ştim de unde şi cum să ne procurăm altul. O să-l ţinem ascuns, pentru vremuri mai bune. Ascultă-mă! spuse, apucându-l de braţ, după ce trase cu ochiul în jur. *Lia Fail* e ascunsă bine?

— Perfect. Cei din neamul Lochlann nici măcar nu visează ce comoară au aici, la doi paşi!

— Trebuie să o recuperezi, fără să fii văzut. Trebuie să te ajute Gwynedd, singur nu poţi nici măcar să te mişti prin tabără...

— Înţeleg că te-ndoieşti. Pare vrăjită de situaţia asta nouă. Sunt convins că nici ea nu mai ştie dacă e din neamul celt sau Gennt... Dar trebuie să riscăm.

Conan se înfioră... Tot ce era mai sacru în istoria unui întreg popor se afla în mâna a doar trei persoane, dintre care una ar fi putut să dea toate comorile din Inis Fail pe mâinile duşmanului.

— Ce-o să faci cu ea?

— E memoria întregului nostru neam! Ştiu eu în ale cui mâini e cel mai potrivit să o punem. O să luăm stela cu noi, când o să plecăm de-aici.

— Dacă o să fim încă vii, ca să o putem face...

— Poţi fi sigur!

Deşi nici el nu era convins până în adâncul inimii de propriile cuvinte, druidul îl urmă pe Hargar în cort, unde trebuiau să pună la punct rapid detaliile atacului asupra cetăţii Toraigh.

Discuţia se reluă iar şi iar timp de cinci zile. Conan subestimase ritualul lochlann. În tot acel timp, Hargar rămase lucid şi nervos. Nu mai bău nici un fel de băutură tare. Şi chiar dacă îl mai încerca pofta, căută să se controleze, ca să nu lase să se vadă.

— Gata cu vorba, e timpul să ne punem pe treabă, spuse, în sfârşit, la apusul celei de-a cincea zi.

Se duse imediat la hidromel ca să-şi stingă arsura şi ieşi din cort, îndreptându-se către plaja lungă din apropiere.

— Ştii de-acum cât de însemnată e expediţia noastră. Ei bine, acum o să te bucuri de un privilegiu de care nu s-a mai bucurat niciodată vreun celt. Vreau să-ţi arăt de-aproape lucrul cu care ne mândrim cel mai tare!

Ziua de *Samhain* trecuse şi vântul puternic reamintea că era începutul iernii. Biciuia spuma valurilor şi arunca stropi pe faţa şi pe părul lui Conan. Druidul savură gustul apei sărate pe limbă, apoi, binecunoscutul miros acru al grăsimii de focă anunţă ce avea să urmeze, o imagine ce-ţi tăia răsuflarea.

— Priveşte, Străine... arătă cu un gest larg regele. Nu-i aşa că avem nişte *skeid* minunate?

Sub cerul palid, şirul lung al temutelor prore arcuite, ce se odihneau pe nisipul plajei, era impresionant. Toate identice şi aşezate la distanţe egale una faţă de alta sugerau, ca într-o iluzie optică, efectul mişcării. Navele acelea suple şi robuste serviseră la transportul trupelor de războinici, al familiilor lor, al proviziilor şi al armelor, destinate celei mai mari invazii a neamului Gennt, ce se văzuse vreodată.

Conan se apropie să pipăie bordajul din lemn brut de stejar şi fag. Îşi trecu peste el degetele, plin de respect şi admiraţie. Acelea erau faimoasele „corăbii lungi”, ce rezistau pe mare ca nici o altă ambarcaţiune şi puteau naviga fie dinspre prora, fie dinspre pupă. Era pentru prima dată că un celt le putea admira atât de aproape. Cine o mai făcuse până atunci nu supravieţuise destul pentru a povesti.

— Par făurite de zeii noştri, îmbibate de însăşi forţa zeiţei-regine Asa, într-atât sunt de frumoase, de măreţe şi de puternice...

Ochii regelui Hargar străluceau în timp ce mângâia scuturile de apărare prinse între suporturile de vâsle fixate pe laturi, folositoare în lupta cu talazurile din largul mării.

— Astfel de *skeid* sunt arma cu care învingem. Ştii de ce?

Druidul aprobă din cap:

— Învăţătorul meu vă ştia secretul. Bărci rezistente, dar uşoare. Atât de uşoare, încât le puteţi ridica şi purta pe umeri. Le luaţi de la locul de debarcare şi le duceţi pe uscat. După ce atacaţi satele de pe coastă, puteţi traversa o bucată bună de uscat, apoi le aruncaţi din nou în apă şi urcaţi pe râuri, navigând chiar şi zile întregi spre noi ţinuturi de cucerit.

— Poporul nostru numeşte aceste *skeid* „regii mării”. Aş zice că are dreptate să o facă, nu găseşti? Aici, arătă el spre cer cu o figură gravă, fără să mai aştepte răspunsul, începe problema noastră. Oamenii mei sunt nervoşi fiindcă sunt marinari, iar *Skeid* navighează doar pe timp frumos. Din cauza greutăţii mici şi a pescajului minim, nu rezistă pe o mare prea agitată. Iarna rămân închise, unse cu grăsime şi pe jumătate pline cu apă, într-un fiord bine adăpostit, sau goale, pe uscat. Mă-nţelegi? Toraigh înseamnă să ne schimbăm planurile. Nu ne putem permite să rămânem blocaţi pe insulă toată iarna. Trebuie să o cucerim imediat. Şi, pentru asta, trebuie să ne grăbim. Tu şi Roşcatul plecaţi chiar acum; faceţi cum credeţi mai bine ca să ajungeţi cu întăririle voastre pe coasta de nord, în faţa cetăţii Toraigh. La următoarea lună, încheie, privindu-l sfidător pe druid, dar fata rămâne cu noi.

Conan înghiţi în sec, cu amărăciune, chiar dacă se aştepta la aşa ceva. Nu degeaba Hargar îşi câştigase rolul de conducător.

— Dacă nu-ţi ţii promisiunea, n-o să irosesc o asemenea marfă. Cunosc traficanţi care dau ocol mărilor calde, dispuşi să-şi vândă şi mama pentru o asemenea marfă, ca să o încerce şi s-o schimbe în porturile din sud.

Şi din nou zâmbi.

Conan ştiu deodată care era înţelesul cozilor de pe coiful său; deşi nu mai văzuse niciodată acele animale, pricepu că acela trebuia să fie zâmbetul vulpilor zăpezii.

— Îmi place... adăugă regele. Da, Conan. După Toraigh, noi doi am putea să ne distrăm prădând animalele şi pământurile vreunui prostănac de *Ri* al acestor meleaguri!

CAPITOLUL 32

Călăreau de ore întregi. Fără un cuvânt. Lăsaseră în urmă platoul Mur Ollamhan, către care făcuseră un ocol în mare grabă. Conan călărea în faţă, pe calul lui Cathbad; nu voia să-l lase pe Rury să-i vadă ochii umeziţi de nostalgia amintirilor. Se opriră doar la lăsarea întunericului, pentru un popas lângă un lac cu apa întunecată.

În timp ce aprindeau focul, Rury vru să spună ceva, dar se abţinu. Într-un târziu, izbucni:

— Eşti sigur că ai făcut alegerea potrivită?

— E cea mai potrivită persoană, acela e locul cel mai bun pentru a păstra ştiinţa înscrisă pe *Lia Fail.*

Înainte de a adormi, Conan zâmbi în sinea sa, gândindu-se la Gwynedd, care îi ajutase încă o dată, fără să-i trădeze. Tăcerea coborî laolaltă cu întunericul, dar nu dură decât câteva clipe. Din stufărişul de lângă lac se auziră zgomote de lemne frânte.

Rury sări în picioare, gata să înfrunte orice s-ar fi arătat.

— Dormi... îl sfătui cu o voce liniştită Conan, fără să se ridice din culcuş. Era şi timpul să-şi facă apariţia din nou fiul ăla de scroafă. A dispărut la momentul potrivit şi şi-a văzut de treabă până acum, prin pădure...

Ca şi cum l-ar fi auzit, asemenea unui câine de vânătoare, Banan se apropie grohăind încetişor şi se ghemui lângă el.

Odată cu umezeala lacului, urcă spre ei ceaţa groasă a dimineţii.

— Ai văzut ce faţă au făcut ieri acei lochlann, atunci când am plecat, pe negura aia?

Conan încuviinţă din cap, în timp ce îşi pregătea calul pentru a doua zi de călătorie.

— Nu sunt orb. O atingeau de parcă ar fi fost o creatură vie... Probabil că o consideră sacră şi periculoasă.

— Tremurau ca babele, chicoti Rury, pe când porneau la drum. Poate că vreunul chiar o fi făcut pe el de frică.

— Lasă-i încolo... Din păcate, au în mâinile lor două lucruri care mă interesează prea tare – Gwynedd şi Toraigh.

Vântul rece măturase toţi norii de pe cerul lui Inis Fail. Aruncară o privire de pe coastă, şi oceanul părea să respire molcom, precum undele prelungi ale lagunei de lângă comunitatea războinicelor Geal Chossach. În timp ce călătoreau de-a lungul fâşiei strâmte de nisip ce unea uscatul de mica insulă, la retragerea mareei, admirară miile de păsări lacustre aşezate pe apă una lângă alta, alcătuind parcă o insulă vie. Fu de ajuns un singur ţipăt ascuţit de alarmă, la apariţia celor doi călăreţi, şi toate păsările se ridicară în zbor, acoperind soarele cu bătăile lor de aripi. Conan ridică privirea, plin de încântare. Cum ar fi putut să nu iubească pământul acela?

În dimineaţa zilei următoare, Bodmall îi primi cu toate onorurile cuvenite unor oaspeţi de seamă. Îl îmbrăţişă pe Conan, care se pierdu în bogăţia nemărginită a pieptului ei.

— Ramolitul ăla de zeu Lugh e nimic pe lângă tine, fiule, spuse, îmbrăţişându-l. Vino să te văd. Eşti neobrăzat de frumos! Dacă aş avea măcar cu douăzeci de ani mai puţin... continuă fără ocolişuri, în timp ce plutea către sala cea mare, unde se ospătaseră împreună cu Cathbad şi unde Conan se duelase cu Aoife. Eşti sigur că nu ai căzut, pe când erai în faşă, din carul ceresc al lui Cian şi Ethlinn? Frumuseţea ta nu e din lumea asta... precis ai sosit cu o ploaie cerească!

Bodmall mergea la câţiva paşi înaintea tânărului, iar el profită de moment şi căută din ochi de jur-împrejur.

— Ai venit într-un moment nepotrivit, Străine. Ăsta o fi destinul tău. Aoife a ieşit să patruleze dincolo de ziduri.

Hotărât lucru, druida aceea avea, cu siguranţă, ochi şi-n ceafă, gândi Conan.

Rury trăia toate acestea pentru prima oară. Pe când şedeau în jurul mesei pe care le-o pusese Bodmall, se arătă extaziat, ba chiar mai mult decât extaziat de ideea că a

ajuns într-o cetate a femeilor, cu servitoare surâzătoare şi amabile, care nu-l neglijau nici măcar pentru o clipă.

O tânără îşi făcu intrarea în sală şi începu să discute aprins cu preoteasa.

Conan o recunoscu în ea pe fosta studentă blondă care renunţase la Mur Ollamhan, preferând comunitatea Geal Chossach.

— E un ajutor desăvârşit; e ageră, mereu la locul potrivit... Din fericire, şi-a găsit o tovarăşă care-i potoleşte focul, altfel ar fi vai de capul meu! vorbi Bodmall fără ocolişuri, dar blondei nu păru să-i pese prea mult. Are gusturi sexuale care...

Făcu o pauză, fixându-l pe Conan cu o privire ce clocotea de pasiune.

— ... e limpede nu sunt şi ale mele, încheie oftând.

Druidul râse cu poftă. Schiţă o plecăciune ca răspuns la cuvintele măgulitoare, apoi se aplecă şi o sărută energic pe obraz.

— Ah, Bodmall, dacă aş avea măcar cu douăzeci de ani mai mult...

Purtară o discuţie lungă, în timpul căreia propunerile lui Conan şi greutatea hotărârilor ce trebuiau luate îi făcură să uite de mâncărurile pe care le aveau în faţă. Druidul nu se înşelase; cum se întâmpla întotdeauna când era vorba de Bodmall, găsiră o soluţie la toate, datorită generozităţii acelei femei.

Ideea de a lupta împreună pentru a-l da jos de pe tron pe Morc o fascina pe preoteasă. Iar odată ce Conan s-ar fi urcat pe tron, ea ar fi obţinut sprijinul militar şi economic în toate teritoriile de la nord de Inis Fail. În acelaşi timp însă, era perfect conştientă cu câte vieţi umane trebuia plătită străpungerea acelei fortăreţe. Ele singure n-ar fi putut în veci să o facă. Alianţa cu neamul Gennt garanta toată eficacitatea şi violenţa de care era nevoie aici, dar ceea ce o speria era trista faimă de aducători de moarte pe care prădătorii aceia veniţi de pe mare o lăsau întotdeauna în

urma lor. Cu toate acestea, ei păreau a fi aliaţii cei mai potriviţi, singurii în stare să bage groaza în fomorieni. Micul său regat nu ar fi avut viaţă lungă, cu oamenii din Toraigh asaltându-le în permanenţă porţile. Era momentul să ia o hotărâre: ori să trăiască de-acum încolo fără ei, ori să moară – fie de mâna fomorienilor, fie de a luptătorilor lochlann, dacă s-ar fi revoltat împotriva lor. Era o *bandrui,* o druidă, şi o *banfhlaith,* o clarvăzătoare. Văzuse deja care va fi sfârşitul acelei înfruntări. Şi mai era ecoul vorbelor lui Cathbad, care îi spuneau să fie liniştită.

— Îţi dai seama ce-mi ceri, aşa-i?

Druidul încuviinţă cu gravitate, învârtind între degete câteva fructe uscate.

— Dacă dau ordin trupelor mele să te urmeze, o să rămân fără apărare în faţa partholonilor şi nemezilor care ar putea înainta dinspre miazăzi.

Oftă adânc, şi făcu dinadins o pauză. Nu era simplu să-şi pună viitorul şi viaţa propriului său neam în mâinile unui Străin, care aducea războiul pentru triumful dreptăţii.

— Dar tu zici că ai venit aici ca să-mi oferi un nou regat în Toraigh, guvernat în numele păcii... Ar trebui să ştii bine câte am suferit noi toate din cauza atacurilor fomorienilor. Unul se întâmplă chiar acum. Aoife a plecat să apere hotarele regatului meu, împreună cu un mic grup de gărzi de-ale ei, şi mă ţin la curent; nu pare să fie grav.

— Odată, ai vorbit despre mine ca despre viitorul *Ard Righ.* Ei bine, dacă ai încredere în mine, îţi ofer singura posibilitate să intri în *dun,* fortăreaţa din Toraigh, şi să scapi pentru totdeauna de ororile lui Morc.

— Ştii că zeiţa-mamă a lor, Domnu, e foarte puternică... insistă ea, agitând o pulpă de pui fript.

— Răul e întotdeauna puternic, Bodmall, fiindcă vine din timpuri străvechi.

— Şi totuşi, vrei să ştii adevărul? Aş face-o şi pentru mult mai puţin. Am mai multe conturi de reglat. Nimic nu m-ar recompensa mai bine decât să văd Inis Fail scăpat de fiii ăştia de scroafă!

Au fost din nou întrerupţi de fosta studentă, care veni să-i şoptească ceva lui Bodmall. Chipul ei deja încordat lăsă să se vadă cât era de îngrijorată. Conan aşteptă în tăcere. Bodmall nu era o fiinţă care să ţină totul în ea.

— Au văzut-o pe una din ştafetele mele în galop. Se întoarce cu veşti, spuse rupând o bucată de carne pe care însă o aruncă în foc cu un gest de furie. M-am lăsat convinsă de Aoife să le las să-l urmărească pe Chicol Grinchenchos...

La auzul acelui nume, Conan fu imediat în picioare. Un fior, nu de frig, îi străbătu şira spinării. Frenezia luă locul neliniştii.

— E nebună! Femeia asta e nebună! Toate de aici sunteţi nebune! spuse încins, legându-şi spada la centură, imitat de Rury. Chicol nu se mişcă degeaba, el nu face *niciodată* nimic degeaba! tună, ieşind ca un iureş în lumina amiezii. Doi cai odihniţi! Ai noştri sunt sfârşiţi după călătorie!

Două războinice alergară la grajduri, iar Rury recuperă în grabă restul armelor de la animalele lor, legate acum. Între timp, Conan cerea lămuriri despre locul spre care plecase Aoife.

Intră chiar arunci ştafeta, pe un cal scăldat în sudoare. Se opri din goană, într-un nor de praf, şi expresia de pe chipul ei fu cât se poate de grăitoare.

— Te-ai înşelat în privinţa destinului meu, Bodmall. Astăzi o s-o văd pe Aoife.

Bandrui nu spuse nimic, iar cei doi bărbaţi săltară în şa, ieşind în galop dintre ziduri.

— Fă dreptate şi pentru noi, Străine, murmură Bodmall abia mişcând buzele. Cathbad avea dreptate în privinţa omului ăstuia, îi spuse ajutoarei sale, privindu-l cum se îndepărta. O să fie rege.

Ştafeta făcu o plecăciune în faţa ei. Abia mai răsufla şi era pătată de sânge, iar *banfhlaith* ştiu pe loc că ziua aceea era una din nenumăratele zile aducătoare de moarte – şi încă nu se încheiase.

CAPITOLUL 33

Străbătând îndărăt drumul pe care venise ştafeta, acoperiră într-o singură după-amiază, în galop, bucata de drum ce ducea către nord, unde râul subteran ieşea la lumină în cascadă, aruncându-se în ocean. Trecuseră pe sub ea, împreună cu Cathbad, când se duseseră pentru prima oară la Geal Chossach. Acum scurtătura aceea îi păruse lui Conan soluţia cea mai logică. Neavând timp să şovăie, trecuseră dincolo dintr-un salt, ieşind muiaţi până la piele de sub valul de apă, fără să le pese de furtuna ce stătea să se dezlănţuie, pentru a cine ştie câta oară, în zona aceea aflată în bătaia vânturilor şi a vijeliilor.

Ajunseră pe creasta opusă şi de acolo, de pe înălţimi, le văzură. Dacă nu ar fi scurtat traseul, ar fi sosit prea târziu. Războinicele lui Aoife încercau cu disperare să se apere, printre nişte blocuri de gresie, mari cât nişte case, în faţa fomorienilor, care se străduiau să le scoată la loc deschis. Se aflau pe un platou gol, la cel puţin două sute de paşi de cel mai apropiat pâlc de copaci. O distanţă cu neputinţă de străbătut în situaţia în care se aflau, descoperite şi asediate. Din punctul său de observare, Conan avea un mare avantaj: putea vedea întregul ansamblu, observând fiecare mişcare. Nu erau mulţi, circa o duzină de fiecare parte. Înţelese că oamenii lui Chicol începuseră să înainteze închizând capcana şi prinzându-le în încercuire. Apoi, deodată, înainte încă de a auzi croncănitul corbilor, îi văzu rotindu-se deasupra pădurii. Instinctiv îşi mână calul în jos de pe *bri,* iar Rury îl urmă, urlându-i ceva ce nu reuşi să înţeleagă din cauza vântului.

Într-un galop dezlănţuit, o umbră întunecată se abătu asupra lui Conan la câţiva paşi de poziţia războinicelor lui Aoife. În clipa în care se produse impactul violent, druidul înţelese că fusese pregătită şi pentru el o cursă. Oamenii lui Chicol, aşezaţi de-o parte şi de alta a cărării, îl aşteptaseră să vină spre pădure, unde se ospătau corbii,

pentru a-l surprinde şi a-l împiedica să ajungă acolo. Fomorianul care se aruncase asupra lui în plină goană, de pe stânci, îl aruncase din şa; izbitura fusese puternică, dar răul veni abia când ajunse jos, pe terenul alunecos.

Tânărul se ridică sângerând din pricina unei tăieturi la cap. Îşi duse mâna către *Spada lui Danu,* dar îşi dădu seama că o pierduse când fusese lovit. Alergă să o ridice pe a celuilalt şi, tocmai în acel moment, ajunse şi Rury în galop.

Roşcatul asistase la toată scena şi evitase capcana, apelând nu la mânie, precum tânărul druid, ci la calmul lucid al războinicului experimentat. Jefuitorii din Toraigh coborau acum din locurile unde se postaseră, luând în stăpânire drumeagul. Rury reuşise să culeagă de pe jos arma lui Conan; trecu încetinind pe lângă el şi îl săltă alături de el în şa, apoi o porniră în goană către stâncile unde se refugiaseră războinicele Geal Chossach. Nici n-ar fi fost cu putinţă să se îndrepte către pădure, unde fomorienii blocaseră drumul şi cine ştie ce blestemăţii făceau chiar atunci.

Calul lui Rury ajunse cu greu pe creasta micii stâncării, iar una dintre războinice îi recunoscu pe cei doi oaspeţi neaşteptaţi.

Luptătoarele acelea nu erau mai prejos decât bărbaţii în privinţa abilităţii în luptă, şi fomorienii nu erau cu mult mai mulţi decât ele. N-ar fi reuşit în veci să le zdrobească. Conan nu reuşi să-şi explice de ce se retrăseseră astfel. Apoi înţelese – rămăseseră fără căpetenie.

— Unde e Aoife? întrebă iute, fără să-şi dea seama că urla.

La auzul acelui nume, războinicele nu răspunseră nimic, doar una dintre ele arătă spre pădure, şi atunci Conan înţelese îngrozit că cele mai negre temeri ale lui se împliniseră.

— Ce vrei să facem cu fetişcana asta?

Conan recunoscu vocea încă înainte de a vedea chipul plin de cruzime. Era răguşită şi întunecată, precum metalul netezit de făurar în fierăria lui. Începuse să plouă, iar cuvintele răsunau, printre tunete, ca nişte bubuituri.

Coarnele coifului pe care Chicol Grinchenchos îl purta dintotdeauna apărură de după copaci în faţa lui Conan. Pentru prima dată îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată pe vechiul său maestru de arme cu capul descoperit. Avea în mână o secure grea şi o ţinea, ca pe un cuţit, la gâtul unei războinice musculoase Geal Chossach. Conan nu se putu opri să ofteze uşurat, deşi cu o umbră de vinovăţie; nu era Aoife.

Tânăra avea încă o privire mândră, dar blana de lup îi era năclăită de sânge. Era toată murdară de noroi, după lupta cu atacatorii, şi, cu siguranţă, era grav rănită, judecând după grimasele de suferinţă pe care le făcea la fiecare smucitură a lui Chicol. Bărbatul era în spatele fetei, mai înalt decât ea cu trei palme. Conan înţelese că fata se clătina, abia ţinându-se pe picioare, şi văzu sângele picurând pe pământ.

— Ca întotdeauna, grohăi ca un porc, Chicol! strigă Conan pe când sălta, ieşind la vedere, pe un bolovan mai înalt, înfruntându-şi vechiul duşman zâmbind, cu mâinile în şolduri.

Ştia că trebuie să aibă un ton batjocoritor, care să le încurajeze pe războinicele lui Aoife.

— Ţi-a venit cheful să te sinucizi? râse feroce fomorianul. Atunci, dă-te jos şi vino aici s-o iei!

Îndreptă spinarea rănită a fetei, smulgându-i un geamăt. Gâtul ei se apăsă în lamă şi sângele porni să curgă din tăietura cea nouă.

— Pesemne că cineva a reuşit să te castreze şi te-a făcut o femeiuşcă, de asta te iei numai de cele ca tine!

Chicol se făcu că nu aude şi scuipă pe jos.

— Haide să te vedem mai bine, protejatule! râse sarcastic.

Bărbia uriaşă ieşea mult în afara profilului grosolan ce părea o lucrare neterminată, cioplită cu barda într-o bucată de lemn.

— Gândiţi-vă, oameni buni… mugi deodată către mica asistenţă. Tot ce ştie bastardul ăsta nenorocit ştie de la mine, şi acum se întoarce împotriva mea!

— Am crescut, atâta tot, gunoiule! răspunse Conan, cu o plecăciune teatrală.

Uriaşul şchiop râse cu poftă. Insultele făceau parte din ritualul provocărilor, iar Conan, care ştia să rănească şi din cuvinte, îl făcuse întotdeauna să se amuze… De-ar fi primit să rămână cu el… gândi cu o umbră de amărăciune. Nu mai avusese niciodată un elev atât de ager, atât de vioi. L-ar fi călăuzit, l-ar fi învăţat să-şi controleze violenţa, ar fi făcut din el un om deprins cu cruzimea şi cu moartea, demn de teamă şi de respect, chiar şi din partea regelui.

— Atunci, vino jos să o iei, sau o trimit sus, făcută bucăţi?

Îşi roti securea grea fără nici un efort, cu o mişcare abia perceptibilă; cu mâna cealaltă făcu să se rotească trupul fetei ca într-un pas macabru de dans, şi din nou un firicel de sânge stacojiu îi coloră părul, în timp ce urechea retezată îi căzu în praf.

— Cum ţi se pare? Deja am însemnat-o ca pe sclavi… Ţi-o împrumut să-ţi petreci noaptea cu ea, spuse cu brutalitate.

Conan strânse pumnii până i se albiră; şi totuşi, spuse cu tonul cel mai firesc din lume:

— Propunerea ta îmi sună la fel de dulce precum grohăitul porcului! Nu e dintre ai mei, continuă, ştiind că aceea era singura cale – deşi foarte riscantă – de a o salva pe fiinţa aceea nefericită. Poţi să faci ce ai chef, şchiopule! Dar tu pe mine mă vrei, nu? Vino să mă iei, şi o să sfârşeşti înfipt în spada unui războinic adevărat!

Chicol nu se aştepta la aşa ceva acum. Se opri din chicotit; un fulger albi orizontul. Era momentul cel mai primejdios.

— Behăi într-una ca o capră. Şi tu ştii cum omor eu caprele, aşa-i?

O apucă pe fată şi-o azvârli departe, de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Fata – un ostatic inutil de-acum – porni să se târască spre Rury, care coborâse să o ia de-acolo.

— Porţi după tine şi servitoarele acum? îl insultă pe Roşcat.

Rury scoase spada din teacă, iar ochii i se-ngustară ca nişte fante de oţel.

— Hai, Conan, lasă-mi-l mie! urlă în vuietul furtunii. Se abţinea cu greu să se repeadă asupra uriaşului.

N-ar fi putut-o face fără permisiunea lui Conan, sau şi-ar fi pierdut respectul acestuia.

Druidul scutură decis din cap; hotărârea sa era neclintită.

Începu să toarne cu găleata, dar nimeni nu păru să bage de seamă.

Chicol îşi insultă iarăşi şi iarăşi protejatul, aruncându-i cele mai jignitoare provocări.

— Tu nu ştii cine e mama ta, *Eachtrannach*? Era una dintre târfele lui Elatha; m-am culcat şi eu cu ea. Cine ştie, poate eşti chiar fiul meu... râse cu neobrăzare. Te hotărăşti odată să cobori, sau trebuie să ţi-o aduc eu pe frumoasa Aoife?

Ştia deci. Nu avea importanţă de unde, dar Chicol aflase de el şi de Aoife, gândi Conan. La auzul acelui nume, îşi aminti de corbii ce croncăneau sfidând potopul şi îşi aminti că fiecare clipă ce trecea îl îndepărta tot mai mult de şansa de a o mai revedea pe Aoife. Vie. Bănuia chiar că se şi întâmplase ceva, ceva anume, dar îşi spuse că avea să-l întrebe chiar pe Chicol, în timp ce-i scotea măruntaiele.

— Orice rege are un campion, Conan, insistă Roşcatul. Îngăduie-mi să mă lupt eu pentru tine.

— Pe mine mă vrea. Nu las pe nimeni să se ducă să lupte în locul meu, pentru viaţa mea.

Rury se pregăti, în felul său, să-i acopere spatele.

Tânărul *ollamh* apucă o suliţă, strânse în mâna stângă mânerul de lemn al unui scut de-al războinicelor, apoi coborî de pe înălţime. Nu-şi strânse scutul cu curele de piele, fiindcă, împotriva fomorianului, avea nevoie de toată libertatea de mişcare posibilă.

Revărsarea ploii crescu şi mai mult în intensitate, iar cerul se umplu de fulgere şi tunete fără număr. Pământul era acoperit cu totul; râuri de apă curgeau pretutindeni.

Chiar dacă nimeni nu-l mai învinsese până atunci pe monstrul acela, Străinul se convinse în sinea lui că, deşi mai puţin puternic decât Chicol, era mai agil şi mai inteligent. Terenul alunecos frâna şi mai mult mişcările adversarului. Elevul avea să-i servească o lecţie vechiului său învăţător. În timp ce păşea apropiindu-se de rânjetul uriaşului strâmb, Conan invocă în sine ajutorul lui Cathbad şi, într-un mod ciudat, ultimul gând care îi străbătu mintea fu gândul la Gwynedd.

Nu apucă să ajungă la platoul ierbos, când unul dintre ucigaşii fomorieni ţâşni asupra lui din spatele unei stânci. Druidul pară atacul, dar celălalt, din cauza avântului, reuşi să-l doboare, împingându-l într-un bolovan uriaş.

De jos răsună vocea lui Chicol, mai puternică decât chiar huruitul nenumăratelor tunete:

— Nu!!! E al meu! mugi el. Lasă-mi-l mie!!!

Celălalt însă, stăpânit de gustul violenţei, deja nu-l mai auzea. Faţa sa era la câteva degete de faţa lui Conan şi-l împingea într-una, punându-i la încercare puterile.

Străinul îi recunoscu chipul: îi era cunoscut, unul dintre blestemaţii asasini care săvârşiseră măcelul de la Mur Ollamhan. Îl împinse cu piciorul.

Se dădu îndărăt trei paşi şi cu toţii auziră un şuier şi săgeata ce pătrundea în carnea moale a pântecelui.

Lovit de moarte, bărbatul gemu şi se rostogoli pe coastă în jos, oprindu-se la picioarele lui Chicol.

Se auzi un murmur de uimire. Rury îl străpunsese cu *alm,* moştenirea lui Cathbad. Nimeni nu ştia să-l folosească, iar unii dintre ei nici măcar nu-l mai văzuseră vreodată la

lucru. O considerau o armă magică, capabilă să distrugă de la distanţă şi Chicol blestemă apăsat, gândindu-se la lovitura morală ce o primiseră oamenii săi. Îşi vărsă furia asupra războinicului ce se zvârcolea lângă el, în agonie, înfigându-i securea în piept şi împlântând-o până la mâner.

— E al meu, repetă înfrigurat. Numai al meu!

Apoi, zâmbetul viclean îi apăru din nou pe buze. Şi acesta, la fel ca insultele, făceau parte din înfruntarea voinţelor într-un duel.

Ajuns în faţa lui Chicol, druidul zări pe antebraţele celuilalt tatuaje noi, ca un imn înălţat violenţei care, intui druidul, îi ajungeau probabil până la grumazul de taur. Nu şi-l amintea aşa de înalt, de masiv, enorm. Nu lăsă însă să se vadă şi zâmbi cu cinism:

— Eşti bătrân şi fără dinţi, Grinchenchos... Ai nevoie de cineva să-ţi înmoaie oasele, spuse, arătând către războinicul întins pe pământ.

— Să rezolvăm totul ca între bărbaţi. Eu împotriva ta. Cine pierde se întoarce acasă.

— Cine pierde se duce să ardă în *flăcările veşnice,* Chicol! spuse Conan cu calm.

Celălalt nu se osteni să răspundă şi îşi coborî vijelios braţul înarmat cu spada, într-o lovitură devastatoare.

Druidul nici măcar nu încercă să se opună izbiturii acelui urs; se aruncă în direcţia loviturii, iar lovitura lui Chicol nimeri în gol.

Ploaia curgea şiroaie, inundând ochii, şi înceţoşa lucrurile, iar asta însemna pericol, fiindcă acele prime lovituri ar fi trebuit să-l ajute pe Conan să intuiască momentul şi direcţia în care se duceau, pentru a se putea feri. Cunoştea toate trucurile lui Chicol şi ştia bine că era cu totul inutil să încerce să-l dezechilibreze. Alţii înaintea lui făcuseră deja aceeaşi greşeală şi plătiseră cu viaţa mândria lor. Demonul acela avea în el o forţă nesfârşită şi, după ceasuri întregi de luptă, îi ridicase, înfigându-i în suliţă ca pe nişte purcei.

Chicol fentă, iar Străinul fu obligat să pareze cu scutul lovitura dată în plin, de astă dată. Lui Conan i se păru că o copită de cal îi izbise braţul. Druidul încercă să strângă în mâna dureroasă mânerul alunecos al suliţei, dar nu reuşi să o apuce destul de puternic; ploaia îngreuna totul.

— Ai chef să te smiorcăi, protejatul meu? râse de el. Morc ţi-a întins cursa. Ştia că, dacă o s-o prindă pe Aoife, ai să alergi aici ca un câine la stăpână.

Conan înţelese că temerile lui se adeveriseră. Chicol îi confirmă ceea ce intuise pe când se îndrepta într-acolo. Aoife fusese momeala, iar el, peştele prins în undiţă. Pe el îl voiau dintotdeauna; neputând să muşte de beregată, lupii muşcau de gleznă.

Chicol scuipă în ferigi. Avea pe faţă zâmbetul prădătorului care simţise sângele prăzii. Înaintă cu piciorul stâng, aducându-l în bătaia suliţei adversarului.

Conan cunoştea mişcarea. Era mădularul deformat care-l făcea să şchiopăteze, insensibil la durere. De-atâtea ori îl sacrificase în duel. Orice lovitură aplicată acelui picior protejat de apărători din piele groasă şi metal ar fi fost irosită. Chicol profita de dezechilibrul adversarului şi-l biruia lovindu-l fără milă. Străinul îl prinse aşadar pe picior greşit; îi vârî lemnul suliţei între picioare, în spatele gleznei drepte, smucindu-l şi făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Uriaşul se prăbuşi în noroi, ca un stejar dezrădăcinat de vânt. Urlă de durere, fiindcă, în cădere, sub propria greutate, glezna stângă se răsucise într-un mod nefiresc şi se fracturase. Capătul însângerat al osului rupt ieşi printre apărători, însă războinicul nu se dădu învins. Continuă să se răsucească pe spate, împingându-se cu piciorul drept, fără să-l piardă din ochi pe Conan. Acum era rândul său să se întoarcă în jurul lui.

Druidul azvârli suliţa, însă fu o lovitură dictată de graba de a-l ucide pe tatăl tuturor fricilor sale.

Chicol pară cu spada, deşi era la pământ, şi suliţa se frânse, zburând la zece paşi mai departe. Uriaşul războinic scrâşni din dinţi şi, cu toate că părea imposibil, se ridică

sprijinit în spada sa şi sărind pe singurul picior întreg care îi rămăsese.

Conan căută instinctiv arma ce o purta în teaca agăţată la centură şi o trase afară. Îşi dădu imediat seama că ceva nu era în regulă. Avea în mână spada fomorianului care sărise asupra lui pe când venea călare. Prea târziu să se întoarcă; Chicol îi tăia drumul.

Era cu neputinţă să învingă forţa din braţul acelui demon într-un duel cu spade lungi. Conan o ştia, dar îşi încrucişă totuşi spada cu a celuilalt. Se dădu într-o parte, împins de forţa uraganului, pară şi fentă, schimbând mereu cu celălalt loviturile, dar se întâmplă ce prevăzuse deja: o lovitură năprasnică făcu să zboare spada din mâna druidului. Era chiar ceea ce aştepta Conan. Pe când celălalt rânjea satisfăcut, simţind prada în mână, druidul ateriză dintr-o săritură lângă trupul fomorianului prăbuşit în noroi şi începu să tragă de secure, încercând să o desprindă de trupul victimei.

Uriaşul se făcu palid; Străinul avea acum posibilitatea să azvârle cu precizie securea în capul lui Chicol şi să-i aducă astfel sfârşitul, odată pentru totdeauna.

Însă securea fusese înfiptă de fomorian cu atâta forţă, încât era nevoie de un efort enorm pentru a o scoate.

Începu să înainteze ca un urs ologit.

Lui Conan îi venea greu să tragă, din cauza apei şi a braţului rănit.

Chicol se năpusti asupra lui.

Druidul reuşi să elibereze lama, dar plăti izbânda cu un sacrificiu.

Celălalt reuşi să-l izbească dintr-o parte cu scutul, făcându-l să se rostogolească printre pietre şi ferigi. Se apropie apoi din nou, tot mai convins că avea să urmeze lovitura de graţie.

Dintr-odată, o explozie îi amuţi pe toţi, luându-le văzul şi auzul.

Chicol fu asurzit, iar Conan nu mai văzu şi nu mai auzi nimic câteva clipe, lungi cât o veşnicie. Un trăsnet căzuse

la câţiva paşi de ei. Părea o coloană de foc nespus de albă; sări de-acolo înapoi cu un strigăt asurzitor şi metalic, apoi, se făcu nevăzut.

Uriaşul îşi reveni cel dintâi şi îşi reluă înaintarea. Implacabil.

Orbit de strălucirea fulgerului, Conan mai degrabă intui decât să vadă contururile lucrurilor. Începu să dea înapoi, instinctiv. Ţiuitul din urechi îl împiedica să înţeleagă ce striga Rury către el. Se împiedică şi căzu pe spate, între pietre.

Întrezări coiful încornorat tronând deasupra sa şi se trase instinctiv la o parte, dar lovitura piezişă îşi atinse ţinta, oprindu-se în braţul său deja rănit. Durerea fu violentă; nu-şi mai simţea mâna. Ecoul reculului îi ajunse până în creier, dar nu cedă în faţa suferinţei, pentru a nu rămâne înfipt în spada lui Chicol. Se rostogoli într-o parte, îndepărtându-se de călăul său, simţind cum îşi recapătă încet-încet văzul şi auzul.

Îşi strânse braţul schilodit şi înţelese că era dezarmat.

— Ştii cum am ucis-o, Conan? rosti celălalt cu cruzime, şchiopătând în jurul lui. Ţi-a spus numele, ştii, în timp ce murea...

Tânărul făcu ochii mari. Chicol ştia să lovească în inimă, şi chiar acolo unde e mai dureros...

— Nu se poate... Nu te cred!

— I-am dat *moartea Fecioarelor* doar acum câteva ceasuri. S-a luptat bine, dar ar fi trebuit s-o auzi cum ţipa când i-am smuls un sân, apoi pe celălalt, şi-am lăsat-o să sângereze... Morc a prevăzut totul. De tine e interesat, întoarce-te la noi! Împreună, o să facem tot ce vrem din ţinutul ăsta, condus de suverani neputincioşi ca nişte femei!

— Nu!!! urlă Conan cu toată suflarea care-i mai rămăsese.

Uriaşul făcu o strâmbătură şi zâmbi.

— Aşa îmi placi. Acceptă ura, lasă-te dus de furie. Simţi cum mânia fierbe în tine! îl îndemnă, întinzându-i cursa.

Furia războinicului stătea în bătălie, iar nu în înfruntarea cu un lup viclean, precum Chicol. Druidul se strădui să se abţină, un efort mult mai mare decât acela de a ţine în mână spada, scutul şi suliţa, câteva ceasuri la rând. Se obligă să-şi păstreze calmul, să se folosească de creier, să nu urască omul pe care-l avea în faţă. Se întoarse şi alergă către stânci.

Fu de ajuns o privire. Rury se întinse şi-i azvârli spada făurită din *Metalul lui Danu.*

Pe când îi prindea mânerul din zbor, Chicol se făcu alb la faţă. Nu ştia ce însemna mişcarea aceea, dar nu-i plăcea deloc. Făcu un pas îndărăt, încercând cu disperare să câştige timp pentru a înţelege, dar, pentru a nu se poticni, fu obligat să se sprijine ca într-un baston în vârful armei.

Conan pornise deja la atac, ca o furie. Slobozi o singură lovitură, care frânse în două lama din bronz, ca pe un lemn putred. Îi izbi apoi piciorul sănătos, din care începu să ţâşnească sângele, în timp ce demonul din Toraigh, rămas fără sprijin, se prăbuşea în noroi.

— Asta e pentru Aoife!!! strigă, înfigându-i spada în inimă cu toată puterea pe care o avea în el.

Vârful găuri platoşa, apărătoarea de piele, carnea, oasele, sub apăsarea lui Conan, care se lăsase pe ea cu toată greutatea, răsucind-o pentru a-i sfârteca pieptul.

Uriaşul suspină, iar şi iar. Trupul îi era atât de puternic, încât îl ridica pe Conan la fiecare spasm. Tânărul scoase arma şi îi despărţi capul de trup, i-l reteză cu una, două, trei lovituri, doborând în sfârşit eternul coif încornorat.

Apucă ţeasta uriaşă de părul uns şi năclăit, o înălţă cu sângele încă picurând şi se întoarse, arătând-o fomorienilor, care se albiră la faţă. Le citi în priviri un singur gând: „E imposibil să-l învingi pe Chicol”.

Scoase un strigăt sfidător, inuman, din fiecare fibră a trupului. Toată furia, toată frica din copilărie şi până în clipa aceea explodară într-un urlet eliberator. Chicol nu mai exista şi nu mai putea de-acum să-l chinuiască, cum o făcuse în cele mai negre coşmaruri din copilărie.

— O să-ţi ard trupul, aşa cum se face cu tâlharii şi cu asasinii... O să-ţi tai picioarele şi o să ţi le îngrop întoarse, pentru ca sufletul tău să nu găsească niciodată porţile lui Sidhe şi să fie nevoit să rătăcească, osândit pentru veşnicie!

Se întoarse apoi către luptătoarele lui Aoife şi scoase un strigăt ascuţit de victorie:

— Care dintre voi vrea un trofeu să-l atârne la botul calului?

Vuietul de triumf se ridică precum un val. Conan îşi câştigase pentru totdeauna respectul şi recunoştinţa lor. L-ar fi urmat chiar şi în Tărâmul de Dincolo.

Războinicele dădură un ocol locului înfruntării, dar nu mai avură nimic de făcut. Descumpăniţi de moartea celui pe care îl considerau de neînvins, fomorienii o luară la goană.

— O să ne revedem mai curând decât gândiţi! urlă în urma lor Rury.

Druidul se apropie de desiş. Era atât de extenuat, încât târa spada după el. Braţul însângerat îi atârna, schilodit pentru totdeauna, chiar acolo unde Fidelma îşi pusese mâna, provocându-i o senzaţie cumplit de dureroasă, ca o adevărată arsură.

Intră în desiş şi o văzu, atârnată de un fag impunător, cu braţele larg desfăcute, cu trupul chinuit şi însângerat ud de ploaie. Îi goni cu spada pe corbii care se ospătau din carnea ei. Încercă apoi să taie frânghiile cu lama, dar nu reuşi; erau prea sus, şi el abia se putea sprijini pe picioare. Se clătină şi căzu în genunchi, copleşit de disperare. Îşi strânse la piept braţul rănit şi, pentru prima oară în ziua aceea, simţi înăuntrul lui frigul îngheţat al ploii. „A murit pentru pofta mea blestemată, pentru că am dorit-o trupeşte, a murit din cauza mea”, gândi, plângându-şi propria vină, şi fu cuprins de o greaţă puternică.

Frumuseţea neruşinată a soarelui de iarnă părea să sfideze, fără pic de respect, atmosfera de doliu şi de jale. Tânărul druid urmări pregătirile pentru funeralii chiar de la mica fereastră a camerei unde făcuse dragoste cu Aoife. Slujitoarele lui Bodmall îl îngrijiseră, îi dăduseră leacuri şi-i legaseră braţul pe după gât, ba chiar recitaseră formulele unor vrăji, pentru ca vindecarea să aibă loc mai repede. Preoteasa îl primise cu ochii umflaţi de lacrimi, fără să spună o vorbă. Pe platoul întins erau în curs pregătirile pentru bancherul funebru, care celebra trecerea către viaţa mai bună ce o aştepta pe războinică dincolo de Al Nouălea Val. Conan însă nu reuşea să se bucure. Tot ceea ce simţea era faptul că o pierduse pe Aoife. Doar atât. Se simţea mai sărac, fiindcă, din momentul acela, ceva înăuntrul lui se stinsese.

Înţelese şi acceptă dorinţa lor de a sărbători. În două zile, toate acele femei-soldat aveau să plece cu el şi cu Rury spre nord, spre război. Nu ştiau dacă aveau să se mai întoarcă. Dar Conan nu avea de gând să-şi calce propriul cuvânt. Avea un regat de cucerit şi, mai ales, era hotărât să şi-o ia înapoi pe Gwynedd, cu frumosul sau prin forţă.

CAPITOLUL 34

De două zile, Cailbh cel Pleşuv, druidul fomorienilor, prindea pui şi găini şi le lua beregata, încercând să prezică rezultatul expediţiei lui Chicol.

Morc îl privea insistent, tot mai nervos, în timp ce preotul său arunca animalele muribunde într-un foc nare, lăsându-le să ardă de vii; din strigătele lor, voia să interpreteze viitorul.

— Ei, bine? întrebă *Ri.*

Cailbh îşi strânse buzele, sceptic.

— Ar fi nevoie de sângele unui copil. Dacă se poate, cu părul roşu...

Morc rămase pe gânduri, scărpinându-şi bărbia, pe când privirea îi rătăcea asupra băieţilor şi fetiţelor care se zbenguiau prin iarba noroioasă din Toraigh.

O voce răsună de la înălţimea rumului de pază al cetăţii pietroase *dun,* fortăreaţa fomorienilor, o colină fortificată, înconjurată de ziduri masive de-mprejmuire.

— O ştafetă de dincolo de râu!

— Trebuie să fie unul dintre oamenii lui Grinchenchos, cu ordin să-i ieşim în întâmpinare. Trimite să-l cheme pe Kymon. E mâna dreaptă a lui Chicol şi vreau să fie gata să-i iasă în întâmpinare cu alţi oameni, dacă e nevoie!

Druidul încuviinţă servil şi se topi printre colibele din cetate.

Morc se urcă în grabă pe bastioane şi privi în îndepărtare, apărându-se cu mâna de vântul rece, până reuşi să distingă silueta îndepărtată care călărea în goană spre cetate.

— Aştepţi veşti bune despre fratele tău?

Tonul mieros al lui Erin cea Frumoasă rănea prin ironia sa tăioasă. Rezemată molatic de stâlpul unei camere a gărzii, îl urmărea pe fiul său, fără nici o urmă de afecţiune. Anii care trecuseră şi viciile îi ruinaseră frumuseţea, dar

rămăsese o femeie semeaţă şi mândră, vicleană şi acidă, care nu trebuia niciodată desconsiderată.

— Să nu spui că te îndurerează, mamă…

— Chiar nu ştiu, răspunse ea, schiţând un gest vag. De când a plecat, n-am mai avut decât necazuri…

Morc se pregăti să răspundă la insultă, dar tocmai în clipa aceea, Cailbh sosi, gâfâind ostenit:

— Kymon nu e de găsit, sire. Se pare că s-a hotărât de la sine…

Nu-şi încheie fraza, fiindcă se întoarseră cu toţii în jos, în direcţia ştafetei care îşi oprea calul mărunt, de recunoaştere, ajuns într-o stare de plâns. Animalul încă mai necheza când cavalerul aproape se năpusti spre sălile de jos ale bastionului, unde îl aştepta conducătorul fomorienilor.

Morc îl recunoscu pe Kymon.

— Chiar asta îţi spuneam, sire.

— Zeci… Zeci de corăbii, *Ri* al meu, spuse bărbatul în grabă, aproape pierzându-şi răsuflarea. Pe uscat. Le-au văzut pescarii noştri. Sute de bărbaţi şi femei, gata să o ia din loc… gâfâi.

Chipul lui Morc, hidos din cauza cicatricelor pe care Conan i le lăsase pe ţeastă şi pe nas, se transformă mai întâi într-o mască de ceară, apoi căpătă o expresie furibundă.

— Au recunoscut corăbiile?

Kymon făcu un pas înapoi, temându-se că va urma una din izbucnirile de mânie ale lui *Ri.*

— Însemne şi stindarde, vase lungi cu prora arcuită, stăpâne… gâfâi, copleşit de viziunea impresionantă a unui început al sfârşitului pentru fomorieni. Sunt mulţi, mulţi ca stelele din cer, sire.

Morc nu avea nevoie de Cailbh pentru a intui că nu-i mersese prea bine lui Chicol, deşi nu reuşea să accepte ideea că era cineva care reuşise să-l înfrângă. Se întoarse şi-şi aţinti privirea spre orizont, cu o expresie cumplită pe

faţă şi, scrâşnind din dinţi, începu să zgârie cu unghiile piatra, rupându-le, fără să se poată controla.

CAPITOLUL 35

— Nu fi supărat pe mine, prietene. Mai bine ne despărţim aici, printre umbrele pădurii, decât să te văd înfipt în vârful spadei vreunui gennt beat.

Îngenuncheat înaintea lui Banan, druidul îi vorbea cu inima, în simbioza aceea ciudată dintre om şi animalul, de trei ori mai gros acum decât stăpânul său, care părea că se străduieşte să înţeleagă despărţirea.

— Sunt doar un muritor de rând, nu reuşesc să-ţi citesc în minte ca şi Cathbad. Dar, dacă poţi să mă înţelegi, locul de întâlnire o să fie undeva pe Inis Fail, când va veni momentul să ne revedem.

Străinul îi zâmbi şi urcă din nou în şaua calului, sub privirea uimită a războinicelor Geal Chossach şi sub aceea amuzată a lui Rury. Banan începu să-şi legene capul mare, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Rămase privindu-i ţintă, până ce dispărură dincolo de conturul colinei şi, ascultător, nu îi urmă.

Conan nu putea desluşi silueta solitară care alerga venind spre ei din depărtare, deşi, în inima sa ştia cine era. Iar când îşi opri calul în faţa ei, amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe, fără să poată scoate un cuvânt. Coborî din şa şi merse spre ea încet, bucurându-se de surâsul ei senin. Neamul Lochlann nu-şi lăsase însemnele nici în trupul şi nici în sufletul ei.

— Bine ai revenit, domnul meu, spuse Gwynedd cu simplitate, punându-şi braţele după gâtul lui. M-am rugat pentru tine.

— La Danaan al celţilor sau la Asa al lor?

— Stăteam în cumpănă, stăpâne, aşa că i-am rugat pe toţi, ciripi ea. Ca să te întorci, continuă, mângâindu-i braţul legat după gât. Viu. Te-ai luptat?

— Am fost norocos. Cu ajutorul lui Cathbad şi Rury.

— L-am visat azi-noapte pe învăţătorul tău. Şi mi-a dat veşti bune despre tine. Pe cine ai înfruntat?

„Dacă l-ai văzut, ar trebui să ştii. Un demon încornorat. Un coşmar de când eram copil. Ar fi făcut rău la nesfârşit tuturor celor care ţin la mine”, îşi spuse cu gândul la Aoife, dar îşi muşcă limba şi nu scoase nici un cuvânt.

Ea se apropie de el.

— Cum e când te lupţi cu un spectru?

— Mă gândeam să supravieţuiesc şi să aduc moartea. Să ucid, să trăiesc împreună cu tine. Tot ce am făcut am făcut pentru tine.

Buzele li se atinseră, iar sărutul lor deveni o îmbrăţişare plină de speranţă.

— N-am mai rezistat şi-am alergat aici, pentru că voiam să te revăd, draga mea *Banri.*

— Tu-ţi laşi fantezia să zboare prea mult, Străine.

— Tronul va fi şi al tău, deci e drept să-ţi spun aşa.

— O să mai curgă sânge, continuă ea îmbrăţişându-l din nou, înspăimântată. Când o să se sfârşească?

— Când o să fim liberi. Liberi să ne iubim, fără teamă pentru viitorul nostru... Uite-i că vin, se întoarse el spre colină. Dinadins am venit înaintea lor, ca să te întâlnesc pe tine.

Ropotul potcoavelor cailor de luptă ce coborau pe *bri* o făcu să privească peste capul lui Conan. Rury era în frunte, urmat de zeci de războinici care călăreau printre care încărcate cu provizii, arme, câini de război, armuri, animale. Se apropiau tot mai mult, iar Gwynedd deschise ochii mari de uimire. Toate erau femei! Zeci şi zeci de femei.

Expresia blândă de pe chip se preschimbă în masca geloziei.

— *Ai luptat* şi cu ele? Pe rând sau cu toate deodată?

Fără să mai aştepte răspuns, se răsuci pe călcâie şi se duse ţintă către cortul nobililor gennt.

Hargar se ospătase deja dis-de-dimineaţă cu carne de miel şi cu băutură tare. Se cuibărise, buimăcit, sub o grămadă de blănuri. Când micul Karre se strecură în patru labe până la el ca să-l trezească, anunţându-l că armata lui Conan se îndrepta spre cortul lui, se alese cu şuturi în fund. Apoi, suveranul arboră o expresie sobră şi, cu blana preţioasă îmbibată cu tot soiul de mâncăruri, îl primi pe Conan ca pe un frate, îmbrăţişându-l mişcat.

Druidul puse întâmplarea pe seama hidromelului.

— Berbecul se întoarce întotdeauna la turma lui, sire.

— Ţi-ai ţinut promisiunea, Conan. Şi încă ai adus cu tine şi o turmă de oi.

— Nu m-aş aventura să le spun aşa... râse celtul.

— Fiecare are armata pe care o merită.

— Le-am văzut la treabă, sire. N-or să ne dezamăgească.

Regele se clătină o clipă din cauza beţiei.

— Oamenii mei cam strâmbă din nas. Noi apreciem femeile, deoarece călătorim întotdeauna cu o suită zdravănă de servitoare şi sclave, pe care le vindem în schimbul aurului şi al băuturii. Dar războinicele tale nu sunt chiar bune să ne culcăm cu ele, recunoscu el cu candoare. Prea sunt musculoase...

— Ele vor să le scoată maţele pe gât oamenilor din Toraigh, nu sunt potrivite să te distrezi cu ele! Iar dacă se hotărăsc cumva să se lase posedate trupeşte... ei bine, sire, sfatul meu e să nu le dezamăgeşti. Ştiu să pună iute mâna pe cuţit!

Suveranul renunţă să le mai vorbească de rău.

— Foarte bine. O să vedem ce-or să ştie să facă dacă au în mână spada, şi nu altceva! râse cu neruşinare. Ai făcut bine că ai adus cu tine provizii. Doar n-ai fi avut pretenţia să le hrănim noi pe războinicele tale, nu-i aşa? ridică din umeri, înfigându-şi dinţii într-o bucată de pulpă friptă.

— E o ghicitoare veche, unde găseşti ce-o să-mi spuneţi, când aventura asta o să se sfârşească...

— Mă înnebunesc după ghicitori, se luminară ochii porcini ai regelui, Ei?

Fu rândul lui Conan să zâmbească.

— Ce trebuie să dai altcuiva, când tu nu ai?

Karre, singurul care îi prinsese înţelesul, rămase înţepenit, scormonind febril în minte. Şi, cum nu se hotăra să traducă, Hargar îl blagoslovi cu un cot în ochiul stâng, asigurându-i o vânătaie zdravănă pentru a doua zi.

Conan îl observă deodată pe Rury, care şedea la o parte, discutând în şoaptă cu Gwynedd.

Karre traduse gemând, dar nu se întâmplă nimic. Toţi rămaseră tăcuţi, în timp ce Hargar căuta să câştige timp.

— Până stau eu să mă gândesc, tu organizează-i... organizează-le... pe cine e cu tine, în sfârşit, pentru traversare. N-avem prea mult timp.

Fata asta nu mergea, părea să danseze. Apropiindu-se de Conan, Gwynedd îşi ascunse ghearele.

— O să fie primite să lupte? arătă spre tabăra războinicelor Geal Chossach.

— Războinicilor Iochlann le convine. Au nevoie de ele ca să cucerească cetatea Toraigh. Şi, după ce le-am văzut luptând, pot să-ţi spun că sunt capabile să-i ia beregata şi lui Hargar. Femeile noastre celte luptă umăr la umăr cu războinicii, se bucură de aceleaşi privilegii ca bărbaţii; am avut chiar şi căpetenii. Am un exemplu aici, sub ochi, şopti curtenitor. La neamul Gennt e la fel. Olvik mi-a mărturisit că Hargar mă lua peste picior. În realitate, oamenii lui sunt foarte încântaţi de femeile războinice ale lui Bodmall. Au sclave după placul inimii şi soţii care-i urmează, dar femeile astea sunt zeiţe, după felul lor de a gândi.

— N-o să se încreadă până n-o să le vadă că se lasă masacrate ca să-şi arate vitejia, spuse cu amărăciune.

— Aşa e, din păcate. Şi ocaziile n-o să lipsească.

Ea veni mai aproape de el.

— Rury mi-a povestit din fir a păr, Conan. Cred că-ţi datorez scuze...

— Ar trebui să-ţi spun şi ţie ghicitoarea care-l înnebuneşte pe Hargar de câteva clipe...

Ea îl privi întrebătoare, apoi, cu o logică întru totul feminină, hotărî că aveau ceva mult mai interesant de făcut.

— Ca nobilă Skeld acreditată la curtea lui Hargar am reuşit să-i fac să-mi dea cortul de acolo pentru noi doi... lăsă în aer fraza, zâmbindu-i tânărului, şi o luă din loc, ţinându-l de mână.

— Nu-nţeleg, Gwynedd, mormăi el, clătinând din cap. După prezicerile tale, ar trebui să-mi îndeplinesc destinul către Prydain, la miazăzi. Dar războinicii lochlann se îndeamnă să meargă în cealaltă direcţie...

— Pur şi simplu, mai ai multă cale de bătut, spuse ea ca o confirmare. Iar acum nu e momentul cel mai bun să te gândeşti la asta, încheie, sărutându-l şi intrând cu el în neaşteptata oază de intimitate a cortului lor.

Lui Hargar, Conan îi împărtăşi un truc pe care îl învăţase în luptă. Aveau de traversat un braţ de mare sau un râu navigabil mai larg, pentru a acosta la malul unui teritoriu duşman, şi trecură dincolo, mai întâi, contingentul de războinici. În felul acesta, puteau să protejeze de atacurile fomorienilor grosul expediţiei, ce venea din urmă.

— Vremea e bună, zeii sunt cu noi, se bucură micul Karre.

Celţii se priviră peste măsură de uimiţi – de jur-împrejur nimic altceva decât nori întunecaţi şi un vânt rece care le arunca în faţă stropi de apă salmastră. Urmau să se legene în sus şi în jos în corăbii, ca pe spinarea unui cal ce trebuie îmblânzit. Şi totuşi, războinicii gennt păreau să se pregătească de o călătorie de plăcere.

Pe de altă parte, refuzară să se îmbarce când trebuiră să o pornească pe ceaţa care urca dinspre mare, în zori, şi nu fu nici un chip să-i convingă. Îi stăpânea o teamă superstiţioasă faţă de ceaţa care ascundea sub mantia ei spectrele şi vrăjile defuncţilor. Dacă ar fi fost răpiţi, nu i-ar

mai fi aşteptat vâlvătăile focurilor, războinicii temerari şi băuturile tari de pe Tărâmul de Dincolo, doar ceaţa, rătăcirea în ceaţa veşnică.

Taberele de pe plajă fuseseră demontate aproape toate. Pretutindeni domnea mirosul de lemn ars în foc şi de resturi; războinicii se îmbarcau, iar familiile îşi aşteptau rândul ca să traverseze. Acum, că li se alăturaseră războinicele Geal Chossach, nu mai puteau călători toţi deodată. Vociferau şi se luau peste picior, dar nici unul nu arăta nelinişte sau teamă pentru bătălia ce urma să înceapă, nici măcar femeile.

Îmbarcară doar numărul minim de cai, pe cei mai calmi, capabili să facă faţă tangajului corăbiilor, şi pe cei mai robuşti, pentru a trage carele. Îi împiedicară, altfel ar fi putut sparge cu copitele pereţii corabiei. Ţinutul Toraigh era suficient de mic să-l străbată chiar şi cu piciorul. La prima traversare, aşezară pe fundul vaselor doar armele, apărătoarele şi platoşele; proviziile aveau să vină cu al doilea transport.

Conan şi cu ai săi plecară cu primul contingent. Chilele lungilor *skeid* scrâşniră pe nisip. De pe uscat, oamenii le lansară la apă, cu vârful vâslei sprijinit în bord şi, precum caii fără zăbală, luară calea mării. Sub un cer plumburiu, stindardele diferitelor triburi Lochlann porniră să fluture în vântul rece, în timp ce prorele înalte şi arcuite, cu capete de monştri marini sculptate, ţinteau deasupra valurilor către larg.

Pentru o vreme, coasta deveni invizibilă, înghiţită de ceaţă. În aer nu se auzeau decât ţipetele răguşite ale pescăruşilor şi clipocitul vâslelor ce loveau ritmic apa. Oamenii deveniră imediat nelinişţiţi, iar când Conan încercă să aibă o explicaţie, obţinu de la micul Karre doar insulte rostite cu răutate. Patruzeci de vâslaşi, dispuşi pe două rânduri, vâsleau cu figurile întunecate; câte unul blestema, alţii cereau îndurarea reginei Asa, mama tuturor vrăjitoarelor. Nu aveau sclavi printre ei, era prea riscant,

explicase Hargar, deoarece s-ar fi putut răzvrăti în momentul crucial al unei bătălii.

La bordul navei *skeid* regale, Conan o porni spre etambou. Acolo se afla Olvik, care manevra o vâslă pe post de cârmă; era fixată în partea dreaptă cu rădăcini de pin şi avea rol de timonă.

Vălul de ceaţă se deschise chiar în acel moment, şi înaintea lor, în depărtare, se contură forma inconfundabilă a cetăţii Toraigh.

Războinicii gennt părură să se înveselească deodată şi, profitând de schimbarea stării generale de spirit, Conan îi vorbi lui Olvik:

— *Toraigh* înseamnă *multe turnuri.*

— Un nume potrivit, traduse Karre. Nu are destule vârfuri ascuţite născute din mare? Uitaţi cât sunt de abrupţi pereţii fiordurilor de dedesubt! Seamănă cu ţinutul unde m-am născut eu...

— O să-nfrângem şi ceaţa?

La cuvintele acelea, Olvik scuipă în apă pentru a alunga deochiul; vântul umflă marea velă pătrată, iar stindardele începură să fluture cu plesnet.

— Tu n-ai mai fost niciodată pe un *hafvilla,* aşa e?

Conan ridică din umeri.

— Cei care sunt Skeld, la fel ca întreg neamul nostru, navighează dintotdeauna. Se orientează după soare, după lună, după stele, după curenţii care aduc resturi dinspre uscat... Până când apare pe apă ceaţa, negura deasă a mărilor noastre din nord, şi atunci se pierd, sfârşind pe stânci sau înghiţiţi de cine ştie ce monstru marin. Devin *hafvilla,* risipiţi în mare, obligaţi să rătăcească pentru totdeauna, până şi în Tărâmul de Dincolo. Pentru asta împodobim cu capete înfricoşătoare prorele noastre – ca să alungăm spiritele rele ce creează ceaţa.

Dinspre etambreu se auzi un scrâşnet sinistru, chiar în locul unde catargul susţinea vela plină de desene ciudate, în culori vii. Luptătorilor lochlann însă părea să nu le pese.

— Se tem de ceaţă, arătă Olvik spre marinari, şi de ierburile din apă, când valurile din larg înconjoară corabia din toate cele trei părţi, ca nişte ziduri cu neputinţă de dărâmat... Pentru asta o invocă pe Asa...

Îl privi pe Conan şi zâmbi cu amărăciune, fără ca celtul să înţeleagă de ce.

— Asa, fiica regelui din Agder, o zeiţă capabilă să pună să fie ucis Gudrod, maleficul său răpitor, şi să se descotorosească şi de ucigaşul pe care-l tocmise pentru treaba asta. Un caracter ce-mi aduce aminte de o persoană pe care tu o cunoşti bine, râse cu poftă.

În tăcerea absolută, se auzea numai răsuflarea grea a vâslaşilor şi zgomotul undelor ce se spărgeau de carena vasului. Grămezi de nori negri le veniră în întâmpinare, iar vântul rece preschimbă într-o pânză de stropi spuma de pe creasta valurilor cenuşii. De pe puntea primei „corăbii lungi”, Conan se întoarse să admire tabloul impresionant al acelei flote impunătoare. În faţă, navigau *skeid* propriu-zise, zvelte şi iuţi, cu un pescaj mic, nu mai adânci decât înălţimea unui om şi lungi de circa douăzeci şi cinci de paşi, potrivite pentru luptele pe mare şi pentru abordaj. În spate veneau *hafskip,* pentru transportul mărfurilor şi al persoanelor, mai lente, largi şi încăpătoare. Încărcătura, de regulă, blănuri şi colţi de narval şi de morsă, era aranjată în mijloc, într-o stivă protejată cu piei de bou; la prora, mai era o a doua punte, mobilă, acoperită cu scânduri, care avea rol de scut pentru echipaj şi marfă. Puteau să transporte şi câte cincizeci de războinici înarmaţi, iar în naraţiunile poporului Gennt erau numite *knarr.* Tocmai datorită groazei pe care o semăna printre duşmani, hoarda de războinici ce se revărsa, urlând, din pântecele lor.

Conan îl privi din spate pe Hargar, care fixa nemişcat ca o statuie profilul cetăţii Toraigh, aflate în faţa sa. Olvik observă privirea celtului.

— Oamenii din fiecare echipaj îşi aleg prin vot omul conducătorul, spuse. Dar, odată ales, îi jură supunere până la moarte. Dacă se arată incapabil să-i conducă până la

izbândă în ce au pornit să facă e părăsit de tovarăşii lui, fiindcă fiecare dintre noi e propriul său rege.

— Stânci! strigă ascuţit micul Karre. Stânci! repetă, aplecându-se peste bord cu o sondă de plumb în mână pentru a măsura pescajul în apa întunecată.

— E rândul tău.

Olvik îi lăsă timona lui Conan.

Făcură viraj după viraj, căutând să se ferească de lamele tăioase ale stâncilor de sub apă. Conan se lăsă ghidat de indicaţiile pe care i le striga Karre şi, urmat de procesiunea celorlalte vase, înconjură Toraigh, până ajunseră într-unul din puţinele locuri de acostare accesibile, de pe toată întinderea aceea, ce părea o unică, netedă, neagră şi inaccesibilă stâncă. Prima chilă scrâşni pe nisipul moale, urmată imediat de celelalte ambarcaţiuni. Conan fu primul care sări în apa puţin adâncă, înainte ca *skeid* şi *hafskip* să-şi întoarcă prora din nou către continent, pentru traversarea restului expediţiei. Oricât i-ar fi părut de imposibil mai înainte, punea din nou piciorul pe insula aceea. Nu se mai întâmplase asta de când o pornise spre Mur Ollamhan ca să intre în serviciul şi sub ordinele lui Cathbad.

Imediat, câteva patrule de avangardă o porniră pe jos, în cea mai mare viteză. Stâncăria le dădea tuturor fiori; un mic contingent de războinici deasupra ar fi fost suficient ca să ţină blocată zile întregi în scobitură chiar şi o trupă debarcată acolo, chiar şi una masivă ca a lor.

Războinicii din avangardă se întoarseră însă de-abia a doua zi, odată cu sosirea celui de-al doilea contingent, cu restul expediţiei. Nu întâlniseră nici un suflet viu. Fomorienii transportaseră toate proviziile disponibile în cetatea de pe *dun,* ce părea să-i urmărească de pe stânci, ca o pasăre răpitoare de pe o creangă. Şi ceea ce nu reuşiseră să ia cu ei distruseseră, uciseseră sau le dăduseră foc. Nu intenţionau să lase nimic de folos în mâinile atacatorilor.

CAPITOLUL 36

Fortăreaţa din Toraigh părea un furnicar răvăşit. Se organiza apărarea, se adunau proviziile în interiorul cetăţii. Familiile de ţărani şi pescari ofereau ca tribut alimente, arme şi puterea propriilor braţe pentru luptă, în schimbul adăpostirii în *dun.* Asediul ar fi putut dura luni întregi sau doar câteva ore, după cât de abili sau de viteji în luptă erau atacatorii. Dar în toată acea confuzie, un lucru era sigur: acela era cel mai masiv contingent lochlann, venit din nord, care pusese piciorul pe pământul din Toraigh.

— Un flagel al zeilor, murmură Cailbh, druidul, palid la faţă.

Fu singurul care reuşi să spună ceva în faţa tabloului ce le apăru fomorienilor de după taluzurile *dun*-ului. Iar prin vorbele sale căpăta glas frica tuturor. De jur-împrejur, mişunau războinici gennt, care urcau dinspre mare, ridicau corturi, descărcau care şi ascuţeau arme.

Nimeni nu se plânse, nimeni nu avu nimic de adăugat. În Toraigh, moartea era la ea acasă. Acum, nu era decât o nouă ocazie de a trece în Tărâmul de Dincolo, cu spada în mână, bărbaţii, femeile, bătrânii şi copiii.

În jurul suitei regale a nobililor şi războinicilor se vânzoleau poeţi şi *filin-i* de curte. Erau intangibili şi aveau să compună versuri despre bătălie, aveau să ţească poeme pe muzică pentru a cânta faptele de vitejie ale oştirii de eroi, poeme în care orice luptător spera să fie amintit.

CAPITOLUL 37

Printre umbrele palide ale amurgului îngheţat, *dun*-ul fomorienilor apăru cu silueta sa impunătoare, ce amintea de un cuib de acvilă clădit între stânci. Pe insulă erau grote înecate de mare şi iarbă salmastră ce creştea până la buza stâncăriei abrupte, coline golaşe acoperite de muşchi – un peisaj unduitor, bătut de vânturi. Totul dădea impresia de pustiu, strecurând neliniştea în sufletele războinicilor lochlann, la fel ca fumurile pe care le vedeau pe drum, ridicându-se din acoperişurile de paie ale caselor incendiate. Forţară marşul, pentru a se putea apropia mai repede, înainte să se instaleze cruzimea iernii. Ţinutul Toraigh nu era mare, ar fi putut parcurge distanţa pe jos într-o jumătate de zi, dar deplasarea unei armate întregi, cu toată suita sa, era cu totul altceva.

Ajunseră la poalele cetăţii, înconjurând-o din toate părţile ca nişte termite ce asaltează o bucată de lemn putred.

— Frumuşel locul, ce zici, Gwynedd?

Fata se întoarse spre Conan cu un aer compătimitor.

— O legendă spune că nu sunt şobolani în Toraigh, continuă el. N-au reuşit să treacă niciodată înot braţul de mare vijelios, care îl desparte de coastă.

Karre chicoti:

— Nu sunt atât de proşti, încât să facă o baie în apa îngheţată, numai ca să vină, traduse el, la cererea lui Olvik.

Trecură pe lângă scobitura unde se afla arena în care Morrigan, câinele lui Conan, luptase pentru libertatea stăpânului său. Fără să se formalizeze prea mult, războinicii gennt care-şi ridicau tabăra în jurul ei hotărâră să o folosească drept latrină comună.

Natura nu le oferea prea multe locuri drept adăpost, şi tânărul *ollamh* era sigur că asediaţii se bazau şi pe acest lucru, sperând că luptătorii lochlann se vor descuraja. Oamenii aceia însă, veniţi din nord şi obişnuiţi cu o climă

mult mai aspră, păreau să nu bage prea mult în seamă asta. Bărbaţii umblau încoace şi încolo dezbrăcaţi, râzând şi cântând în gerul dimineţii. Femeile îşi făceau treburile zilnice la loc deschis, iar cetele de copii goi se jucau nepăsători în ceaţa dimineţii. Neavând la dispoziţie lemne pentru construirea colibelor, se organizaseră ridicând corturi. Folosiră drept adăpost ce mai rămăsese din cocioabele incendiate şi din zidurile mărunte din piatră, pe care ţăranii le ridicaseră în apropierea *dun*-ului. Aveau hrană din belşug, suficiente lemne pentru foc şi toate proviziile necesare. Avuseseră destul timp, aşteptându-i pe Conan şi pe războinicele Geal Chossach, să se aprovizioneze cu peştele şi cu vânatul de trebuinţă, cu siguranţă jefuind satele de pescari celţi şi lăsându-i fără preţioasele lor provizii pentru iarnă. Strânseseră atâtea încât fusese nevoie de o duzină de care cu patru roţi, transportate până acolo cu *hafskip.*

Hargar se arătă suficient de raţional. Citadela Toraigh, cu zidurile sale înalte de nouă ori cât un stat de om, nu trebuia subevaluată; şi nici războinicii asediaţi dinăuntrul ei. Din prudenţă, aduse sfatul nobililor în cortul său şi, timp de o zi, cu toţii se abţinură de la băutură, ceea ce le dădu tuturor o stare de nervozitate nefirească.

După aprecierile lui Conan, duşmanul era mai numeros şi avea avantajul poziţiei. Nu s-ar fi predat niciodată. Ar fi fost inutil să-i constrângă prin asediu, aşteptând să se dedea la canibalism, sfâşiindu-se între ei de foame. Avuseseră timp să-şi organizeze apărarea. Şi, cum Hargar nu era dispus să-şi petreacă iarna sub zidurile cetăţii Toraigh, trebuiau scoşi de acolo cât de curând. Iar ca să scoţi din bârlog un fomorian era ca şi cum te-ai fi dus să tai capul unei lupoaice cu pui chiar în bârlogul ei.

Până la urmă, conducătorul războinicilor gennt părea să se fi hotărât pentru o acţiune în forţă, pentru a doua zi dimineaţă, când oamenii aveau să fie odihniţi. Era o idee bună, asta şi fiindcă ambiţiosul suveran avusese ocazia să

treacă printr-o astfel de experienţă, cu ajutorul lui Olvik, atunci când atacaseră un sat fortificat din ţinuturile lor.

— Eu am o idee mai bună, interveni Conan, sigur pe sine, lăsându-i pe toţi dezorientaţi, după ce le ascultase discuţiile, cu ajutorul lui Karre. Ardoarea şi curajul nu-ţi lipsesc, sire, continuă, îndepărtându-se de stâlpul cortului de care se rezemase. Dar de ce să dăm morţii atâţia războinici dintre ai tăi, când putem avea inima *dun*-ului sacrificând doar jumătate? O să folosim şi ideea minunată pe care aţi avut-o tu şi Olvik, dar ca pe un truc, ca să le distragem atenţia.

Hargar îşi scărpină barba albă, veşnic murdară, uimit de temperamentul tânărului şi de caracterul lui hotărât. Şovăi o bună bucată de vreme.

Apoi, Olvik interveni precipitat:

— Să-l lăsăm să facă aşa cum zice, sire. Ce avem de pierdut? O să vedem dacă îndrăzneala lui e pe măsura priceperii pe care spune că o are...

Hargar izbucni într-un râs gros, cu hohote, ca de urs.

— Nu eşti un şarlatan şi ai făcut dovada, Conan. Pe cât se pare, l-ai convins pe locotenentul meu că eşti chiar mai mult decât atât, un condotier. Încearcă să mă convingi şi pe mine...

Tânărul druid avu nevoie de o bună bucată de timp pentru a-şi expune ideile nobililor lochlann, cu multă precauţie să nu le rănească orgoliul şi, mai ales, lămurindu-le toate lucrurile ascunse despre *dun,* pe care străinii nu le puteau cunoaşte.

— Pe toţi zeii! izbucni la sfârşit Hargar. Pentru tine, Toraigh trebuie să fie ca un ghimpe de gheaţă în inimă, dacă te gândeşti într-atâta! Eşti încăpăţânat precum Gudrod care, deşi putea s-o aibă pe Asa, a răpit-o.

— Sire, de pe buzele tale, vorbele astea îmi fac cinste. Dar, din câte ştiu, Gudrod a sfârşit ucis chiar de Asa.

Hargar ridică din sprâncene, apoi blănurile în care era îmbrăcat prinseră viaţă, scuturate de un nou hohot de râs. Regele urlă ceva în limba sa încâlcită şi cu toţii apucară în

mâini cupele cu hidromel. Un nou banchet începu atunci în cortul cel mare, cu mâncare din belşug şi cu servitoare. Cu această ocazie desfăcură nişte butoaie cu o băutură din hamei fermentat, amăruie, roşiatică şi cu o spumă groasă, pe care cei din neamul Gennt o numeau *nabid.* Părea foarte asemănătoare celei pe care Conan o gustase între zidurile de la Temair Luachra, împreună cu Cathbad. Aveau aici şi pâine de secară, purcel la proţap şi carne sărată de elan. Era momentul să benchetuiască, fiindcă a doua zi avea să vină vremea să moară.

Printre focurile vaselor cu tăciuni, o războinică solidă Geal Chossach se înfrunta cu un lochlann. Ea-l luase în batjocură, numindu-l fetişcană, fiindcă, după cum spunea el, se temea de negură. Rury şi Olvik reuşiseră să evite o nouă vărsare de sânge. Pentru a pecetlui restabilirea echilibrului, unele dintre musculoasele luptătoare îşi arătaseră interesul pentru frumoasele sclave gennt şi se retrăseseră, mulţumite că se puteau culca cu ele.

Sunetul mohorât al unui corn lochlann răsună lugubru, altele îi răspunseră din toate părţile, făcând înconjurul cetăţii. Focurile de tabără încă mai străpungeau semiîntunericul zorilor; când războinicii se pregătiră deja pentru atac. În ciuda a tot ceea ce spusese celtul, aveau să procedeze în maniera lui Hargar, care însemna o înfruntare directă. Nici un strop de viclenie, doar forţă brută. Ca întotdeauna, fiecare frază, fiecare hotărâre a războinicilor gennt ascundea un dedesubt. Păreau să facă totul împotrivă. Aveau să guste din vigoarea fomorienilor, aveau să vadă cât de mare le era dorinţa de a rămâne în viaţă.

Conan nu închisese ochii. Gwynedd se ghemuise lângă el în culcuşul de blănuri, fără să spună nici o vorbă, ci încercând doar să-l aline, stându-i aproape. Înainte de ivirea zorilor, ieşise din cort şi se aşezase pe călcâie, în iarbă, în postura tipic celtică. Părea că voia să străpungă zidurile acelea doar prin puterea voinţei sale şi privea mereu fix înainte.

— Nu e plăcut să te întorci acasă? întrebă sarcastic Rury, ghicind gândurile tânărului druid.

— Nici tu nu te poţi lăuda că eşti încântat de cum te primesc în familie, răspunse cu un zâmbet uşor.

— Vieţi irosite pentru un regat de stânci şi vânturi... spuse Gwynedd, care se apropiase, mângâindu-şi bărbatul pe braţ.

— Ştii câte incursiuni şi jafuri are pe conştiinţă familia mea adoptivă? Subteranele lor gem de bogăţii, arme, comori mici şi mari... Tot ce poate să fie de folos unui prădător. Totul, luat prin violenţă. Şi tot prin violenţă o să ia şi calea mării. Hargar ştie toate astea foarte bine. Altfel, de ce ar fi aici?

Dinspre cetate, răsună, adus de vânt, lătratul unui câine, iar animalele de luptă ale războinicilor lochlann răspunseră cu alte lătrături.

— Cât pot să reziste acolo înăuntru? întrebă ea, cu un glas obosit.

— Nu are importanţă cât, fapt e că noi nu putem să aşteptăm atât de mult...

Gwynedd observă licărirea ciudată din privirea lui Conan.

— Asta nu e totul, nu-i aşa?

Încă o dată, el se minună de intuiţia ei atât de feminină.

— Nu, aşa e. Când o să fiu înăuntru, dacă o să intrăm, o să încerc să opresc masacrul. Neamul Gennt nu e deloc faimos pentru blândeţea lui faţă de duşman... Or să fie în culmea bucuriei când ajung în preajma prăzii. Or să violeze femeile şi or să despartă mamele de copii, ca să-i vândă ca sclavi. Femeile îmbarcate spre mările sudului, copiii spre nord, unde îi vor creşte după obiceiurile ţinutului lor.

— Crezi că o să reuşeşti?

— Da, sigur, cred că da, spuse el, deşi gândea exact contrariul.

Dacă ceva nu mergea bine, duşmanul ar fi profitat imediat. Era una din primele reguli ale războiului. Se întoarse către Inis Fail, către pacea nevăzută de acolo de

unde se afla – ce domnea în Mur Ollamhan, şi-şi aminti cuvintele lui Cathbad: „Sunt obosit de atâta sânge”.

Stindardul negru al fomorienilor flutura în vânt, zbătându-se în rafalele unei brize capricioase. Conturul cetăţii pe fundalul luminii primilor zori părea încă şi mai maiestuos. Turnurile din piatră pusă una peste alta, zidurile groase cât un stat de om, taluzurile ticsite de ţeste de războinici, portalul masiv din lemn gata să vomite cei mai crânceni prădători din Inis Fail. De jur-împrejur, şanţul uriaş, adânc, cu neputinţă de trecut, răspândind duhoare de putreziciune şi de excremente, plin de scursorile ce stagnau în albia lui. Era suficient să cazi înăuntru, având o rană deschisă, şi cangrena ar fi făcut restul. Noaptea întreagă, şamanii lui Cailbh cel Pleşuv dansaseră şi urlaseră blesteme de pe taluz, aruncaseră vrăji şi încercaseră să demoralizeze duşmanul acela atât de temut.

Olvik spuse sus şi tare că toate acestea îl deranjaseră mai puţin decât sforăitul lui Hargar, dar, din felul grăbit în care o spusese, Conan înţelese că lucrurile stăteau mai degrabă pe dos.

Cincizeci de războinici lochlann răspunseră insultelor. Ridicându-şi apărătoarele din piele ale armurilor, se aliniară la marginea şanţului şi începură să urineze, sfidându-i pe asediatori.

Nu aveau mercenari printre ei, iar asta îi surprinse destul de mult pe Conan şi Rury. Aveau braţele goale şi erau îmbrăcaţi în blănuri de ren sau lup, urs sau vulpe, iar pe coifuri prinseseră ornamente macabre din ţeste de nou-născuţi şi fălci căscate de animale de pradă. Fiecare războinic purta spadă, pumnal şi secure. Doar câţiva aveau suliţe, însă o ceată de trăgători aleşi avea să acopere spatele atacatorilor, folosindu-se cu iscusinţă de *alm* de mesteacăn. Haglak, un bărbat corpolent, expert în jafuri şi incursiuni, acoperit de tatuaje de la mâini şi până la gât şi plin de cicatrice, era în fruntea primei linii.

— Soarta e binevoitoare cu mine, Haglak, dacă tu eşti cel care o să le spargă apărarea, îl tămâie Hargar.

Ţinta fusese atinsă. Bărbatul masiv ca un urs păru adânc mişcat, vorbele lui Hargar îl cuceriseră. După ce fusese astfel măgulit în faţa tuturor, s-ar fi aruncat şi-n foc, numai să nu dea greş. Ca şi ceilalţi, mai dădu o dată pe gât nişte hidromel, ca să aibă mai mult curaj şi să fie mai agresiv. Se apropie apoi de taluz şi, de acolo, începu să cuvânteze înaintea războinicilor săi, beţi cu toţii, aidoma lui.

— Un războinic ameţit se luptă bine numai în primele zece minute, murmură Rury.

— Şi ajunge cu moralul sub tălpi, dacă lucrurile nu merg bine, completă Conan fraza.

Hargar, aflat nu departe de ei, puse să li se aducă trei cai. Cum nu puteau conta pe animale de război, încălecară trei cai de tracţiune, dintre cei pe care îi înhămau să tragă carele. Fuseseră pregătiţi în mare grabă, doar cu o pătură pe sub şei, ornaţi cu câteva podoabe de aur şi acoperiţi cu piei de elan. Dar ritualul trebuia respectat.

— Vă cunosc ceremonialul suficient, încât să ştiu că, întotdeauna înainte de luptă, duceţi mai înainte nişte tratative inutile, şopti ironic suveranul către celt.

Olvik sări în şa şi îi dădu lui Conan frâiele celui de-al treilea cal.

— Aici suntem toţi fii de regi, Conan, îi zâmbi el. Şi tu chiar mai mult decât atât, te pregăteşti să devii *Ri.*

Druidul nu se lăsă poftit a doua oară şi sări pe cal, aliniindu-se cu ceilalţi doi în marşul către marele *dun.*

Micul Karre îi urmă alergând. Era nevoie de un interpret, dar piticul nu reuşea să stăpânească de sus din şa trucurile şi frâiele cailor uriaşi.

Conan îşi opri calul fără să coboare, se aplecă şi-l încinse cu un braţ pe Karre, trăgându-l şi aşezându-l pe şa, în faţa lui, ca pe un copil într-o călătorie de plăcere.

Olvik se întoarse şi spuse ceva în limba sa. Karre răspunse cu o glumă pe care nu vru să o traducă şi toţi cei trei războinici gennt izbucniră în râs.

Când ajunseră la cincizeci de paşi, se auziră semnalele de alarmă de dincolo de porţile cetăţii. La treizeci de paşi de poarta enormă de lemn, singura santinelă care-şi făcea rondul pe taluz îi avertiză să se oprească. După câteva clipe, pe fundalul parapetului se conturară patru siluete bine-cunoscute: Morc, cu părul său lung, mama sa, Erin cea Frumoasă, Cailbh, druidul, şi Kymon care, bănui Conan, căpătase acum locul rămas liber al lui Chicol, de căpetenie a gărzilor.

Caii nechezară în atmosfera tensionată, iar vântul suflă în stindardul luptătorilor lochlann, făcându-l să fluture cu plesnete.

În afară de Conan, fomorienii nu cunoşteau pe nimeni. Îl priviră surprinşi pe Karre.

Piticul observă şi-şi dădu la o parte, din proprie iniţiativă, părul lung, lăsând la vedere cicatricea urechii retezate, simbolul sclaviei.

Expresia de surpriză se preschimbă în dispreţ. Kymon scuipă dincolo de ziduri. Pământurile, bogăţiile şi privilegiile lui Chicol, pe care le moştenise, îl transformaseră deodată într-un fanatic arogant, care-şi uitase originile umile.

— Fratele meu vitreg nu renunţă la unele vicii, rupse Morc tăcerea. Se înconjoară tot de gunoaie.

— Sclavul ăsta o să danseze pe cadavrele voastre, observă Hargar, care înţelesese perfect situaţia. El era regele, el trebuia să vorbească primul.

Karre traduse mai departe, cu o vizibilă satisfacţie.

— Eu tratez cu conducători de armate, nu cu paznici de porci şi cu piticii lor!

— Nu ne deschizi porţile citadelei, frate? Nu te încrezi în noi? chicoti Conan sarcastic. Sau crezi că şi alţii, la fel ca tine, nu au simţul onoarei şi or să profite ca să treacă totul prin tăişul spadei?

Hargar puse paie pe foc:

— Lipsa de generozitate şi ospitalitate sunt cel mai mare defect al unui prinţ. Ce vor scrie aşadar despre tine poeţii pe care-i plăteşti ca să-ţi însăileze laude?

Chipul lui Morc, devastat de loviturile Străinului reuşi, cu un efort considerabil, să-şi mascheze furia.

— Te-ai vândut, deci, Conan. Te-ai înţeles cu duşmanii propriului tău popor.

— Pentru voi am fost întotdeauna *Eachtrannach.* Nu sunteţi poporul meu. Eu nu aparţin unui popor de porci.

— De ce nu vă strângeţi mizeriile să vă întoarceţi de unde aţi venit? interveni căpetenia gărzilor.

— Ai crescut, Kymon, dar nu ţi-a crescut şi curajul, se răsti la el celtul. Ne ceri asta fiindcă ţi-e teamă să te baţi cu noi?

— Spada mea e aici, *Eachtrannach.* Dacă stăpânul nostru îmi acordă onoarea, sunt gata să-ţi înfig în vârful ei sufletul şi să-l las în lumea vaietelor pentru veşnicie!

— Cine e idiotul ăsta? mugi Olvik. Eu îi tai capul şi mă uşurez pe barba lui!

Micului Karre îi veni greu să traducă, pentru că se sufoca din pricina râsului pe care încerca să şi-l reţină.

— De ce nu rezolvăm totul prin campionii noştri? propuse Erin cea Frumoasă.

— Care campioni, Morc? profită de ocazie Străinul. Frate, aminteşte-i mamei tale că tu nu mai ai aşa ceva!

Morc se făcu alb la faţă. Îşi închipui că druidul brava, că nu-l pierduse cu adevărat pe Chicol.

— Demonstrează-mi!

— O să-ţi dau satisfacţie şi în asta.

— Dacă învinge campionul nostru, va trebui să ne laşi să intrăm... strigă Hargar strâmbându-se.

Morc zâmbi ca un lup care priveşte un iepure. Iar răspunsul acela fu mai mult decât suficient. Războinicii gennt trebuiau să dea până şi ultima picătură de sânge fomorian, dacă voiau să se facă stăpâni pe Toraigh şi pe comorile sale.

— N-aveţi decât să vă sinucideţi înfipţi în suliţele noastre, declară Morc. Veniţi aici să ne luaţi!

CAPITOLUL 38

Vântul îngheţat mătura zidurile cetăţii, alungând ceaţa albă care se ridica dinspre mare. Numai atunci începu atacul. Atacatorii culcară scările lungi peste şanţul de apărare, improvizând din ele nişte punţi. Odată ajunşi sub bastioane, aveau să le înalţe, pentru a se putea căţăra şi pentru a încerca să treacă zidurile. Încercarea era aproape o sinucidere şi cu toţii, fără deosebire, dăduseră pe gât, cu înfrigurare, cât de multă băutură putuseră.

— Hargar vrea să umple şanţul cu cadavre, ca să treacă peste ele? clătină Rury din cap.

Tânăra pe care Bodmall o pusese căpetenie peste războinicele Geal Chossach, înlocuind-o pe Aoife, se sfătui cu Conan.

— Care e numele tău?

— Sin, domnul meu, răspunse şovăitor.

— *Sin?* ridică el o sprânceană. Înseamnă „furtună”!

— Da, domnul meu. Cea care se pregăteşte să se dezlănţuie asupra fomorienilor, domnul meu, spuse în grabă, incitată de acţiunea ce stătea să înceapă.

— Se poate muri oricând, îi răspunse el. Să-l lăsăm pe Hargar să se descurce cu conştiinţa şi cu plânsul văduvelor când va trebui să-şi numere morţii. Fiecare conducător ar trebui să ştie când să-şi azvârle războinicii în încăierare. Iar eu i-am promis lui Bodmall că am să veghez asupra voastră. O să atacăm când lucrurile or să meargă cum am spus eu.

— Am visat despre moarte, spuse Gwynedd, cu vocea frântă.

— Te-ai ostenit degeaba. Degeaba ai dormit rău, comentă acid Străinul. N-avem nevoie să fim prezicători ca să înţelegem că o să fie un masacru. Lupii ăştia din nord sunt singurii în stare să-i înspăimânte pe fomorieni, dar subevaluează animalul prins în capcană.

Războinicii lochlann intonară un cânt lung de război, un imn în cinstea uriaşului gheţurilor, *Vafthrudhnir.* Muzica şi cuvintele acelui cântec încălzeau sufletul, exaltau curajul, vorbeau despre frumuseţea morţii în bătălie, despre premiile şi onorurile care-i aşteptau pe eroi în sălaşurile înverzite ale Tărâmului de Dincolo. Hidromelul şi îndemnurile tunătoare ale căpeteniilor făcuseră restul. Să încerci să-i opreşti atunci ar fi fost ca şi cum ai fi vrut să opreşti un berbec în goană.

Valuri de oameni urlând porniră să se caţere pe scări, pe când începură să cadă primii fulgi de nea, lăsând o urmă albă şi înfrigurată peste toate lucrurile şi prevestind anotimpul ce avea să înceapă. Războinicii interpretară totul ca pe un semn nefast, şi moralul începu să le scadă. Scările nu erau destule pentru toţi, astfel că atacul fu concentrat în anumite puncte, mai puţin apărate. Ca nişte păianjeni pe vreme îngheţată, războinicii gennt se căţărau prea lent. Armele şi apărătoarele din piele îi trăgeau în jos prin greutatea lor, scările erau abrupte, iar zăpada le făcea alunecoase.

Pe parapet îi aşteptau suliţaşi experţi, care puteau străpunge fără greutate pielea groasă, capabilă să reziste la o lovitură dată cu tăişul, dar nu în faţa unui vârf ascuţit. Umăr la umăr, servitorii împingeau scările cu bastoane lungi.

Războinicii lui Hargar se prăbuşiră greu pe pământ, precum furnicile înşirate pe un fir de iarbă călcat în picioare. Căzând de la înălţimea aceea şi strânşi cum erau în platoşele lor, îi aştepta tot ce se putea mai rău: fracturi în tot corpul. Nu arătau răni vizibile, dar mulţi aveau şira spinării frântă.

Apoi, cornul lung de război al fomorienilor dădu semnalul. Aplicară cea mai străveche capcană; imediat ce luptătorii lochlann se îndreptară spre punctele mai slabe, taluzurile se umplură de sute de lame lustruite pentru bătălie, ce aruncau luciri sinistre. Şi atacatorii nu mai avură

timp să reacţioneze. Cântau şi loveau cu suliţele şi spadele, iar tobele începuseră să bată din nou.

Se auzeau urlete de furie, blesteme, vaiete de durere, trosnetul scuturilor, vibraţia metalică a platoşelor în care se izbeau spadele, gâfâielile din cauza efortului, sunetul înăbuşit al trupurilor ce cădeau. Toţi aveau în gură gustul amar al fierii, şi în nări, mirosul dulceag al morţii. Iar în ochi, o singură culoare, culoarea densă a lichidului ce picura gros.

Cei de pe bastionul din faţă începură să arunce pietre mari, din înălţimea taluzului.

— Pietre. Chiar aşa, astea cu siguranţă nu lipsesc de pe-aici! comentă Rury cu amărăciune, frământându-se neputincios.

În frigul care-i înconjura, respiraţia se confunda cu ninsoarea.

Şanţul se făcuse roşu.

Totul dură până când Haglak şi alţi câţiva reuşiră să treacă peste balustrada fortăreţei. Fu ca o ultimă zvârcolire, apoi şi ultima dintre scările luptătorilor lochlann fu împinsă şi rămase în aer, printre urletele de victorie ale asediaţilor, amestecate cu cele sfâşietoare ale nefericitului grup al lui Haglak, care încăpuse, dincolo de parapet, în ghearele duşmanului.

Şi iată şi pericolul cel mai mare – retragerea haotică. Exista riscul ca fomorienii să deschidă porţile cetăţii şi să dea drumul cavaleriei, pe urmele războinicilor gennt în retragere. Bărbaţii odihniţi, înarmaţi până în dinţi, plini de ură, pur şi simplu ar fi deschis prin ei o breşă şi i-ar fi spulberat. Piraţii din Toraigh se însoţiseră cu ferocitatea, iar Morc nu s-ar fi abţinut să dea frâu liber violenţei. Şi-ar fi trimis oamenii cei mai buni dacă ar fi întrevăzut ocazia de a lovi din spate trupele fratelui său vitreg.

Conan intui că forţa izbiturii călăreţilor în formaţie de vârf de suliţă ar fi spart rândurile războinicilor lochlann, chiar dacă grosul trupei lor foarte numeroase s-ar fi putut

închide la loc în spatele călăreţilor. În momentul acela însă ar fi ieşit din citadelă adevărata armată, zdrobindu-i pe atacatori dintr-o muşcătură. Ar fi tăiat şi măcelărit fără milă, cu o furie malefică, ar fi lăsat oamenii mutilaţi pe câmpul de luptă şi i-ar fi batjocorit pe când se zbăteau în agonia morţii, le-ar fi violat sub ochii lor femeile, apoi le-ar fi despărţit de copii. În sfârşit, din cetate ar fi ieşit în goană ultima hoardă: toţi cei în putere dintre femei, bătrâni, servitori, otrăviţi de ura împotriva invadatorului, care venise să le fure tot ce aveau. Le-ar fi adus sfârşitul muribunzilor, lovindu-i cu ciomegele şi picioarele, după care ar fi urmat momentul jafului: dezbrăcarea cadavrelor.

Ajuns aici cu gândurile, Conan alcătui în grabă două şiruri de-o parte şi de alta a drumului de ieşire din fortăreaţă şi le instală acolo pe războinicele Geal Chossach. Încercă să le adune laolaltă cât se putu, sus, pe platformele carelor, acoperind retragerea războinicilor gennt. Înarmate cu suliţe, securi şi spade, din poziţia aceea înaltă ar fi putut să opună rezistenţă cavaleriei, dacă ar fi îndrăznit să iasă la loc deschis. În plus, ar fi fost atât de aproape de intrarea în citadelă, încât ar fi reprezentat o ameninţare prea mare pentru Morc.

Manevra întoarse din nou echilibrul de forţe de pe câmpul de război.

Neputând să-şi dea frâu liber mâniei, Rury blestemă printre dinţi împotriva regelui Hargar.

— Mama idioţilor e mereu gravidă!

Dar suveranul era prea departe ca să-l audă, iar Karre se feri să-i traducă.

Sub un cer acoperit de nori grei de zăpadă, năclăiţi de apă îngheţată şi de sânge, luptătorii lochlann se retrăgeau învinşi. Chipurile lor trădau stânjeneală şi suferinţă. Nu atât cea a trupului, cât aceea din suflete, suferinţa neputincioasă în faţa înfrângerii.

Olvik, care coordonase atacul sub ordinele precise ale stăpânului său, trecu pe lângă celţi sprijinind un rănit.

Până la urmă, nu rezistase şi se aruncase el însuşi în luptă. Campionul războinicilor gennt sângera la cap. Aşa sfârşit şi demoralizat cum era, lui Conan îi păru mai bătrân cu zece ani. Ajunse în faţa suveranului său.

— Rege Hargar, îl salută după rânduială, sprijinind un genunchi în pământ.

Era roşu la faţă şi încă mai gâfâia după lupta care tocmai se încheiase. Îşi duse la buze pumnul ornat cu inele de războinic.

— Bătălia e pierdută. Lealitatea mea faţă de tine n-a fost de ajuns, spuse rigid, legat fiind de jurământul de fidelitate faţă de propriul stăpân.

„Nu se apără, gândi Conan cu o uimire amestecată cu admiraţia. Nu se justifică, ştiind că Hargar a fost cel care a greşit, trimiţându-l la măcel."

— Ridică-te, Olvik, îl îndemnă regele. Ai buzele palide, ca unul acoperit de ruşine, dar nu ai de ce te ruşina că ai pierdut, dacă ai pierdut ca un bărbat. Rănile tale şi sângele duşmanilor ce îl porţi pe tine vorbesc de la sine.

Ridicându-se cu greutate, Olvik se îndreptă tulburat către cortul său, unde un tânăr din Garda Aleasă îi scoase coiful. Luă apoi un corn mare de băut şi îi dezinfectă rana, turnând pe ea hidromel.

Gwynedd avusese şi alte viziuni de moarte. După tot sângele acela care colorase mantia de zăpadă, Conan acceptă că Tigernmas, zeul morţii cerea alte victime. Femeia lui rareori se înşela.

Nu trebui să aştepte mult. Huruitul de moarte al tobelor răsună din *dun.*

— Uitaţi-vă la fiii ăia de scroafă…! blestemă Rury printre dinţi.

Haglak şi un tovarăş de-al său, cu mâinile legate, prizonieri ai fomorienilor, care-i târâseră până sus, pe taluz, regretau acum că rămăseseră vii în mâinile duşmanului. Blănurile erau năclăite de propriul sânge, iar chipurile le erau de nerecunoscut din cauza torturilor. De pe drumul de

strajă, oamenii lui Morc urlară insulte şi toţi cei din tabără ieşiră din corturi să vadă execuţia ce stătea să înceapă.

Hargar îi fixă impasibil, fără să poată face nimic. Dacă s-ar fi târguit, i-ar fi dezonorat, şi pentru un alt atac, prin care să-i salveze, nu mai era timp.

Tobele tăcură deodată. În tăcerea încărcată de o nelinişte apăsătoare, întreruptă doar de şuierul vântului, asediaţii îi aruncară pe cei doi nefericiţi dincolo de parapet. Se auzi clar zbârnâitul frânghiilor din coamă de cal, care se întindeau, şi scrâşnetul oaselor, apoi trosnetul sec al gâtului în clipa când laţul se strânse. Îi lăsară să se legene sus, pe bastioane, cu limba vânătă atârnând afară din gură şi cu măruntaiele golindu-se în spasmele morţii. Aveau să rămână acolo să putrezească în vânt şi ploaie, ca un avertisment permanent pentru cei care ar fi voit să sfideze din nou fortăreaţa Toraigh.

Hargar îşi ridică spada mare şi lungă spre cer, în semn de atribut adus curajului celor doi războinici ai săi, şi îi salută pentru călătoria pe care o săvârşiseră către copacii în floare din locurile Tărâmului de Dincolo, printre păşunile vacii magice *Audumla* şi râurile de lapte ce ieşeau din mamelele sale. Toţi ceilalţi făcură şi ei la fel. Se întoarse şi spuse cu jumătate de voce:

— Cupa mea de aur şi argint pentru cine izbuteşte să-i tragă jos de-acolo.

Chiar şi sălbaticii lochlann venerau viaţa de după moarte, şi misiunea unui rege bun era să se îngrijească de ceremonii funebre demne pentru rămăşiţele războinicilor săi. Dacă la celţi incinerarea era considerată o umilinţă ce se potrivea doar servitorilor sau sclavilor, neamul Gennt, dimpotrivă, nu-şi îngropa morţii. Din păcate însă, nu aveau vreme să celebreze funeralii după rit, n-aveau lemne de consumat pentru a pregăti trupurile cum se cuvine, pe ruguri funerare, nu erau suficiente vase pentru a aşeza acolo cadavrele nobililor, cu toate averile lor şi cu bogăţiile acumulate în viaţa pământească, pentru ca apoi să le dea

foc şi să le împingă spre oceanul nesfârşit, înmormântându-i în mare. Înainte ca ziua aceea să se încheie, mai erau şi alte orori la care să fie martori şi încă alte grozăvii de săvârşit. Ninsoarea se oprise, dar temperatura cobora iute şi, înainte de a se înnopta, avea să vină îngheţul. Un grup macabru de bărbaţi, cu securi în mâini, se întoarse să caute răniţii printre cadavrele risipite de-a valma la poalele zidurilor; vaietele muribunzilor ar fi îngrozit şi mai mult trupele deja demoralizate.

Lăsară tabăra în lumina firavă a zilei ce se sfârşea; Conan merse cu ei. Ştia şi de dată asta cum să facă să le strice sărbătoarea fomorienilor, care se simţeau, în momentele acelea, invincibili la adăpostul zidurilor lor.

— Fă ce crezi de cuviinţă, prietene. Orice ar putea să le astupe gura viermilor ălora.

Micul Karre îi tradusese cuvintele lui Hargar.

Gwynedd era îngrijorată, însă druidul îi spuse că fomorienii nu ştiau cum se foloseşte *alm* şi că de la distanţa aceea erau în afara bătăii armelor, fie ele chiar şi suliţe.

Platoul dimprejur, de la baza *dun*-ului, părea mai degrabă un abator decât un cimitir, cu oameni în locul vitelor. Era greu să stai în picioare, din cauza sângelui care făcea iarba alunecoasă. Peste tot era o duhoare de excremente şi, odată cu ceaţa, plutea pretutindeni mirosul dulceag de putreziciune. Se învârtiră în jurul zidurilor, printre resturile măcelului, printre trupurile înţepenite de moarte, printre cărnurile sfâşiate de metalul armelor, înconjuraţi de suferinţele muribunzilor. În mai multe locuri, cadavrele erau îngrămădite unul peste altul, ca nişte saci de grâne azvârliţi în grabă. Din cauza frigului pătrunzător, trupurile începuseră deja să se înnegrească, iar moartea le dădea un aspect bizar. Nu-i despuiară pe cei căzuţi de arme şi de ornamentele de soldaţi; fără nişte funeralii demne, sufletele lor aveau să găsească cu greu drumul către regatul morţilor, iar spada avea să le slujească pentru a lupta împotriva spiritelor care le puneau piedici. Ici şi acolo, câte un braţ se mai mişca încă în căutare de ajutor;

cei grav răniţi gemeau şi sufereau, implorându-şi tovarăşii să le aducă sfârşitul. Cei care erau capabili să umble se întorseseră deja în liniile lor; pentru ceilalţi, nu mai era decât un singur lucru de făcut.

Îl găsiră pe unul dintre capii trupei ce plecase la atac cu suliţa. În ochii lui se făcuse beznă şi acum rătăcea de colo-colo. O lovitură de secure îi smulsese coiful şi, odată cu el, o bună parte din craniu. Unul dintre nobilii lui Hargar îi puse capăt suferinţei, înfigându-i suliţa în inimă şi străpungându-l ca pe un peşte.

Războinicii lochlann îşi îndeplineau misiunea ca pe oricare alta, căutând să-şi facă tovarăşii să sufere cât mai puţin şi sperând că şi ceilalţi ar fi procedat la fel cu ei, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Mai bine o moarte rapidă decât să rămână în agonie, în mâinile duşmanului, batjocoriţi chiar şi în pragul morţii.

Cei mai mulţi dintre muribunzii cărora le dădură lovitura finală cu securea stăteau nemişcaţi în zăpadă şi noroi, cu şira spinării frântă şi fără putinţa de a-şi mai mişca picioarele. Erau cei care căzuseră de pe scară, apăsaţi de greutatea apărătoarelor. Cei care se prăbuşiseră cu faţa în jos şi nu mai putuseră să se mişte muriseră sufocaţi de mocirlă.

Nu uitară nici de cadavrele spânzuraţilor care atârnau încă pe lângă zid; n-ar fi avut cum să ajungă la ei, dar cu două săgeţi slobozite cu precizie din *alm* reuşiră să destrame frânghiile suficient cât să cedeze şi să le redea cele două trupuri.

— Du-te să-ţi chemi stăpânul, servitorule! urlă Conan către santinelă în limba sa. Spune-i că fratele lui are un dar să-i arate!

Nu trebui să aştepte mult. De la poalele taluzului, îi recunoscu pe Morc, Cailbh, Erin cea Frumoasă şi Kymon. Erau toţi acolo şi, curând, apărură pe lângă ei şi alte siluete, apoi altele. Tocmai asta aştepta şi Conan.

— Oameni buni, uitaţi-l pe viermele care s-a vândut duşmanilor! urlă Morc.

— Ai pus un premiu pe capul meu?

— Nu valorează chiar atât.

— Atunci îţi propun un târg...

Cu îndemânarea neguţătorului care ştie să-şi vândă bine marfa, arătă conţinutul sacului pe care-l ţinuse ascuns la spate.

Conan ştia care era singurul lucru ce ar fi putut să zdrobească moralul fomorienilor în momentele acelea de sărbătoare. Azvârli, cu dispreţ, la pământ ţeasta retezată, care se rostogoli la câţiva paşi. Era imensă, înnegrită de moarte şi de frig şi începuse deja să putrezească, larvele ospătându-se din plin; începuseră cu ochii, partea cea mai fragedă. Şi totuşi, rămânea inconfundabil, datorită bărbiei enorme ce trecea dincolo de profilul coroiat al nasului.

— Nici acum nu crezi? strigă Conan către fratele său vitreg aflat pe ziduri.

Cu o mişcare rapidă, ca într-unul din trucurile magice ale lui Cathbad, puse faimosul coif încornorat pe capul retezat al celui care fusese odată maestrul lor de arme.

De sus răsună un murmur îngrozit. În clipa aceea, toţi îl recunoscuseră.

Chicol fusese considerat întotdeauna imbatabil. Un prădător viclean şi sângeros, înzestrat cu o forţă supraomenească şi posesor al unui mic secret: nimeni nu-l văzuse vreodată cu capul descoperit, fără eternul său coif. Conan se gândise la cine ştie ce cicatrice oribilă, la vreo deschizătură în ţeastă de la o lovitură de armă... Şi, de fapt, era cu totul altceva. Două excrescenţe cărnoase, două umflături violacee, groase precum placa bombată din mijlocul scuturilor, ieşeau printre firele rare de păr, năclăite de sânge, dându-i o înfăţişare încornorată. Chicol ieşise, într-adevăr, din Sidhe...

Din spatele druidului, de dincolo de şanţul de apărare, se auzi dintr-odată un urlet de triumf. Erau războinicele Geal Chossach, care-şi ridicară spadele în semn de victorie, în memoria lui Aoife, răzbunată acum de Conan.

Războinicii gennt, care savuraseră scena, le răspunseră imediat, ca un ecou, cu Hargar în frunte.

Conan zâmbi, îşi luă înapoi capul retezat pentru care plănuise altceva şi se întoarse repede în tabără, păşind pe scările culcate ca nişte punţi peste şanţul de apărare.

Doar atunci oamenii lui Hargar putură să-nceapă sărbătoarea. Toţi tovarăşii lor muriseră ca nişte eroi, *nu fugiseră de bătălie,* cum obişnuiau ei să spună. Pe toţi, de la sclavi şi până la nobili, moartea îi lăsa nepăsători. Supravieţuitorii se bucurau pentru ei înşişi, cântând şi aducându-le bucurie în călătoria cea din urmă. Îşi aminteau, printre lacrimi şi râsete, întâmplările vesele sau triste pe care le trăiseră cu tovarăşii căzuţi.

Erau printre victime şi câţiva nobili de la curtea Regelui lor Suprem. Iar printre aceştia se găseau – Hargar o ştia bine – şi oameni de încredere ai Regelui Regilor din ţinuturile lor, cu misiunea de a supraveghea operaţiunile lui Hargar, în timpul invaziei, şi de a le raporta mai departe. Acum, că nu mai avea în jur informatori, n-ar fi putut să spună că era foarte nemulţumit de moartea lor, chiar dacă se prefăcea cât se poate de îndurerat. Conan rămase de-atunci cu gândul că dezlănţuise atacul acela frontal tocmai pentru a se descotorosi de ei, pentru a proceda apoi după propriul plac în incursiunile de cucerire şi a ascunde de privirile nedorite toate bogăţiile pe care avea să pună mâna.

— Noi nu deplângem niciodată păcatele noastre, nici moartea prietenilor, comentă regele lochlann, deja bine ameţit.

Conan nu răspunse. În bezna nopţii, grohăitul războinicilor beţi şi vaietele răniţilor, aduşi într-un colţ separat de tabără, vorbeau în locul lui.

— Tu nu iubeşti războiul, Conan, aşa-i? răsunară cuvintele lui Hargar, mai mult ca o acuzaţie decât ca o întrebare. Dar războiul se poate îndrăgosti de tine şi când te urmează, trebuie să lupţi. Şi dacă nu te lupţi din inimă,

plin de exaltare şi furie, eşti învins. Îţi pierzi onoarea. Iar asta e mai rău decât să-ţi laşi pielea pe câmpul de luptă.

Nu aveau cu ei un *filin* cu harpa, dar Conan, Rury şi Gwynedd începură să intoneze un vechi cânt celt, blând şi melodios, ce preamărea prin laude victoria finală a zeilor Tuatha De Danaan. Războinicii gennt ridicară cupele de *nabid* în sănătatea lor, apoi porniră şi ei să cânte, răcnind cât puteau de tare, într-un cor general, care deveni un imn sălbatic închinat războiului, acoperind glasurile celţilor.

Într-un chip nefiresc la ceasul acela din zi, o acvilă se ridică în înaltul cerului şi păru să-i însoţească în zborul ei; Conan ştia în nordul insulei un râu unde abundau somonii şi de unde îşi procurase, fără prea multă osteneală, cina. De fapt, ieşise dimineaţa devreme în cercetare, punând cap la cap detaliile planului. Ajuns într-un loc înalt, îşi roti privirile, cuprinzând toată insula şi *dun* din depărtare. Nu cerceta în amănunt stâncile şi bolovănişul, verdele întinderilor de ferigi, vedea numai cum avea să se desfăşoare atacul.

Duşmanul avea să fie strivit de zidurile interioare ale cetăţii, în încercarea de a-i face să depună armele, în schimbul vieţilor, căci ştia că războinicii prinşi în cursă, fără cale de scăpare, se preschimbau în fiare dezlănţuite. Discutase noaptea întreagă cu Hargar şi cu nobilii care supravieţuiseră. După ce primise primul bobârnac, suveranul se arătase mult mai rezonabil. Conan îl făcuse să accepte ca Rury şi Gwynedd să ia parte la luarea deciziilor, iar Olvik îl sprijinise. Conan avea acum nevoie de Karre, de o corabie şi de multă încredere.

— Ce facem, Conan? întrebă Rury.

— Nu vrem să renunţăm, aşa că nu avem decât să intrăm în Toraigh.

— Ştii ce-o să păţeşti dacă te prind de viu? întrebă Gwynedd, tremurând. Nu eşti un simplu duşman pentru ei. Eşti unul dintre ei, care s-a răsculat împotriva...

— Nu sunt unul dintre ei.

Prezicătoarea îşi fixă privirea în ochii lui, ca şi cum ar fi vrut să interpreteze vorbele destinului care erau imprimate în sufletul său.

— Urează-ţi să mori lovit de-o spadă sau de-o suliţă. Altminteri, o să-ţi facă şi spiritul să verse lacrimi.

Conan îi înţelese furia. Gwynedd plângea în tăcere. Era disperarea oricărei femei care-şi vedea bărbatul plecând în bătălie, era ura împotriva violenţei războiului.

— După uzanţele nobililor lochlann, dacă un conducător cade în luptă, femeia lui trebuie să-l urmeze, şopti Gwynedd. Abia am regăsit o viaţă alături de bărbatul pe care îl iubesc, şi-acum va trebui să fiu îngropată alături de el...

— Nu sunt un nobil, şi cu atât mai puţin gennt. Şi, pe urmă, n-o să mor astăzi, draga mea *Banri,* spuse apropiindu-se de ea. Avem prea multe de trăit împreună. Dacă zeii ne-au ţinut uniţi până în clipa asta, nu ne pot despărţi acum.

Când o sărută, buzele ei scăldate în lacrimi păreau din sare.

Ca şi până atunci, Hargar rămase neclintit: Gwynedd rămânea cu ei, drept garanţie.

— Rămâi cu ea, Rury, îi şoptise prietenului său. Dacă o fi să nu mă-ntorc, ştii ce ai de făcut...

Roşcatul scuipase pe jos pentru a alunga deochiul, atingând superstiţios *Lama lui Danu.* Ea era cea cu care ar fi trebuit să-i ia viaţa fetei, mai degrabă decât să o lase să trăiască o viaţă de sclavă, în voia biciului negustorilor de oameni care călătoreau pe drumurile sudului, să treacă de la un stăpân la altul, făcând ascultătoare tot ce pofteau, până când, ca o floare veştejită, şi-ar fi sfârşit zilele înainte de vreme, măcinată de boli, în rând cu cerşetorii de pe uliţele cine ştie cărei cetăţi necunoscute.

Olvik, ruda lui Gwynedd, se apropie de ei.

— Mult noroc, Conan, îi strânse antebraţul, dăruindu-i unul din zâmbetele lui largi. Şi aminteşte-ţi: un mort nu e de folos nimănui.

— Roag-o pe Asa ca, la noapte, să nu ne vadă nici o santinelă de pe taluz, Olvik. Altminteri, adio surpriză.

Atenţi la fiecare zgomot, cât de mărunt, Conan porni la drum în întuneric, însoţit de un masiv contingent lochlann, pe un traseu larg ce înconjura *dun*; îl urmau Sin şi toate războinicele Geal Chossach. Temperatura era aproape de îngheţ, dar pentru ei, care porniseră să cucerească un regat, avea să urmeze o noapte lungă.

CAPITOLUL 39

Apa era un vârtej de spume. Un curent puternic, o fierbere ce purta totul cu sine către o cascadă primejdioasă, unde râul se arunca în adâncul mării. Conan ceruse ca fiecare dintre puternicele războinice pe care le alesese să fie înotătoare încercate, dar să urce împotriva torentului subteran nu părea nici uşor, nici prea ispititor. Era acelaşi râu în care Conan înotase atunci când îi salvase viaţa nefericitei Maev cea Roşcată, cu mulţi ani în urmă. Se termina într-o grotă marină, aproape de suprafaţa apei.

După părerea lui Hargar, oamenii pe care-i alesese erau cei mai buni înotători din armata sa. Conan era sigur că îi dăduse să-i fie alături pentru bunul mers al misiunii, dar şi pentru a-l controla. Regele acela era neîncrederea întrupată. Nu voia schimbări neaşteptate de plan şi fomorienii rămâneau totuşi poporul adoptiv al celtului. Conan era sigur că unul dintre războinicii gennt primise ordine precise să-i înfigă un cuţit în spinare, dacă ar fi făcut vreo greşeală.

Ceva mai devreme se cufundaseră în apă, în tăcere, şi înotând în spatele lui Conan, ajunseseră cu toţii la intrarea în grota unde se vărsa canalul subteran. Era slab luminată de lumina palidă a primilor zori, care se reflecta de pe suprafaţa apei până-năuntru, sub bolta înaltă de piatră. Luptătorii lochlann întâmpinaseră forţa valurilor ca pe un generos izvor de putere, pe care zeii mării o puteau dărui trupurilor lor. Previziunile Străinului însă părură să se confirme; oricât de sus ar fi fost moralul atacatorilor, frigul iernii nu i-ar fi dat nimănui şansa să supravieţuiască prea mult în apă sau afară, cu hainele ude. Aveau de dat o luptă şi trebuiau să fie în cea mai bună formă. Astfel că fiecare din ei purta legat la spate un mic sac impermeabil, cusut din piele de focă. Sclavele, servitoarele şi femeile din tabără cususeră noaptea întreagă şi făcuseră câţi era nevoie. Înăuntru aveau câte o stolă de piele uscată ca să se

acopere şi pumnalul, care, dacă l-ar fi ţinut legat la centură, l-ar fi putut pierde pe drum, pe când urcau împotriva curentului de apă din măruntaiele peşterii. Adevăratele piedici erau însă spada şi *alm*-ul; luaseră totuşi cu ei aceste obiecte incomode, chiar dacă spadele ce s-ar fi pierdut ar fi putut fi înlocuite în toiul unui jaf, în interiorul fortăreţei. Până la gura râului subteran remorcaseră armele pe mici plute din lemn, alcătuite din punţile mobile de pe *skeid* şi *hafskip;* apoi, le legaseră bine la centură sau cu o curea petrecută pe după gât.

Noaptea întreagă, gândul la ceea ce se pregăteau să facă îl chinuise pe Conan ca o rană deschisă. Deşi revăzuse în minte miile de detalii, ştia bine că, oricâte eforturi ar fi făcut, o mare parte din ceea ce avea să urmeze rămânea la bunul plac al capriciilor zeilor. Îi era cu neputinţă să-şi amintească fiecare amănunt, fiecare colţişor al locurilor pe care trebuiau să le traverseze, să prevadă fiecare mişcare...

Iar zeii nemiloşi mişcară încă o pietricică pe masa jocului lor de *fidchell.* Nimeni din cei porniţi în expediţia de asalt nu văzu bărcile necunoscute, ascunse la câteva grote depărtare.

Odată ajunşi în faţa locului unde canalul se vărsa în mare, vigoarea curentului de apă le păru o piedică de netrecut.

— Zăpada din zilele astea l-a transformat într-un torent. Se complică lucrurile.

— Eşti sigur că ăsta e singurul drum? întrebă Sin.

El se strădui să arate o încredere pe care nu o avea.

— L-am mai străbătut odată, cu multă vreme în urmă. Nu văd de ce n-am putea-o face şi acum, spuse Conan zâmbind.

Fără să mai aştepte altceva, fata intră prima în tunel şi, după primul moment de uimire în faţa unui asemenea curaj, lui Conan şi celorlalţi nu le rămase altceva decât să o urmeze.

Respirând greu, când sub apă, când afară, înotară circa o sută de paşi, cu gura mereu plină de apă, până când trecură de partea cea mai abruptă a drumului. Până atunci nu avuseseră nevoie să se scufunde cu totul; cea mai ucigătoare fusese lupta cu forţa curentului îngheţat de apă, ce le bloca muşchii, provocându-le crampe de frig. Dar, din punctul acela, culoarul întortocheat făcea o cotitură. De-acolo urma întunericul. Dacă traseul era blocat pe undeva de vreo prăbuşire şi ar fi trebuit să se întoarcă, să străbată din nou şuvoiul năvalnic, ar fi fost o încercare cel puţin disperată. Nu aveau destulă frânghie ca să se lege toţi, iar asta însemna un singur lucru: căzături şi răni mortale.

Intraseră deja într-o beznă totală când culoarul se lărgi, devenind o scobitură unde atingeau tavanul cu mâinile, dar puteau sta în picioare. Conan şi alţi câţiva scoaseră atunci din desăgi câţiva tăciuni stinşi. Nu erau toţi uscaţi, dar reuşiră să dea viaţă unei flăcărui, frecând de tăciuni lemnul uscat. Dădură apoi foc la câteva torţe, suficientă pentru a lumina un spectacol ce-ţi tăia răsuflarea.

— Le-am numit Grotele Roşii, cu mai mulţi ani în urmă, în onoarea părului unui prieten. Nu e rău, nu?

Cuvintele lui Conan răsunară cu ecou în marele salon natural care se deschidea în faţa lor. Printre excrescenţele ascuţite de stâncă, pereţii şi bolţile erau acoperite de un strat de mucegai roşcat ce lucea aprins. Pe jos, curgea impetuos torentul.

Sin făcu un pas înainte fascinată, iar Conan se văzu obligat să sară asupra ei, aruncând-o la pământ.

— Nu mai face aşa ceva, gâfâi, sub privirile întrebătoare ale celorlalţi. Ţi-ar plăcea să fii îngropată aici?

Lumină înaintea ei, arătându-i crăpătura în stâncă, suficient de adâncă ca să se rănească de moarte.

Încercară să învingă frigul ce le pătrunsese carnea şi oasele şi porniră înainte. În mai multe rânduri, se auziră blestemele luptătorilor lochlann înalţi care se loveau cu capul descoperit de tavanul jos al culoarului. Printre comentariile ironice ale femeilor, mârâielile lor erau

singurele mesaje uşor de înţeles, căci Karre, interpretul, rămăsese în tabără.

Dintr-odată, expresia de pe chipul lui Conan arătă dezamăgire.

— Apa s-a umflat şi a înecat singura cale de trecere care ne îngăduie să înaintăm.

— Vrei să spui că trebuie să ne aruncăm în puţul ăla? întrebă Sin.

— Vreau să spun că nu-mi amintesc cât poate să fie de lungă bucata care e sub apă, dar ştiu sigur că pe la jumătate sunt câteva vârfuri de stâncă, adăugă el mai îngăduitor, în timp ce-şi lega la brâu o frânghie din păr de focă.

Nu era în folosul nimănui să stea pe gânduri; oamenii ar fi început să gândească prea mult, iar perspectiva de a muri înecat ca un şoarece nu i-ar fi surâs nimănui.

Drept care, Străinul continuă, plin de avânt.

— Mă duc eu. Puneţi tăciunii în desagă. E momentul să vedem dacă apa poate trece de ele. Sin, ia capătul frânghiei şi nu-l lăsa din mână. Dacă reuşesc, o să trag de frânghie şi o să-ţi dau semnal; pe urmă, o să simţi cum o las liberă. Strânge-o şi fă cum am făcut eu. Şi...

Se întoarse către pădurea de feţe bărboase care încercau să înţeleagă ceva.

— ...şi careva dintre voi va trebui să încerce să explice, prin gesturi, şi fiilor ăstora de urs ce trebuie făcut!

În timp ce trăgea adânc aer în piept, înainte de a-şi pune în joc viaţa, scufundându-se acolo, frigul îl străpunse ca nişte cuie înfipte în coastă, ţeastă şi muşchi. Tot ce era înăuntrul lui îi spunea să n-o facă, amintirea cuvintelor lui Gwynedd îi răsună în creier. Trase aer pentru ultima oară şi se scufundă.

Impactul cu apa îngheţată fu brutal. Singura scânteie de lumină în întunericul total era nădejdea că memoria îl va ajuta. Dacă-şi amintea bine, canalul cobora spre adâncul apei, pentru a urca din nou, după un cot, dar distanţa nu era imposibilă. Doar dacă, în toţi anii aceia, forţa apei nu

săpase un nou traseu. Cu braţele întinse în faţă, pentru a-şi apăra capul de izbituri, atinse faimoasele vârfuri de stâncă. Curentul crea vârtejuri din adânc, aşadar Conan înţelese care era direcţia în care apa îşi găsise loc să-şi elibereze forţa. Se sprijini cu picioarele de tavan şi mai coborî puţin, până atinse fundul, apoi începu să urce. Totul îi părea simplu acum, că întrevăzuse soluţia.

Atunci, ceva îl trase în jos.

Curentul nu era atât de puternic, dar nu reuşea să se elibereze de mâna care-i încleştase şoldul stâng. Luptă cu panica ce încerca să-l copleşească în beznă. Nu înţelegea ce se întâmplă, dar reuşi să-şi ducă mâna stângă până la centură... şi înţelese. Îşi legaseră cu toţii spadele de coapsă, pentru a nu-i împiedica, dar apărătoarea mânerului se agăţase de stâncă. Plămânii începuseră să-l ardă, dar fu nevoit să se lase dus înapoi de curent, pentru a se elibera, şi de-abia după aceea se avântă şi ieşi cu capul deasupra apei.

Gâfâi şi tuşi, aşezat pe stâncă, în aerul îngheţat, dar afară din apă. Dădu semnalul, smucind de trei ori de frânghie şi lăsă apoi liber capătul frânghiei, care fu imediat suptă de curent. Tremura şi-i clănţăneau dinţii, ca unui copil cuprins de febră. Dar nu era timp să stea pe gânduri. Avea încă atâtea de făcut.

Când văzu chica blondă a lui Sin ieşind din apa limpede ca de fântână, înţelese că ceva nu era în regulă cu fata. Rămăsese prea mult sub apă. Se lungi pe piatră, întinse o mână în apă, apucă părul fetei şi o trase afară.

Sin îşi recăpătă încet-încet culoarea, tuşind şi scuipând apă şi salivă, şi Conan înţelese că, din momentul acela, scena avea să se repete cu fiecare din cei care ajungeau acolo.

— E deja a doua oară, în câteva ore... bolborosi ea, ridicându-se în picioare plină de mândrie.

Picioarele îi tremurau, nu şi le putea controla, iar Conan auzi dinţii lui Sin clănţănind surd şi simţi o mare compasiune.

— ...a doua oară când îmi salvezi viaţa.

Ea observă că Străinul îşi aprinsese deja torţa. Reuşise să vadă că era în dificultate doar mulţumită licăririi tăciunelui. Îşi schimbase deja hainele, avea acum pe el o piele de elan uscată. Ea zâmbi cu şiretenie; asta însemna că scufundările se încheiaseră. Se întrerupse apoi din gânduri, când o altă războinică ieşea cu greu din puţ.

Procesiunea fu lungă şi dureroasă, dar la capătul ei, toţi erau prezenţi la apel, precum căţeii la supt. Ultimul fu un gennt numai muşchi, cu degetele pline de inele de războinic; probabil se izbise cu capul de vârfurile de stâncă. Îşi atingea ţeasta însângerată, cu tăietura şiroind de apă şi, împreună cu tovarăşii săi, râdea, părând să se distreze foarte bine.

Ultima porţiune a pasajului subteran se lărgea şi reuşiră să câştige timp, din mers, căci acum îşi puteau ţine capul drept. Din înălţime, se ivi apoi o mică lucire, ca într-o noapte cu lună plină, şi-n clipa aceea, Conan le făcu tuturor semn să tacă. Se aflau sub fortăreaţa Toraigh, iar vuietul ce umplea cetatea se auzea în ecouri până acolo, în măruntaiele *dun*-ului.

CAPITOLUL 40

— Ne atacă, stăpâne!!! Ne atacă!!!

Urletul santinelei îl făcu pe Morc să zâmbească.

— Mulţumeşte lui Morrigan, regina demonilor! Să vină numai şi să se înfigă în suliţele noastre! râse ca un nebun, în mijlocul platoului, cu mâinile înfipte în şolduri. Kymon! Mai întăreşte apărarea în spatele porţilor!

Sclavii şi servitorii îngrămădiră alte şi alte acareturi, lemne, tot felul de resturi şi care în spatele marii porţi duble a cetăţii. Dacă atacatorii ar fi încercat să spargă intrarea, aveau să verse lacrimi de sânge. Şamanii se plimbau neliniştiţi în sus şi-n jos, pe parapete, aruncând vrăji, ţipând blesteme şi făcând gesturi obscene către rândurile duşmanilor.

— Puneţi pe grămezi şi cadavrele lor! urlă *Ri.* Vor trebui să profaneze trupurile şi să le facă bucăţi, dacă vor să intre.

— Păcat că nu avem şi vii... prizonieri, vreau să zic, se auzi vocea tăioasă ca întotdeauna a lui Erin cea Frumoasă. Pun pariu că te-ai fi distrat mult mai mult, fiul meu adorat.

Morc se auzi deodată ca un jder:

— În bătălie contează victoria, mamă!

— Nu onoarea?

— Asta o las în seama fiului tău vitreg preferat.

Şi, pentru prima dată, femeia nu mai avu nimic de zis.

Toţi fomorienii care puteau fi de folos urcau şi coborau pe căile de acces la drumul de strajă; căutau să respingă noul atac, vărsând apă clocotită pe duşmanii care se îngrămădeau dedesubt, aruncând pietre mari sau, pur şi simplu, azvârlind orice le putea sluji ca să rănească sau să ucidă. Urletele de durere se amestecau cu gâfâielile celor care încercau să forţeze intrarea în fortăreaţă. Duhoarea de carne arsă se contopea cu aceea a gunoaielor îngrămădite în spatele porţii. Cailbh veni cu veşti noi:

— Străjile spun că atacă doar din faţă, spre intrare. Ne-au atacat cu focuri! Ar trebui să iau oameni de la alte bastioane şi să-i concentrez aici?

Morc îşi trecu o mână prin părul lung şi rar.

— Nu-mi place, comentă iritat. Nu, dacă îl cunosc bine pe Conan... şuieră, frământându-şi faţa deformată.

Făcu un semn, şi în momentul acela se apropie un scutier, care îi termină de aranjat armura complicată punându-i şi coiful.

— La ce trebuie să ne aşteptăm din partea lui? continuă Morc. Întreabă-i pe zeii tăi, Cailbh!

Coada de lup de pe calota din metal bătut îi căzu pe ochi, şi el îşi suflă într-o parte părul lung, îmbibat cu sânge închegat.

— Şi roagă-i ca, de astă dată, divinaţiile tale să fie precise, druidule! ameninţă şi o luă din loc spre ziduri, ţinând în mână unul dintre stindardele negre ale fomorienilor, năclăit de sânge proaspăt, în onoarea bătăliei. Coiful îi ascundea rănile de pe chip şi pe cele din inimă, şi Morc se simţea invincibil, fiindcă putea să-şi închipuie chiar că faţa sa era frumoasă, aşa cum fusese odată. Avea să-şi comande direct războinicii şi să-şi intimideze adversarii, arătându-se de pe ziduri şi avertizându-i limpede că trupele sale erau mânate în luptă de un domn al războiului, conducător al bărbaţilor.

CAPITOLUL 41

Cu toate încercările lui Hargar de a înfăţişa planul acela ca născut din mintea sa, conţii săi şi ceilalţi nobili ştiau bine că instrucţiunile veneau din partea Străinului.

— La o parte! La o parte! tuna Olvik, încercând să domine vacarmul şi să se facă auzit de oamenii din tabără. Faceţi loc! Daţi-vă la o parte!

Pregătirile pentru noul atac începuseră deja încă înainte de ivirea zorilor; cu cât mai multă zarvă, pentru a atrage atenţia apărătorilor de pe latura de la intrarea fortăreţei şi a lăsa timp lui Conan să se infiltreze printr-un atac-surpriză, aşa cum plănuise. Caii uriaşi de tracţiune trăgeau, prin noroi şi bătuţi de rafalele de zăpadă, primul dintre cele două care, ce aveau să fie sacrificate. Erau grele, pe patru roţi, şi foloseau doar la transportul mărfurilor. Zeci şi zeci de războinici forfoteau în jurul celor două vehicule. Dezlegară caii şi împinseră cu braţele primul car în fundul şanţului. Carul se opri de-a curmezişul pe fundul canalului artificial, stropind din belşug cu noroi, în scrâşnetele şi trosnetele lemnelor sfărâmate. După câteva clipe, celălalt avu aceeaşi soartă, alăturându-se celui dintâi.

Luaţi prin surprindere, fără să priceapă ce aveau în minte luptătorii lochlann, apărătorii nu avură timp să acţioneze şi să arunce cu suliţe şi pietre pentru a le zădărnici operaţiunea.

— Demonul celt avea dreptate, murmură Olvik către micul Karre. Două care nu sunt destule ca să umple şanţul ăsta blestemat! Fundul lui e moale şi a cedat!

Cu o nouă energie, pe care şi-o regăsise după înfrângere, masivul campion tatuat făcu un gest larg cu mâna, îndemnându-i pe ai săi: vânătăile şi rănile nu păreau să-l deranjeze.

O echipă de bărbaţi venea dinspre plajă, profitând de eficienţa *skeid*-urilor, ca maşini de război. Imaginea războinicilor gennt care împingeau cu umărul vasele către

locul asaltului era coşmarul tuturor locuitorilor din Inis Fail. Însemna atacul asupra satului, sânge şi moarte, şi, mai apoi, violenţă şi jaf.

— Ce idee, să ne sacrificăm vasele şi carele... chiţăi Karre, cu glasul său subţire.

— Ai una mai bună ca să câştigăm timp şi să cruţăm vieţile războinicilor?

Micuţul clătină din cap.

— Nu. Nădăjduiesc numai să meargă.

— Roag-o pe Asa să se întâmple aşa! îi sugeră Olvik. Se întoarse către bărbaţii care ajunseseră până la marginea marelui şanţ.

— Aruncaţi-o jos! De-a curmezişul carelor; o să se sprijine pe ele! Cu fundul în sus! ordonă.

Se aflau chiar înaintea porţii citadelei şi de sus, mai întâi timid, apoi cu tot mai multă convingere, începu o ploaie de pietre şi obiecte tăioase. Războinicii lochlann rămaseră până în ultima clipă bine adăpostiţi sub nava pe care o susţineau pe umeri şi nu fură răniţi. Aruncară apoi barca, iar aceasta se prăbuşi, desfăcându-se în bucăţi. Deşi părea un sacrilegiu, era unicul mod de a umple în grabă diferenţa de nivel şi de a se ridica la înălţimea intrării în citadelă. Sute de războinici, ţinând scuturile deasupra capului pentru a se apăra de suliţele ce veneau dinspre ziduri, aruncară resturi şi bolovani, umplând astfel ultimele goluri şi formând un plan de sprijin suficient de stabil, pe care să treacă în siguranţă oamenii şi carele. Folosindu-se de scânduri groase din lemn, recuperate de la celelalte *skeid* şi *hafskip,* nivelară puntea improvizată.

— Înainte! Nu vă opriţi acum! ordonă locotenentul lui Hargar războinicilor – cei mai pricepuţi, abili în mânuirea *alm*-ului – care se aşezară pe două rânduri, în poziţie, înaintea porţii cetăţii. Să înceapă dansul apei şi focului! râse el sarcastic, cu o încruntătură teribilă, urmărind din priviri feţele îngrijorate ale bărboşilor apărători.

Un lanţ de oameni începu să verse apă şi zăpadă peste grămezile de resturi şi de dărâmături din şanţ, îmbibând de apă tot ce era ţesătură şi tot ce putea arde.

Aşezaţi la o distanţă sigură, cei cu *alm*-ul în mână sloboziră primele săgeţi de lemn tare cu vârf de metal. De vârfurile săgeţilor legaseră cârpe îmbibate cu grăsime de peşte şi le däduseră foc. Acestea, odată înfipte în poarta citadelei, făceau să treacă încet focul asupra lemnului porţii. Câte una mai cădea pe grămada de resturi, dar cum le îmbibaseră mai înainte cu apă, nu luau foc.

— Încă trei! ordonă Olvik. S-o înghită flăcările!

Hargar simţi o umbră de respect pentru Morc. Poarta rezista, ceea ce însemna că duşmanul său făcuse lucrul de care Conan se temea cel mai tare: materiale grele fuseseră îngrămădite pentru a întări apărarea, chiar în spatele porţii *dun*-ului.

Săgeţile zburau tot mai dese. Focul se întinse.

Cei de sus nu reuşeau să toarne apă pe porţi, căci drumul de strajă ieşea prea mult în afara zidului fortăreţei în plus, dacă ar fi rămas prea mult la vedere, ar fi însemnat să rişte să fie străpunşi de săgeţile incendiare slobozite din *alm* de războinicii gennt. Aceştia ar fi trebuit să concentreze tirul asupra lemnului, dar ţintele umane erau o tentaţie prea ademenitoare ca să renunţe la ea. Imaginea trupurilor spânzurate ale lui Haglak şi ale oamenilor lui era încă vie în amintirea tuturor. Dinăuntrul zidurilor se auzeau strigăte şi ordine împărţite cu grabă şi furie, de a se pune la adăpost. Încercau probabil să facă la fel la fel ca ei, udând din belşug poarta pe dinăuntru. Dar fiindcă îngrămădiseră obiecte şi acareturi chiar în spatele ei, nu reuşeau să ajungă până la lemn decât dezmembrând tot ceea ce îngrămădiseră acolo. După un timp ce păru tuturor interminabil, înconjurat de o coloană deasă de fum negru şi urât mirositor, care-şi schimba direcţia după capriciile vântului, lemnul de la intrare începu să cedeze, scrâşnind sinistru. Să trimită oameni sub ziduri care să încerce s-o doboare ar fi însemnat sinucidere în masă. Aşteptară mai

întâi ca unul dintre canaturi, acum carbonizat, să cedeze de la sine şi să se prăbuşească peste grămada de resturi, şi apoi în şanţ. În momentul acela, Hargar făcu un semn de încuviinţare către Olvik, care aprinse o grămadă de paie luate din provizia pentru cai, legate bine de unul din carele grele rămase.

— E timpul să intrăm!!! urla Hargar, punând mâna pe una dintre spadele lucrate din *Metalul lui Danu.* Haideţi, cu forţă! Împingeţi!!! Dincolo de porţile alea e prada şi răzbunarea!!!

În spatele lor, în tabără, femeile şi copiii intonau un imn de război. Mormăind şi gâfâind de efort, zeci de războinici porniră să împingă carul uriaş, învăluit într-o jerbă impresionantă de flăcări. Neamul Gennt era faimos pentru respectul pe care-l avea faţă de animale; într-o situaţie ca aceea, ar fi pus mai multe perechi de cai să tragă în viteză carul, sacrificându-i în rug, dar animalele ar fi sărit, cu siguranţă, într-o parte, în ultimul moment, în faţa limbilor de foc ce învăluiau poarta. Scoţând toţi ca unul un urlet neomenesc, împinseră carul înăuntru. Îşi hurducă roţile pe puntea denivelată, sări în sus, apoi căzu la loc, după care, în mare viteză, zdrobi tot ce mai rămăsese din poarta cea mare. Trecu dincolo şi se izbi de grămada de acareturi şi resturi, înteţind focul, care ajunsese între timp până acolo.

Ceea ce Morc gândise ca redută şi întăriri se întorcea acum împotriva lui. Războinicii fomorieni fură nevoiţi să dea înapoi din cauza căldurii arzătoare ce se dezlănţuise chiar în punctul-cheie al apărării.

Apoi se întâmplă ceva neprevăzut. Grămada înaltă cât cinci staturi de om se prăbuşi în ea însăşi. În cădere, deplasă o masă de aer care înăbuşi focul ce mistuia carul; acesta, pus de-a curmezişul, bloca acum singura cale de acces în citadelă.

Micul Karre scuipă pe jos, ca să alunge deochiul.

— Drumul e tot mai anevoios... chiţăi el.

Hargar blestemă printre dinţi, iar Olvik, sprijinindu-se de mânerul spadei înfipte în pământ, se lăsă pe vine până în dreptul piticului.

— Să-i spui doar anevoios e ca şi cum i-ai spune regelui Hargar că e negru!

CAPITOLUL 42

Duhoarea din fundul grotei era atât de acră, încât li se păru că ar fi putut-o tăia în felii cu spada. Fomorienii foloseau toboganul acela natural pentru a arunca acolo gunoaiele. Pe războinice nu le deranja însă, iar luptătorii lochlann părură chiar să se distreze cu lucrurile ce se puteau găsi, scormonind prin gunoi.

Conan aruncă frânghia în jurul aceluiaşi pinten de stâncă de care se izbise când alunecase în jos, cu mulţi ani înainte. Reuşi să o asigure şi începu să se caţere. Nu era nici pe departe situaţia cea mai rea, căci urcuşul nu era mai înalt de trei staturi de om. La capătul tunelului însă, când aveau să iasă la lumina zilei, îi aştepta un platou aproape cu totul neprotejat, în care dădeau uliţele pietroase ale citadelei. Iar ei erau mulţi. Prea mulţi ca să se strecoare neobservaţi.

Străinul urcă primul. Ar mai fi avut doar câteva tracţiuni de braţe ca să ajungă sus, când auzi deodată un sporovăit care-l făcu să rămână pe loc, agăţat de frânghie. Zări două gărzi care vorbeau, înfulecând de zor în spatele unui depozit de alimente. Spuneau verzi şi uscate despre sclave şi se îndopau cu carne de bou uscată; îşi riscau viaţa pentru că furaseră din proviziile pentru asediu. Deodată ceva le atrase atenţia şi săriră în picioare, cu o vioiciune neaşteptată, alergând către superiorul care-i chemase.

Conan profită de moment şi străbătu urcuşul care-i mai rămăsese. Se arătă la lumină şi fu obligat să se lipească de perete pentru a nu fi izbit în faţă de o găleată de gunoi.

Murdăriile ajunseră jos, de unde se auzi un murmur de proteste.

Străinul ieşi din două salturi şi izbuti să se pună la adăpost într-un loc aflat în semiîntunericul depozitului.

Fu apoi rândul lui Sin şi al unui gennt, care insistase să urce, ba chiar îşi făcuse loc printre ceilalţi cu umerii.

Era bărbatul care căpătase tăietura în ţeastă pe când se scufundase, războinicul mare şi lat, cu degetele împodobite

cu inele, cu privire alunecoasă şi cu o hotărâre cruntă precum moartea. Conan înţelese că acela era ucigaşul său; el era omul căruia, în secret, Hargar îi încredinţase misiunea să-l oprească, dacă ar fi încercat cumva să îi vândă pe luptătorii lochlann poporului său.

De îndată ce aceştia doi ajunseră lângă Conan, el îi opri pe ceilalţi să urce. Santinelele de la provizii se întorceau. Era imposibil să-i înfrunte fără să iasă la loc deschis.

Străinul mulţumi încă o dată zeilor Daoine Sidhe, zeii cei buni, pentru că îi dăduseră un învăţător precum Cathbad. Duse mâna la *alm,* pe care îl adusese cu el, cu multă greutate; fără arma aceea ar fi fost imposibil să încerce să-i lovească de la distanţă, fără ca aceştia să dea alarma. Potrivi o săgeată în arc şi îl privi pe războinicul gennt de lângă el. Bărbatul cu inele nici nu clipi; făcu la fel, cu un licăr de amuzament în privire.

Ţintiră, şi cele două săgeţi porniră deodată. Primul dintre fomorieni căzu străpuns în frunte, cu un horcăit sugrumat. Cel pe care-l ţintise Conan se prăvăli, cu coada săgeţii ieşindu-i din gura plină de carne sărată. Vârful îl fixase pe lemnul peretelui, fără să aibă timp să scoată vreun geamăt.

Ieşiră toţi din tunel, călcând prin zăpada proaspătă. Doi dintre luptătorii lochlann refuzaseră cu indignare să-şi pună pe ei o piele uscată şi făcuseră glume pe seama iernii din Inis Fail, care, după ei, nu se compara cu a lor. Acum, tremurau şi se scuturau, cu pielea vânătă şi cu buzele sângerii, dar o luară din loc, împreună cu ceilalţi.

Acelea erau momentele cele mai primejdioase. În jurul platoului se aflau alte ziduri din piatră, şi la fel şi în jurul uliţelor. Ar fi ajuns carne de măcelărie chiar şi într-o ambuscadă pusă la cale de pâlcuri mai mici. Dar nu văzură pe nimeni, fiindcă fuseseră probabil chemaţi cu toţii la poarta citadelei.

Conan era iritat şi războinicul cu inele nu-l slăbea o clipă.

— Nu aşa aproape, prietene, mârâi Străinul, însă celălalt nu-i înţelese limba.

Sin zâmbi scurt, pentru ultima oară în ziua aceea.

Conan dispăru într-o trecere îngustă ce ducea spre următorul spaţiu deschis, mult mai larg.

Surprins, bărbatul cu inele, ţâşni înainte, precum hăitaşul pe urma prăzii. Răsuflarea i se opri în gât, înăbuşită într-un pârâiaş stacojiu ce-i ţâşni dintre buze. Se ghemui pe pământ, scuturat de spasmele morţii, cu mâinile încleştate pe suliţa de război ce-i străpunsese stomacul.

Jur-împrejurul lui, fomorieni înarmaţi, nimic altceva decât fomorieni bărboşi şi batjocoritori, îi înconjuraseră. Erau mult mai mulţi decât ei, cinci la unul.

— Mă surprinzi, frate! începu Morc. Continui să mă subevaluezi. Nu era greu să-mi imaginez că o să-ţi aduci aminte de tunel, spuse cu o prefăcută blândeţe, făcând semn către doi dintre oamenii săi să îl despartă pe Conan de ceilalţi. Eram nişte băieţandri, felul în care ai salvat-o pe Maev cea Roşcată a făcut înconjurul insulei. Eu am fost atunci iepurele, şi tu, eroul. Alt lucru pentru care o să-mi aduc aminte să-ţi mulţumesc în curând, continuă el; coborî de pe ziduri şi veni spre el, dându-şi jos coiful de pe cap – o promisiune ameninţătoare.

— În curând o să fii carne pentru porci.

— Fiindcă veni vorba, te mai doare amintirea pe care ţi-am lăsat-o în coastă? şuieră, învârtindu-se în jurul lui şi lovindu-l deodată cu cruzime.

Conan se îndoi de durere. Dar mintea îi lucra febrilă. Începu să se îngrijoreze că ajunsese prea devreme faţă de momentul stabilit cu Hargar şi Olvik. Riscau acum să rămână prinşi în cursă, între lupii lui Morc, de o parte, şi restul forţelor, comandate de Kymon, de partea cealaltă. Morc lovi din nou, şi Străinul simţi în gură gustul propriului sânge, în timp ce se prăbuşea în zăpada proaspătă.

Câţiva fomorieni începuseră să înainteze, alţii aduceau mai aproape mica armată de atacatori, pregătindu-se să guste măcelul ce avea să urmeze. Insultele veniră din toate părţile. Erau la un pas de o altă înfruntare, fără speranţă.

De la mai puţin de o sută de paşi, din direcţia porţii, se auzi un vuiet, trosnetul flăcărilor şi urletul de război scos de o masă mare de luptători. Războinicii gennt intraseră!

Fomorienii şovăiră pierduţi. Nu ştiau ce să facă; să fugă toţi în apărarea soldaţilor lui Kymon sau să se împartă, să lase un număr suficient de oameni care să lupte cu cei pe care tocmai îi înconjuraseră şi să-i trimită pe ceilalţi. Sau poate să rămână toţi acolo, să-i masacreze pe cei pe care îi aveau între ei, şi apoi să plece toţi, în masă.

Conan se ridica încetişor; pe când încă era aplecat, sprijinit cu mâinile pe genunchi, făcu un semn neobservat către Sin şi, fără să ezite, războinicele Geal Chossach atacară, imitate de îndată de luptătorii lochlann din grupul lor. Sacrificându-se astfel, ar fi eliminat o parte preţioasă din forţele ce se cereau pentru a apăra poarta citadelei, dând un nou avânt ofensivei atacatorilor.

Fomorienii fură prinşi pe picior greşit; nu se aşteptau la o reacţie sinucigaşă din partea cuiva aflat într-o situaţie atât de dezavantajoasă.

Morc se pregăti să strige ordine noi, pentru a împărţi contingentul prea numeros, dar nu mai avu timp.

Ridicându-şi capul şi atacând ca un taur, Conan îi aplică o lovitură în plină figură, spărgându-i nasul pentru a doua oară.

Morc începu imediat să sângereze, gemând şi acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Străinul puse mâna pe *Spada lui Danu,* dar imediat năvala războinicelor deveni atât de haotică, încât nu mai reuşi să vadă limpede mersul bătăliei. Cei care erau cu Conan căutară să se aşeze în cerc, într-un vacarm de strigăte şi ordine, horcăituri de oboseală şi gemete de durere. Din cerul palid zăpada continua să cadă, dar căldura emanată de masa de războinici prinşi în lupte corp la corp părea să-i facă insensibili la orice altceva. Cu tot frigul, pretutindeni domnea mirosul consistent al trupurilor acoperite de sudoarea ce se evapora amestecându-se cu răsuflarea devenită vizibilă în aerul îngheţat. Conan reuşi

să supravieţuiască în momentele acelea mulţumită marilor calităţi ale spadei pe care o ţinea în mână. Adversarii săi se trăgeau înapoi, înspăimântaţi ori de câte ori le frângea armele cu câte-o lovitură piezişă.

Fomorienii însă erau prea numeroşi şi rândurile de apărare ale cercului de luptători se subţiau tot mai mult. Mantia de blană a lui Conan era îmbibată de sânge, şi n-ar fi putut să spună dacă era al său sau al adversarilor. Cu gâtul ars de oboseală şi de sudoarea ce-i şiroia pe faţă, Străinul înţelese că n-aveau să reziste prea mult. Încercă să-l ajungă pe Morc, care o pornise către intrarea fortăreţei, dar îi fu imposibil să se mişte prin viermuiala trupurilor ce unduiau ca nişte valuri, împingându-se unele pe altele în haosul luptei. Mulţi se împiedicau de cadavre sau de trupurile răniţilor întinşi pe jos şi nu făceau altceva decât să încerce, împingându-se în ceilalţi, să nu cadă; nici vorbă de agilitate în duelul cu spada. Mulţi se prăvăliră sub atacul suliţelor şi cei care ajungeau pe jos nu mai aveau cum să se ridice, găsindu-şi deseori sfârşitul sub securea vreunui duşman. Războinicii gennt, la fel ca războinicele Geal Chossach, erau sfârşiţi, plini de tăieturi, răni, vânătăi. Conan simţi o arsură puternică în coapsă şi înţelese că fusese lovit de o lamă. Nu putea lăsa privirea în jos, dar simţi că piciorul încă răspundea. Nu căzu, susţinut de trupurile ce-l înghesuiau, şi-i trecu prin minte că acela era începutul sfârşitului.

Răsună apoi un gâlgâit gutural, diferit de cel al războinicilor. Se auzea tot mai tare şi tot mai aproape şi dintr-odată se transformă într-un mârâit feroce. Câinii de război ai luptătorilor lochlann atacau cei dintâi. Îi prinseră pe fomorieni din spate, alergând dinspre intrarea cetăţii. Lătrau şi scoteau vaiete de durere, dar în curând bestiile diforme şi masive începură să facă goluri tot mai vizibile în rândurile adversarilor. Pământul bătătorit devenise alunecos din pricina sângelui pe care nu reuşea să-l absoarbă.

— Nu acum!!! urlă Conan, mai mult ca să arate că e viu decât sperând că războinicii săi gennt îl vor înţelege. Nu-i slăbiţi acum!!! îi îndemnă, în timp ce adversarii lor se retrăgeau haotic.

Un sunet firav, mai mult ca un ecou surd, se preschimbă într-o vibraţie a pământului, şi apoi într-un vuiet. Toţi caii cei grei de tracţiune care rămăseseră veneau în galop dezlănţuit. Despărţiseră mai întâi în două armata lui Kymon şi, continuând la fel de năvalnic, aveau să facă la fel cu trupele lui Morc care-i înconjuraseră pe Conan şi ai săi. Erau cam treizeci de cavaleri cu Hargar şi Olvik în frunte. Înaintau târând şi spulberând resturi şi dărâmături şi trupuri, făcându-şi loc cu vârful suliţei şi cu tăişul spadei. Era un contingent mic, dar animalele cu statură impunătoare şi furia asasină a călăreţilor semănau panică şi groază. Animalele nu erau obişnuite să fie folosite astfel şi nu erau dresate pentru a lupta în bătălie, dar în situaţia aceea era vorba mai mult de a împrăştia rândurile duşmane şi de a le demoraliza decât de a căuta să le înfrunte în duel. Nimeni din Toraigh nu mai văzuse armăsari atât de masivi şi călăreţi atât de solizi. Copitele striveau, spulberau şi împingeau totul în înaintare, deschizând un spaţiu de trecere, iar suliţele şi spadele secerau victimele.

Cercul călăilor ce se strânseseră în jurul lui Conan se sparse ca printr-o vrajă. Împreună cu ai săi putu acum să se desfăşoare şi să lupte, liberi în mişcări, deşi efortul de a rezista până la sosirea întăririlor îi epuizase pe toţi.

Străinul încercă să ajungă într-o poziţie mai înaltă, care să-l avantajeze în duel.

Un fomorian năclăit de sânge înţelese ce avea de gând. Mânuia cu abilitate o suliţă scurtă de duel. Un rânjet larg şi crud îi apăru pe faţă, iar *torque* pe care îl purta la gât scoase clinchete ascuţite. După lucrătură era neîndoielnic: ucisese o războinică Geal Chossach şi îi smulsese simbolul distinctiv ca pradă de război în timpul nenumăratelor razii de care se plângea Bodmall. El văzu privirea distrasă a lui

Conan şi încercă să profite, pregătindu-se să lovească direct.

Străinul anticipă mişcarea. În loc să dea înapoi, se aruncă în faţă, spre ultima treaptă ce-l despărţea de adversarul de pe drumul de strajă, apucă suliţa cu mâna stângă, chiar în clipa când celălalt o împingea cu toată forţa pentru a o înfige, trase suliţa către sine, cu toată puterea, şi se răsuci într-o parte.

Prins pe picior greşit, fomorianul veni în faţă de două ori mai iute decât gândise, se dezechilibră şi trecu pe lângă Conan, prăbuşindu-se de pe drumul de strajă în curtea interioară.

Lupta le dădea tuturor fiori de bucurie sălbatică, o euforie animalică întărită de dorinţa de a rămâne vii şi de iluzia de a se simţi nemuritori. Era la fel de puternică pe cât avea să fie senzaţia de dezgust ce se instalează după orice bătălie, în mijlocul cadavrelor şi al morţii, al durerii şi al duhorii de sânge. Străinul se întoarse din nou ca să urce şi regretă. Ar fi trebuit să ştie că zona aceea a cetăţii mişuna de duşmani. De deasupra lui, un locuitor bărbos din Toraigh ridicase deja o seceră rudimentară ca să o repeadă în ţeasta lui Conan.

Să pareze pe loc lovitura... nu avea cum. În clipele acelea numărate, însă, timpul şi emoţiile părură să devină nesfârşite. Străinul înţelese că avea să moară în curând şi nu reuşi pe loc să înţeleagă de unde apăruse săgeata de lemn ce străpunsese ţeasta călăului său, intrând printr-o tâmplă şi ieşind prin cealaltă. Se răsuci deodată, şi privirea sa o întâlni pe aceea luminoasă şi inconfundabilă a lui Gwynedd. Ceva nu era în regulă, îşi zise Conan. Un războinic lochlann stătea bine înfipt pe o grămadă de dărâmături, ridicându-şi spre cer *alm*-ul de mesteacăn, într-un gest de triumf pentru eficienţa aducătoare de moarte a loviturii.

Gwynedd luase coiful şi apărătoarele de metal ale unuia dintre războinicii gennt căzuţi în timpul primului asalt cu scările. O pornise în goană spre Conan, dându-şi la o parte

acoperitoarea părului şi rămânând cu coama blondă în vânt; hotărât lucru, fata asta putea să dea graţie chiar şi unei armuri.

— Mortului oricum nu-i mai servea la nimic, fu primul lucru pe care îl spuse, cu o logică practică, pur feminină.

Îşi apropie buzele de cele ale bărbatului său.

— Am trecut prin flăcări ca să ajung la tine... şi pot să-ţi spun că o armură uşurează mult lucrurile! continuă, dându-i un sărut scurt. Totul părea pierdut; pe urmă, Olvik a pus în rând două care, şi celui dintâi i-a dat foc. Al doilea îi ţinea pe oameni la distanţă de bolovanii veniţi de pe drumul de strajă. Războinicii au împins ca nebunii carul către stiva de la intrare şi către celălalt car pus de-a curmezişul. Baricada a luat foc din nou şi forţa cu care împingeau a deschis drumul! Şi, uite-mă aici!

Se opri, observând cum se clătina Conan. Se desprinse de el şi văzu că era tot scăldat în sânge, de parcă ar fi făcut baie.

— Nu e numai al meu, dar dacă ne apucăm să numărăm tăieturile pe care le am pe trup pierdem partea cea mai frumoasă a bătăliei.

Zâmbi obosit, şi Gwynedd înţelese că era o falsă bravadă, o insultă îndreptată către mania de a ucide şi de a lupta. Şi mai citi atunci în ochii bărbatului său ce nevoie disperată avea de pace.

Acum, că armata din Toraigh fusese spartă, în loc să se gândească la fugă sau la o altă posibilitate de tratative, Kymon reuşi să-şi adune din nou suliţaşii, cea mai bună armă pentru a împinge cavaleria către ceea ce mai rămăsese din grupul infiltrat cu Conan, strivindu-i de zidurile de centură ale fortăreţei şi străpungându-i acolo definitiv.

Kymon fusese întotdeauna un bun soldat, gândi Conan, văzând spectacolul acela care dădea fiori. Zeci şi zeci de fomorieni, cu suliţele la orizontală, înaintau umăr la umăr, printre curţile interioare, îndreptându-se într-acolo, către spatele fortăreţei şi tăind drumul spre grosul trupelor ce

încă luptau dincolo de ei, pe platoul principal. Kymon se întorcea mereu în direcţia aceea, temându-se să nu apară din spate trupe lochlann de întărire; dacă însă reuşea să-i învingă la timp pe Conan şi pe Hargar, ar fi putut atunci să schimbe direcţia atacului şi să arunce dincolo de poartă grosul trupelor gennt, rămase fără căpetenie.

— Închidere!!! urla Kymon, acoperind vacarmul. Închideţi rândurile!!! Nu lăsaţi spaţiu liber!!!

Nu era un obicei specific neamurilor din Inis Fail, care, de regulă, luptau în dezordine, şi numai după ce băuseră bine, cu îndârjire, uitând de ei, dar niciodată în rânduri compacte. Însă în spaţiul acela delimitat de ziduri, înţeleseră că avea dreptate Kymon. Metoda funcţiona, oamenii săi începură să cânte, cei încercuiţi, să se pregătească pentru altă înfruntare.

Conan era sfârşit, şi la fel erau toate războinicele Geal Chossach şi luptătorii lochlann încredinţaţi de Hargar, care mai rămăseseră în viaţă. Iar acum mai trebuia să o apere şi pe Gwynedd.

De la o distanţă sigură, suliţele lungi începură atacul mortal asupra armăsarilor grei, de tracţiune, încălecaţi cu stângăcie de războinicii gennt care, împreună cu Hargar şi Olvik, rămăseseră prinşi ca într-o cursă pe platoul interior, cu căile de ieşire blocate de trupele lui Kymon. Răneau, înfigeau, trăgeau jos din şa şi aduceau sfârşitul răniţilor, străpungându-i şi ţintuindu-i de pământ. Animalele nu aveau apărătoare sau platoşe şi se prăvăleau, târând cu ele şi pe cei din apropierea lor. Hargar condusese personal atacul; încercă să forţeze blocada, dar reuşi doar să-şi înfigă propriul cal într-un zid de vârfuri ascuţite. Fu aruncat pe jos, şi Conan reuşi, cu un salt, să-l tragă de-acolo, salvându-l de ura suliţaşilor care înaintau lent, dar necruţători.

În timp ce suveranul ridica o mână în semn de recunoştinţă, îşi dădu seama că erau împinşi şi aveau să fie striviţi de zidul de centură – exact ce ar fi vrut să facă Străinul.

Kymon urlă, dând ordinul pentru asaltul final. Erau câte trei fomorieni, cu suliţele în aşteptare, pentru fiecare dintre adversarii zdrobiţi şi pradă durerii. Pământul se umplu din nou de sânge, ca un *dolmen* de piatră pentru sacrificii.

Conan încercă să o apere pe Gwynedd cu trupul său, printre trosnetele scuturilor şi loviturile disperate, în încercarea de a para vârfurile de suliţă. Îl văzu pe Olvik alunecând şi căzând în faţa lui, apucat de un războinic din Garda Aleasă a lui Kymon. Era vital să nu cadă, altfel ar fi fost călcat în picioare şi ucis în câteva clipe. Druidul reuşi să se facă înţeles de Gwynedd şi Sin în vacarmul ce părea să înghită orice strigăt. Le arătă scările sprijinite pe lateralul zidului ce duceau până sus pe drumul de strajă şi, cu forţa disperării, toţi trei făcură să se prăbuşească la pământ scările grele din lemn masiv, peste primul rând de suliţe ascuţite. Prăbuşirea lor sparse formaţia, înghesuind trupurile unele într-altele şi rănind ţestele, dar mai ales îi obligă pe luptători să lase în jos vârfurile de bronz ale desişului de suliţe aducător de moarte.

Profitând de haos, Conan se aruncă înainte, reuşind să apuce o suliţă grea de paradă, din pădurea de arme ce mişuna în jur. O înfipse în coasta fomorianului şi răsuci lama, lărgind astfel rana, în timp ce bărbatul îşi dădea ultima suflare scuturat de spasme. Olvik sări, cu mare efort, de sub cadavrul acestuia şi se eliberă de el dintr-un ghiont; Conan îi salvase viaţa, înţelese el, iar acum îi întindea mâna, ajutându-l să se ridice în grabă.

Tot locul se umpluse de noroi, de sânge şi de victime, la fel de numeroase de ambele părţi, strânse în grămezi la fel de înalte. Conan, abia răsuflând şi ajuns la capătul puterilor, se pregăti să înfrunte ultimul asalt. Deodată auzi pe cineva strigându-i numele din toate puterile. Nu auzise până atunci din pricina zăngănitului metalelor şi a lemnului. Printre picăturile de sudoare ce-i intrau în ochi, îl zări pe Rury, care alerga într-acolo, apoi, totul păru să se desfăşoare cu o maximă lentoare.

Kymon înţelese că totul era pierdut; începuse năvala duşmanilor porniţi să masacreze tot ce le ieşea în cale.

O armată de descreieraţi urlând se revărsa, cu Roşcatul în frunte, stăpâniţi de nimic altceva decât de instinctul de a ucide. Războinicii gennt zdrobiseră apărarea şi, precum lăcustele în lan, alergau în masă să-i atace din spate pe oamenii lui Kymon, în numele morţii şi al măcelului. Unul dintre ei ţinea un stindard cu acvila albastră, emblema triburilor din neamul Skeld, neamul lui Gwynedd. Deasupra lemnului înfipsese un trofeu oribil; ţeasta putredă şi înnegrită a lui Chicol îi umplea de oroare pe fomorieni, făcându-i să se retragă de parcă l-ar fi întâlnit pe însuşi păzitorul regatului morţii.

Gwynedd strânse mâna rănită a bărbatului său şi zâmbi; emblema sa, a noii *Banri,* intra în Toraigh.

CAPITOLUL 43

— E vina mea. Ar fi trebuit să mă gândesc, observă tulburat Conan, urmărind din înălţimea drumului de strajă cele câteva bărci ce porniseră spre larg, de pe coasta insulei Toraigh.

— Morc trebuie să fi fugit pe acelaşi drum pe care am intrat noi, socoti Sin.

— Mi se pare că s-a descotorosit de toţi cei care îl stânjeneau.

— M-aş fi mirat să fie altfel, chicoti Rury.

— Şi Kymon e cu el.

Micul Karre traduse cuvintele regelui Hargar.

— Kymon şi Garda Aleasă, adăugă Olvik. S-au prefăcut morţi, printre cadavre, ca să se strecoare la lăsarea întunericului.

— Legenda ta nu e întru totul exactă, Conan, observă critic Gwynedd, arătând spre mare. Spuneai că nu sunt şobolani în Toraigh. Ei bine... uite şoarecele cum fuge!

— E doar o chestiune de timp, Conan. Şi-o să facem dreptate, adăugă Olvik. Hargar o să plece, dar eu rămân cu războinicii mei în serviciul noii *Banri.* Are în inimă aceeaşi hotărâre la fel ca tine, Străine.

Impunătorul războinic tatuat făcu o plecăciune stângace către Gwynedd şi dădu să plece.

— Oamenii mei şi familiile lor găsesc că e dezgustător să doarmă în casele de piatră ale fortăreţei. Nu pot să nu le dau dreptate. Noi suntem stăpânii unor spaţii largi şi întinse. S-au întors în tabăra de afară.

Se întoarse apoi spre Conan şi-i strânse antebraţul.

— Olvik nu uită. Ne-ai salvat viaţa, mie şi lui Hargar. Aşa cum am jurat credinţă faţă de Gwynedd şi Hargar, la fel va fi şi faţă de tine, zâmbi el larg.

— Îmi pare că semănaţi între voi, ciripi Gwynedd.

— Chiar aşa. Astfel că noi trei împreună o să ne întrecem ca să-i luăm dovleacul rahatului ăluia de Morc,

interveni Rury cel Roşu, ajuns acum căpetenia gărzilor de corp ale lui *Ri,* pe postul lăsat liber de fuga lui Kymon.

— Mi se pare că Morc va avea onoarea să poată alege cine o să-i deschidă porţile lui Sidhe. N-ar merita atâta atenţie... zâmbi Conan. *Filin*-ii lui, cântăreţii lui de curte, au schimbat stindardul şi-acum compun versuri lirice în onoarea mea. Fireşte, vorbesc şi de un mare interpret, spuse cu o seriozitate prefăcută, făcând cu ochiul micului Karre. Se pare că va rămâne la curte ca nobil, priceput în a-i conduce pe sclavi.

— Sclavi norocoşi. Karre ştie ce înseamnă să fie sclav, interveni Hargar, făcând un pas înainte. *Filin*-ii tăi compun – iar servitorii mei le cântă – faptele eroice ale neamului nostru, care a fost capabil să învingă puterea malefică a fomorienilor şi s-a acoperit de cea mai mare onoare, murind în bătălie. Conan, ştiu că, spre deosebire de mine, tu nu iubeşti războiul, reluă după câteva clipe lungi, scărpinându-şi barba, dar dacă vrei să-ţi păstrezi bine tronul ăsta, va trebui să lupţi. Ai făcut o promisiune lui Gwynedd şi ai trimis războinicele Geal Chossach să apere femeile şi copiii de violenţele luptătorilor lochlann, ţi-ai câştigat pe merit respectul războinicilor mei şi recunoştinţa mea pentru că m-ai ajutat să înving şi m-ai scos din ghearele morţii. Războinicele lui *Sin* vor reuşi să-i oprească pe oamenii mei. Dar numai de data asta, spuse sumbru. Eşti un om al păcii, dar nu eşti un înţelept, Conan... Cât despre mine, trebuie să o iau înaintea iernii. Plec mâine în zori cu suita mea, cu ceva aur jefuit de la Morc – rânji viclean şi prefăcut, încântat de gândul prăzii uriaşe pe care pusese mâna – şi cu nişte spade minunate, pe care o să le dăruiesc Regelui meu Suprem. Dar, adu-ţi aminte: tu vrei să-i tratezi pe oameni întotdeauna echitabil şi să păstrezi pacea. Sunt vorbe frumoase... şi cel mai bun mod de a vedea cum se vor întoarce împotriva ta.

Făcu o pauză şi, înainte de a pleca, strânse braţul Străinului.

— Îţi urez mult noroc, *Ri* Conan.

Străinul reflectă la recunoştinţa pe care i-o arăta personajul acela, în felul său. Poate că se ducea să reteze capul lui *Ard Righ* al ţinuturilor sale chiar cu spada lucrată din *Metalul lui Danu.* Un act de justiţie divină; zeii ţinutului Inis Fail aveau să fie răzbunaţi pentru invaziile suferite de-a lungul anilor, ucigând prin magie Regele Suprem al celor care săvârşiseră atâtea nelegiuiri.

Hargar coborî câteva trepte, apoi se întoarse:

— Uitasem să te întreb ce e lucrul ăla pe care îl dai altora, când tu nu-l ai.

— Ce îţi dau eu ţie acum, sire, zâmbi. Dreptate.

— Tu eşti Conan? Tu eşti elevul preferat al lui Cathbad, *Eachtrannach* sortit să devină *Ard Righ?*

Pe platoul ticsit de oameni, a doua zi după bătălie, un tânăr fomorian dădu glas, cu ingenuitate, curiozităţii tuturor celor de faţă, adunaţi înaintea noului lor stăpân.

— Da, eu sunt! Conan, *Eachtrannach,* Străinul!

— Nu se poate. Conan e înalt cât două staturi de om... El o să ne aducă moarte şi umilinţe şi o să ne extermine pe toţi. Aşa ziceau Morc şi Chicol.

— Da, am auzit şi eu istorioara asta de servitoare! Adevăratul Conan v-ar omorî ca pe nişte câini, când ar începe să râgâie fulgere şi să se pişe foc.

Urmă o clipă de ezitare, apoi cu toţii izbucniră în râs, un râs al cărui ecou nu mai răsunase între acele ziduri de multă vreme.

— Adevăratul Conan cunoaşte puterea magiei vrăjitorilor capabili să transforme asasinii în... potârnichi!

Tânărul druid se pregătise din timp, ascunzând sub mantie cele de trebuinţă pentru unul din trucurile cele mai vechi ale lui Cathbad. Cu mişcări unduioase şi largi, făcu să apară ca prin farmec între mâinile sale o zburătoare, apoi două, trei...

Se auzi un murmur de stupoare.

Iar când ridică faţa spre cer şi, cu o mână, făcu să apară un ou ca şi cum i-ar fi ieşit din gură, toţi cei de faţă, plini de frică, făcură un pas înapoi.

Noul *Ri* privi neamul acela care nu fusese niciodată al lui şi care, acum, devenise poporul său. Citea neîncrederea şi scepticismul pe chipurile lor obişnuite să primească violenţă şi să răspundă la fel. Văzu suferinţă şi foame. Avea să le ofere dreptate şi pace.

Gwynedd stătea alături de el, mândră de ea însăşi, mândră de a-şi fi cucerit o viaţă a ei, mulţumită zeilor şi bărbatului care-i cucerise inima. Avea un surâs irezistibil, iar acvila azurie a stindardului său flutura alături de acela al noului *Ri* fomorian: marele stejar din Mur Ollamhan. Neavând o familie, Conan nu avea însemne proprii, iar însemnul lui Cathbad era cel pe care-l apărase şi-l iubise cel mai mult.

Sutele de oameni din faţa lor nu voiau promisiuni; nu mai credeau în ele. Dar un lucru le era limpede: perechea aceea era altfel decât ceea ce întâlniseră vreodată între hotarele regatului lor.

Un *filin* asistă la ceremonie şi imortaliză în memorie un poem fantastic pentru urmaşi.

— „Triumfător întors în vechea-i fortăreaţă, Conan a învins cu-adevărat în toate”, spuse el de lângă Rury.

Îşi mângâia barba şi pufăia, absorbit cu totul de osteneala compoziţiei poetice, scărpinându-se în creştet, acolo unde îşi au sălaşul întortocherile minţii.

— „Un nou respect se naşte în ochii acestor oameni, în faţa unui astfel de bărbat, puternic precât legenda-i. El poartă-n sine-a zeilor ştiinţă şi-nţelepciune; iar ea, femeia lui, putere are de a citi în viitor. E păzitor al tainelor ce înconjoară cu-a lor urzeală a zeilor comori, a zeilor Tuatha De Danaan celor de dincolo de mare; şi aliaţi puternici are...” începu să ţeasă cântăreţul firul poveştii, vorbind de unul singur cu voce scăzută, ca pierdut într-o meditaţie. „Destinul său în toate să se-mplinească pare. Şi totuşi, nimic nu-i cum se vădeşte. Conan e trist. Căci capu-i, şi el,

supus greşelii. Pe-Anninn în amintire-l poartă; misterul cel din urmă al *Stelei lui Danu,* nedesluşit, îi fură somnul. Să o găsească *lui* îi fuse hărăzit; astfel voit-au zeii să-l îndemne enigmei rost să-i afle. Străinu-a fost ales... şi până când de capăt n-o să-i dea, el va rămâne-ntocmai ca acum. Inima-i spune că mesajul din străvechime, cel trimis de Danu, se leagă de trecutul său. Acolo-i drumul ce-l poartă către casă. Doar că n-ar şti a spune care este. Dar asta-i o cu totu-altă poveste.”

NOTA AUTORULUI

O tentativă sintetică de a descrie celţii îi defineşte pe aceştia drept poporul cel mai străvechi, în care europenii se pot recunoaşte. Într-un climat al unei Europe unite, acesta pare a fi motivul pentru care ei sunt atât de actuali. Se mândresc cu un *excursus* istoric, din multe motive, misterios, ce se întinde din zorii Epocii Bronzului până la naşterea romanităţii (51 d.Hr., anul în care Caratacos se predă în faţa împăratului Claudiu). Această dată reprezintă versiunea istorică riguroasă; cea populară, mai încărcată de romantism, coincide cu moartea regelui Arthur pe insula magică Avalon. Nu întâmplător, epopeea lor, transmisă – prin voinţă religioasă – de romanul popular de tradiţie orală, tinde să descrie faptele înregistrate, îmbrăcându-le într-o aură cavalerească şi legendară.

Multă vreme, nu s-a dat prea multă atenţie încărcăturii milenare şi s-a încercat exilarea lor printre zăpezile grele ale nordului. De fapt, această etnie, provenită probabil din matricea indo-europeană, s-a extins din Scoţia până pe coastele Cartaginei, din Galiţia spaniolă până în Ungaria, din Bretania franceză până la Galaţia turcească. Şi toate acestea pe când Roma era încă o adunătură de colibe ale unor păstori săraci. Aceeaşi Romă imperială pe care celţii au cucerit-o în 390 î.Hr., în epoca lor de cea mai mare strălucire militară. Numele *(keltoi,* forma greacă a cuvântului celt ce semnifică „popor secret”) apare pentru prima oară în scrierile geografului Hecateu, către anul 500 î.Hr. Cum se întâmplă întotdeauna când un cronicar istoric se erijează în judecător, însăilând o sinteză din miile şi miile de faţete ce privesc un întreg popor, au apărut şi analize controversate. Dacă Platon, în *Legi,* îi descrie ca pe o rasă dedată la băutură şi încăierări, iar după jefuirea oraşului Delfi pomeneşte de ferocitatea lor barbară, Eforos, dimpotrivă, le schiţează un portret poetic, iar istoricul

Hellanicus din Mitilene îi defineşte ca un „popor cinstit şi drept”.

Spre deosebire de egipteni, greci şi romani, *keltoi* nu au avut niciodată un regat propriu-zis. Mai degrabă, a fost vorba despre o coabitare întinsă pe câteva mii de ani, în care ceea ce i-a unit au fost uzanţele şi obiceiurile, magia şi legendele, asemănătoare între ele. Nu există nici astăzi o certitudine bine întemeiată asupra originilor poporului celt. Curentul de gândire cel mai acreditat (Myles Dillon şi Nora Chadwick) identifică drept moment al formării primelor aşezări perioada de început a Epocii Bronzului; sunt însă alte voci care susţin varianta unor origini datând din mileniul al treilea, înainte de începutul Erei Creştine.

Până la primele cronici scrise, ale romanităţii mai întâi, şi apoi ale Evului Mediu timpuriu, toată cultura lor era bazată pe transmiterea orală. Druizii, casta sacerdotală ce deţinea cunoaşterea, memora cu cea mai mare fidelitate fapte şi legende, poeme şi cântece compuse de *barzii* lor. După cum deja observase Iulius Cezar în reflecţiile sale notate pe când lucra la *De bello gallico,* intuind că „ştiinţa e putere”, consecinţa era faptul că masa populară rămânea constrânsă la ignoranţă, iar exerciţiul memoriei era practicat doar în sânul castei dominante, lucru pe care îl respectau cu sfinţenie.

Ultimul aspect – dar nu cel din urmă ca importanţă -ce trebuie subliniat este faptul că, neexistând un sentiment al unităţii de etnie, ei se puteau recunoaşte cel mult drept gali sau bretoni, galiţieni ori irlandezi; sau, încă mai probabil, ca aparţinând unui clan bine precizat ori unui trib clar delimitat. Cu siguranţă, îi unea ardoarea în luptă, atât de renumită, încât mulţi suverani ai Antichităţii (etrusci, cartaginezi, şi chiar faraoni ptolemaici) au aliniat în rândurilor armatei lor legiuni de războinici celţi, angajaţi ca mercenari.

Şi totuşi, în pofida vitejiei în luptă, au fost, până la urmă, înfrânţi de impunătoarea maşină de război romană. Aparatul organizatoric, dublat de ambiţia inepuizabilă şi de

setea de expansiune a latinilor, a exploatat cum se cuvine atât rivalităţile interne ale adversarilor, cât şi absenţa unei căpetenii supreme, a unui conducător unic şi recunoscut de toţi, care să-i reunească şi căruia să-i încredinţeze apărarea etniei lor. Aşa cum s-a întâmplat şi cu alte popoare barbare din lumea romană (perşii, în Orientul apropiat, libienii, în Africa de Nord, sciţii, în Europa), acela a fost momentul în care a început, pentru ei, scufundarea în uitare a miturilor şi a legendelor, a magiei şi a riturilor druizilor; se apropia cu paşi mari Era Creştină.

Cronicile ce au urmat căderii lor le-au schiţat contururi şi portrete de barbari feroce şi de şamani iniţiaţi în vrăjitorie. Dar, se ştie, istoria o scrie cel care învinge, iar din acest punct de vedere, romanii care i-au supus nu au procedat nici ei altfel.

Aşa cum s-a întâmplat şi cu *Native Americans* – pieile-roşii nord-americane –, reputaţia lor a fost doar de curând reabilitată, fiind reconsideraţi, graţie şi descoperirilor arheologice, drept un popor deosebit de sensibil şi de creativ. Au fost caracterizaţi ca „nobili sălbatici” dedicaţi artelor, muzicii şi mai ales cultului naturii şi energiilor sale. „Este posibil ca elementele naturii să aibă propriii copii [...]. Şi sunt sigur că apa mărilor, şi a lacurilor, şi a ceţurilor ce nasc roua, apa din aer şi cea a ploii l-au creat pe irlandez după chipul său”, scrie William B. Yeats în lucrarea *The Celtic Twilight* (1902). Iar aceste din urmă consideraţii ar fi ele singure suficiente pentru a face din spiritul ecologic al celţilor un subiect de extremă actualitate. Momentele vieţii lor se întreţes permanent, într-o continuă relaţie cu Tărâmul de Dincolo, zeii se pot manifesta sub chip de animal, natura poate încarna alte entităţi, apele sunt izvoare de energii, zodiacul şi astronomia conţin revelaţii de ordin tehnic, ce ne uimesc şi pe noi astăzi, templele lor megalitice rămân un mister al perfecţiunii creaţiei, şi sunt câţiva care încă se scandalizează în faţa ipotezei că ar fi putut fi concepute de minţi superioare, ca nişte fântâni în

care se acumula energia magnetică terestră. Misterele se împletesc aşadar cu mituri şi legende, făcând şi mai fascinantă această lume bucolică.

Iată motivele pentru care populaţiile pe care le-am întâlnit în aceste pagini îşi găsesc filiaţia mai degrabă în arborele genealogic britanic sau irlandez decât în acela al celţilor continentali. Aceştia din urmă au suferit influenţe culturale puternice, spre deosebire de rudele lor insulare, care au perpetuat până mult mai târziu cultul propriilor tradiţii. În privinţa faptelor concrete, m-am sprijinit pe legendele literaturii irlandeze în forma lor cea mai străveche, aceea care începe cronologic din perioada primului ciclu: Ciclul Mitologic sau Ciclul Invaziilor.

Se impune aici o precizare: în accepţiunea istorică obişnuită, primii druizi au apărut pe pământul britanic doar către anul 300 î.Hr. Lucrurile trebuie clarificate puţin: termenul utilizat în această lucrare trebuie considerat convenţional, ca un sinonim pentru şamanul sau vrăjitorul care deţine cunoaşterea şi medicina în fiecare sat sau trib. De aceeaşi părere este şi profesorul Peter Berresford Ellis, istoric şi autor al unor eseuri despre celţi: „Faptul că scriitorii care vorbesc despre celţii de dinaintea celui de-al doilea secol î.Hr. nu fac nici o referire la druizi ridică imediat un semn de întrebare. Erau druizii prezenţi în societatea celtă înainte de secolul al doilea î.Hr.? Părerea mea e că existau deja, dar că nici un comentator nu utiliza numele indigen celtic specific pentru casta lor, preferând să facă referinţă mai degrabă la indivizi decât la o funcţie colectivă”. *(Il segreto dei druidi,* Piemme, 1997)

Între atâtea incertitudini, un lucru rămâne însă neîndoielnic – dacă redescoperirea celţilor a luat o asemenea amploare în zilele noastre, este pentru că ei poartă un mesaj ecologic şi spiritual profund pozitiv, care a fost capabil să străbată istoria şi să ajungă până la noi, după un drum foarte lung. Care poate să continue încă multă vreme.

Glosar

Adaltrach, adulteră. *Aedh,* foc. *Aes,* popor.

Aes Aedh, poporul focului.

Aes Dana, oameni ai artei/oameni cu dotări speciale (artizani abili etc).

Aes Duir, poporul stejarilor.

Aes Sidhe, Poporul Colinelor sau Poporul Fermecat sau Poporul Uitării.

Ailfinn, piatră albă.

Ailill, rege în Connaught, fiu al lui Matach Murisc, unul din protagoniştii ciclului epopeic al ţinutului Ulster.

Ailim, ulm.

Aill na Mirenn, piatra dezbinărilor.

Aimsir togu, vârsta consimţământului, la care băieţii deveneau bărbaţi, la şaptesprezece ani.

Ain phuill, joc cu mingea practicat de băieţi. Înseamnă „a introduce într-o gaură”. Fiecare jucător are o minge, o parte atacă, cealaltă îşi apără jumătatea de teren, alternativ.

Aine, zeiţa iubirii din panteonul zeilor Tuatha De Danaan.

Ainm, suflet/nume.

Aire, om liber. E o stare socială, nu un rang social; de exemplu, era folosit şi pentru *flaith* (războinici) şi pentru *aithech* (ţărani).

Airemh, ţăran. Numit şi *aithech.*

Amra, lamentaţie funebră (numită şi *Nuall-guba).*

An fhirinne in aghaidh an tsaoil, adevărul opus lumii, declamaţie antică.

Anmchara, suflet prieten.

Anruth, grad la care se ajungea după şapte/nouă ani de studiu într-o şcoală druidică. Înseamnă „nobilul râu”. Aceşti studenţi purtau o crenguţă argintată ca semn de recunoaştere a gradului atins.

Aonbarr, armăsar fermecat al lui Manannan; calul putea galopa şi pe pământ şi pe apă.

Ard Righ, Rege Suprem, căpetenie simbolică al lui Inis Fail.

Argatlam, Mână de Argint.

Arias, unul din cei patru druizi care îi învăţa pe Tüatha Dé Danaan: un druid al zeilor.

Asa, zeiţă a neamului Lochlann (vikingi).

Audumla, vaca magică a divinităţilor lochlann (vikingi).

Badb catha, corb de luptă.

Baile, sat.

Baili, viziuni.

Baine, joc de copii asemănător cu hocheiul pe iarbă.

Balb, bâlbâit sau chiar o persoană de limbă străină.

Balor, rege al fomorienilor; după cum arată mitologia, poseda un turn magic de cristal.

Ban, femeie (singular)

Ban, alb.

Banais rigi, nunta regală.

Banan, rege la jocul de *fidchell.*

Banba, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al Tüatha Dé Danaan, sora lui Eire/Eriu şi a Fotlei; la fel ca numele surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Banchomarba, moştenitoare de parte femeiască într-o familie.

Bandrui, druidă (singular).

Banfaith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfhlaith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfili, femeie clarvăzătoare (singular).

Banrigh/Banri, regină.

Bard, barzi (poeţi britanici).

Beithe, mesteacăn.

Beltain, sărbătoare celtică a primăverii, se desfăşura la sfârşitul lui aprilie, începutul lui mai.

Ben, femei (plural).

Bendruad, druide (plural).

Benfathi, femei clarvăzătoare (plural).

Benfhlaith, femei clarvăzătoare (plural).

Benfilid, femei clarvăzătoare (plural).

Ben-Reine ny hoie, regina nopţii, formulă folosită pentru a mulţumi lunii.

Biail, secure.

Bile, numele care se dădea unui copac considerat sacru.

Bile, nobil războinic; divinitate care, împreună cu Danu, l-a avut pe Dagda, zeul bun.

Bir, suliţă scurtă. Numită şi Foga.

Birbg, druida fomorienilor.

Boann, zeiţa râului Boyne, numită şi „Vaca Albă”. După unele izvoare, era zeiţa dragostei. A fost perechea lui Dagda.

Brandubh, unul din cele trei jocuri de masă.

Brandubh, negru ca pana corbului.

Brass, puternic, viguros.

Brat, mantie.

Breitheamh, judecător.

Bress, divinitate din Tuatha De Danaan; tiranul care fuge la fomorieni după ce a fost alungat de popor.

Bri, colină, coastă.

Brigit, fiica zeului Dagda. Ocrotea femeile în momentul naşterii.

Bron, furie.

Bron Bherg, Casa Suferinţelor; primul spital din Irlanda.

Bruidhen, han la ţară care îi adăpostea pe zeii din Tărâmul de Dincolo. Într-o continuă sărbătoare, în centrul său se găseşte ceaunul veşnic plin de carne, într-o lume plină de magie şi de muzică.

Buanann, zeiţa numită Cea Veşnică, fiica lui Danu.

Buanbach, unul din cele trei jocuri de masă.

Caech, orb.

Caii lui Manannin, valurile zeului mării.

Cainte, autor de satire.

Cairthin, scoruş sălbatic.

Cana, grad la care se ajungea după al cincilea an în şcoala druidică.

Cashel, echivalent cu *rath,* dar construit în piatră în locurile unde era din belşug.

Cecht, plug.

Ceile, tovarăş. Mai înseamnă şi luarea în folosinţă a animalelor, plătind nobililor comunităţii.

Cele, om liber din popor aflat sub protecţia stăpânului său.

Celsine, clientelă. A face servicii diverse către *Ri* local în schimbul protecţiei.

Celtchair dhichlethi, mantie de ceaţă sau întuneric.

Ceo druidechta, ceaţă magică.

Cernach, divinitate. Înseamnă „victorios”.

Cian, zeu, tatăl lui Lugh.

Cimb, tribut.

Cin, vină.

Claideb, spadă.

Cleith, pilon al casei.

Cli, grad la care se ajunge în al şaselea an în şcoala druidică.

Cliodna, zeiţă ce transforma oamenii în zburătoare. Păsările cu pene lucioase care o slujeau puteau să-i adoarmă pe bolnavi cu cântecele lor gingaşe.

Cluiche caintech, jocuri la funeralii.

Cnoc an Bhaird, colina bardului.

Coll, laur.

Combid, prizonier.

Conall, divinitate. Înseamnă „puternic ca un lup”.

Conchobhar Abrat Ruadh, Conchobhar cel cu sprâncenele roşii.

Conn, unul din fiii lui Lir.

Corco mo-Druad, înseamnă „sămânţa druidului meu”, un trib de druizi.

Corrguine, vrăjitorie.

Corrguinech, mag.

Craebh-ciuil, clopoţei minusculi care erau purtaţi la ceremonii şi scoteau clinchete la fiecare pas; ornament al druizilor şi al poeţilor.

Crann, copac.

Crann Bethadh, copacul vieţii, planta sacră din mijlocul tribului.

Crannbg, insulă artificială pe lac sau în radă, constituită din palafite.

Craobh Righ, Războinicii din Ramura Regală din Ulster.

Craobh Ruadh, Războinicii din Ramura Roşie din Ulster.

Creidhne, divinitate. Era fierar şi ajutor al zeului făurar Goibnu. Împreună cu Luchta, meşteşugarul, făurea arme magice.

Crimthann Nia Nair, Crimthann, războinicul cel modest.

Criss, faşă sau centură.

Crom, zeul focului şi al vânturilor.

Cromlech, circ megalitic din pietre ridicate ori suspendate, sinonim pentru locul de cult (religios sau astronomic) la populaţiile celtice, legat în cea mai mare parte de perioada paleoliticului sau de epoca bronzului. În mod arbitrar, am folosit termenul pentru un astfel de templu sacru atunci când mi-a fost imposibil să găsesc alţi termeni legaţi de o perioadă despre nu se cunoaşte aproape nimic. Cititorii mai exigenţi ar putea considera asta o imprecizie din partea mea, un mod elegant de a rezolva situaţia.

Cromm Cruach, idol însetat de sânge, semiluna morţii.

Cu, înseamnă „copoi” sau „câine”.

Cu Cuchlainn, războinicul cel mai cunoscut din Ulster.

Cuill, sâmbure.

Cuithe, gâtlej.

Cumal, epitet pentru o femeie sclavă.

Dagda, Marele Părinte sau Zeul cel Bun al zeilor Tuatha De Danaan, adică al tuturor zeilor, fiu al creatorilor primordiali ai întregului univers: Bile şi Danu, soţ şi soţie. Era numit şi Eochaid Ollathar, zeul magiei. Lui îi aparţineau *Cazanul Abundenţei* (un recipient ce nu se goleşte

niciodată, din care se putea scoate hrană după voie), măciuca ce avea puterea de a da şi de a lua viaţa (un capăt ucidea, iar celălalt readucea la viaţă) şi o harpă ce putea aduce somnul, râsul sau plânsul; avea putere asupra climei şi era divinitatea recoltelor. Soţia sa a fost Boann, care i l-a dat pe Qengus Mac Oc.

Danu/Dana, înseamnă „apa din ceruri”, marea zeiţă-mamă a zeilor Tuatha De Danaan, soţia lui Bile.

Daoine Sidhe, alt nume pentru zeii Tuatha De Danaan, când şi-au stabilit lăcaşul în „colinele golaşe”.

Dara, stejar sacru. Mai este numit şi *Duir.*

Deiseal, spre dreapta.

Delg, fibie ce încheia mantia.

Deoch suain, doctorii/poţiuni pentru somn.

Der, fiică.

Derbfine o Fine, familie.

Dercad, meditaţie.

Derga, un zeu al morţilor.

Dian Cecht, dintre zeii Tuatha De Danaan; zeul medicinii, strămoş al lui Lug. Cu magia sa, readucea morţii la viaţă, rostind descântece înaintea unui izvor sacru de apă, unde erau scufundate trupurile războinicilor viteji ucişi.

Diberg, brigand.

Diblidecht, senilitate.

Dicheltair/Fe-fiada, mantie ce-l făcea invizibil pe cel care o purta.

Disert, sihăstrie.

Dligid, datornic.

Dol, pajişte.

Dolmen, blocuri de piatră amplasate pentru a delimita un spaţiu ritualic. Dată fiind lipsa precizărilor cronologice şi imposibilitatea de a găsi alţi termeni pentru o perioadă despre care nu se cunoaşte aproape nimic, termenul este folosit arbitrar în această lucrare, cu scopul de a numi pietrele ridicate sau suspendate dintr-un circ megalitic, locul de cult al celţilor.

Domnu, zeiţa-mamă a fomorienilor (a luptat cu Danu).

Donn, tenebrosul zeu al morţii.

Doon, izvor sacru din ţinutul fomorian.

Dos, gradul la care se ajungea în cel de-al patrulea an de şcoală druidică (înseamnă „copac tânăr”).

Draigin, soi de prun arbust.

Drean, pitulice.

Druad, druizi (plural).

Drul, druid (singular).

Druidecht, vrăjitorie/magie.

Druidi, castă de preoţi; erau medici, vindecători, experţi în magie, oameni ai legii şi oameni de cultură. *(A se vedea precizarea din* Nota autorului.) Trebuie făcută o precizare: termenul utilizat în această lucrare trebuie considerat unul convenţional. În fond, ar fi vorba despre protodruizi, păzitori ai ştiinţei şi sfătuitori ai regelui în orice clan sau trib.

Druim, spinare.

Dubh, negru.

Duh, stejar sacru. Mai este numit şi *Dara.*

Dun, fortăreaţă/colină fortificată. Este de asemenea partea centrală a fortăreţei, unde locuiau suveranii.

Eachtrannach, străin.

Eccineol, iarbă ucigătoare cu care se prepara otrava.

Echtrai, aventuri.

Ecnahe, rit pentru răposaţi.

Ecne, zeu dintre Tuatha De Danaan; bunica lui era Danu.

Eiclips, eclipsă.

Eirr, erou (literal, înseamnă „bărbatul din car”).

Emhain, gemeni.

Eochaid Ollathar, vezi la cuvântul *Dagda.*

Eochaidh, cal.

Eolus leis an reltainn, ghidarea cursului vieţii după stele (adică citirea horoscopului cuiva).

EriulEhe, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al zeilor Tuatha De Danaan, sora Banbei şi a Fotlei; la fel ca numele

surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Esca, zeiţa lunii.

Etain, preafrumoasa soţie a regelui Eochy.

Ethlinn, zeiţa-mamă a lui Lugh.

Fail, destin.

Faith, (singular), clarvăzător (profet) şi şaman. Numit şi *Fili.* Numit şi *Flaidh* sau *Fhlaith. Faithliaig,* doctor (compus din cuvintele „clarvăzător” şi „lipitoare”).

Falias, una din cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici vine *Lia Fail* sau Piatra Destinului.

Fathi, (plural), clarvăzători (profeţi) şi şamani. Numiţi şi *Filid.* Numiţi şi *Flaidh* sau *Fhlaith* sau *Faithi* sau *Ovati.*

Fe, baston de plop tremurător, cu care se măsurau mormintele.

Felmac, elev.

Fhlaith, bărbat clarvăzător.

Fiann, bandă de prădători condusă de *Finn,* erou mitologic aparţinând ciclului omonim.

Fid, lemn.

Fidchell, unul dintre cele trei jocuri de masă.

Fidne-med, pâlc de copaci sacri sau pădurice sacră.

Fili, clarvăzător (singular). Numit şi *Faith/Flaidh/Fhlaith.*

Filid, clarvăzători (plural). Numiţi şi *Făith/Flaidh/Fhlaith.*

Filin, poeţi şi cântăreţi de curte; echivalentul irlandez al barzilor britanici. Aveau în mână legile.

Find, Cel Frumos, alt nume/supranume al zeului Lugh. Mai înseamnă şi „alb”.

Fine o Derbfine, familie.

Finias, una din cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici vine Suliţa Victoriei.

Finn, erou mitologic aparţinând ciclului omonim, fiu al lui Cumall şi al lui Muirne Muncaim.

Finn Eces, este poetul ce primeşte darul cunoaşterii după ce a mâncat un somon fermecat; i-o va transmite lui Finn, eroul ciclului omonim.

Fir, oameni.

Fir, adevărat.

Fir Bolg/Firbolg, înseamnă „oameni cu desagă” şi sunt o populaţie compusă din trei triburi: Fir Galeoin, Fir Domnann şi Fir Bolg. Aparţin mitologiei ca protagonişti ai celei de-a Treia Invazii din Inis Fail.

Fir flatha, adevăr.

Fisatdir, astrolog.

Fithithir, învăţător.

Flaith, războinici.

Flaithi, nobili.

Fled co-lige, sărbătoare funerară sau ceremonie de înhumare.

Fochlacan, arbust.

Fochluc, primul grad de studiu atins într-o şcoală druidică.

Focul lui Bel sau *Focul Sacru,* focul originar de la care era aprins orice foc în Inis Fail.

Foga, suliţă scurtă. Numită şi *Bir.*

Fota, lung.

Fotla, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al zeilor Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Eriu şi a Banbei; la fel ca numele surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Fosterage, separarea copiilor de familia de origine pentru a le forma educaţia pe lângă o familie de rang mai înalt.

Fragarach, spada zeului mării Manannan. Putea pătrunde orice platoşă. Înseamnă „garant”.

Fuat, sicriu.

Fursundud, iluminare, chiar şi poetică.

Gae, suliţă. Numită şi *Sleg.*

Gaeli/Goideli, descendenţi ai lui Mil, strămoşii mitologici ai irlandezilor de azi.

Geasa, interdicţie.

Geis/Glam dichenn, blestem/interdicţie.

Geissed, panoplia cu suliţa şi scutul încredinţată băiatului la trecerea la vârsta adultă, la şaptesprezece ani, după încheierea perioadei de *fosterage.*

Gennt, „venetici”. Vikingi, cei mai mulţi norvegieni şi danezi. Numiţi şi lochlann.

Geo bheo, Gan baistedach, (proverb) fără viaţă, fără botez.

Giall, ostatic.

Gillacht, pubertate.

Glam dicxn, satiră înţepătoare.

Gleinntlidhe, botez.

Goibnu, zeul făurar dintre Tuatha De Danaan. Era şi gazdă în Lumea de Apoi, unde băuturile sale şi hidromelul dădeau nemurire. Avea două ajutoare: Luchta, meşteşugarul, şi Creidhne, fierarul; împreună făureau arme magice.

Gorias, una din cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici vine o spadă – *Lama lui Danu* – precursoare a lui Excalibur.

Grian, soarele.

Gwel, vedere.

Hafskip, vas de comerţ viking, numit şi *knarr,* mai încăpător decât *skeid* sau *drakar.*

Hbclachus, vârsta adultă.

Ibormeith, fructul tisei.

Imbas forasnai, lumină a previziunii.

Imbolc, sărbătoare celtică de la începutul lui februarie. Legată de perioada de alăptare a mieilor.

Immrama, călătorii.

Inar, tunică.

Inis Fail, sinonim pentru Eriu, Banba sau Fotla, cele trei divinităţi surori de la care şi-a luat numele Irlanda de azi.

Jboir, arbore de tisă.

Labraid loinseach, marinarul care vorbeşte.

Lamh, mână.

Lamh-luaide, mână de plumb, joc de forţă.

Lamhcomairt, bătaie din mâini ce acompaniază ritul *ecnaire* (rit pentru răposaţi).

Lanamnas ecne, căsătorie prin răpire.

Lanamnas tothla, căsătorie prin seducere în ascuns.

Leabhar, carte.

Leabhar Gabhala, Cartea invaziilor.

Les, lumină.

Lia Fail sau *Stela lui Danu,* Piatră mitologică a Destinului poporului irlandez.

Liaig, lipitoare.

Lios (vezi termenul *rath).*

Lir, zeu oceanic, tatăl lui Manannan.

Lochlann, vikingi, cei mai mulţi norvegieni şi danezi. Numiţi şi *gennt,* care înseamnă „venetici”.

Lochtach, vină.

Lbegaire, fort/fortăreaţă.

Log n-enech, „importanţă socială” sau „preţ onorific”.

Lond, sălbatic.

Lorg, măciucă.

Luaide, plumb.

Luan, luni/prima zi a săptămânii.

Luchta, divinitate. Era ajutorul meşteşugar al zeului făurar Goibnu. Împreună cu Creidhne, fierarul, făurea arme magice.

Lugaid Riab Nderg, Lugaid cel cu dungi roşii.

Lugh Lamhfadhal Lug Lamfota (adică Lugh cel cu braţul lung/ mâna lungă) fiul lui Cian şi al lui Ethlinn/Ethne (fiica lui Balor al fomorienilor), zeul tuturor artelor şi meseriilor, cunoscut şi ca Find Cel Frumos. Inventator al jocului de *fidchell* şi al jocului cu mingea. Mag şi războinic, a fost crescut de către Tailtu, regina neamului Fir Bolg. În bătălie, folosea magia, spada fermecată a lui Manannan (Fragarach) şi barca lui Manannan. Era un zeu al luminii, a cărui sărbătoare estivală se numea Lughnasad.

Lughnasad, sărbătoare celtică de vară celebrată în prima zi a lui august.

Luib, iarbă.

Lunasa, august.

Lynn, lac.

Mac, fiu (masculin).

Mac cuill, fiul alunului.

Mac fuirmid, grad atins în al treilea an al şcolii druidice.

Mac oc, fiu tânăr.

Mac seinghesa, fiu al străvechii înţelepciuni.

Macdacht, copilărie.

Macha Mong Ruadh, Macha cu şuviţe roşii.

Mael, chel.

Magh, câmpie.

Magh Mell, câmpia miraculoasă.

Magmor, zeu descendent din Tuatha De Danaan.

Manannam zeul mării, dar şi suveran al Tărâmului de Dincolo, fiul lui Lir. Avea o barcă ce se supunea gândurilor marinarului, un cal (Aonbarr) care putea galopa fie pe pământ, fie pe mare şi o spadă (Fragarach) ce străpungea orice platoşă. Porcii săi magici puteau fi ucişi, pregătiţi şi mâncaţi, iar în ziua următoare reveneau la viaţă, gata de un nou festin. Avea o desagă făcută din pielea unui cocor care fusese odată o femeie geloasă.

Marc, cal.

Med, constelaţia Balanţei.

Medb, zeiţă a fertilităţii.

Meddu, hidromel. Băutură alcoolică.

Messam, mai rău.

Miach, zeu, fiul al lui Dian Cecht.

Midir/Mider, zis şi cel Mândru. Divinitate Tuatha De Danaan numită şi „Coamă Galbenă”.

Mil, cel din care descinde o întreagă rasă mitologică, protagonistă a celei de-a cincea invazii pe teritoriul Irlandei.

Milesieni, populaţie (ţine de miturile irlandeze) care l-a învins pe poporul lui Danu, adică pe zeii Tuatha De Danaan.

Mben, mut.

Morias, unul din cei patru druizi ce le dădeau învăţătură zeilor Tuatha De Danaan: şi zeii îşi aveau druizii lor.

Morrigan, îngrozitoare şi furibundă zeiţă a războiului. Regina Demonilor sau Marea Regină provoca masacre şi era heraldul victoriei sau al înfrângerii fiecăreia dintre cele două părţi aflate în luptă. A fost perechea lui Dagda.

Mur Ollamhan, şcoală druidică peripatetică.

Murdhuacha/Merrows, sirene.

Murias, una din cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici provine *Cazanul Abundenţei.*

Nabid, tip de bere lochlann.

Naidenacht, prima copilărie.

Neladoir, cel care ghiceşte în nori.

Nemain, groază.

Nuada, suveran drept şi generos al zeilor Tuatha De Danaan, zis şi Argatlam (Mână de Argint) care a fost călăuza Fiilor lui Danu când au ajuns prima oară în Inis Fail, în ciclul mitologic.

Nuall-guba, lamentaţie funerară (numită şi *amra).*

Oc, tânăr.

Oenach, adunare, reuniune sau chiar târg.

Oenar, solitarul.

Oenfer, fiu unic.

Oengus Mac Oc/Angus Og, fiul lui Dagda şi Boann, zeu al iubirii.

Ogma, fiul lui Dagda, zeu al elocinţei şi al literaturii, aşadar, zeu al tuturor druizilor. Fiica lui s-a căsătorit cu Dian Cecht, zeul medicinii.

Oilean, insulă, numită şi Inis.

Oimelg, naştere.

Oisin/Demne, cerb tânăr.

Ollamh, profesor/istoric/savant (sau bard aflat la un nivel mai înalt decât gradul al şaptelea). Un druid. Purta o crenguţă de aur, ca recunoaştere a gradului atins într-o şcoală druidică după doisprezece ani de studiu.

Orna, spada lui Tethra, care vorbea şi povestea faptele sale.

Oscar cach i gceird araili, (proverb) omul potrivit la locul potrivit.

Puryll, înţelepciune.

Racholl, ştergar, văl, giulgiu.

Rath, proprietate agricolă întărită cu un val de pământ circular care apăra casele izolate. Protejat printr-un şanţ şi amplasat îndeosebi în zonele înalte, cum sunt, de exemplu, vârfurile colinelor. Numit şi *lios.*

Re, lună.

Rehollys, lumina lunii.

Reithes Grian, roată solară (se referă la zodiac).

Ri, rege provincial: erau mai mulţi, unul pentru fiecare sub-regat.

Ri An Domhain, rege al lumii (singular).

Ri Echraide, rege al cailor.

Ri Ruirech, rege al regilor superiori, termen similar cu cel de *Ard Righ.*

Rig In Betho, rege al lumii (plural).

Roth, roată (reprezintă soarele). De asemenea, disc sau sferă.

Roth Fanil, roata destinului.

Ruadh, roşu.

Run, secret.

Sai, călcâi.

Samhain, sărbătoare celtică a morţilor celebrată la 1 noiembrie. Celebra nu numai începutul iernii, ci şi începutul anului. În acea noapte, Sidhe îşi deschidea porţile şi îngăduia spiritelor să întâlnească fiinţele umane.

Scalm, fantomă sau spirit.

Sciath, scut.

Sen, bătrân.

Sendacht, bătrâneţe.

Senias, unul din cei patru druizi ce le dădeau învăţătură zeilor Tuatha De Danaan: druid al zeilor.

Set, unitate de valoare în schimburile comerciale, echivala cu jumătate din valoarea unei vaci de lapte.

Shollys, lumină.

Sidh, tumul magic sau chiar colină magică. Fiecare zeu are unul, care e sălaşul său din Fericita Lume de Apoi.

Sin, furtună sau vreme urâtă.

Sitchain, pacea sufletului.

Skeid, navă de război vikingă, numită şi *drakar.* Mai mică şi mai rapidă decât *hafskip/knarr.*

Slat an draoichta, bagheta druidului.

Sleg, suliţă. Numită şi *gae.*

Solam, nume al unui meridian străvechi după care se calcula ora.

Stadr, loc.

Stroinseir, veneticul.

Strophais, crengi verzi şi dese de mesteacăn cu care era acoperit cadavrul.

Tabhfheis, sărbătoarea taurilor.

Tamailte, râu lent sau râu întunecat.

Tamlorga filidh, versurile poetului.

Tech, casă.

Tethra, misterios zeu al mării la fomorieni.

Tiag liubhair, desagă/tolbă.

Tigernmas, stăpân al morţii, legat de idolul Cromm Cruach.

Tigh'n alluis, casa sudorii.

Tir, pământ sau pământesc.

Torann, tunet.

Torque, colier lucrat din aur, simbol al războinicilor şi al druizilor.

Treb, casă sau sălaş.

Tricha cel, „treizeci de sute”, termen ce indică o forţă de trei mii de oameni.

Troscad, post ritualic.

Tuaith, spre stânga.

Tuath, trib.

Tuatha De Danaan sau *Neamul zeiţei Dana,* popor divin, fii ai zeiţei Danu, compus din trei clase: Tuatha, căpeteniile, De, zeii, şi Dan, meşteşugarii şi artiştii. Au devenit Daoine Sidhe când şi-au stabilit sălaşul în „colinele goale”.

Tugen/Taiden/Stuige, mantie.
Uaim, grotă.
Uasal, înalt.
Ucht, piept.
Uisce, apă.
Urias, unul din cei patru druizi ce le dădeau învăţătură zeilor Tuatha De Danaan: şi zeii îşi aveau druizii lor.
Vafthrudhnir, divinitate gigantică a celor din neamul Lochlann (vikingi).

LOCURI

Al Nouălea Val, loc imaginar, reper pentru Tărâmul de Dincolo, lumea de apoi a celţilor. Numită şi Tărâmul Umbrelor.
Connaught, una dintre provinciile în care era împărţită Irlanda, cea în care se afla chiar reşedinţa regelui provincial, la Cruachan.
Inis Fail, insulă celtică.
Inis Prydain, Britannia.
Insula de sub Mare, loc de prizonierat al druizilor.
Kesair, izvor magic între izvoarele din munţii Wicklow.
Mur Ollamhan, şcoală druidică peripatetică frecventată de Conan şi Anninn. Pământul Făgăduinţei, unul dintre sinonimele Tărâmului de Dincolo.
Sidhe, sălaş sacru din Tărâmul de Dincolo, locuit de spirite şi fiinţe magice.
Stonehenge, prin antonomază, loc de cult al populaţiilor celtice. Situat în câmpia calcaroasă din Salisbury, la sud de Inis Prydain (sau insula Prydain, Anglia de sud, actualul Mid-Wiltshire), în mod intenţionat nu este numit niciodată în carte, fiindcă atunci ar fi vorba de o incongruenţă cronologică. Numele Stonehenge derivă, de fapt, dintr-o rădăcină lingvistică saxonă. Invadatorii de după perioada construcţiei acestui templu se refereau la blocurile suspendate deasupra pământului, numindu-le *henge.* Acest peisaj al misterelor este, de aceea, denumit în diferite

moduri, creaţii ale fanteziei omului: Templul Luminii, Dansul Uriaşilor, Cetatea Sacră, Cromlech al Luminii. Au fost probabil folosite atunci, dar şi în epocile ulterioare perioadei celor trei faze de construcţie (3100-1500 î.H.), despre care se cunoaşte foarte puţin, nu există informaţii scrise, iar aportul de dovezi istorice este exclusiv arheologic.

Tărâmul de Dincolo, unul din termenii ce identifică Lumea Cealaltă. Univers paralel şi miraculos cu o natură necontaminată, cu peisaje imense, cântece şi muzică de instrumente, lipsit de meschinăria vieţii pământeşti. Poate fi pe fundul oceanelor, în măruntaiele pământului ori pe îndepărtatele insule de la nord sau vest. Numit şi Pământul Făgăduinţei.

Tech Duinn sau Casa lui Donn sau Insula lui Donn, o serie de insule mici la sud-vest de Inis Fail, considerate locuri în care sălăşluiesc defuncţii.

Temair Luachra, (corespunde şi cu Tara, comitat din Meath), vechea capitală a Irlandei, reşedinţă principală al druidismului, dar şi a Regilor Supremi ai Irlandei.

Toraigh, insulă, sălaş al fomorienilor/fomorians. Acolo era capitala regatului lor.

Uisce Uasal, grotele de la apa înaltă, bazin natural situat lângă ocean, supus unor maree puternice.

Uisneach, colină înaltă unde se ţinea adunarea anuală a druizilor din Inis Fail.

Wicklow, lanţ muntos la sud de Baile Atha-Cliath (actualul Dublin). Întrucât nu există referinţe scrise despre această zonă în perioada în care se desfăşoară naraţiunea, a fost folosit apelativul contemporan al locului, care dă şi numele comitatului de azi.

PERSONAJE

Amairgen, druid foarte bătrân din Irlanda antică.

Anninn, *cainte,* păstrător al secretului lui Danu.

Aoife, femeie-campion din comunitatea Geal Chossach.

Asa, câine de război al lui Morc, poartă numele unei divinităţi a neamului Lochlann.

Badb, soţia clarvăzătoare a lui Demne Ban.

Banan, mistreţul lui Cathbad şi al lui Conan.

Bodmall, druidă, căpetenie a Comunităţii feminine Geal Chossach, prietena lui Cathbad.

Cailbh, druid al fomorienilor.

Cathbad, arhidruid al şcolii Mur Ollamhan.

Cethren, tânăr amant al lui Erin cea Frumoasă.

Chicol Grinchenchos, Cel Fără Picior, campion al fomorienilor, fiu al lui Goll, la rândul său fiu al lui Garbh.

Conan, dintre fomorienii din insula Toraigh, zis şi *Eachtranach,* adică „Străinul”.

Demne Ban, druid, tatăl natural al lui Conan; înseamnă „cerbul alb”.

Elatha, suveran al fomorienilor, soţ al lui Erin, tatăl lui Morc.

Eochy, Rege Suprem din Temair Luachra.

Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, suverană a fomorienilor, mama lui Morc.

Etar, fierar şchiop ce sustrage o parte din Metalul lui Danu.

Fergus din clanul Nemed, unchiul lui Gwynedd.

Fidelma, preoteasă/druidă din *crannogh-ul* de pe mare.

Fir Droirich, Druidul Negru.

Fomorieni/Fomorians, populaţie mitologică reprezentând întruparea răului, probabil vikingi la origine. Li se atribuiau caracteristici supranaturale; au fost descrişi ca nişte duşmani de moarte ai zeilor Tuatha De Danaan; înfrânţi fiind, au fost exilaţi în fundul oceanului. Au ca drapel un steag negru, dar, odată cu venirea lui Conan pe tron, emblema lor devine stejarul din Mur Ollamhan împreună cu acvila albastră a neamului Skeld. Îşi spun fomorieni.

Geal Chossach, comunitate de femei druide; înseamnă „picioare albe”.

Gwynedd, fiică a unei căpetenii lochlann din clanul Skeld şi a unei femei din neamul Partholon.

Haglak, războinic lochlann.

Hargar, suveran, căpetenie a neamului Lochlann.

Karre, conte/nobil, interpret la curtea regelui Hargar; e pitic.

Kymon, războinic fomorian, mâna dreaptă a lui Chicol.

Laery, căpetenia Gărzii Alese a lui Elatha.

Maev cea Roşcată, concubina lui Elatha.

Morc, stăpân al fomorienilor şi fratele vitreg al lui Conan.

Morrigan, câine de luptă al lui Conan.

Mugh Ruith, druid faimos, căruia îi lipsea ochiul drept.

Nemed, clan din Inis Fail, înrudit cu clanul Partholon. Înseamnă „loc sacru”. Emblema nemezilor este gheara de urs.

Oengus din clanul Partholon, bunicul lui Gwynedd.

Olvik, fiul lui Fjorth, fiul lui Edgtho, locotenent al regelui Hargar, iar apoi garda lui Gwynedd şi Conan. Căpitan al Gărzii Alese a neamului Lochlann.

Partholon, clan din Inis Fail, înrudit cu clanul Nemed. Este, de asemenea, numele unuia dintre strămoşii celţilor din Irlanda. Emblema lor este un craniu de lup năclăit de sânge.

Primul Popor/Oamenii Pietrelor, termeni generici.

Rury, din clanul Partholon, campion şi prieten al lui Conan, numit şi „Roşcatul”.

Scarach, mama lui Gwynedd.

Sin, femeie războinic, căpetenie a neamului de femei războinice Geal Chossach, succesoare a lui Aoife.

Skeld, trib/clan Lochlann condus de tatăl lui Gwynedd. De aici se trag şi Gwynedd şi Olvik. Emblema lor este o acvilă azurie.

Skull, războinic bătrân din neamul Partholon.

MULŢUMIRI

Lui Luigi şi Ada, pentru că nu toţi au norocul să aibă nişte părinţi ca ai mei.

Elisei, pentru încurajări şi pentru răbdarea pe care a arătat-o – nu toate soţiile pot suporta perioadele întunecate ale scriitorilor aspiranţi, părăsiţi de încrederea în ei înşişi.

Lui Ricky, fanul meu cel mai încrâncenat.

Lui Giovanni Bia, Maria Luisa Gerbella, Elisabeth Fries, Daniela Tolotti, pentru că lumea celor cu capacităţi senzoriale deosebite e mult mai reală decât credeam (şi eram destul de sceptic) atunci când, graţie lor, m-am apropiat pentru prima oară de ea.

Lui Luigi Bernardi, nu doar pentru sfaturi şi încurajări, ci şi pentru că ideea unei cărţi despre celţi îi aparţine.

Lui Massimo Canalini, pentru că se dovedeşte cu adevărat cel mai mare (nu ca înălţime) cercetaş-descoperitor de talente scriitoriceşti din ultimii douăzeci de ani.

Dr. Mauro Scauri, pentru sugestiile precise privitoare la lumea medicinii veterinare.

Dr. Luisa Lombardelli, pentru preţioasele sfaturi de medicină şi chirurgie.

Dr. Giancarlo Negri, prieten sincer, a cărei infinită răbdare am pus-o greu la încercare; iar el, în schimb, mi-a refuzat ajutorul profesional, luminându-mă în multe privinţe.

Lui Marion Gunn, profesoară de istorie a Irlandei, pentru înţelegerea (în manieră Dublin) pe care a avut-o faţă de un italian curios, interesat de domeniul ei.

Lui Dandalf Dragonul, irlandez, pasionat de lumea celţilor, pentru că, în ciuda numelui său bizar, mi-a demonstrat că are o cultură solidă, construită pe un fundament ce trece mult de nivelul Guiness.

Lui Louis şi Mariuccia Manzi, pentru admiraţia lor uriaşă, pe care nu o merit, şi mai ales pentru sprijinul pe care mi l-au acordat în Marea Britanie.

Lui Gino Scauri, Yvonne şi Antonio Botti, pentru ajutorul necondiţionat pe care mi l-au oferit în Franţa.

Lui Joseph W. Mantegari, pentru o prietenie ce ne leagă de o viaţă şi pentru felul în care m-a sprijinit în Statele Unite.

Maestrului Adriano Guareschi, pentru că, în ceea ce-l priveşte, Conan e aproape o religie.

Lui Manuel Bolzoni, care mi-a dat ideea pentru modul de prezentare a lucrării. De asemenea, lui Claudio Catellani, care mi-a sugerat cine ar fi putut să-mi dea ideea de prezentare.

Lui Marcello Silvani, care a făcut mai mult decât să mă încurajeze – n-a încetat nici o clipă să-mi repete că acesta era drumul meu.

Ritei Sinatra, pentru că străluceşte, dincolo de omonimia cu o voce ilustră.

Barbarei Storci, pentru că a fost o cititoare cât se poate de critică şi mi-a oferit sfaturile înţelepte ale celui care devorează cărţile întocmai precum norocoşii săi prieteni devorează prăjiturile ei, făcute în casă.

Lui Luca şi Marco Mazzieri, care sunt dovada faptului că nu întotdeauna mâna dispusă să te ajute atunci când ai nevoie este doar cea de la capătul propriului tău braţ.

Lui Paolo Pernigotti, medic şi jurnalist, pentru că ştie cu adevărat cum să facă dintr-o prezentare de esenţă cultural-artistică un material demn de una din rubricile sale din *Pagina a treia.*

Silviei Sandon, pentru că marii mecena poartă uneori fustă.

Claudiei Coccia, pentru că a făcut din precizia în revizuirea textelor o adevărată artă.

Lui Don Gianantonio Saviola – un frate ca el are, cu siguranţă, toate uşile deschise undeva, acolo sus.

Lui Remo Mosconi, primul (aşadar, de neuitat) şi singurul meu învăţător, pentru că toată această miraculoasă aventură a mea de scriitoraş a început chiar de când aveam şase ani.

Lui J. Coffey, Michael şi Seth, pentru că nu m-au lăsat niciodată singur. Nu încercaţi să înţelegeţi. Numai ei o pot face.